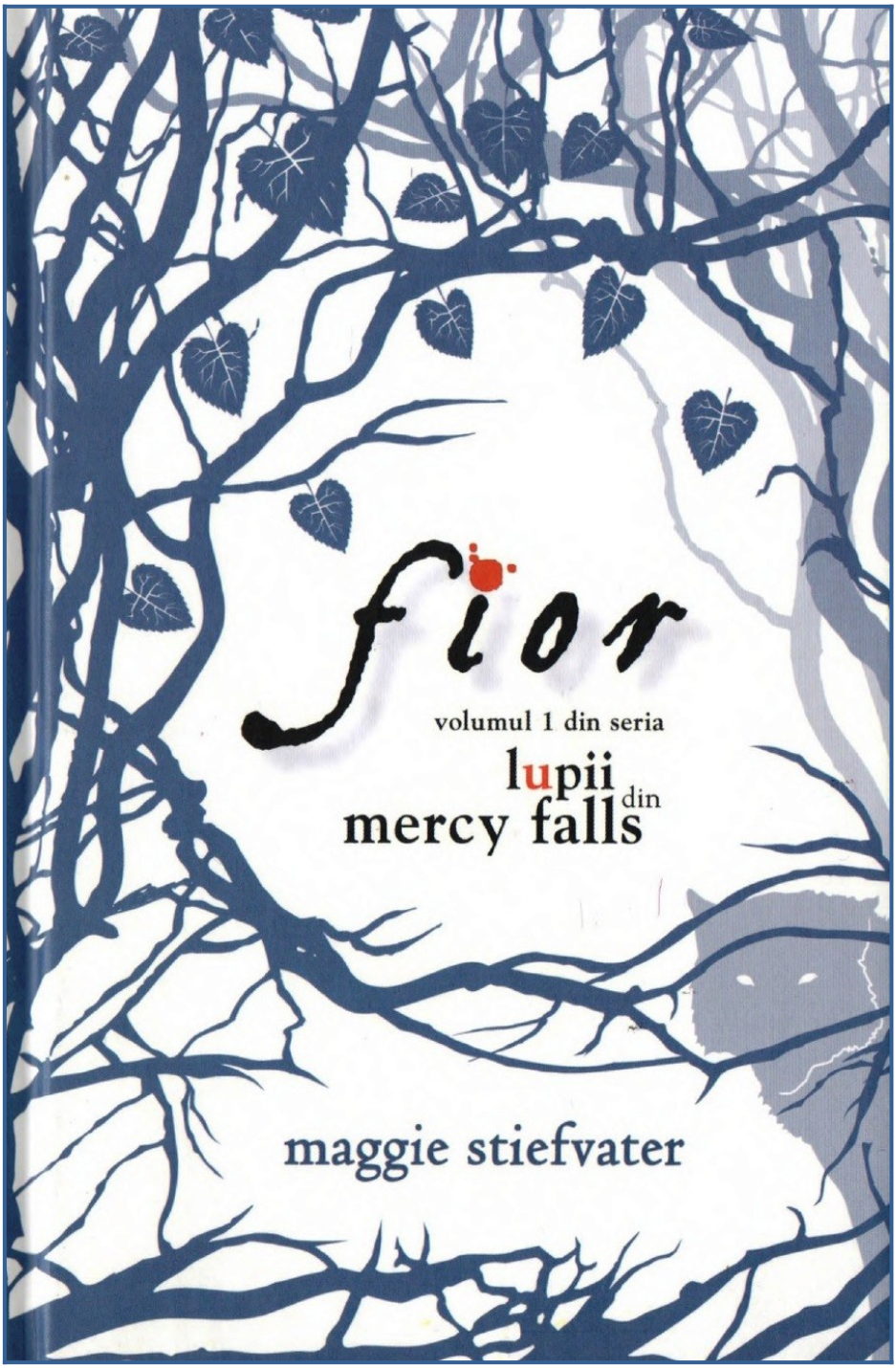
fior
volumul 1 din seria
lupii din mercy falls
maggie stiefvater

maggie stiefvater

fior

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STIEFVATER, MAGGIE
Fior / Maggie Stiefvater; trad.: Laura Frunza
– Bucureşti: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-64-6

I. Frunza, Laura (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMANIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

MAGGIE STIEFVATER
Shiver
© Maggie Stiefvater, 2009
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8251-64-6

Pentru Kate,

deoarece a plâns

Unu
Grace

-9° C

Îmi amintesc că zăceam în zăpadă, o mică pată de căldură care se răcea, înconjurată de lupi. Mă lingeau, mă muşcau, se agitau în jurul trupului meu, se împingeau. Trupurile lor înghesuite blocau puţina căldură pe care o oferea soarele. Gheaţa sclipea pe gâturile lor îmblănite, şi respiraţia lor căpăta forme opace care rămâneau aninate în aerul dintre noi. Mirosul de mosc al blănurilor lor mă făcu să mă gândesc la câini uzi şi frunze arse, plăcut şi terifiant. Limbile lor îmi topeau pielea, colţii lor puternici îmi sfâşiau mânecile şi îmi smulgeau părul, pătrundeau dincolo de claviculă, spre vena jugulară.

Aş fi putut să ţip, dar n-am făcut-o. Aş fi putut să mă zbat, dar n-am făcut-o. Pur şi simplu, am rămas acolo şi am aşteptat să se întâmple, privind cerul lăptos de iarnă de deasupra mea.

Un lup îşi împinse nasul în mâna mea şi apoi în obrazul meu, aruncând o umbră pe faţa mea. Ochii lui galbeni se uitară într-ai mei în timp ce ceilalţi lupi mă smuceau încoace şi încolo.

M-am uitat în ochii aceia cât de mult am putut. Galbeni. Şi, de aproape, străluceau uimitor cu fiecare nuanţă de auriu şi căprui. Nu voiam ca el să îşi întoarcă privirea, şi n-a făcut-o. Voiam să mă întind, să îl apuc de gât, dar mâinile îmi rămaseră ghemuite la piept, cu braţele îngheţate pe lângă corp.

Nu-mi aminteam cum e să-ţi fie cald.

Apoi, a dispărut, şi, fără el, ceilalţi lupi se îngrămădiră deasupra mea, prea aproape, sufocându-mă. Ceva păru să tremure în pieptul meu.

Nu mai era soare, nu mai era lumină. Muream. Nu-mi aminteam cum arăta cerul.

Dar n-am murit. M-am cufundat într-o mare de frig, apoi am renăscut într-o lume de căldură.

Îmi amintesc asta: ochii lui galbeni.

Credeam că n-am să-l mai văd niciodată.

Doi
Sam

-9° C

Au smuls fata de pe leagănul din spatele curţii şi au târât-o în pădure; trupul ei lăsa o urmă superficială în zăpadă, din lumea ei spre a mea. Am văzut cum s-a întâmplat. Nu i-am împiedicat.

Fusese cea mai lungă şi mai rece iarnă din viaţa mea. Zi după zi, sub un soare palid şi inutil. Şi foamea, foamea care mă ardea şi mă rodea, un stăpân nesătul. În luna aceea nu se întâmplă nimic, peisajul era îngheţat într-o dioramă în alb-negru, fără viaţă. Unul dintre noi fusese împuşcat când încerca să fure gunoi din spatele casei cuiva, aşa că restul haitei rămăsese în pădure şi murea de foame încetul cu încetul, aşteptând căldura şi vechile noastre trupuri. Până au găsit fata. Până au atacat.

S-au ghemuit în jurul ei, lătrând şi repezindu-se unul la altul, luptându-se care să o sfâşie mai întâi.

Am văzut totul. Le-am văzut spinările tremurând de nerăbdare. I-am văzut cum smuceau trupul fetei încoace şi încolo, topind zăpada de sub ea. Am văzut boturi pătate de roşu. Şi totuşi n-am intervenit.

Eram respectat în haită – Beck şi Paul se asiguraseră de asta –, aşa că aş fi putut să mă bag peste ei imediat, dar am rămas în spate, tremurând de frig, îngropat până la glezne în zăpadă. Fata mirosea a căldură, a viaţă, a *om,* mai presus de toate. Ce era în neregulă cu ea? Dacă mai trăia, de ce nu se zbătea?

Îi simţeam mirosul sângelui, un parfum cald, strălucitor în lumea asta moartă şi rece. L-am văzut pe Salem smucindu-se şi tremurând în vreme ce îi rupea hainele. Stomacul mi se răsucea, dureros, trecuse atât de mult timp

de când mâncasem. Aş fi vrut să împing lupii, ca să ajung lângă Salem şi să mă prefac că nu pot să îi miros umanitatea şi să îi aud gemetele blânde. Era atât de mică sub sălbăticia noastră, cu haita copleşind-o, dorind să schimbe viaţa ei pe a lor.

Am mârâit şi mi-am arătat colţii, şi m-am băgat în faţă. Salem mi-a răspuns tot cu un mârâit, dar eu eram mai înalt în rang decât el, în ciuda foamei şi a vârstei. Paul a mârâit ameninţător, ca să mă susţină.

Am ajuns lângă ea, şi ea se uita cu ochii pierduţi către cerul nesfârşit. Poate era moartă. Mi-am apăsat nasul de palma ei; mirosul mâinii ei, zahăr, unt şi sare, îmi aminti de-o altă viaţă.

Apoi, i-am văzut ochii.

Treji. Vii.

Fata se uită fix spre mine, susţinându-mi privirea cu o sinceritate teribilă.

M-am dat înapoi, m-am cutremurat, am început din nou sa dârdâi – dar, de data asta, nu tremuram de furie.

Ochii ei în ochii mei. Sângele ei pe faţa mea.

Mă sfâşiam pe-afară şi pe dinăuntru.

Viaţa ei.

Viaţa mea.

Haita rămase în spatele meu, precaută. Mârâiau la mine, ca şi cum nu mai eram unul de-al lor, şi mârâiau spre prada lor. Credeam că e cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată, un înger mic şi însângerat, iar ei voiau s-o distrugă.

Am văzut totul. Am văzut-o pe ea într-un fel în care nu mai văzusem nimic niciodată.

Şi am oprit totul.

Trei
Grace

3° C

L-am mai văzut după aceea, mereu în frig. Stătea la marginea pădurii din curtea noastră din spate, cu ochii lui galbeni fixaţi asupra mea în timp ce umpleam tăviţa cu mâncare pentru păsări sau duceam gunoiul, dar niciodată nu se apropia. La amurg, un moment al zilei care dura o veşnicie în iarna lungă din Minnesota, mă agăţam de leagănul îngheţat până când îi simţeam privirea. Sau, mai târziu, când am devenit prea mare pentru leagăn, coboram de pe veranda din spate şi mă apropiam în linişte de el, cu mâna întinsă, cu palma în sus şi cu privirea coborâtă. Nu reprezentam o ameninţare. Încercam să vorbesc pe limba lui.

Dar, indiferent cât de mult aşteptam, indiferent cât de tare încercam să ajung la el, întotdeauna se pierdea în tufişuri înainte ca eu să parcurg distanța dintre noi.

Nu-mi era niciodată teamă de el. Era suficient de mare să mă smulgă de pe leagăn, suficient de puternic să mă trântească jos şi să mă târască în pădure. Dar ferocitatea trupului nu i se oglindea şi în ochii. Îmi aminteam privirea lui, fiecare nuanţă de galben, şi nu-mi era teamă. Ştiam că nu mi-ar face rău.

Voiam ca el să ştie că nici eu nu i-aş face vreun rău.

Aşteptam. Şi aşteptam.

Şi el aştepta, deşi nu ştiam ce aşteaptă. Mi se părea că eu sunt singura care face un gest de apropiere.

Dar el era mereu acolo. Mă privea cum îl privesc. Niciodată mai aproape de mine, dar niciodată mai departe.

Şi aşa a fost un tipar neîntrerupt timp de şase ani: prezenţa fantomatică a lupilor iarna şi absenţa lor şi mai

fantomatică vara. Nu mă gândeam prea mult la sincronizare. Mă gândeam că sunt lupi. Doar lupi.

Patru
Sam

32° C

Ziua în care aproape că am vorbit cu Grace a fost cea mai călduroasă zi din viaţa mea. Chiar şi în librărie, unde exista aer condiţionat, arşiţa se strecura pe lângă uşă şi intra în valuri pe ferestrele mari, panoramice. În spatele tejghelei, stăteam trântit pe scaun în lumina soarelui şi absorbeam vara de parcă aş fi putut să-i păstrez fiecare picătură în mine. Pe măsură ce treceau orele, lumina după-amiezii împrumuta cărţilor de pe rafturi o aură palidă, galbenă şi încălzea hârtia şi cerneala de sub coperte, astfel că în aer plutea un miros de cuvinte necitite.

Asta iubeam atunci când eram om.

Citeam când uşa s-a deschis cu un clinchet, permiţând unui val înăbuşitor de aer fierbinte să intre odată cu un grup de fete. Râdeau prea tare ca să aibă nevoie de ajutorul meu, aşa că am continuat să citesc şi le-am lăsat să se plimbe printre rafturi şi să discute despre orice, numai despre cărţi nu.

Nu cred că m-aş mai fi gândit a doua oară la fetele alea dacă nu aş fi văzut cu coada ochiului cum una dintre ele şi-a strâns părul de un blond-închis şi l-a răsucit într-o coadă lejeră. Gestul în sine era insignifiant, dar mişcarea a trimis un val de arome în aer. Am recunoscut acel miros imediat. Am ştiut imediat.

Ea era. Trebuia să fie.

Am ridicat cartea în dreptul feţei şi am riscat o privire în direcţia fetelor. Celelalte două încă mai vorbeau şi gesticulau către o pasăre de hârtie pe care o agăţasem de tavan deasupra secţiunii cu cărţi pentru copii. Dar ea nu vorbea; rămăsese în spate cu ochii pe cărţile din jurul ei.

Privirea îi aluneca peste rafturi, căutând o posibilitate de evadare.

Îmi imaginasem o mie de variante diferite ale acestei scene, dar acum, că venise momentul, nu ştiam ce să fac.

Era atât de reală aici. Era altfel când ea se afla în curtea din spate, citind o carte sau făcându-și temele într-un caiet. Acolo, distanţa dintre noi era imposibil de depăşit; aveam toate motivele să stau departe de ea. Dar aici, în librărie, cu mine, părea atât de aproape, că mi se tăia răsuflarea, aproape aşa cum nu mai fusese niciodată. Nimic nu mă împiedica să vorbesc cu ea.

Privirea i se îndreptă în direcţia mea şi am întors repede capul, uitându-mă în cartea pe care o citeam. Nu mi-ar recunoaşte faţa, dar mi-ar recunoaşte ochii. Trebuia să cred că mi-ar recunoaşte ochii.

M-am rugat să plece, ca să pot respira din nou.

M-am rugat să cumpere o carte, ca să trebuiască să vorbesc cu ea.

Una dintre fete strigă:

— Grace, vino aici şi uită-te la asta. *Cum să iei bacalaureatul ca să intri la facultatea visurilor tale* – sună bine, nu?

Am inspirat încet şi i-am privit spatele luminat de soare când s-a aplecat şi s-a uitat la cărţile de pregătire pentru bacalaureat împreună cu celelalte două fete. Umerii ei erau înclinaţi într-un mod care sugera doar un interes politicos. Am privit felul în care lumina soarelui pătrundea prin ferestre, îmbrăţişându-i firele de păr din coadă şi transformându-le pe toate în fire strălucitoare de aur. Capul ei se mişca aproape imperceptibil înainte şi înapoi în ritmul muzicii care se auzea din difuzoare.

— Hei.

Am tresărit când o faţă apăru înaintea mea. Nu Grace. Una dintre celelalte două fete, bronzată şi cu părul negru. Pe umăr avea agăţată o cameră foto uriaşă şi se uita direct în ochii mei. Nu a spus nimic, dar ştiam la ce se gândeşte. Reacţiile la culoarea ochilor mei variau de la priviri furişe la holbat pe faţă; măcar ea era cinstită.

— Te superi dacă îţi fac o poză? întrebă ea.

Am privit în jur, căutând o scuză.

— Unii indieni cred că, dacă le faci o poză, le iei sufletul. Pare un argument destul de logic pentru mine, aşa că, îmi pare rău, fără poze. Am ridicat din umeri în semn de scuză. Poţi să faci poze prin magazin dacă vrei.

Ce-a de-a treia fată o împinse pe cea cu aparatul foto: avea un păr scurt şaten, mulţi pistrui şi radia atât de multă energie că mă obosea.

— Flirtezi, Olivia? Nu avem timp pentru asta. Hei, tipule, o luăm pe asta.

I-am luat din mână cartea despre bacalaureat şi am aruncat o privire scurtă s-o găsesc pe Grace.

— Nouăsprezece dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi, am spus.

Inima îmi bubuia.

— Pentru o ediţie broşată? remarcă fata pistruiată, dar îmi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari. Păstrează restul. Nu aveam un borcan pentru mărunţiş, aşa că am pus moneda de un cent pe tejghea, lângă casă. Am pus cartea şi bonul într-o pungă, încet, gândindu-mă că Grace va veni să vadă de ce durează atât.

Dar ea rămase în secţiunea cu biografii, cu capul aplecat pe o parte în timp ce citea titlurile de pe cotoarele cărţilor. Pistruiata a luat punga şi a zâmbit către mine şi către Olivia. Apoi, s-a dus spre Grace şi a tras-o înspre uşă.

„Întoarce-te, Grace. Uită-te la mine, sunt chiar aici.“ Dacă s-ar fi întors acum, mi-ar fi văzut ochii şi m-ar fi recunoscut.

Pistruiata deschise uşa – *cling* – şi scoase un sunet nerăbdător către restul grupului: era vremea să plece mai departe. Olivia se întoarse scurt, iar ochii ei îi întâlniră din nou pe ai mei în spatele tejghelei. Ştiam că mă holbam la ele – la Grace –, dar nu mă puteam opri.

Olivia se încruntă şi ieşi din magazin. Pistruiata spuse:

— *Hai* odată, Grace!

Mă durea pieptul, trupul meu vorbea o limbă pe care capul nu o prea înţelegea.

Am aşteptat.

Dar Grace, singura persoană din lume care voiam să mă recunoască, îşi trecu doar un deget peste coperta unei noi cărţi cartonate şi ieşi din librărie fără ca măcar să îşi dea seama că eram acolo, atât de aproape de ea.

Cinci
Grace

6° C

Nu mi-am dat seama că lupii din pădure sunt toţi vârcolaci până când n-a fost omorât Jack Culpeper.

S-a întâmplat în septembrie, când eram în clasa a noua, iar atunci numai despre Jack se vorbea în tot orăşelul nostru. Nu pentru că Jack fusese un puşti minunat când era în viaţă – în afară de faptul că avea cea mai scumpă maşină din parcare, chiar mai scumpă decât maşina directorului. De fapt, fusese cam nemernic. Dar, când a fost omorât, l-au sanctificat imediat. Cu o tentă de groaznic şi senzaţional din cauza modului în care se întâmplase. La cinci zile de la moartea lui, auzisem o mie de versiuni pe holurile şcolii.

Rezultatul a fost ăsta: toată lumea se temea de lupi acum.

Pentru că mama nu se uita de obicei la ştiri, şi tata nu prea dădea pe acasă, neliniştea comunităţii se strecură încet către gospodăria noastră şi a durat câteva zile până a atins punctul culminant. Incidentul meu cu lupii dispăruse din mintea mamei în ultimii şase ani, înlocuit cu aburi de terebentină şi culori complementare, dar atacul asupra lui Jack păru să i-l readucă în memorie.

Nici gând ca mama să îşi concentreze neliniştea crescândă spre ceva mai logic, de exemplu, să petreacă mai mult timp cu singura ei fiică, cea care fusese prima dată atacată de lupi. În schimb, se folosi de evenimentul acesta ca să devină şi mai împrăştiată ca de obicei.

— Mamă, ai nevoie de ajutor cu cina?

Mama se uită la mine cu vinovăţie şi-şi întoarse atenţia de la televizorul pe care abia îl putea vedea din bucătărie

înapoi la ciupercile pe care le distrugea pe tocător.

— S-a întâmplat atât de aproape de aici. Locul unde l-au găsit, spuse mama, arătând spre televizor cu cuţitul. Prezentatorul de ştiri părea nesincer de sincer în timp ce o hartă a ţinutului nostru era afişată lângă fotografia neclară a unui lup, în colţul din dreapta al ecranului. Căutarea adevărului continuă, zicea el. Ai crede că, după o săptămână de relatat aceeaşi ştire la nesfârşit, măcar şi-ar pune ideile în ordine. Lupul din fotografia lor nu era nici măcar din aceeaşi rasă ca lupul meu, cu blana lui deasă şi cenuşie, şi ochii de un galben-deschis.

— Tot nu-mi vine să cred, continuă mama. Chiar de partea cealaltă a pădurii Boundary. Acolo a fost omorât.

— Sau a murit.

Mama se încruntă la mine, delicat de ameţită şi de frumoasă ca întotdeauna.

— Cum?

Am ridicat privirea din caietul de teme – linii reconfortante, ordonate de numere şi simboluri.

— Poate a leşinat pe marginea drumului şi a fost târât în pădure cât era inconştient. Nu e acelaşi lucru. Nu poţi să vorbeşti aiurea şi să răspândeşti panica.

Atenţia mamei se concentră din nou asupra ecranului în vreme ce toca ciupercile în bucăţi suficient de mici ca să le mănânce amibele. Scutură din cap.

— L-au *atacat,* Grace.

Am privit pe fereastră, la pădurea cu siluetele palide ale copacilor ca nişte fantome în întuneric. Dacă lupul meu era acolo, nu-l puteam vedea.

— Mamă, tu eşti cea care mi-a spus iar şi iar, şi *iar:* lupii sunt de obicei paşnici.

Lupii sunt creaturi paşnice. Acesta era refrenul mamei de ani întregi. Cred că singurul mod în care putea continua să locuiască în casa asta era să se convingă de faptul că lupii erau relativ inofensivi şi insista că atacul asupra mea fusese o întâmplare singulară. Nu ştiu dacă ea chiar credea că sunt paşnici, dar eu credeam. Priveam înspre păduri şi îi urmăream an după an, memorându-le feţele şi

personalităţile. Era lupul slab, cu aspect bolnăvicios şi blana dungată, care rămânea ascuns în adâncul pădurii, vizibil doar în lunile cele mai reci. Totul la el – blana răvăşită şi fără luciu, urechea crestată, ochiul care îi curgea – era dovada unui trup bolnav, iar albul ochilor săi care se dădeau mereu peste cap indica o minte bolnavă. Îmi aminteam cum dinţii lui îmi zdreleau pielea. Mi-l puteam imagina atacând din nou un om în pădure.

Şi mai era lupoaica albă. Citisem că lupii se împerechează pe viaţă şi o văzusem cu liderul haitei, un lup solid, la fel de negru pe cât era ea de albă. Îl privisem cum o împinge cu botul şi o conduce printre copacii ca nişte schelete, cu blana sclipind ca peştii în apă. Avea un fel de frumuseţe sălbatică, neliniştită; şi pe ea mi-o puteam imagina atacând un om. Dar ceilalţi? Erau fantome tăcute şi frumoase în pădure. Nu-mi era teamă de ei.

— Corect, paşnici. Mama hăcuia ciupercile pe tocător. Poate că ar trebui să îi prindă pe toţi şi să-i ducă în Canada sau ceva de genul ăsta.

M-am încruntat spre caietul de teme. Verile fără lupul meu erau suficient de rele. Când eram copil, lunile acelea îmi păruseră imposibil de lungi, doar timp petrecut aşteptând să reapară lupii. După ce l-am observat pe lupul meu cu ochii galbeni, verile au devenit şi mai rele. În perioada acelor nesfârşite luni, îmi imaginam aventuri măreţe în care noaptea deveneam lup şi fugeam cu lupul meu într-o pădure aurie, unde nu ningea niciodată. Ştiam acum că pădurea aurie nu există, dar haita – şi lupul meu cu ochii galbeni da.

Oftând, am împins cartea de matematică pe masa de bucătărie şi m-am dus lângă mama.

— Lasă-mă pe mine. Le faci praf.

Nu protestă şi nici nu mă aşteptasem s-o facă. În schimb, mă răsplăti cu un zâmbet de parcă abia aşteptase ca eu să observ ce treabă jalnică face.

— Dacă termini de făcut cina, spuse ea, o să te iubesc pentru totdeauna.

M-am strâmbat şi i-am luat cuţitul din mână. Mama era

mereu stropită cu vopsea şi împrăştiată. Nu va semăna niciodată cu mamele prietenelor mele: stilul Betty Crocker, cu şorţ, care face mâncare şi dă cu aspiratorul. Sincer, nu voiam să fie ca ele. Dar, pe bune, trebuia să îmi fac temele.

— Mersi, scumpo. Mă duc în atelier. Dacă mama ar fi fost una dintre păpuşile alea care spun cinci sau şase lucruri diferite atunci când le apeşi pe burtă, asta ar fi fost una dintre frazele înregistrate.

— Vezi sa nu leşini din cauza vaporilor, i-am spus, dar ea deja alerga pe scări. Am împins ciupercile mutilate într-un castron şi m-am uitat la ceasul atârnat pe peretele de un galben aprins. Mai era o oră până să vină tata acasă de la serviciu. Aveam suficient timp să gătesc cina şi poate, după aceea, să încerc să îmi văd lupul.

În frigider se afla un soi de halcă de vită care probabil trebuia să însoţească ciupercile ciopârţite. Am scos-o şi am trântit-o pe tocător. Pe fundal, un „expert“ de la ştiri întreba dacă populaţia de lupi din Minnesota ar trebui limitată sau mutată. Toată povestea asta mi-a creat o dispoziţie proastă.

Telefonul sună.

— Alo?

— Salutare. Ce faci?

Rachel. Mă bucuram s-o aud; era fix opusul mamei mele: complet organizată şi atentă. Mă făcea să mă simt mai puţin străină. Am îndesat receptorul între ureche şi umăr şi am tăiat bucata de vită în timp ce vorbeam, păstrând o bucată de mărimea pumnului meu pentru mai târziu.

— Pregătesc cina şi mă uit la ştirile astea idioate.

Îşi dădu imediat seama despre ce vorbeam.

— Ştiu. Pare ireal, nu? Parcă nu se mai satură de asta. E cam scârbos, pe bune – adică de ce nu pot să tacă odată şi să ne lase să trecem peste asta? E suficient de rău că mergem la şcoală şi auzim despre asta tot timpul. Şi tu cu lupii şi toate alea, cred că te deranjează la culme – şi, pe bune, părinţii lui Jack cred că vor ca reporterii să tacă naibii odată. Rachel vorbea atât de repede, că abia înţelegeam ce spune. Am pierdut o grămadă de chestii

până când a întrebat:

— A sunat Olivia în seara asta?

Olivia era a treia membră a trioului nostru, singura care înţelegea vag fascinaţia mea pentru lupi. Rareori era vreo seară când nu vorbeam cu ea sau cu Rachel la telefon.

— Probabil e pe afară, face poze. Nu e o ploaie de meteoriţi în seara asta? am spus eu.

Olivia vedea lumea prin aparatul foto; jumătate dintre amintirile mele de la şcoală erau într-o formă lucioasă, alb-negru, zece pe cincisprezece.

Rachel a răspuns:

— Cred că ai dreptate. Olivia sigur vrea să prindă imagini cu ploaia de asteroizi. Ai un moment să stăm de vorbă?

Am aruncat o privire la ceas.

— Oarecum. Doar cât termin de pregătit cina, apoi am teme de făcut.

— OK. Doar o secundă, atunci. Două cuvinte, soro, încearcă-le: *e-vadare.*

Am început să prăjesc carnea pe plită.

— Asta e un singur cuvânt, Rach.

Tăcu.

— Mda. Suna mai bine în capul meu. Mă rog, deci uite care-i treaba: părinţii mei au spus că, dacă vreau să plec undeva în vacanţa de Crăciun anul ăsta, o să îmi dea bani să plec. Îmi doresc aşa de mult să plec undeva. Oriunde, numai să nu rămân în Mercy Falls. Doamne, *oriunde* numai în Mercy Falls nu! Nu vreţi să veniţi tu şi Olivia să mă ajutaţi să aleg o destinaţie mâine după şcoală?

— Ba da, sigur.

— Dacă e un loc superfain, poate tu şi Olivia veniţi cu mine, spuse Rachel.

N-am răspuns imediat. Cuvântul Crăciun îmi aminti imediat de mirosul bradului de Crăciun, de infinitatea neagră a cerului înstelat de decembrie de deasupra curţii din spate şi de ochii lupului meu privindu-mă din spatele copacilor încărcaţi de zăpadă. Indiferent cât de absent era în restul anului, lupul meu era întotdeauna acolo de

Crăciun.

Rachel gemu.

— Nu-mi servi privirea aia tăcută de mă-uit-în-gol-şi-mă-gândesc, Grace! Îmi dau scama că o faci! Nu poţi să-mi spui că nu vrei să pleci din locul ăsta!

Nu prea, nu voiam. Cumva, aparţineam acestui loc.

— N-am spus nu, am protestat eu.

— Dar nici n-ai spus *Doamne, sigur că da!* Asta trebuia să spui. Rachel oftă. Dar vii pe la mine, da?

— Ştii că da, i-am zis, lungindu-mi gâtul să mă uit pe fereastra care dădea în spate. Acum, chiar trebuie să închid.

— Mda, mda, mda, spuse Rachel. Adu fursecuri. Nu uita. Te iubesc. Pa. Râse şi închise.

M-am grăbit să pun oala cu tocană la fiert pe aragaz, ca să o las acolo fără s-o supraveghez. Mi-am înşfăcat haina din cuierul de pe perete şi am deschis uşa glisantă care dădea spre verandă.

Aerul rece îmi muşca obrajii şi îmi înţepa vârfurile urechilor, amintindu-mi că vara se terminase în mod oficial. Aveam căciula îndesată în buzunarul hainei, dar ştiam că lupul meu nu mă recunoaşte întotdeauna când o port, aşa că am lăsat-o acolo. Mi-am îngustat ochii pentru a mă uita către marginea curţii şi am coborât de pe verandă, încercând să par nonşalantă. Bucata de carne de vită din mâna mea era rece şi alunecoasă.

Am înaintat pe iarba incoloră şi sfărâmicioasă până în mijlocul curţii şi m-am oprit, uimită pe moment de rozul violent al apusului de soare care se întrezărea printre frunzele negre şi foşnitoare ale copacilor. Acest peisaj încremenit era la o lume depărtare de bucătăria mică şi călduroasă cu mirosurile ei tihnite de supravieţuire uşoară. Acolo unde trebuia să fiu. Acolo ar fi trebuit să vreau sa fiu. Dar copacii mă chemau, îndemnându-mă să abandonez ceea ce ştiu şi să mă pierd în noaptea care se lăsa. Era o dorinţă care se trezea în mine cu o frecvenţă deconcertantă în ultimele zile.

În întunecimea de la marginea pădurii se schimbă ceva

şi l-am văzut pe lupul meu stând lângă un copac, nările sale adulmecând carnea din mâna mea. Am fost uşurată că l-am zărit, dar mi-a trecut brusc atunci când şi-a mişcat capul, şi pătratul de lumină care venea din uşa glisantă i-a căzut pe faţă. Vedeam acum că pe bărbie avea sânge vechi şi uscat. Uscat de câteva zile.

Nările i-au servit: simţea mirosul de carne de vita din mâna mea. Ori vita, ori familiaritatea prezenţei mele a fost suficientă ca el să facă vreo câţiva paşi pentru a ieşi din pădure. Apoi, încă vreo câţiva paşi. Mai aproape decât fusese vreodată.

Am rămas în faţa lui, suficient de aproape încât aş fi putut să mă întind şi să-i ating blana strălucitoare. Sau să îi şterg pata roşie de pe bot.

Îmi doream atât de mult ca sângele să fie al lui. De la o rană veche sau o zgârietură obţinută în vreo încăierare.

Dar nu părea nimic de genul acesta. Părea că îi aparţine altcuiva.

— Tu l-ai omorât? am şoptit.

Nu a dispărut la auzul vocii mele, aşa cum mă aşteptasem. Era la fel de nemişcat ca o statuie, cu ochii aţintiţi asupra chipului meu, şi nu pe carnea din mână.

— Numai despre asta discută la ştiri, am spus, de parcă el m-ar fi putut înţelege. Se zice că e un „act sălbatic“. Se spune că au făcut-o animalele sălbatice. Ai făcut-o *tu?*

Se uită fix la mine timp de un minut, fără să clipească, fără să se mişte. Şi apoi, pentru prima oară în şase ani, a închis ochii. Era împotriva oricărui instinct primar pe care ar fi trebuit să îl posede un lup. O viaţă întreagă de privit fără să clipească şi acum era îngheţat într-o durere aproape umană, cu ochii lui strălucitori închişi, cu capul plecat şi coada lăsată în jos.

Era cel mai trist lucru pe care-l văzusem vreodată.

Încet, abia mişcându-mă, m-am apropiat de el, temându-mă doar să nu-l sperii şi să plece, nu de buzele pătate de sânge şi de dinţii de dincolo de ele. Urechile i-au tresărit, recunoscându-mi prezenţa, dar nu s-a mişcat. M-am ghemuit, lăsând carnea să cadă în zăpada de lângă mine. A

tresărit când carnea a ajuns jos. Eram suficient de aproape pentru a-i inhala mirosul sălbatic al blănii şi a-i simţi căldura respiraţiei.

Atunci am făcut ceea am vrut dintotdeauna să fac: mi-am pus mâna în coama lui deasă şi, fiindcă n-a tresărit, mi-am îngropat ambele mâini în blana lui. Firele de păr de la suprafaţă nu erau atât de moi pe cât păreau, dar sub exteriorul dur de protecţie se afla un strat de puf delicat. Cu un geamăt surd, şi-a lipit capul de mine, cu ochii tot închişi. L-am strâns la piept de parcă era doar un câine domestic, deşi mirosul lui sălbatic şi intens nu mă lăsa să uit cine era de fapt.

Pentru un moment, am uitat unde – cine – eram. Pentru un moment, n-a mai contat.

Cu coada ochiului, am observat ceva mişcându-se: departe, abia vizibilă în lumina scăzută a amurgului, lupoaica albă ne privea de la marginea pădurii, cu ochii arzându-i.

Am simţit un tremur în corp şi mi-am dat seama că lupul meu mârâia la ea. Lupoaica veni mai aproape, neobişnuit de îndrăzneaţă, şi el s-a răsucit în braţele mele ca s-o privească. Am tresărit când i-a arătat colţii.

Ea n-a mârâit deloc şi, cumva, asta era mai rău. Un lup ar fi trebuit să mârâie. Dar ea se holba pur şi simplu, plimbând privirea de la el la mine, toată atitudinea ei respirând ură.

Încă mârâind aproape în surdină, lupul meu s-a împins mai tare în mine, forţându-mă să fac un pas în spate, apoi altul, îndreptându-mă spre verandă. Am simţit treptele sub picioare şi m-am retras spre uşa glisantă. El rămase la baza scărilor până când am deschis-o şi m-am încuiat în casă.

Imediat după ce am intrat, lupoaica albă a ţâşnit din pădure şi a înhăţat bucata de carne pe care o lăsasem jos. Deşi lupul meu era cel mai aproape de ea şi de evidenta ameninţare îndreptată asupra hranei, pe mine m-a fixat, de partea cealaltă a uşii de sticlă. Îmi reţinu privirea pentru un lung moment înainte să dispară în pădure ca un spirit.

Lupul meu ezită la marginea pădurii, lumina slabă a becului de pe verandă reflectându-se în ochii lui. Încă îmi mai privea silueta prin uşă.

Mi-am lipit palma de sticla rece.

Distanţa dintre noi nu fusese niciodată mai mare.

Şase
Grace

5° C

Când tatăl meu a ajuns acasă, eu încă eram pierdută în lumea tăcută a lupilor, imaginându-mi iar şi iar senzaţia blănii aspre a lupului meu în palme. Deşi îmi spălasem mâinile fără tragere de inimă – ca să termin cina –, parfumul lui de mosc tot mai stăruia în hainele mele, păstrându-mi întâlnirea proaspătă în minte. Durase şase ani până mă lăsase să îl ating. Să-l ţin în braţe. Şi acum, el mă protejase, aşa cum mă protejase întotdeauna. Eram disperată să spun *cuiva,* dar ştiam că tata nu mi-ar împărtăşi entuziasmul, mai ales că prezentatorii de ştiri încă mai discutau pe fundal despre atac. Mi-am ţinut gura.

Tata păşi tropăind în holul de la intrare. Chiar dacă nu mă văzuse în bucătărie, strigă la mine:

— Cina miroase bine, Grace.

Veni în bucătărie şi mă mângâie pe cap. Ochii îi păreau obosiţi în spatele ochelarilor, dar zâmbi.

— Unde-i mama? Pictează? Îşi puse haina pe spătarul unui scaun.

— Oare se opreşte vreodată? Mi-am îngustat ochii înspre haină. Ştiu că nu o să laşi aia acolo.

Îşi luă haina cu un surâs politicos şi strigă spre scări.

— Rags, hai la masă! Faptul că folosise numele de alint al mamei confirma că e într-o dispoziţie bună.

Mama apăru în bucătăria galbenă în exact două secunde. I se tăiase respiraţia alergând pe scări – niciodată nu mergea în pas normal şi avea o dungă de vopsea verde pe maxilar.

Tata o sărută, ferindu-se să nu atingă vopseaua.

— Ai fost fetiţă cuminte, scumpa mea?

Ea flutură din gene. Avea o privire de parcă ştia deja ce o să spună tata.

— Cea mai cuminte.

— Şi tu, Gracie?

— Mai cuminte decât mama.

Tata îşi drese vocea.

— Doamnelor şi domnilor, mărirea mea de salariu intră în vigoare vinerea asta. Aşa că…

Mama bătu din palme şi se roti în cerc, privindu-se în oglindă în timp ce se învârtea.

— Îmi închiriez locul acela din centru!

Tata zâmbi larg şi dădu din cap.

— Şi tu, Gracie, fetiţo, îţi iei maşină nouă în locul rablei pe care o ai, imediat ce îmi găsesc timp să vin cu tine la reprezentanţa auto. M-am săturat să îţi tot duc maşina în service.

Mama râse bucuroasă şi bătu din palme din nou. Dansă prin bucătărie, intonând un cântecel fără sens. Dacă îşi închiria atelierul din oraş, probabil n-o să-mi mai văd deloc părinţii. Ei bine, în afară de momentul cinei. De obicei, apăreau când era vorba despre mâncare.

Dar asta părea neimportant în comparaţie cu promisiunea unui mijloc de transport de încredere.

— Serios? Maşina mea proprie? Adică, una care merge?

— Una mai puţin rablă, promise tata. Nimic drăguţ.

L-am îmbrăţişat. O astfel de maşină însemna libertate.

În noaptea aceea, stăteam întinsă în camera mea, cu ochii strâns închişi, încercând să adorm. Lumea de dincolo de fereastra mea părea amuţită, ca şi cum ar fi nins. Era prea devreme să ningă, dar fiecare sunet părea înăbuşit. Prea multă linişte.

Mi-am ţinut respiraţia şi m-am concentrat asupra nopţii, ascultând fiecare mişcare din întunericul înlemnit.

Încetul cu încetul, am devenit conştientă de păcăniturile care spărgeau liniştea de-afară, răsunându-mi neplăcut în urechi. Parcă erau gheare pe veranda de sub fereastra mea. Oare era un lup pe verandă? Poate era un raton.

Apoi, se auziră nişte zgârieturi mai domoale şi un mârâit – cu siguranţă nu era un raton. Mi s-a ridicat părul de pe ceafa.

Mi-am tras plapuma în jur ca o pelerină şi m-am dat jos din pat, apoi am păşit încet pe podeaua goală, luminată de o semilună. Am ezitat, întrebându-mă dacă am visat sunetul, dar un *poc, poc, poc* se auzi din nou prin fereastră. Am ridicat jaluzelele şi am privit pe verandă. Bucata de curte perpendiculară pe fereastra mea era goală. Trunchiurile negre şi ţepene ale copacilor păreau un gard între mine şi pădurea adâncă de dincolo de ei.

Brusc, un cap apăru drept în faţa mea şi am tresărit surprinsă. Lupoaica albă era de cealaltă parte a geamului, cu labele pe pervazul exterior. Era suficient de aproape să îi văd umezeala din blana încâlcită. Ochii ci albaştri ca safirele se uitau urât la mine, provocându-mă să întorc capul. Un mârâit abia perceptibil trecu prin sticlă şi am simţit că îi pot desluşi înţelesul, la fel de clar de parcă ar fi fost scris pe geam. „Nu eşti a lui ca să te protejeze.“ M-am uitat şi eu fix la ea. Apoi, fără să mă gândesc, mi-am dezvelit dinţii şi am mârâit. Mârâitul care mi-a ieşit ne-a surprins şi pe mine, şi pe ea, iar lupoaica a sărit de la fereastră. Îmi aruncă o privire întunecată peste umăr şi urină pe colţul verandei înainte să o zbughească spre pădure.

Muşcându-mi buza pentru a şterge forma ciudată a mârâitului, mi-am ridicat puloverul de pe podea şi m-am târât înapoi în pat. Am dat perna la o parte şi am mototolit puloverul pe post de pernă.

Am adormit cu mirosul lupului meu. Ace de pin, ploaie rece, parfumul noroiului, peri aspri pe faţa mea.

Aproape parcă eram acolo.

Șapte
Sam

5° C

Încă îi mai simţeam mirosul pe blana mea. A rămas lipit de mine, o amintire din altă lume.

Parfumul ei mă îmbătase. Mă apropiasem prea mult. Instinctul meu îmi spusese să n-o fac. Mai ales când îmi aminteam ce se întâmplase cu băiatul acela.

Mirosul verii pe pielea ei, cadenţa vocii ei pe care abia mi-o aminteam, senzaţia degetelor ei în blana mea. Fiecare părticică din mine cânta la amintirea apropierii ei.

Fusese prea aproape.

Nu am putut să stau departe de ea.

Opt
Grace

18° C

În următoarea săptămână, am fost distrasă la şcoală, plutind printre cursuri şi abia luându-mi notiţe. Nu mă puteam gândi decât la felul în care simţisem blana lupului meu în degete şi la imaginea lupoaicei albe mârâind la fereastra mea. Abia când domnişoara Ruminski a condus un poliţist în sală în timpul orei de supravieţuire mi-am recăpătat atenţia.

L-a lăsat singur în faţa clasei, ceea ce mi s-a părut destul de răutăcios din partea ei, mai ales că eram la a şaptea oră şi majoritatea abia aştepta să scape. Poate că s-a gândit că un membru al poliţiei ar fi în stare să se descurce cu elevi de liceu. Dar pe infractori poţi să-i împuşti, spre deosebire de o sală plină de puştani care nu vor să tacă din gură.

— Bună, spuse ofiţerul. La curea străluceau tocuri de arme şi spray-uri paralizante, şi alte tipuri de armament. Părea *tânăr.* Privi spre domnişoara Ruminski care stătea fără să-l ajute în uşa deschisă a clasei şi îşi pipăi insigna strălucitoare pe care era scris numele lui: WILLIAM KOENIG. Domnişoara Ruminski ne spusese că este absolvent al şcolii noastre minunate, dar nici numele, nici faţa lui nu îmi păreau familiare.

— Sunt ofiţerul Koenig. Profesoara voastră – domnişoara Ruminski – m-a rugat săptămâna trecută să vin să vă vorbesc la cursul de supravieţuire.

Am privit spre Olivia, aflată în banca de lângă mine, ca să văd ce părere are despre asta. Ca de obicei, Olivia părea ordonată şi cuminte: un carnet cu note de zece adus la viaţă. Părul ei negru era împletit într-o coadă perfectă, şi cămaşa cu guler era proaspăt călcată. Niciodată nu-ţi

puteai da seama ce gândeşte Olivia privindu-i gura. Trebuia să te uiţi la ochii ei.

— E drăguţ, îmi şopti Olivia. Ador capul ras. Crezi că mama lui îl strigă Will?

Încă nu-mi dădusem seama cum să răspund interesului foarte nou şi foarte sonor al Oliviei faţă de băieţi, aşa că doar mi-am dat ochii peste cap. Era drăguţ, dar nu era genul meu. Nu cred că ştiam încă ce gen prefer.

— Am devenit ofiţer de poliţie imediat după liceu, zise ofiţerul Will. Părea foarte serios când spuse asta, încruntându-se într-un fel foarte „lege şi ordine”. E o meserie pe care mi-am dorit întotdeauna s-o practic şi o iau foarte în serios.

— Evident, i-am şoptit Oliviei. Nu credeam că mama lui îl strigă Will. Ofiţerul William Koenig ne aruncă o privire şi îşi puse mâna pe armă. Probabil era un obicei, dar arăta ca şi cum se gândea să ne împuşte pentru că şopteam. Olivia se adânci în scaun, şi câteva fete chicotiră.

— E o carieră excelentă şi una pentru care nu este nevoie de facultate încă, insistă el. Ăăă… se gândeşte vreunul dintre voi să intre în poliţie?

Acel „ăăă“ l-a aranjat. Dacă n-ar fi ezitat, poate elevii s-ar fi comportat cum trebuie.

O mână ţâşni în sus. Elizabeth, una dintre membrele găştii din liceul Mercy Falls care încă mai purta negru după moartea lui Jack, întrebă:

— E adevărat că trupul lui Jack Culpeper a fost furat de la morgă?

Clasa erupse în şoapte la îndrăzneala ei, iar ofiţerul Koenig păru că are un motiv serios s-o împuşte. Dar nu spuse decât:

— Chiar nu sunt autorizat să discut detaliile unei anchete în curs de desfăşurare.

— Se face o anchetă? strigă o voce de băiat din primul rând.

Elizabeth îl întrerupse:

— Mama mea a auzit asta de la un dispecer. E adevărat? De ce ar fura cineva un cadavru?

Teoriile se succedară cu repeziciune.

— Trebuie să fie o acoperire. Pentru sinucidere.

— Ca să distribuie droguri!

— Experimente medicale!

Un băiat spuse:

— Am auzit că tatăl lui Jack are un urs polar împăiat în casă. Poate că familia Culpeper l-a împăiat şi pe Jack. Cineva îl pocni pe tipul care făcuse ultimul comentariu; încă mai era tabu să spui ceva rău despre Jack şi familia lui.

Ofiţerul Koenig se uită terifiat la domnişoara Ruminski care stătea în uşa deschisă a clasei. Ea îl privi cu solemnitate, apoi se întoarse spre noi.

— Faceţi linişte!

Se lăsă liniştea.

Ea se întoarse spre ofiţerul Koenig.

— Deci, trupul lui a fost furat? întrebă ea.

El spuse din nou:

— Chiar nu sunt autorizat să discut detaliile unei anchete în curs de desfăşurare. Dar, de data asta, părea mai neajutorat, ca şi cum la sfârşitul propoziţiei pusese un semn de întrebare.

— Domnule ofiţer Koenig, zise domnişoara Ruminski, Jack era foarte iubit de comunitate.

Ceea ce era o minciună sfruntată. Dar faptul că era mort făcea minuni pentru reputaţia lui. Bănuiesc că toţi ceilalţi puteau uita felul în care îşi pierdea cumpătul pe holuri sau chiar la ore. Şi cum se purta când îşi pierdea cumpătul. Dar eu nu puteam. În Mercy Falls, zvonurile erau la putere şi se zvonea că Jack moştenise temperamentul iute de la tatăl său. Nu ştiam dacă era aşa. Eu credeam că trebuie să alegi singur ce fel de persoană o să fii, indiferent cum sunt părinţii tăi.

— Încă mai suntem în doliu, adăugă domnişoara Ruminski, gesticulând spre marea de negru din clasă. Aici nu e vorba despre o anchetă. E vorba să oferim o explicaţie unei comunităţi unite.

Olivia şopti fără cuvinte.

— Oh. Doamne. Sfinte.

Am scuturai din cap. Uimitor.

Ofiţerul Koenig îşi încrucişă braţele la piept; îl făcea să pară bosumflat, ca un copilaş forţat să facă ceva.

— Este adevărat. Se desfăşoară o anchetă. Înţeleg că pierderea cuiva atât de tânăr – spunea asta cineva de vreo douăzeci de ani – are un impact puternic asupra comunităţii, dar vă rog să respectaţi intimitatea familiei şi confidenţialitatea procesului de anchetă.

Reuşea sa pună piciorul în prag.

Elizabeth flutură din nou mâna.

— Credeţi că lupii sunt periculoşi? Primiţi multe apeluri cu privire la ei? Mama spune că primiţi multe apeluri cu privire la ei.

Ofiţerul Koenig se uită la domnişoara Ruminski, dar ar fi trebuit să îşi dea scama până acum ca şi ea voia să ştie la fel de mult ca şi Elizabeth.

— Nu, nu cred că lupii sunt o ameninţare pentru populaţie. Eu şi restul departamentului credem că acesta este un incident izolat.

Elizabeth spuse:

— Dar şi ea a fost atacată.

O, super. Nu o vedeam pe Elizabeth arătându-mă cu degetul, dar ştiam că o face, pentru că feţele tuturor se întoarseră înspre mine. Mi-am muşcat buza pe interior. Nu pentru că mă deranja atenţia, ci pentru că, de fiecare dată când cineva îşi aducea aminte că fusesem smulsă de pe leagăn, îşi aminteau că i se poate întâmpla oricui. Şi m-am întrebat câţi trebuie să se gândească la asta înainte de a decide să-i vâneze pe lupi.

Să se ducă după lupul meu.

Ştiam că acesta este adevăratul motiv pentru care nu-l puteam ierta pe Jack că murise. Între asta şi istoricul lui pestriţ de la şcoală, mi se părea o ipocrizie să intru în doliu alături de restul şcolii. Dar nici nu mi se părea corect să ignor moartea lui; îmi doream să ştiu ce ar fi trebuit să simt.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, i-am spus ofiţerului

Koenig, iar acesta păru foarte uşurat când am adăugat: Cu ani în urmă. Şi se poate să fi fost câini.

Deci minţeam. Cine mă putea contrazice?

— Exact, spuse ofiţerul Koenig pe un ton apăsat. Exact. Nu are rost să dăm vina pe animalele sălbatice pentru un incident izolat. Şi nici nu are rost să creăm panică acolo unde nu e cazul. Panica duce la neglijenţă, iar neglijenţa duce la accidente.

Exact aşa gândeam şi cu. Simţeam o înrudire vagă cu ofiţerul Koenig cel fără simţul umorului, în timp ce acesta conducea discuţia înapoi spre carierele în domeniul poliţiei. După ce s-a terminat ora, ceilalţi elevi au început din nou să discute despre Jack, dar eu şi Olivia am evadat spre dulapurile noastre.

Am simţim cum cineva mă trage de păr şi m-am întors spre Rachel, care stătea în spatele meu, uitându-se la noi cu o privire tristă.

— Fetelor, trebuie să amân planificarea vacanţei din după-amiaza asta. Maştera mea vitregă vrea să facem o excursie de apropiere familială la Duluth. Dacă vrea s-o iubesc, va trebui să-mi cumpere nişte pantofi noi. Putem să ne vedem mâine sau altă dată?

Am dat din cap, că Rachel ne-a şi părăsit cu un zâmbet larg şi a luat-o la goană pe coridor.

— Vrei să vii pe la mine atunci? am întrebat-o pe Olivia. Încă mi se părea ciudat s-o întreb asta. În şcoala generală, eu, ea şi Rachel ne petreceam zilele împreună, fără să ne întrebăm, într-o înţelegere tacită. Cumva asta se schimbase după ce Rachel l-a întâlnit pe primul ei prieten, lăsându-ne pe mine şi pe Olivia deoparte, tocilarele şi neinteresantele, şi rupând prietenia noastră fragilă.

— Sigur, spuse Olivia, adunându-şi lucrurile şi urmându-mă pe coridor. Mă pişcă de cot. Uite! Arătă spre Isabel, sora mai mică a lui Jack, colegă cu noi şi moştenitoarea unei părţi enorme de frumuseţe Culpeper, completată de un cap angelic, cu bucle blonde. Conducea un SUV alb şi avea un chihuahua din cel care se poartă în poşetă şi pe care îl îmbrăca pentru a se asorta cu ţinutele ei.

Întotdeauna m-am întrebat când îşi va da seama că locuieşte în Mercy Falls, Minnesota, unde oamenii chiar nu fac chestii de genul ăsta.

În acel moment, Isabel se holba la dulapul ei de parcă în interior erau alte lumi. Olivia comentă:

— Nu poartă negru.

Isabel ieşi din transa ei şi se uită urât la noi, de parcă şi-ar fi dat seama că vorbim despre ea. Am întors repede capul, dar tot îi mai simţeam privirea asupra mea.

— Poate că nu mai e în doliu, am spus după ce am ieşit din raza ei auditivă.

Olivia îmi ţinu uşa deschisă.

— Poate că e singura care a fost vreodată.

Ajunse la mine acasă, am făcut cafea şi biscuiţi cu merişoare şi ne-am aşezat la masa din bucătărie, uitându-ne la un teanc din ultimele fotografii ale Oliviei în lumina galbenă a becului. Pentru Olivia, fotografia era o religie; îşi venera aparatul foto şi studia tehnicile de parcă erau reguli după care să trăiască. Văzându-i fotografiile, eram aproape dispusă să devin şi eu o adeptă. Te făcea să te simţi de parca te aflai chiar acolo, în peisaj.

— Chiar *era* tare drăguţ. Nu poţi să-mi spui că nu era, zise ea.

— Toi mai vorbeşti despre Ofiţerul Fără-zâmbet? Ce-i cu tine? Am scuturat din cap şi am trecut la următoarea fotografie. Nu te-am mai văzut niciodată obsedată de o persoană *reală.*

Olivia zâmbi şi se aplecă spre mine peste o cană aburindă. Luă o îmbucătură de biscuit şi vorbi cu gura plină, acoperind-o ca să nu mă împroaşte cu firimituri.

— Cred că mă transform într-una dintre fetele alea cărora le plac tipii în uniforme. O, haide, nu crezi că era drăguţ? Simt… simt că trebuie neapărat să am un prieten. Ar trebui să comandăm pizza cândva. Rachel mi-a zis că tipul care livrează pizza e tare simpatic.

Mi-am dat din nou ochii peste cap.

— Aşa, deodată, vrei un prieten?

Olivia nu-şi ridică ochii din fotografii, dar am avut senzaţia că e foarte atentă la răspunsul meu.

— Tu nu?

Am bâiguit.

— Când o să întâlnesc tipul potrivit, cred că da.

— Cum o să ştii dacă nu cauţi?

— De parcă tu ai vorbit vreodată cu un tip. În afară de posterul tău cu James Dean. Tonul îmi devenise un pic mai combativ decât intenţionasem; am adăugat un râset la finalul frazei, ca să o mai înmoi. Olivia se încruntă, dar nu spuse nimic. Pentru o vreme, am stat în tăcere, uitându-ne la poze.

Am zăbovit mai mult asupra unei poze de aproape cu mine, Olivia şi Rachel; mama ei venise afară, ca să ne facă poza, chiar înainte să înceapă şcoala. Rachel, cu un zâmbet sălbatic pe faţa pistruiată, avea un braţ strâns în jurul umerilor Oliviei şi celălalt în jurul meu; parcă încerca să ne adune ca să intrăm în cadru. Ca întotdeauna, ea era liantul care ţinea trioul nostru la un loc: cea expansivă care se asigura că noi, cele mai tăcute, rămânem împreună de-a lungul anilor.

În fotografie, Olivia părea să aparţină verii, cu pielea ei măslinie bronzată şi ochii verzi plini de culoare. Dinţii ei formau o semilună perfectă pentru fotografie, cu gropiţe cu tot. Lângă ele două, eu eram întruchiparea iernii – cu părul de un blond-închis şi ochi căprui serioşi, o fată a verii decolorată de frig. Obişnuiam să cred că eu şi Olivia suntem la fel, ambele introvertite, mereu îngropate în cărţi. Dar acum, îmi dădeam seama că izolarea mea era autoimpusă, pe când Olivia era doar dureros de timida. Anul acesta mi se părea că, cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât mai greu era să rămânem prietene.

— Arăt aiurea în poza aia, spuse Olivia. Rachel arată ca o nebună. Şi tu pari furioasă.

Arătam ca cineva care nu acceptă un răspuns negativ – aproape irascibilă. Mi-a plăcut.

— Nu arăţi aiurea. Arăţi ca o prinţesă, şi eu arat ca un căpcăun.

— Nu arăţi ca un căpcăun.

— Ei, mă lăudam şi eu, i-am zis.

— Şi Rachel?

— Da, ai spus-o bine. Chiar arată ca o nebună. Sau, cel puţin, foarte efervescentă, ca de obicei. M-am uitat din nou la poză. Serios, Rachel arăta ca un soare, strălucitoare şi emanând energie, ţinându-ne pe noi, cele două luni, pe o orbită paralelă, doar cu simpla forţă a voinţei proprii.

— Ai văzut-o pe asta? îmi întrerupse Olivia gândurile, ca să îmi arate o altă poză. Era cu lupul meu, adânc în pădure, pe jumătate ascuns după un copac. Dar Olivia reuşise să îi prindă în cadru o parte din cap, şi ochii lui se uitau fix într-ai mei. Poţi s-o păstrezi. De fapt, păstrează tot teancul. Le punem pe cele mai bune în album data viitoare.

— Mulţumesc, am răspuns şi fiind mai bucuroasă decât puteam spune în cuvinte. Am arătat spre fotografie.

— Asta e de săptămâna trecută?

Ea dădu din cap. M-am uitat la fotografia lui – îţi tăia respiraţia, dar era banală şi nepotrivită în comparaţie cu realitatea. Mi-am trecut delicat degetul peste ca, de parcă i-aş fi putut simţi blana. Ceva mi se cuibări în piept, amar şi trist. Am simţit ochii Oliviei asupra mea şi mă făcură să mă simt şi mai rău, mai singură. Poate cu mult timp în urmă aş fi discutat cu ea despre asta, dar acum mi se părea prea personal. Ceva se schimbase şi cred că era vorba despre mine.

Olivia îmi înmână un teanc subţire de fotografii pe care le separase de restul.

— Astea sunt fotografiile cu care mă laud.

Distrasă, le-am frunzărit încet. Erau impresionante: o frunză de toamnă plutind într-o baltă, elevi reflectaţi în ferestrele unui autobuz şcolar, un autoportret artistic, în alb şi negru al Oliviei. Am spus „uau“ şi „aaa“ şi apoi am pus din nou poza lupului meu deasupra lor şi m-am uitat iarăşi la ea.

Olivia scoase un sunet iritat, înăbuşit.

Am frunzărit repede înapoi la poza cu frunza care plutea într-o baltă. M-am încruntat un moment, încercând să-mi

imaginez genul de lucru pe care l-ar spune mama despre o operă de artă. Am reuşit să scot:

— Îmi place asta. Are nişte… culori extraordinare.

Mi le smulse din mână şi-mi aruncă poza cu lupul în mine cu o forță atât de mare încât aceasta ricoşă în pieptul meu şi căzu la podea.

— Mda. Uneori, Grace, nici măcar nu ştiu de ce…

Olivia nu-şi termină fraza, ci doar scutură din cap. N-am înţeles. Voia să mă prefac că îmi plac mai mult celelalte poze decât cea cu lupul meu?

— Salut! E cineva acasă? Era John, fratele mai mare al Oliviei, scutindu-mă de consecinţele a orice făcusem ca s-o enervez pe Olivia. El îmi adresă un zâmbet larg din holul de la intrare, închizând uşa după el.

— Bună, frumoaso!

Olivia ridică privirea din locul ei de la masa din bucătărie, cu o expresie îngheţată.

— *Sper* că vorbeşti despre mine.

— Desigur, spuse John, uitându-se la mine. Arăta bine într-un mod foarte convenţional: era înalt, brunet ca sora lui, dar cu o faţă prietenoasă şi gata să zâmbească. Ar fi de foarte prost gust să mă dau la prietena surorii mele. Deci. E ora patru. Cum zboară timpul când – se opri, privind-o pe Olivia aplecată peste masă cu un teanc de fotografii, şi pe mine în faţa ei, cu alt teanc – nu faci nimic. Nu puteţi să faceţi nimic singure?

Olivia îşi strânse în linişte teancul de fotografii în timp ce eu explicam:

— Suntem introvertite. Ne place să nu facem nimic împreună. Vorbim doar, fără să punem în practică.

— Sună fascinant. Olive, trebuie să plecăm acum dacă vrei să ajungi la curs. Mă înghionti lejer în braţ. Hei, de ce nu vii cu noi, Grace? Părinţii tăi sunt acasă?

Am pufnit.

— Glumeşti, nu? Mă cresc singură. Ar trebui să primesc şi o indemnizaţie pentru asta. John râse, probabil mai mult decât merita comentariul meu, şi Olivia îmi aruncă o privire încărcată de suficient venin cât să omoare un

animal mic. Am tăcut.

— Hai, Olive, spuse John, părând să nu observe pumnalele care zburau din ochii surorii lui. Plăteşti pentru curs fie că ajungi acolo, fie că nu. Vii, Grace?

Am privit pe fereastră şi, pentru prima dată în luni întregi, mi-am imaginat că dispar printre copaci şi alerg până îmi găsesc lupul într-o pădure unde e vară. Am scuturat din cap.

— Nu de data asta. O lăsam pe altă dată?

John îmi zâmbi strâmb.

— Mda. Hai, Olive! Pa, frumoaso. Ştii pe cine să suni dacă vrei şi nişte acţiune pe lângă atâta vorbit.

Olivia îşi aruncă rucsacul în el; acesta scoase un pocnet sonor. Dar tot eu m-am ales cu o privire urâtă, de parcă făcusem ceva să încurajez flirtul lui John.

— Haide! Hai să mergem. Pa, Grace.

I-am condus la uşă şi apoi m-am întors fără niciun scop în bucătărie. O voce neutră şi plăcută mă urmă, un crainic care descria piesa clasică pe care tocmai o auzisem şi prezentând-o pe următoarea; tata îşi lăsase deschis radioul din biroul de lângă bucătărie. Cumva, sunetul prezenţei părinţilor mei nu făcea decât să le sublinieze absenţa. Ştiind că cina va consta în fasole la conservă dacă n-o fac eu, am cotrobăit prin frigider şi am pus o oală cu un rest de supă pe aragaz, ca să se încălzească până ajung părinţii mei acasă.

Am stat în bucătăria cuprinsa doar de lumina după-amiezii reci, care cădea oblic prin uşa de la verandă, compătimindu-mă singură, mai degrabă din cauza fotografiei Oliviei decât din cauza casei goale. Nu-l mai văzusem pe lupul meu în realitate din ziua aceea când îl atinsesem, cu aproape o săptămână în urmă, şi, cu toate că ştiam că n-ar trebui, absenţa lui mă afecta. Era o prostie felul în care aveam nevoie de fantoma lui la marginea curţii ca să mă simt completă. O prostie, dar complet incurabilă.

M-am dus înapoi la uşa din spate şi am deschis-o, dorindu-mi să simt mirosul pădurii. Am lipăit pe verandă în

şosete şi m-am aplecat peste balustradă.

Dacă n-aş fi ieşit, nu cred că aş fi auzit ţipătul.

Nouă
Grace

14° C

În zare, dincolo de copaci, ţipătul se auzi din nou. Timp de o secundă, am crezut că e un schelălăit, dar apoi strigătul s-a materializat în cuvinte:

— Ajutor! Ajutor!

Puteam să jur că era vocea lui Jack Culpeper.

Dar asta era imposibil. Pur şi simplu, mi-o imaginam, amintindu-mi-o de la cantină, unde părea mereu să le acopere pe ale celorlalţi când le fluiera pe fete pe coridor.

Şi totuşi, am urmat sunetul vocii, străbătând impulsiv curtea şi intrând printre copaci. Solul era umed şi mă înţepa prin şosete; fără pantofi eram o împiedicată. Sunetul spart al paşilor mei prin frunzele căzute şi tufişurile încurcate îneca orice alt sunet. Am ezitat, ascultând. Vocea dispăruse, fiind înlocuită de un scâncet clar animalic şi apoi linişte.

Siguranţa relativă a curţii era departe de mine acum. Am stat un moment lung, încercând să aud orice indiciu al zonei de unde provenise primul ţipăt. Ştiam că nu mi l-am imaginat.

Dar nu se auzea nimic, era linişte. Şi, în liniştea aceea, mirosul pădurii îmi pătrunse sub piele şi îmi aminti de el. Mirosea a ace de pin sfărâmate, a pământ reavăn şi a fum de lemn.

Nu-mi păsa cât de haotic era totul. Intrasem în pădure atât de adânc. Nu făcea rău nimănui dacă mergeam mai departe, ca să încerc să-mi văd lupul. M-am întors în casă doar ca să îmi iau pantofii şi am ieşit înapoi în răcoarea toamnei. Bătea un vânt care amintea de iarnă, dar soarele strălucea cu putere şi, la adăpostul copacilor, aerul era

cald, amintind de zilele fierbinţi ale verii care trecuse de puţin timp.

Peste tot în jurul meu, frunzele aveau nuanţe superbe de roşu şi portocaliu, ciorile croncăneau una către alta deasupra capului meu, creând un fundal muzical vibrant şi urât. Nu mai fusesem atât de adânc în pădure de la unsprezece ani, când m-am trezit înconjurată de lupi, dar, în mod ciudat, nu-mi era frică.

Am păşit cu grijă, evitând micile pârâiaşe care şerpuiau prin tufişuri. Acesta ar fi trebuit să fie un teritoriu nefamiliar, însă m-am simţit încrezătoare, sigură pe mine. Ghidată în tăcere, parcă de un ciudat al şaselea simţ, am urmat aceeaşi cărare bătută pe care o foloseau lupii iar şi iar.

Desigur, ştiam că nu era vorba despre un al şaselea simţ. Era vorba doar despre mine; recunoşteam că simţurile mele erau diferite faţă de ce lăsam să se vadă. Le-am cedat şi au devenit eficiente, ascuţite. Când mă atingea, adierea parcă îmi transmitea informaţiile unor teancuri de hărţi, arătându-mi ce animale călătoriseră pe acolo şi tu cât timp în urmă. Urechile mele captară sunete vagi, care înainte treceau nedetectate: foşnetul unei rămurele cu care o pasăre îşi clădea un cuib deasupra mea, pasul moale al unei căprioare la zeci de metri distanţă.

Simţeam că sunt acasă.

Pădurea răsună de un ţipăt nefamiliar, ce nu-şi avea locul pe lumea asta. Am ezitat, ascultând. Scâncetul se auzi din nou, de data aceasta mai tare decât înainte.

Înconjurând un pin, am ajuns la sursa lui: trei lupi. Lupoaica albă şi lupul negru, şeful haitei; imaginea lupoaicei îmi făcu stomacul să se răsucească de nervi. Cei doi se năpustiseră asupra unui al treilea lup, un mascul tânăr şi costeliv, cu o nuanţă aproape albastră a blănii fumurii şi cu o rană urâtă, în curs de vindecare, pe umăr. Ceilalţi doi lupi îl ţintuiseră pe solul plin de frunze, într-un spectacol al dominanţei. Toţi au îngheţat când m-au văzut. Masculul ţintuit îşi răsuci capul ca să se uite la mine,

implorându-mă cu privirea. Inima îmi bubuia în piept. Cunoşteam ochii aceia. Mi-i aminteam de la şcoală; mi-i aminteam de la ştiri.

— Jack? am şoptit.

Lupul ţintuit şuieră jalnic pe nări. Am continuat să mă holbez la ochii aceia. Căprui. Oare lupii aveau ochii căprui? Poate că aveau. De ce aceştia păreau atât de nelalocul lor? În vreme ce mă holbam la ei, în cap începu să îmi sune un singur cuvânt: „om, om, om“.

Mârâind în direcţia mea, lupoaica îl lăsă să se ridice. Îşi clănţăni dinţii înspre el, împingându-l departe de mine. Ochii ei au continuat să mă ţintuiască, provocându-mă s-o opresc, şi ceva din mine îmi spuse că poate ar fi trebuit să încerc. Dar, până să mă dezmeticesc şi să îmi amintesc de briceagul din buzunar, cei trei lupi erau deja pete negre printre copacii îndepărtaţi.

Fără să mai am ochii lupului în faţa mea, am început să mă întreb dacă îmi imaginasem asemănarea cu ochii lui Jack. În fond, trecuseră două săptămâni de când nu-l mai văzusem pe Jack în persoană şi nu fusesem niciodată cu adevărat atentă la el. Poate îmi aminteam greşit ochii lui. Şi, la urma urmei, la ce mă gândeam? Că se transformase în lup?

Am expirat profund. De fapt, chiar la asta mă gândeam. Nu credeam că am uitat ochii lui Jack. Sau vocea lui. Şi nu-mi imaginasem ţipătul omenesc sau urletul disperat. Pur şi simplu, ştiam că e Jack, aşa cum ştiusem să-mi găsesc drumul printre copaci.

Aveam un nod în stomac. Emoţii. Anticipare. Nu credeam că Jack e singurul secret pe care-l adăposteşte pădurea.

În seara aceea, stăteam în pat şi mă uitam pe fereastra cu jaluzele trase, ca să văd cerul nopţii. O mie de stele strălucitoare mă purtau departe, umplându-mă de dorinţă. Puteam să mă uit la stele ore întregi, numărul lor infinit şi profunzimea lor făcându-mă să descopăr o parte din mine pe care o ignoram ziua.

De departe, adânc în pădure, am auzit un vaiet prelung, intens şi apoi încă unul, pe măsură ce lupii începură să urle. Mai multe voci se alăturară, unele scăzute şi triste, altele mai sonore şi mai vesele, un cor frumos şi misterios. Ştiam urletul lupului meu; tonalitatea lui bogată se ridica deasupra celorlalte de parcă mă implora să îl aud.

Inima mă durea în piept, sfâşiată între dorinţa ca ei să înceteze şi dorinţa ca ei să continue pentru totdeauna. M-am imaginat printre ei, în pădurea aurie, privindu-i cum îşi lasă capul pe spate şi urlă sub un cer de stele nesfârşite. Am clipit pentru a îndepărta o lacrimă, simţindu-mă prosteşte şi nefericită, dar nu m-am culcat până când nu a tăcut şi ultimul lup.

Zece
Grace

15° C

— Crezi că ar trebui să ne luăm manualul acasă – ştii tu, *Explorarea maţelor* sau cum s-o fi numind? am întrebat-o pe Olivia. Pentru lectură? Sau îl pot lăsa aici?

Îşi trânti uşa dulapului, cu braţele pline de cărţi. Purta ochelari de citit, de care atârna un lanţ ca să îi poată ţine la gât. Oliviei îi stătea oarecum bine, într-un fel fermecător, de bibliotecară.

— E mult de citit. Eu îl iau.

M-am întins cotrobăind din nou în dulap după manual. În spatele nostru, coridorul bâzâia de zgomot în timp ce elevii îşi strângeau lucrurile şi se duceau acasă. Toată ziua, încercasem să îmi adun curajul ca să îi spun Oliviei despre lupi. În mod normal, n-ar fi trebuit să mă gândesc la asta, dar, după ce aproape ne certaserăm în ziua precedentă, nu păruse să fie deloc momentul. Şi acum, ziua se sfârşise. Am inspirat adânc.

— Am văzut lupii ieri.

Olivia frunzărea alene cartea din vârful teancului, fără să-şi dea seama ce mărturisire importantă eram pe cale să fac.

— Pe care dintre ei?

— Lupoaica enervantă, cel negru şi încă unul nou. M-am gândit iarăşi dacă să îi spun sau nu. Era mai interesată de lupi decât Rachel şi nu ştiam cu cine altcineva să stau de vorbă. Chiar şi în mintea mea, cuvintele păreau nebuneşti. Dar, începând cu seara trecută, secretul mă copleşise, mi se strânsese în piept şi în gât. Am lăsat cuvintele să curgă pe un ton scăzut.

— Olivia, o să ţi se pară stupid. Lupul nou… cred că s-a

întâmplat ceva când lupii l-au atacat pe Jack.

Ea se holbă pur şi simplu la mine.

— Jack Culpeper, am spus.

— Ştiu la cine te-ai referit. Olivia se încruntă la uşa dulapului.

Sprâncenele ei încruntate mă făcură să regret că începusem conversaţia. Am oftat.

— Mi s-a părut că îl văd în pădure. Pe Jack. Ca un… am ezitat.

— Lup? Olivia îşi pocni călcâiele – nu mai văzusem pe nimeni care să facă asta cu adevărat, în afara *vrăjitorului din Oz* – şi se întoarse pe ele ca să mă confrunte cu o sprânceană ridicată. Eşti nebună. Abia o auzeam peste vocile elevilor care se înghesuiau în jurul nostru pe coridor. Adică, e o fantezie drăguţă şi înţeleg de ce vrei s-o crezi – dar eşti nebună. Îmi pare rău.

M-am aplecat mai aproape, deşi coridorul era atât de zgomotos că până şi eu trebuia să mă chinui să aud conversaţia noastră.

— Olive, ştiu ce am văzut. Erau ochii lui Jack. Era vocea *lui.* Desigur, îndoiala ei mă făcu şi pe mine să mă îndoiesc, dar nu aveam de gând să recunosc asta. Cred că lupii l-au transformat într-unul de-ai lor. Stai – ce vrei să spui? Că vreau s-o cred?

Olivia îmi aruncă o privire lungă înainte să pornească spre cancelarie.

— Grace, pe bune. Să nu crezi că nu ştiu despre ce e vorba.

— Atunci despre ce e vorba?

Îmi răspunse cu altă întrebare.

— Atunci *toţi* sunt vârcolaci?

— Poftim? Toată haita? Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta.

Nu-mi trecuse prin minte. Ar fi trebuit, dar nu-mi trecuse. Era imposibil. Oare acele lungi absenţe erau din cauză că lupul meu dispărea în forma lui umană? Ideea deveni imediat de nesuportat, doar pentru că îmi doream atât de tare să fie adevărat că mă durea.

— Mda, sigur că nu te-ai gândit. Nu crezi că obsesia asta

a ta e cam ciudată, Grace?

Răspunsul îmi ieşi mai defensiv decât intenţionasem.

— Nu sunt obsedată.

Elevii ne aruncară priviri enervate când Olivia se opri în mijlocul coridorului şi îşi duse un deget la bărbie.

— Hmm, numai la asta te gândeşti, numai despre asta vorbeşti, numai despre asta vrei să vorbim şi noi. Oare cum am denumi noi aşa ceva? A, da! O obsesie!

— Sunt doar interesată, m-am răstit eu. Şi credeam că şi tu eşti.

— Sunt interesată de ei. Doar că nu interesată la modul acela care te consumă şi te implică. Nu îmi imaginez că aş fi unul dintre ei. Ochii i se îngustară în spatele ochelarilor de citit. Nu mai avem treisprezece ani, dar se pare că tu nu ţi-ai dat seama.

N-am spus nimic. Nu mă puteam gândi decât că era incredibil de nedreaptă, dar n-am avut chef să îi spun asta. Voiam să plec şi s-o las acolo, pe coridor. Dar n-am făcut-o. În schimb, mi-am menţinut vocea calmă şi fără inflexiuni.

— Îmi pare rău că te-am plictisit atât de mult timp. Cred că te omora să trebuiască să pari interesată.

Olivia se strâmbă.

— Pe bune, Grace. Nu încerc să fiu o ticăloasă. Dar eşti imposibilă.

— Nu, doar îmi spui că sunt obsedată în mod ciudat de ceva care e important pentru mine. Asta e foarte – cuvântul pe care îl voiam îmi veni greu şi strică efectul – *filantropic* din partea ta. Mersi pentru ajutor.

— Of, *maturizează-te,* se răsti Olivia şi mă împinse când trecu pe lângă mine.

Coridorul păru tăcut după ce plecă şi îmi simţeam obrajii în flăcări. În loc să mă duc acasă, am intrat în cancelaria goală, m-am trântit pe un scaun şi mi-am lăsat capul în mâini. Nu-mi aminteam ultima oară când mă certasem cu Olivia. Mă uitasem la fiecare fotografie pe care o făcuse. Îi ascultasem discursurile nesfârşite despre familia ei şi presiunea de a fi cea mai bună. Îmi datora măcar să mă asculte.

Gândurile mi-au fost întrerupte de sunetul unor tălpi de plută *scârţâind* în sală. Mirosul unui parfum scump m-a izbit cu o secundă înainte să ridic privirea spre Isabel Culpeper care stătea lângă mine.

— Am auzit că aţi discutat ieri despre lupi cu poliţistul ăla. Vocea lui Isabel era plăcută, dar expresia din ochii ei îi contrazicea tonul. Mila care mă cuprinsese la vederea ei dispăru auzindu-i cuvintele. O să îţi acord beneficiul îndoielii şi o să presupun ca eşti pur şi simplu neinformată şi nu de-a dreptul retardată. Am auzit că le spuneai oamenilor că lupii nu sunt o problemă. Poate nu ai auzit ultimele ştiri: animalele alea l-au omorât pe fratele meu.

— Îmi pare rău de Jack, i-am spus, vrând imediat să sar în apărarea lupului meu. Pentru o secundă, m-am gândit la ochii lui Jack şi ce-ar putea însemna pentru Isabel o asemenea dezvăluire, însă am respins ideea aproape imediat. Dacă Olivia credea că sunt dementă pentru că eu cred în vârcolaci, Isabel probabil ar suna la spitalul de nebuni înainte să termin propoziţia.

— Taci. Din Gură, îmi întrerupse ea gândurile. Ştiu că o să îmi spui că lupii nu sunt periculoşi. Ei bine, se pare că totuşi sunt. Şi, evident, cineva o să trebuiască să facă ceva cu privire la asta.

Mintea îmi fugi la conversaţia din clasă: despre Tom Culpeper și animalele lui împăiate. Mi-am imaginat lupul meu împăiat şi cu ochii de sticlă.

— Nu ştii sigur că lupii au făcut-o. Poate au fost… m-am oprit. Ştiam că lupii au făcut-o. Uite ce e, ceva n-a mers bine. Dar poate a fost un singur lup. Sunt şanse ca restul haitei să nu fi avut nimic de-a face cu…

— Ce drăguţ, cât de obiectivă eşti! se răsti Isabel. Se uită lung la mine. Suficient de lung cât să mă întreb la ce se gândeşte. Apoi, spuse: Pe bune, termină repede cu dragostea ta de membru Greenpeace faţă de lupi, pentru că nu vor mai fi prin preajmă multă vreme, fie că îţi place sau nu.

Vocea îmi era gâtuită.

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că sunt sătulă să le spui oamenilor că sunt inofensivi. L-au omorât. Dar ştii ce? Se termină totul. Azi. Isabel ciocăni cu degetele în birou. Pa.

Am apucat-o de încheietură înainte să plece; am prins o mulţime de brăţări late.

— Ce vrea să însemne asta?

Isabel se uită la mâna mea pe încheietura ei, dar nu se trase din strânsoare. Îşi dorise ca eu să întreb.

— Ce s-a întâmplat cu Jack n-o să se mai întâmple niciodată. Omoară lupii. Azi. Acum.

Se strecură din strânsoarea mea, de acum moale, şi ieşi pe uşă.

Pentru un moment, am stat la birou, cu obrajii în flăcări, disecându-i vorbele iar şi iar.

Apoi, am sărit de pe scaun în timp ce notiţele mi-au fluturat spre podea ca nişte păsări apatice. Le-am lăsat unde au căzut şi am alergat la maşină.

*

Cu răsuflarea tăiată, m-am urcat la volan, repetând în minte la nesfârşit cuvintele lui Isabel. Niciodată nu mă gândisem la lupi ca fiind vulnerabili, dar, odată ce am început să îmi imaginez de ce e capabil un avocat de provincie şi mare egocentrist ca Tom Culpeper – alimentat de furie şi durere înăbuşită, ajutat de avere şi influenţă – brusc, mi s-au părut foarte fragili.

Am înfipt cheia în contact, simţind cum maşina se trezeşte fără chef la viaţa. Aveam privirea aţintită asupra şirului galben de autobuze şcolare care aşteptau în staţie şi asupra grupurilor de elevi gălăgioşi care pierdeau vremea pe trotuar, dar în minte aveam imaginea şirurilor albicioase de fagi din spatele casei mele. Oare se ducea un grup de vânători după lupi? Oare îi vânau chiar acum?

Trebuia să ajung acasă.

Maşina se smuci în vreme ce căutam nesigură acceleraţia cu piciorul.

— Of, Doamne, am spus, privind împrejur ca să văd câţi oameni au zărit maşina mea împleticindu-se pe loc. Nu că

mi-ar fi fost greu să pornesc maşina acum, că senzorul de căldură se stricase de tot, dar de obicei reuşeam să manevrez acceleraţia cu fineţe şi să pornesc la drum fără să mă umilesc prea mult. Mi-am muşcat buza, m-am adunat şi am reuşit să repornesc.

Existau două moduri de a ajunge acasă de la şcoală. Unul era mai scurt, dar implica semafoare şi treceri de pietoni – imposibil azi, când eram mult prea distrasă ca să îmi dădăcesc maşina. Nu aveam timp să stau pe marginea drumului. Celălalt drum era un pic mai lung, dar nu avea decât două treceri de pietoni. Şi, în plus, trecea pe lângă pădurea Boundary, unde locuiau lupii.

În vreme ce conduceam, forţând maşina cât de mult puteam, stomacul mi se răsucea, bolnav de emoţii. Maşina tremură nesănătos. Am verificat cadranele; motorul începuse să se supraîncălzească. Maşină tâmpită. Ce bine ar fi fost dacă tata ar fi mers cu mine la reprezentanţă aşa cum tot îmi promitea.

Pe măsură ce orizontul începea să ardă în nuanţe de un roşu intens, iar norii subţiri se transformau în dâre de sânge deasupra copacilor, inima îmi bubuia în urechi, şi pielea mă furnica străbătută de curent electric. Totul în mine ţipa că ceva e în neregulă. Nu ştiam ce mă deranjează mai tare: emoţiile care îmi făceau mâinile să tremure sau impulsul de a-mi arcui buzele şi de a lupta.

În faţa mea, am observat un şir de camionete parcate pe marginea drumului. Girofarurile lor clipeau în lumina slabă, iluminând intermitent pădurea de lângă drum. O siluetă se aplecă în camioneta din coada şirului, ţinând în mână ceva ce nu puteam identifica de la distanţa asta. Stomacul mi s-a întors din nou pe dos şi, când am luat piciorul de pe acceleraţie, maşina a icnit şi s-a oprit, lăsându-mă ancorată într-o linişte sinistră.

Am întors cheia, dar, cu mâinile mele tremurânde şi senzorul de căldură pe roşu, motorul doar a tuşit, însă nu a pornit. Mi-am dorit să mă fi dus singură la reprezentanţă. Aveam carnetul de cecuri al tatălui meu.

Mârâind în surdină, am eliberat frâna şi am lăsat maşina

să alunece în spatele şirului de camionete. Am sunat de pe mobil la atelierul mamei, dar n-a răspuns nimeni – probabil era deja la inaugurarea galeriei ei. Nu eram cu adevărat îngrijorată că nu pot ajunge acasă; eram destul de aproape ca să pot merge pe jos. Ce mă îngrijora cu adevărat erau camionetele acelea. Pentru că asta însemna că Isabel spusese adevărul.

Când m-am dat jos din maşină la marginea drumului, l-am recunoscut pe tipul care stătea lângă camioneta din faţă. Era ofiţerul Koenig, fără uniformă, bătând darabana cu degetele pe capotă. Când m-am apropiat, cu stomacul încă răscolindu-mi-se, a ridicat capul, şi degetele i s-au oprit. Purta o şapcă de un portocaliu-aprins şi ţinea o puşcă în îndoitura cotului.

— Probleme cu maşina? întrebă el.

M-am întors brusc când am auzit altă portieră trântindu-se în spatele meu. Încă o camionetă oprise, şi doi vânători cu şepci portocalii mergeau pe marginea drumului. Am privit dincolo de ei, înspre locul unde se îndreptau, şi respiraţia mi s-a oprit în gât. Zeci de vânători erau adunaţi la cotitură, cu toţii purtând puşti, evident nerăbdători, cu vocile înăbuşite. Uitându-mă atent spre copacii fantomatici din spatele unui şanţ puţin adânc, am văzut mai multe şepci portocalii pătând pădurea, infestând-o.

Vânătoarea începuse deja.

M-am întors spre Koenig şi am arătat spre arma pe care o ţinea în braţe.

— Asta e pentru lupi?

Koenig arăta de parcă uitase cumva ca e acolo.

— E…

Se auzi un pocnet puternic din pădurea din spatele lui; amândoi am tresărit auzind sunetul. Din grupul de pe marginea drumului izbucniră urale.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat. Dar ştiam ce fusese. O împuşcătură. În pădurea Boundary. Vocea îmi era calmă, ceea ce mă surprinse. Vânează lupii, nu?

— Cu tot respectul, domnişoară, spuse Koenig, cred că ar trebui să aşteptaţi în maşină. Vă pot duce acasă, dar va

trebui să aşteptaţi puţin.

Din pădure se auziră strigăte, la distanţă, şi apoi încă un pocnet, mai departe. Doamne. Lupii. Lupul meu. L-am apucat pe Koenig de braţ.

— Trebuie să le spui să înceteze! Nu pot să tragă cu arma acolo!

Koenig făcu un pas în spate, trăgându-şi braţul din strânsoarea mea.

— Domnişoară…

Se mai auzi *un pocnet* îndepărtat, slab şi aparent insignifiant. În minte, am văzut perfect imaginea unui lup rostogolindu-se, rostogolindu-se, cu o gaură căscată într-o parte, cu ochii morţi. Nu m-am gândit. Cuvintele mi-au ieşit pur şi simplu.

— Telefonul tău! Trebuie să îi suni să le spui să înceteze. Am o prietenă acolo! Voia să facă poze în după-amiaza asta. În pădure. Te rog, trebuie să îi suni!

— Poftim? Koenig îngheţă. E cineva acolo? Eşti sigură?

— Da, am spus, pentru că eram sigură. Te rog. Sună-i!

Slavă Domnului că ofiţerul Koenig cel lipsit de simţul umorului nu mi-a cerut mai multe detalii. Şi-a tras telefonul mobil din buzunar, a tastat repede un număr şi şi-a dus telefonul la ureche. Sprâncenele lui au format o linie dreaptă, încordată şi, după o secundă, a luat telefonul de la ureche şi s-a holbat la ecran.

— Nu e semnal, murmură el, apoi încercă din nou. Am rămas lângă camionetă, cu braţele încrucişate la piept în timp ce frigul mi se strecura în oase, şi amurgul cenuşiu punea stăpânire pe şosea pe măsură ce soarele dispărea în spatele copacilor. Cu siguranţă, trebuiau să înceteze când se întuneca. Dar ceva îmi spuse că, doar pentru că au un poliţist care stă de pază la marginea drumului, nu înseamnă că ceea ce făceau era legal.

Koenig scutură din cap, holbându-se din nou la telefon.

— Nu funcţionează. Stai aşa. Ştii, o să fie bine – sunt atenţi – sunt sigur că nu o să împuşte o persoană. Dar mă duc să îi avertizez. Doar să-mi încui puşca. Durează numai o secundă.

Când îşi puse puşca în camionetă, din pădure se auzi o nouă împuşcătură, şi ceva explodă în mine. Nu mai puteam aştepta. Am sărit şanţul şi m-am împleticit spre pădure, lăsându-l pe Koenig în urma mea. L-am auzit strigându-mă, dar deja intrasem adânc în pădure. Trebuia să-i opresc – să-mi avertizez lupul –, să fac ceva.

Dar, în timp ce fugeam, alunecând printre copaci şi sărind peste trunchiuri căzute la pământ, nu mă puteam gândi decât că *am ajuns prea târziu.*

Unsprezece
Sam

10° C

Alergam. Eram tăcuţi, ca nişte picături întunecate de apă, alergând peste rugi de mure şi după copaci în vreme ce oamenii ne hăituiau.

Pădurea pe care o ştiam, pădurea care mă proteja era înţesată de mirosurile puternice şi de strigătele lor. Mă opream pe ici şi pe colo, printre ceilalţi lupi, ghidându-i şi urmându-i, menţinându-ne toţi la un loc. Copacii căzuţi la pământ şi tufişurile îmi păreau nefamiliare sub tălpi; mă străduiam să nu mă împiedic, aşa că zburam – salturi lungi, nesfârşite, când abia atingeam pământul.

Era înspăimântător să nu ştiu unde sunt.

Schimbam imagini simple între noi în limbajul nostru inutil, fără cuvinte: siluete negre în spatele nostru, siluete cu avertismente luminoase pe cap; lupi reci şi nemişcaţi; mirosul morţii în nările noastre.

Un pocnet mă asurzi, dezechilibrându-mă. Am auzit un scâncet lângă mine. Ştiam ce lup e fără să întorc capul. N-aveam timp să mă întorc şi, chiar dacă m-aş fi oprit, n-aveam ce să fac.

Un nou miros mă lovi în nări: pământ putred şi apă stătută. Lacul. Ne hăituiau înspre lac. Mi-am format o imagine clară în minte în acelaşi timp cu Paul, şeful haitei. Marginea fragilă a apei, pinii subţiri crescuţi rar în solul sărac, lacul care se întindea la nesfârşit în ambele direcţii.

O haită de lupi înghesuită pe mal. Fără scăpare.

Eram vânaţi. Alunecam în faţa lor, fantome în pădure, şi cădeam, fie că luptam sau nu.

Ceilalţi continuară să alerge spre lac.

Dar eu m-am oprit.

Doisprezece
Grace

9° C

Aceasta nu era pădurea prin care mă plimbasem cu câteva zile în urmă, pictată în nuanţele vii ale toamnei. Aceasta era o pădure înghesuită, compusă din mii de trunchiuri de copac înnegrite de întuneric. Al şaselea simţ pe care mi-l imaginasem ghidându-mă mai înainte mă părăsise acum; toate cărările familiare fuseseră distruse de vânătorii ucigaşi, cu şepcile portocalii. Eram complet dezorientată; trebuia să mă tot opresc ca să ascult strigătele şi paşii îndepărtaţi prin frunzele moarte.

Când am văzut prima şapcă portocalie strălucind vag în întuneric, respiraţia îmi ardea gâtul. Am strigat, dar şapca nici nu s-a întors; silueta era prea departe ca să mă audă. Şi apoi, i-am văzut pe ceilalţi – buline portocalii împrăştiate prin pădure, cu toţii mişcându-se încet, fără oprire, în aceeaşi direcţie. Făcând o grămadă de zgomot. Hăituind lupii din faţa lor.

Opriţi-vă! am strigat. Eram suficient de aproape ca să văd conturul celui mai apropiat vânător, cu puşca în mâini. Am parcurs distanţa dintre noi cu picioarele protestând, împleticindu-mă puţin pentru că eram obosită.

Vânătorul se opri din mers şi se întoarse surprins, aşteptând să mă apropii. A trebuit să mă duc foarte aproape ca să îi văd faţa; noaptea se lăsase aproape de tot printre copaci. Faţa lui bătrână şi ridată îmi părea vag familiară, deşi nu-mi puteam aminti unde o mai văzusem în oraş. Vânătorul se încruntă ciudat la mine; mi s-a părut că părea vinovat, dar poate doar am intuit asta.

— Ei bine, ce faci aici?

Am început să vorbesc înainte să îmi dau seama că abia

pot să scot un cuvânt. Trecură secunde întregi în vreme ce mă luptam să îmi regăsesc vocea.

— Trebuie… să… vă… opriţi. Am o prietenă în pădure. Voia să facă fotografii.

El îşi îngustă ochii către mine, apoi privi în pădurea întunecată.

— *Acum?*

— Da, acum! am spus, încercând să nu mă răstesc. Am văzut o cutie neagră prinsă de talia lui – un walkie-talkie. Trebuie să-i suni şi să le spui să înceteze. E aproape noapte. Cum o s-o vadă?

Vânătorul se uită la mine pentru un moment agonizant de lung, apoi dădu din cap. Întinse mâna spre walkie-talkie, îl desprinse din curele şi îl ridică la gură. Mi se părea că face totul cu încetinitorul.

— Grăbeşte-te! Neliniştea mă străpunse aproape ca o durere fizică.

Vânătorul apăsă butonul aparatului ca să vorbească.

Şi brusc, se auzi un potop de împuşcături nu departe de-acolo. Nu erau pocnete uşoare, aşa cum păreau de la marginea drumului, ci bubuituri puternice, imposibil de confundat, focuri de puşcă. Urechile îmi ţiuiră.

Într-un mod ciudat, m-am simțit total obiectivă, de parcă mă aflam în afara corpului meu. Aşa că am simţit cum genunchii mi se înmoaie şi tremură fără să ştiu de ce, şi am auzit cum inima mi-o ia razna în piept, şi am văzut roşu picurând în spatele ochilor mei, ca un vis stacojiu. Ca un coşmar urât şi limpede al morţii.

Aveam un gust metalic atât de pregnant în gură, că mi-am atins buzele, aşteptându-mă să simt sânge. Dar nu era nimic. Nici durere. Doar absenţa simţirii.

— E cineva acolo, în pădure, spuse vânătorul în walkie-talkie, de parcă nu putea vedea cum parte din mine moare.

Lupul meu. Lupul meu. Nu mă puteam gândi la nimic decât la ochii lui.

— Hei! Domnişoară. Vocea aceasta era mai tânără decât a vânătorului, şi mâna care m-a apucat de umăr era fermă. Koenig spuse:

— Ce-a fost în mintea ta, să o iei la goană aşa? Sunt oameni cu puşti prin pădure.

Înainte să răspund, Koenig se întoarse spre vânător.

— Şi am auzit împuşcăturile alea. Sunt absolut sigur că toată lumea din Mercy Falls a auzit împuşcăturile alea. Una e să faceţi asta – arătă cu mâna spre puşca din mâna vânătorului – şi alta e să vă daţi în spectacol.

Am început să mă răsucesc, ca să scap de mâna lui Koenig; el îşi încordă degetele din reflex, dar apoi mă eliberă când îşi dădu seama ce făcea.

— Eşti de la şcoală. Cum te cheamă?

— Grace Brisbane.

Vânătorul păru să mă recunoască.

— Eşti fiica lui Lewis Brisbane?

Koenig se uită la el.

— Familia Brisbane are o casă chiar acolo. La marginea pădurii. Vânătorul indică locaţia casei. Aceasta era invizibilă în spatele unui pâlc de copaci negri.

Koenig prinse din zbor informaţia.

— O să te duc înapoi acasă şi după aceea o să mă întorc ca să aflu ce se întâmplă cu prietena ta. Ralph, foloseşte chestia aia ca să le spui *să înceteze să mei împuşte lucruri.*

— N-am nevoie de escortă, am spus, dar Koenig merse alături de mine oricum, lăsându-l pe Ralph, vânătorul, să vorbească la walkie-talkie. Aerul rece începea să îmi înţepe şi să-mi muşte obrajii, căci seara devenea din ce în ce mai rece pe măsură ce soarele dispărea. Mă simţeam la fel de îngheţată pe dinăuntru pe cât eram pe dinafară. Încă mai puteam vedea perdeaua roşie căzându-mi peste ochi şi auzi împuşcătura asurzitoare.

Eram atât de sigură că lupul meu fusese acolo.

La marginea pădurii, m-am oprit, privind la sticla întunecată a uşii din spate, de pe verandă. Întreaga casă părea umbrită, nelocuită şi Koenig păru şovăielnic când spuse:

— Vrei să…

— Mă descurc de aici. Mulţumesc.

El ezită până când am păşit în curte, după care l-am

auzit alergând înapoi spre locul din care veniserăm. Timp de o clipă îndelungată, am stat în amurgul tăcut, ascultând vocile îndepărtate din pădure şi vântul foşnind frunzele uscate din copacii de deasupra mea.

Şi, în vreme ce stăteam acolo, în ceea ce credeam eu că e linişte, am începui să aud nişte sunete pe care nu le mai auzisem niciodată. Murmurul animalelor din pădure răscolind frunzele uscate cu labele. Huruitul îndepărtat al camionetelor pe şosea.

Sunetul respiraţiei rapide, gâfâite.

Am îngheţat. Mi-am ţinut respiraţia.

Dar icnetele sacadate nu erau ale mele.

Am urmat sunetul, urcând precaută pe verandă, dureros de conştientă de zgomotul fiecărei trepte care ofta sub greutatea mea.

L-am mirosit înainte să-l văd, iar inima a început imediat să-mi bată nebuneşte. Lupul meu. Apoi, becul cu detector de mişcare de deasupra uşii s-a aprins şi a inundat veranda cu lumină galbenă. Şi acolo era el, pe jumătate întins, pe jumătate sprijinit de uşa de sticlă.

Respiraţia mi s-a oprit dureros în gât când m-am apropiat, ezitând. Blana lui frumoasă dispăruse şi era gol, dar ştiam că e lupul meu chiar şi înainte să deschidă ochii. Ochii lui de un galben-pal, atât de familiari, s-au deschis auzindu-mă, dar nu s-a mişcat. De la ureche până pe umerii disperat de umani, era mânjit de sânge – vopseaua mortală a războiului.

Nu pot să vă spun cum am ştiut că era el, dar nu m-am îndoit nicio clipă.

Vârcolacii nu există.

În ciuda faptului că îi spusesem Oliviei că îl văzusem pe Jack, **nu** crezusem cu adevărat. Nu aşa.

Adierea vântului îmi aduse din nou mirosul în nări, pedepsindu-mă. Sânge. Pierdeam timpul.

Mi-am scos cheile şi m-am întins peste el, ca să descui uşa. Prea târziu, am văzut una dintre mâinile lui întinzându-se, apucând doar aerul, şi se prăbuşi pe uşa deschisă, lăsând o dâră roşie pe sticlă.

— Îmi pare rău! am spus. Nu-mi dădeam seama dacă m-a auzit. Am păşit peste el şi am intrat în fugă în bucătărie, aprinzând lumina din mers. Am înşfăcat un teanc de prosoape de bucătărie dintr-un sertar; în timp ce făceam asta, am observat cheile de la maşina tatălui meu pe dulap, aruncate la nimereală lângă un teanc de hârtii de la muncă. Deci puteam folosi maşina lui dacă era nevoie.

Am alergat înapoi la uşă. Îmi era teamă ca băiatul să nu fi dispărut cât stătusem cu spatele, să fi fost doar o plăsmuire a imaginaţiei mele, dar el nu se mişcase. Zăcea pe jumătate în casă, pe jumătate afară, tremurând violent.

Fără să mă gândesc, l-am apucat de subsuori şi l-am târât în casă, suficient cât să închid uşa. În lumina zonei în care luam micul dejun, cu sângele mânjind podeaua ca o cărare, părea uimitor de real.

M-am ghemuit lângă el imediat. Vocea îmi ieşi ca o şoaptă.

— Ce s-a întâmplat? Ştiam răspunsul, dar voiam să îl aud vorbind.

Încheieturile degetelor îi erau albe acolo unde mâna apăsa pe gât, iar printre degete i se scurgea sângele de un roşu strălucitor.

— Împuşcat.

Stomacul mi s-a strâns de emoţii, nu din cauza a ceea ce spusese, ci din cauza vocii cu care o spusese. El era. Cuvinte omeneşti, nu urlete, dar timbrul era acelaşi. El era.

— Lasă-mă sa vad.

A trebuit să îi desfac mâinile de pe gât. Era prea mult sânge ca să văd rana, aşa că doar am apăsat unul dintre prosoape peste balta de sânge care se întindea de la bărbie până la claviculă. Asta trecea dincolo de abilităţile mele de acordare a primului-ajutor.

— Ţine asta.

Privirea îi zbură către mine, familiară, dar oarecum diferită. Sălbăticia era temperată de o înţelegere care lipsise până acum.

— Nu vreau să mă întorc acolo. Agonia din vorbele lui

mă transportă imediat într-o amintire: un lup stând într-o durere tăcută lângă mine. Trupul băiatului se smuci cu o mişcare ciudată, nenaturală, la care m-am gândit cu durere.

— Nu… nu mă lăsa să mă schimb.

Am aşezat un alt prosop mai mare peste corpul lui, acoperind pielea înfrigurată cât mai bine. În orice alt context, aş fi fost ruşinată de goliciunea lui, dar aici, cu pielea lui murdară de sânge şi noroi, pur şi simplu îl făcea să fie şi mai demn de milă. Cuvintele îmi erau blânde, de parcă încă mai putea să sară şi să fugă.

— Cum te cheamă?

El gemu încet, cu mâna tremurându-i doar puţin în timp ce ţinea prosopul la gât. Era deja îmbibat de sânge, şi o dâră subţire şi roşie curse de-a lungul bărbiei şi picură pe podea. Se întinse încet pe podea şi îşi aşeză obrazul pe duşumeaua de lemn, aburind luciul cu respiraţia rece.

— Sam.

Închise ochii.

— Sam, am repetat. Eu sunt Grace. O să pornesc maşina tatălui meu. Trebuie să te duc la spital.

El se cutremură. A trebuit să mă aplec foarte mult ca să îi aud vocea.

— Grace… Grace… eu…

Am aşteptat doar o secundă să termine. Fiindcă n-a făcut-o, am sărit în picioare şi am înşfăcat cheile de pe dulap. Încă nu-mi venea să cred că nu era invenţia mea – ani de zile în care îmi dorisem să fie real. Dar, orice era, era aici acum şi nu aveam de gând să îl pierd.

Treisprezece
Sam

7° C

Nu eram nici lup, dar nu eram nici Sam.

Eram un pântece crăpat umflat de promisiunea unor gânduri conştiente: pădurea îngheţată din spatele meu, fata din leagăn, sunetul degetelor pe coarde metalice. Viitorul şi trecutul, amândouă la fel, zăpadă şi apoi vară, şi iar zăpadă.

O pânză de păianjen multicoloră, distrusă, prinsă într-un bloc de gheaţă, incredibil de tristă.

— Sam, spuse fata. Sam.

Ea era trecutul, prezentul, viitorul. Voiam să răspund, dar eram rănit.

Paisprezece
Grace

7° C

E nepoliticos să te holbezi la cineva, dar cel mai grozav atunci când te holbezi la o persoană sedată e că persoana respectivă nu ştie că te holbezi. Şi adevărul e că nu mă puteam abţine să nu mă holbez la Sam. Dacă ar fi mers la aceeaşi şcoală ca mine, ar fi fost catalogat ca un emo sau poate ca un membru pierdut al formaţiei Beatles. Avea stilul ăla de par negru ca o claie şi nasul cu o formă ciudată cu care numai un băiat ar putea arăta OK. Nu semăna deloc cu un lup, dar era lupul meu în persoană. Chiar şi acum, fără ca ochii lui familiari să fie deschişi, o mică parte din mine sărea în sus de o bucurie iraţională, amintindu-mi – *el e.*

— O, drăguţă, tot aici eşti? Credeam că ai plecat.

M-am întors când s-au desfăcut perdelele verzi şi a intrat o asistentă solidă. Pe ecusonul ei scria SUNNY.

— Rămân până se trezeşte. Mă ţineam de marginea patului de spital de parcă voiam să dovedesc că va fi greu să mă dea afară de-acolo.

Sunny îmi zâmbi compătimitor.

— E sedat complet, drăguţă. Nu se va trezi până mâine dimineaţă.

I-am zâmbit şi i-am spus pe un ton ferm:

— Atunci, stau până mâine dimineaţă.

Deja aşteptasem ore întregi până îi scoseseră glonţul şi cususeră rana; probabil era trecut de miezul nopţii. Mă tot aşteptam să mi se facă somn, dar eram vioaie. De fiecare dată când mă uitam la el, parcă mă încărcam cu energie. Târziu de tot, mi-a trecut prin cap că părinţii mei nu se deranjaseră să mă sune pe mobil când s-au întors de la

inaugurarea galeriei mamei. Probabil nici nu observaseră prosopul plin de sânge pe care îl folosisem ca să şterg în grabă podeaua sau faptul că lipsea maşina tatălui meu. Ori poate nici nu ajunseseră acasă încă. Miezul nopţii era devreme pentru ei.

Sunny rămase cu zâmbetul pe buze.

— Bine, atunci, spuse ea. Ştii, a fost foarte norocos. Glonţul l-a zgâriat numai. Ochii îi sclipiră. Ştii de ce-a făcut-o?

M-am încruntat la ea, simţind cum mă enervez.

— Nu vă înţeleg. Adică de ce era în pădure?

— Drăguţă, cred că ştim amândouă că n-a fost în pădure.

Am ridicat din sprânceană, aşteptând ca ea să spună altceva, dar n-o făcu. Am zis:

— Ăăa, ba da. A fost. Un vânător l-a împuşcat din greşeală. Nu era o minciună. Mă rog, poate doar partea cu „din greşeală“. Eram destul de sigură că nu fusese din greşeală.

Sunny ţâţâi.

— Uite ce e, Grace, nu? Grace, eşti prietena lui?

Am mormăit într-un fel care putea fi interpretat şi ca da, și ca nu, în funcţie de intenţia ascultătorului.

Sunny o luă ca pe un da.

— Ştiu că eşti foarte implicată în situaţia asta, dar are nevoie de ajutor.

Atunci mi-am dat seama. Aproape am râs.

— Crezi că s-a împuşcat singur. Uite ce e, Sunny, nu? Sunny, te înşeli.

Asistenta s-a uitat urât la mine.

— Tu crezi că noi suntem proşti? Că n-am observat astea? De cealaltă parte a patului, luă braţele moi ale lui Sam şi le întoarse în aşa fel încât palmele îi erau îndreptate spre tavan într-o rugăminte mută. Arătă spre cicatricile de la încheieturi, amintirile unor răni adânci, intenţionate, care ar fi trebuit să fie letale.

M-am uitat fix la ele, dar erau ca nişte cuvinte într-o limbă străină. Nu-mi spuneau nimic. Am ridicat din umeri.

— Acelea sunt de dinainte să-l cunosc cu. Îţi zic că nu a

încercat să se împuşte în seara asta. A fost un vânător nebun.

— Sigur, drăguţă. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

Sunny se uită urât la mine înainte să iasă şi să mă lase singură cu Sam.

Cu faţa îmbujorată, am scuturat din cap şi m-am uitat la încheieturile degetelor care mi se albiseră de cât strânsesem marginea patului. Dintre toate lucrurile care mă enervau la culme, adulţii care te privesc de sus erau probabil în capul listei.

La o secundă după ce a plecat Sunny, Sam a deschis ochii, şi eu am tresărit puternic, cu inima bubuindu-mi în piept. A durat un moment până mi-a revenit pulsul la normal, timp în care l-am privit fix. Logica îmi spunea că ochii lui sunt căprui, dar, sincer, erau tot galbeni şi cu siguranţă erau fixaţi asupra mea.

Am şoptit mai încet decât intenţionasem.

— Ar trebui să dormi.

— Cine eşti? Vocea lui avea acelaşi ton complicat şi trist. Mi-l aminteam din urletul lui. Îşi îngustă ochii. Vocea ta mi-e aşa de cunoscută.

Durerea m-a săgetat. Nu-mi trecuse prin cap că poate nu-şi aminteşte perioada petrecută ca lup. Nu ştiam care sunt regulile pentru asta. Sam îşi întinse mâna spre a mea, iar eu mi-am pus imediat degetele în mâna lui. Cu un zâmbet vinovat, îmi trase mâna spre nas şi o adulmecă o dată, apoi încă o dată. Zâmbetul i se lărgi, deşi încă era timid. Era absolut adorabil, şi respiraţia mi s-a oprit undeva în gât.

— Cunosc mirosul ăsta. Nu te-am recunoscut; arăţi diferită. Îmi pare rău. Mă simt prost că nu-mi amintesc. Durează câteva ore până îmi… până când creierul meu se întoarce.

Nu-mi dădu drumul la degete, şi nici eu nu le-am îndepărtat, deşi era greu să mă concentrez cu pielea lui atingând-o pe a mea.

— Se întoarce de unde?

— Se întoarce *de când,* mă corecta el. Din perioada când

era…

Sam aşteptă. Voia s-o spun eu. Îmi era mai greu decât crezusem s-o recunosc cu voce tare, deşi n-ar fi trebuit să fie.

— De când erai lup, am şoptit. De ce eşti aici?

— Pentru că am fost împuşcat, spuse el amabil.

— Mă refer la *asta.* Am arătat spre trupul lui, atât de uman sub cămaşa aceea stupidă de spital.

El clipi.

— A. Pentru că e primăvară. Pentru că e cald. Căldura mă transformă în *mine.* În Sam.

Mi-am tras în cele din urmă mâna şi am închis ochii, încercând să adun orice urmă de raţiune care îmi mai rămăsese. Când am deschis ochii şi am vorbit, am spus cel mai lumesc lucru posibil.

— Nu e primăvară. E septembrie.

Nu mă pricep să citesc oamenii, dar cred că am văzut o sclipire de nelinişte în ochii lui înainte să se limpezească.

— Asta nu e bine, remarcă el. Pot să îţi cer o favoare?

A trebuit să închid ochii din nou, auzindu-i vocea, pentru că nu ar fi trebuit să fie atât de familiară, dar era, îmi vorbea la un nivel atât de profund, aşa cum o făceau mereu ochii lui când era lup. Se pare că îmi era mult mai greu decât crezusem să accept asta. Am deschis ochii. Era tot acolo. Am încercat din nou, închizându-i şi deschizându-i încă o dată. Dar el era tot acolo.

Sam râse.

— Ai o criză de epilepsie? Poate că *tu* ar trebui să fii în patul ăsta.

M-am uitat urât la el, iar el se înroşi când realiză un alt înţeles al cuvintelor lui. L-am scutit de jenă, răspunzându-i la întrebare.

— Ce favoare?

— Ăăă, am nevoie de nişte haine, trebuie să plec de aici înainte să îşi dea seama că sunt un ciudat.

— Ce vrei să spui? N-am văzut nicio coadă.

Sam se întinse şi începu să îşi dezlipească bandajul de pe gât.

— Ai înnebunit? M-am aplecat spre el şi l-am apucat de mână, dar era prea târziu. Dezlipise faşa, şi sub ea se aflau patru copci noi de-a lungul unei linii scurte care arăta ca o cicatrice veche. Nu curgea sânge proaspăt din rană, nu era nicio urmă de împuşcătură, cu excepţia cicatricii subţiri şi roz. Mi-a căzut faţa.

Sam zâmbi, evident mulţumii de reacţia mea.

— Vezi, nu crezi că ar bănui ceva?

— Dar era atât de mult sânge…

— Mda. Pielea mea nu putea să se vindece când sângera atât de mult. Dar odată ce m-au cusut… Ridică din umeri şi făcu un gest cu mâinile de parcă deschidea o cărţulie. Abracadabra. Sunt şi nişte avantaje să fii ca mine. Vorbea relaxat, dar expresia îi era neliniştită, privindu-mă, văzând cum asimilez toate astea. Cum asimilez faptul că exista.

— OK, trebuie să văd ceva aici, i-am spus. Eu doar… am făcut un pas în faţă şi am atins cicatricea de pe gât cu vârfurile degetelor. Cumva, senzaţia pielii netede şi ferme mă convinse într-un fel în care cuvintele lui n-o făcuseră. Ochii lui Sam se plimbară de la mine în altă parte, nesigur unde să se uite cât timp îi pipăiam umflătura cicatricii vechi de sub cusăturile negre înţepătoare. Mi-am lăsat mâna să se odihnească pe gâtul lui un pic mai mult decât era necesar, nu pe cicatrici, ci pe pielea netedă, cu miros de lup, de sub ea. OK. Deci e clar că trebuie să pleci înainte să se uite la ea. Dar, dacă te externezi pe propria răspundere sau pur şi simplu dispari, o să te caute.

El se strâmbă.

— Nu, n-o vor face. O să îşi imagineze pur şi simplu că sunt vreun vagabond fără asigurare. Ceea ce e adevărat. Mă rog, partea cu asigurarea.

N-aveam cum să fiu subtilă.

— Nu, vor crede că ai plecat ca să eviţi consilierea. Ei cred că te-ai împuşcat singur, din cauza…

Expresia lui Sam era nedumerită.

Am arătat spre încheieturile lui.

— A, asta. Nu eu mi-am făcut asta.

M-am încruntat din nou la el. Nu voiam să spun ceva de

genul „e în regulă, ai o scuză“ sau „mie poţi să-mi spui, nu te judec“, pentru că, sincer, aş fi fost la fel de rea ca Sunny, presupunând că încercase să se sinucidă. Dar nu era ca şi cum s-ar fi ales cu cicatricile alea împiedicându-se pe scări.

Îşi frecă una dintre încheieturi cu degetul mare, gânditor.

— Mama mi-a făcut-o pe asta. Tata, pe cealaltă. Îmi amintesc că numărau până la zero ca s-o facă în acelaşi timp. Nici acum nu mă pot uita la o cadă.

A durat un moment până să procesez ce spunea. Nu ştiu ce m-a doborât – felul banal, lipsit de emoţie în care a spus-o, imaginea scenei care îmi plutea prin cap sau doar şocul serii în general –, dar deodată m-am simţit ameţită. Capul mi se rotea, inima îmi bubuia în urechi şi am căzut pe linoleumul lipicios al podelei.

Nu ştiu câte secunde am fost inconştientă, dar am văzut perdeaua deschizându-se în timp ce Sam se trânti pe spate şi îşi lipi bandajul din nou peste gât. Apoi, un infirmier îngenunche lângă mine, ajutându-mă să mă ridic.

— Te simţi bine?

Leşinasem. Nu mai leşinasem niciodată în viaţa mea. Am închis ochii şi i-am deschis din nou, până când infirmierul avea doar un singur cap în loc de trei plutind unul lângă celălalt. Atunci, am început să mint.

— Mă gândeam la tot sângele ăla, când l-am găsit… *ooooo…* Încă mă simţeam ameţită, aşa că acel „oooo“ a sunat foarte convingător.

— Nu te mai gândi la asta, sugeră infirmierul, zâmbind foarte prietenos. Mi s-a părut că mâna lui era un pic prea aproape de sânul meu, ca să fie un contact întâmplător, şi acest fapt mi-a întărit hotărârea de a merge mai departe cu planul umilitor care tocmai îmi venise în minte.

— Cred că… trebuie să pun o întrebare jenantă, am murmurat, simţind cum îmi iau foc obrajii. Era aproape la fel de rău ca şi cum aş fi spus adevărul. Crezi că aş putea împrumuta o uniformă? Eu… ăăă… pantalonii mei…

— O! strigă bietul infirmier. Jena lui faţă de starea mea

era probabil acutizată de zâmbetul galant de mai devreme. Da. Absolut. Mă întorc imediat.

Se ţinu de promisiune şi se întoarse în câteva minute, ţinând în mână o uniformă formată din pantaloni şi bluză de un verde bolnăvicios.

— Cred că sunt un pic cam mari, dar au şireturi pe care le poţi… ştii tu.

— Mersi, am mormăit. Ăă, te superi? Mă schimb aici. El nu se uită la nimic momentan. Am arătat spre Sam, care părea convingător de sedat.

Infirmierul dispăru în spatele perdelei. Sam deschise ochii din nou, evident amuzat.

Şopti.

— I-ai spui acelui bărbat că ai făcut pe tine?

— Tu. Taci. Din Gură, am şuierat furioasă la el şi i-am azvârlit uniforma. Grăbeşte-te înainte să afle că n-am făcut pipi pe mine. Îmi eşti superdator.

El rânji şi strecură uniforma sub cearşaful subţire, de spital, chinuindu-se să se îmbrace, apoi îşi trase bandajul de pe gât şi manşeta de tensiune de pe braţ. Când manşeta căzu pe pat, îşi scoase cămaşa de spital şi o înlocui cu bluza de la uniformă. Monitorul protestă ţiuind, iar o linie dreaptă anunţă decesul lui personalului medical.

— E timpul să mergem, spuse el şi deschise drumul pe după perdele. Se opri, cercetând camera din jurul nostru, şi le-am auzit pe asistente agitându-se în zona delimitată de perdea, unde fusese el înainte.

— Era *sedat.* Vocea lui Sunny se ridica deasupra celorlalţi.

Sam se întinse şi mă apucă de mână, cel mai natural lucru din lume, şi mă trase în lumina strălucitoare a coridorului. Acum, că era îmbrăcat – nici mai mult, nici mai puţin în uniformă – şi nu se îneca în sânge, nimeni nu ne dădu atenţie când trecurăm de camera asistentelor, înspre ieşire. În tot acest timp, îi vedeam mintea de lup analizând situaţia. Înclinarea capului său îmi spuse că asculta, şi bărbia ridicată indica faptul că adulmecă mirosuri. Agil, în ciuda siluetei slăbănoage şi noduroase, îşi croi cu abilitate

drum prin labirintul spitalului până am ajuns în holul de la intrare.

Un cântec country siropos se auzea din difuzoare, iar tenişii mei scârţâiau pe mocheta urâtă, de un albastru-închis; picioarele goale ale lui Sam nu scoteau niciun sunet. La ora asta din noapte, holul era gol, nu era nici măcar o recepţioneră la birou. Mă simţeam atât de plină de adrenalină, încât aveam senzaţia că pot să zbor până la maşina tatălui meu. Colţul etern pragmatic al minţii mele îmi reaminti că trebuie să sun la compania de remorcări să îmi ridice maşina de pe marginea drumului. Dar nu puteam să invoc cu adevărat un sentiment de enervare cu privire la asta, pentru că nu mă puteam gândi decât la Sam. Lupul meu era un tip simpatic şi mă ţinea de mână. Puteam muri fericită.

Atunci, am simţit ezitarea lui Sam. Rămase în urmă, cu ochii fixaţi în întunericul de dincolo de uşa în sticlă.

— Cât de frig e afară?

— Probabil nu cu mult mai frig decât era când te-am adus. De ce – contează aşa de mult?

Faţa lui Sam se întunecă.

— E chiar la limită. Urăsc perioada asta a anului. Aş putea fi şi lup, şi om.

I-am auzit durerea din voce.

— Te doare să te transformi?

El privi în altă parte.

— Acum, îmi doresc să fiu om.

Şi eu îmi doream să fie om.

— Mă duc să pornesc maşina şi să dau drumul la căldură. Aşa n-o să stai în frig decât o secundă.

Păru puţin neajutorat

— Dar nu ştiu unde să mă duc.

— Unde locuieşti în mod normal?

Îmi era teamă că o să spună ceva jalnic, gen adăpostul pentru persoanele străzii de la periferie. Am presupus că nu locuia cu părinţii care îi tăiaseră venele.

— Beck – unul dintre lupi –, după ce se transformă în om, mulţi stau la el acasă, dar, dacă nu s-a transformat, e

posibil ca instalaţia de încălzire să nu fie pornită. Aş putea…

Am scuturat din cap şi i-am dat drumul la mână.

— Nu. Aduc maşina şi vii acasă cu mine.

Făcu ochii mari.

— Părinţii tăi…

— Ce nu ştiu nu-i doare, am spus, deschizând uşa. Tresărind din cauza rafalei de aer rece, Sam se dădu înapoi din faţa uşii, cuprinzându-se cu braţele. Dar, chiar în timp ce tremura de frig, îşi muşcă buza şi îmi zâmbi şovăitor.

M-am întors spre parcarea întunecată, simţindu-mă mai vie şi mai fericită, şi mai înfricoşată decât mă simţisem vreodată în toată viaţa mea.

Cincisprezece
Grace

6° C

— Dormi? Vocea lui Sam era doar o şoaptă, dar, în camera întunecată, unde nu se potrivea, părea ca un strigăt.

M-am rostogolit în pat spre locul unde dormea pe podea, un ghem întunecat cuibărit între pături şi perne. Prezenţa lui, atât de ciudată şi de minunată, părea să umple camera şi să mă copleşească. Nu credeam că o să mai dorm vreodată.

— Nu.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Ai făcut-o deja.

El tăcu, gândindu-se.

— Pot să îţi pun două întrebări?

— Ai făcut-o deja.

Sam gemu şi aruncă în direcţia mea una dintre pernuţele mici. Aceasta se arcui prin camera luminată de lună, un proiectil întunecat, şi căzu inofensivă lângă capul meu.

— Deci, eşti o deşteaptă.

Am rânjit în întuneric.

— Bine, mă joc. Ce vrei să ştii?

— Ai fost muşcată. Dar nu era o întrebare. I-am simţit interesul din voce şi tensiunea din corp, chiar şi din locul în care stăteam. Am alunecat înapoi în pături, ascunzându-mă de ceea ce spusese.

— Nu ştiu.

Vocea lui Sam deveni mai mult decât o şoaptă.

— Cum să nu ştii?

Am ridicat din umeri, deşi el nu mă putea vedea.

— Eram mică.

— Şi eu eram mic. Ştiam ce se întâmplă. Fiindcă n-am răspuns, a adăugat: De asta zăceai acolo pur şi simplu? Nu ştiai că o să te omoare?

Am privit în gol prin pătratul de noapte din fereastră, pierdută în amintirea lui Sam ca lup. Haita mă înconjurase, era un amestec de limbi şi dinţi, de mârâituri şi smucituri. Un lup rămăsese în urmă, cu blana acoperită de gheaţă strălucindu-i de-a lungul gâtului, tremurând în timp ce mă privea în zăpadă. Zăceam în frig, sub un cer alb care se întuneca şi îmi aţineam privirea asupra lui. Era frumos: sălbatic şi misterios, cu ochii galbeni plini de o complexitate pe care nici nu puteam începe s-o înţeleg. Şi emana un miros la fel ca şi ceilalţi lupi din jurul meu bogat, animalic, ca de mosc. Chiar şi acum, în timp ce stătea întins în camera mea, îi simţeam mirosul de lup, deşi purta o uniformă de doctor şi avea o piele nouă.

Afară, am auzit un urlet scăzut dar intens şi apoi altul. Corul nocturn îşi începu cântarea, fără vocea tristă a lui Sam, dar totuşi frumos. Inima mi-o luă la goană, bolnavă de o dorinţă abstractă şi, pe podea, l-am auzit pe Sam scâncind. Sunetul nefericit, prins undeva între om şi lup, mă tulbură.

— Ţi-e dor de ei? am şoptit.

Sam se ridică din patul improvizat şi se duse la fereastră, o siluetă nefamiliară pe fundalul nopţii, cu braţele încleştate în jurul trupului său înalt.

— Nu. Mda. Nu ştiu. Mă face să mă simt… bolnav. Ca şi cum n-am ce căuta aici.

„Îmi sună familiar.“ Am încercat să mă gândesc să-i spun câteva cuvinte care să-l consoleze, dar nu m-am putut hotărî la ceva care să pară sincer.

— Dar acesta sunt eu, insistă el, smucind bărbia ca să se refere la trupul lui. Nu ştiam dacă voia să mă convingă pe mine sau pe sine însuşi. Rămase la fereastră în vreme ce urletele lupilor ajunseră la crescendo, făcându-mă să lăcrimez.

— Vino aici şi vorbeşte cu mine, am spus, ca să îl distrag

pe el şi, în acelaşi timp, pe mine. Sam se întoarse pe jumătate, dar n-am putut să îi văd expresia. E frig acolo, pe podea, şi o să îţi amorţească gâtul. Vino aici.

— Dar părinţii tăi? zise el, aceeaşi întrebare pe care mi-o pusese la spital. Eram pe punctul de a-l întreba de ce îşi face griji atât de mult în privinţa lor, când mi-am amintit povestea lui Sam despre propriii părinţi şi cicatricile strălucitoare şi strâmbe de pe încheieturile lui.

— Nu-i cunoşti pe ai mei.

— Unde sunt? întrebă Sam.

— La inaugurarea galeriei, presupun. Mama mea e artistă.

Vocea îi era nesigură.

— E trei dimineaţa.

Am vorbit mai tare decât intenţionasem.

— Hai odată. Am încredere că o să te porţi frumos. Şi că n-o să tragi cearşafurile. Când el continuă să ezite, am spus: Grăbeşte-te până nu vine dimineaţa.

Supus, ridică una dintre pernele de pe podea, dar ezită din nou pe partea cealaltă a patului. În lumina slabă, i-am remarcat expresia tristă în vreme ce privea teritoriul interzis al patului. Nu am fost sigură dacă eram fermecată de reticenţa lui de a împărţi patul cu o fată sau jignită de faptul că se părea că nu sunt suficient de sexy ca să atace salteaua ca un taur.

În cele din urmă, se urcă. Patul scârţâi sub greutatea lui, şi el tresări înainte să se întindă exact la marginea patului, nici măcar sub pătură. Îi simţeam mai bine mirosul de lup şi am oftat cu o mulţumire ciudată. Oftă şi el.

— Mulţumesc, spuse el. Formal, având în vedere că era întins în patul meu.

— Cu plăcere.

Atunci m-a lovit adevărul. Iată-mă pe mine în pat cu un băiat care îşi schimbă forma. Şi nu oricare băiat care îşi schimbă forma, ci cu lupul meu. Mi-am tot amintit momentul în care lumina de pe verandă s-a aprins şi mi l-a dezvăluit pentru prima dată. O combinaţie stranie de încântare şi nervozitate mă curentă.

Sam îşi întoarse capul să se uite la mine, de parcă fiorul meu îi trimisese un mesaj. Îi vedeam ochii sclipind în lumina slabă, la câţiva centimetri.

— Te-au muşcat. Ar fi trebuit să te transformi şi tu, să ştii.

În minte mi-au apărut lupii înconjurând un trup în zăpadă, cu boturile însângerate, cu dinţii dezveliţi, mârâind deasupra prăzii. Un lup, Sam, târî trupul din cercul de lupi. Îl purtă printre copaci, pe două picioare care lăsau urme de paşi umani în zăpadă. Ştiam că adorm, aşa că m-am cutremurat, să stau trează; nu-mi aminteam dacă îi răspunsesem lui Sam.

— Uneori, îmi doresc s-o fi făcut, i-am spus.

Închise ochii, la kilometri distanţă de cealaltă parte a patului.

— Uneori, şi eu îmi doresc asta.

Şaisprezece
Sam

5° C

M-am trezit agitat. Timp de o clipă, am rămas nemişcat, clipind, încercând să îmi dau seama ce mă trezise. Evenimentele din seara precedentă mi-au revenit brusc în minte când am realizat că nu mă trezise un sunet, ci o senzaţie: o mână care se odihnea pe braţul meu. Grace se rostogolise în somn şi nu mă puteam abţine să nu mă uit la degetele ei care îmi atingeau pielea.

Aici, întins lângă fata care mă salvase, simpla mea umanitate îmi părea un triumf.

M-am rostogolit pe o parte şi, pentru o vreme, doar am privit-o dormind, cu respiraţia ritmică mişcându-i firele rebele de păr care îi încadrau faţa. În somn, părea atât de convinsă că este în siguranţă, atât de lipsită de griji cu privire la prezenţa mea lângă ea. Şi asta mi se părea o victorie subtilă.

Când l-am auzit pe tatăl ei trezindu-se, am rămas perfect nemişcat, cu inima bătându-mi repede şi fără zgomot, gata să sar de pe marginea saltelei în caz că venea s-o trezească să plece la şcoală. Dar a plecat la serviciu într-un nor de loţiune după ras cu parfum de ienupăr care venea spre mine în valuri pe sub uşă. Mama ei a plecat la scurt timp, după ce a scăpat ceva pe jos în bucătărie, cu zgomot şi a înjurat cu o voce plăcută în timp ce închidea uşa în spatele ei. Nu-mi venea să cred că nu s-au uitat în camera lui Grace să vadă dacă mai trăieşte, mai ales că nu o văzuseră când ajunseseră acasă în toiul nopţii. Dar uşa rămase închisă.

În fine, mă simţeam aiurea în uniforma de doctor, care îmi era inutilă pe vremea asta cumplită, nici caldă, nici

rece, aşa că m-am strecurat din pat în vreme ce Grace dormea; nici măcar nu s-a mişcat când am plecat. Am ezitat pe veranda din spate, uitându-mă la firele de iarbă ale căror vârfuri erau acoperite de brumă. Chiar dacă împrumutasem o pereche de cizme de-ale tatălui ei, aerul rece al dimineţii tot îmi pişcă gleznele goale pe sub cauciuc. Aproape simţeam greaţa transformării zvârcolindu-mi-se în stomac.

„Sam“, mi-am spus în sinea mea, obligându-mi trupul să creadă. „Eşti Sam.“ Trebuia să mă încălzesc; m-am întors în casă să caut o haină. La naiba cu vremea asta. Ce se întâmplase cu vara? Într-o debara supraaglomerată care mirosea a amintiri vechi şi a molii, am găsit o jachetă voluminoasă, de un albastru-aprins, care mă făcea să arăt ca un grăsan, şi m-am aventurat în curtea din spate cu mai multă încredere. Tatăl lui Grace avea picioarele cât ale unui Yeti, aşa că am tropăit spre pădure cu graţia unui elefant într-un magazin de porţelanuri.

În pofida aerului rece care mă făcea să scot aburi pe gură, pădurea era superbă în perioada asta a anului, pictată în culori primare îndrăzneţe: frunzele uscate în galben şi roşu izbitor, cerul azuriu strălucitor. Detalii pe care nu le observam niciodată ca lup. Dar, în timp ce îmi croiam drumul spre provizia mea ascunsă de haine, îmi era dor de toate lucrurile pe care nu le observam ca om. Deşi încă mai aveam simţurile ascuţite, nu simţeam mirosul urmelor lăsate de animale prin tufişuri sau mirosul căldurii de după-amiază care urma să vină. În mod normal, auzeam simfonia industrială a maşinilor şi a camioanelor pe autostrada îndepărtată şi puteam ghici mărimea şi viteza oricărui automobil. Dar acum, nu puteam simţi decât mirosul de fum al toamnei, frunzele arse şi copacii pe jumătate uscaţi şi nu auzeam decât zumzetul vag, abia audibil, al traficului îndepărtat.

Ca lup, aş fi adulmecat apropierea lui Shelby cu mult înainte să-şi facă apariţia. Dar nu acum. Era foarte aproape de mine când am avut sentimentul că ceva se află alături. Mi s-a ridicat părul pe ceafa şi am avut sentimentul

neplăcut că îmi împart aerul cu altcineva. M-am întors şi am văzut-o, mare pentru o femelă, cu blana albă arătând banală şi gălbuie în lumina zilei. Părea să fi supravieţuit vânătorii fără nicio zgârietură. Cu urechile lăsate uşor pe spate, îmi observă ţinuta ridicolă cu capul lăsat pe o parte.

— Şşşşt, i-am spus şi am ridicat mâna cu palma în sus, lăsând ce mai rămăsese din mirosul meu să plutească spre ea. Eu sunt.

A strâmbat din nas de dezgust când s-a dat încet înapoi şi am bănuit că recunoscuse mirosul lui Grace peste al meu. Eu sigur îl simţeam; chiar şi acum, parfumul ei vag de săpun mi se prinsese în păr, acolo, când îmi culcasem capul în patul ei, şi pe mână, de unde mă ţinuse ea.

În ochii lui Shelby apăru o umbră de precauţie, oglindind expresia ei umană. Asta era relaţia dintre mine şi Shelby – nu-mi aminteam vreun moment în care să nu fi fost în vreun fel sau altul la cuţite. Eu mă agăţam de umanitatea mea şi de obsesia mea faţă de Grace – ca un om care se îneacă, dar Shelby întâmpina cu plăcere uitarea care venea odată cu pielea de lup. Desigur, avea suficiente motive să vrea să uite.

Acum, în această pădure de septembrie, ne priveam unul pe celălalt. Urechile ei se îndreptau când spre mine, când spre alte direcţii, captând sunete care scăpau urechilor mele omeneşti, iar nările ei amuşinau, descoperind pe unde fusesem. Am început să îmi amintesc senzaţia frunzelor uscate sub labele mele şi parfumul bogat, intens şi ameţitor de toamnă al pădurii în nările mele de lup.

Shelby mă privi în ochi – un gest foarte uman, având în vedere că rangul meu în haită era prea înalt pentru ca oricare alt lup în afară de Paul sau de Beck să mă sfideze aşa – şi mi-am imaginat vocea ei umană spunându-mi, aşa cum o făcuse de multe ori înainte: „Nu ţi-e dor?“

Am închis ochii, lăsând pe dinafară privirea ei însufleţită şi amintirea trupului meu de lup, şi m-am gândit, în schimb, la Grace, care rămăsese acasă. Nimic din experienţa mea de lup nu s-ar fi putut compara vreodată cu senzaţia mâinii lui Grace într-a mea. Am întors imediat

acest gând în minte, formând versuri. „Tu eşti pielea în care mă îmbrac / vara-iarna-toamna mea / Sar să te urmez / această pierdere e superbă.“ În secunda în care am compus versurile şi mi-am imaginat acordurile de chitară care ar merge cu ele, Shelby a dispărut în pădure, delicat ca o şoaptă.

Faptul că putea dispărea fără s-o aud, la fel cum venise, îmi reaminti de starea vulnerabilă în care mă aflam, aşa că m-am îndreptat repede către magazia unde îmi erau ascunse hainele. Cu ani în urmă, eu şi Beck mutaserăm magazia din curtea lui, bucată cu bucată, într-o poieniţă aflată adânc în pădure.

În magazie se aflau un radiator, o baterie de barcă şi câteva cutii de plastic cu nume scrise pe laterale. Am deschis cutia pe care era scris numele meu şi am scos din ea rucsacul plin. Celelalte cutii erau pline cu alimente, pături şi baterii de rezervă – echipamente de supravieţuire în colibă până se transformă şi ceilalţi membri –, dar a mea conţinea provizii pentru evadare. Tot ce ţineam acolo avea rostul să mă ajute sa mă întorc la umanitate cât mai repede posibil şi, pentru asta, Shelby nu mă putea ierta.

M-am îmbrăcat rapid în câteva cămăşi cu mânecă lungă şi o pereche de blugi, m-am descălţat de cizmele mult prea mari ale tatălui lui Grace şi m-am încălţat cu şosete de lână şi pantofii mei vechi de piele. Mi-am luat portofelul cu banii câştigaţi în timpul verii şi am îndesat restul lucrurilor în rucsac. Când am închis uşa magaziei, am văzut cu coada ochiului o pată neagră în mişcare.

— Paul, am spus, dar lupul negru, şeful haitei noastre, dispăruse. Mă îndoiam că ştia cine sunt: pentru el, eram doar un alt om în pădure, în ciuda mirosului meu vag familiar. Asta mă făcu să simt un fel de regret undeva, într-un colţ al minţii. Anul trecut, Paul se transformase în om abia pe la sfârşitul lunii august. Poate că anul acesta nu se va mai schimba deloc.

Ştiam că şi transformările mele sunt numărate. Anul trecut, mă transformasem în om abia în iunie, un salt înfricoşător faţă de anul precedent când mă

transformasem primăvara devreme, în vreme ce încă mai era zăpadă pe pământ. Şi anul acesta? Oare cât de târziu mi-aş fi recăpătat corpul dacă Tom Culpeper nu m-ar fi împuşcat? Nici măcar nu înţelegeam cum, având în vedere că fusesem împuşcat, m-am transformat înapoi în om pe timpul ăsta rece. M-am gândit la cât de frig era când Grace îngenunchease lângă mine, presând un prosop pe gâtul meu. Nu mai fusese vară de multă vreme.

Culorile vii ale frunzelor uscate din jurul magaziei parcă râdeau de mine, ca o dovadă că mai trecuse un an fără ca eu să-mi dau seama. Atunci mi-am dat seama, cu o siguranţă bruscă şi înfiorătoare, că acesta era ultimul meu an.

Faptul că o cunoscusem pe Grace abia acum mi se părea o festă crudă a sorţii.

Nu voiam să mă gândesc la asta. În schimb, am alergat înapoi spre casă, pentru a mă asigura că maşina părinţilor lui Grace lipsea în continuare. Am intrat şi am stat la uşa dormitorului o secundă, apoi am pierdut vremea prin bucătărie, uitându-mă prin dulapuri, deşi ştiam că nu îmi e foame cu adevărat.

„Recunoaşte. Ai prea mari emoţii ca să te duci înapoi acolo.“ Îmi doream atât de mult s-o văd din nou, această fantomă cu voinţă de fier care mă bântuise în anii petrecuţi în pădure. Dar îmi era teamă că, dacă ne vedem faţă în faţă în lumina dimineţii, lucrurile se vor schimba. Sau, şi mai rău, că nu se vor schimba. Seara trecută, sângeram de moarte pe veranda ei. Oricine m-ar fi salvat. Astăzi, voiam mai mult decât să fiu salvat. Dar dacă eram doar un ciudat pentru ea?

„Eşti un monstru printre creaţiile Domnului. Eşti blestemat. Eşti diavolul. Unde e fiul meu? Ce-ai făcut cu el?“ Am închis ochii, întrebându-mă de ce, având în vedere toate amintirile pe care le pierdusem, cele cu părinţii mei nu erau printre ele.

— Sam?

Am tresărit, auzindu-mi numele. Grace mă strigă din nou în camera ei, abia şoptit, întrebându-se unde sunt. Nu

părea să îi fie teamă.

Am împins uşa şi m-am uitat prin camera ei. În lumina puternică a dimineţii, vedeam că aceasta aparţinea unui adult. Niciun detaliu roz sau vreun animal de pluş, asta dacă le avusese vreodată. Pe pereţi erau fotografii cu copaci, încadrate cu rame negre asortate, fără zorzoane. Mobilă neagră, asortată, foarte pătrată şi funcţională. Prosopul de baie şi cel de faţă erau împăturite ordonat pe comodă, alături de un alt ceas – negru cu alb, numai linii drepte – şi un teanc de cărţi de la bibliotecă, cele mai multe de non-ficţiune narativă şi romane poliţiste, judecând după titluri. Probabil aranjate în ordine alfabetică sau după mărime.

Brusc, mi-am dat seama cât de diferiţi eram. Mi-a trecut prin minte că, dacă eu şi Grace am fi fost obiecte, ea ar fi fost un ceas digital complicat, sincronizat la perfecţiune cu Ceasul Mondial din Londra, iar eu aş fi un glob cu zăpadă – amintiri scuturate într-un glob de sticlă.

M-am chinuit să găsesc ceva de spus care să nu sune ca salutul unui hărţuitor din altă specie.

— Bună dimineaţa, am reuşit să rostesc.

Grace se ridică în fund, cu părul umflat pe o parte şi turtit de cap în cealaltă, cu ochii negri plini de o plăcere evidentă.

— Eşti tot aici! O! Ai haine. Adică, în loc de uniforma aia.

— Am fost să le iau cât dormeai.

— Ce oră e? Vaaai! Am întârziat foarte tare la şcoală, nu?

— E unsprezece.

Grace gemu, apoi ridică din umeri.

— Ştii ce? N-am lipsit la nicio oră de când am început liceul. Am primit un premiu pentru asta anul trecut. Şi o pizza gratis sau ceva de genul ăsta.

Se ridică din pat; în lumina zilei, bluza de pijama părea incredibil de mulată şi de sexy. Am întors capul.

— Nu trebuie să fii atât de pudic, să ştii. Nu e ca şi cum aş fi dezbrăcată. Se opri în faţa şifonierului şi se uită înspre mine cu o expresie vicleană pe chip. Nu m-ai văzut

dezbrăcată, nu?

— Nu! am răspuns mult prea repede.

Ea râse auzindu-mi minciuna şi trase nişte blugi de pe raftul de jos al şifonierului.

— Ei bine, dacă nu vrei să mă vezi acum, ai face bine să te întorci cu spatele.

M-am întins pe pat, cu faţa în jos, îngropată în pernele răcoroase care îi purtau mirosul. Am ascultat foşnetele care se auzeau în timp ce se îmbrăca, inima bătându-mi cu un milion de kilometri pe oră. Am oftat vinovat, incapabil să continui minciuna.

— N-am vrut.

Salteaua scârţâi când Grace se trânti pe ea, cu faţa aproape de a mea.

— Întotdeauna te scuzi atât de mult?

Vocea îmi era înăbuşită de pernă.

— Încerc să te conving că sunt o persoană decentă. Dacă îţi spun că te-am văzut goală cât eram din altă specie, nu o să sune prea bine.

Ea râse.

— O să fiu îngăduitoare, mai ales că ar fi trebuit să trag draperiile. Urmă o tăcere lungă, plină de mii de mesaje nerostite. Îi puteam mirosi nervozitatea emanând vag din pielea ei şi îi auzeam bătaia rapidă a inimii purtată prin saltea până la urechea mea. Ar fi fost atât de uşor ca buzele mele să acopere distanţa de câţiva centimetri dintre gurile noastre. Am crezut că aud speranţa în bătaia inimii ei: *sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă.* În mod normal, mă pricepeam să deduc sentimentele altora, dar, cu Grace, tot ce credeam că ştiu era afectat de ceea ce îmi doream eu.

Chicoti încet; era un zgomot grozav de dulce şi nu se potrivea deloc cu ce credeam eu despre ea.

— Mor de foame, spuse ea în cele din urmă. Hai să luăm micul dejun. Sau aproape prânzul, cred.

M-am rostogolit jos din pat, şi ea s-a rostogolit după mine. Eram perfect conştient de mâinile ei pe spatele meu, împingându-mă prin uşa dormitorului. Am lipăit amândoi către bucătărie. Lumina soarelui, prea strălucitoare, ardea

prin uşa de sticlă care dădea pe verandă şi se reflecta pe blatul alb şi pe gresia din bucătărie, acoperindu-ne pe amândoi cu o lumină albă. Datorită explorării mele precedente, ştiam unde sunt toate, aşa că am început să scot alimente.

În timp ce mă mişcăm prin bucătărie, Grace era în urma mea, atingându-mi cotul cu degetele sau mângâindu-mi spatele cu palma, găsind motive să mă atingă. Cu colţul ochiului, o vedeam cum se holbează fără jenă la mine când credea că nu o văd. Parcă nu m-aş fi transformat niciodată, parcă încă mai priveam la ea din pădure, iar ea încă mai stătea în leagănul ei şi mă privea cu ochi admirativi. „Îmi dau jos pielea / şi-mi rămâne doar privirea / Tu vezi în mintea mea / Şi ştii că eşti a mea.“

— La ce le gândeşti? am întrebat-o în vreme ce spărgeam un ou în tigaie şi îi turnam un pahar cu suc de portocale cu degete umane care brusc mi se părură preţioase.

Grace râse.

— Că îmi faci micul dejun.

Era un răspuns prea simplu; nu eram sigur dacă puteam să îl cred. Nu când aveam o mie de gânduri care se luptau pentru spaţiu în mintea mea în acelaşi timp.

— La ce altceva te mai gândeşti?

— Că e foarte drăguţ din partea ta. Că sper că ştii să găteşti ouă. Dar îşi ridică privirea de la tigaie către gura mea doar pentru o secundă şi am ştiut că nu se gândea numai la ouă. Se învârti şi trase jaluzelele, schimbând imediat atmosfera din bucătărie. Şi că e prea multă lumină aici. Lumina intra printre jaluzele, aruncând umbre orizontale peste ochii ei mari şi căprui şi peste linia dreaptă a buzelor ei.

M-am întors către omletă şi am răsturnat-o pe o farfurie chiar când pâinea a sărit din prăjitor. M-am întins după ea în acelaşi timp cu Grace şi a fost unul dintre acele momente perfecte de film când mâinile se ating şi ştii că personajele se vor săruta. Doar că, de data asta, braţele mele au înconjurat-o cumva şi s-au sprijinit de marginea

frigiderului când m-am întins după pâine. Pierdut în jena care m-a cuprins din cauza împleticelii mele, nici nu mi-am dat seama că era momentul perfect până când n-am văzut ochii lui Grace aproape de mine, cu faţa ridicată spre mine.

Am sărutat-o. Doar o atingere abia simţită a buzelor noastre, nimic sălbatic. Chiar în acel moment, am analizat sărutul: posibilele ei reacţii la sărut, felul în care îl va interpreta, felul în care a declanşat în mine un fior care mi-a încordat trupul, secundele dintre momentul în care i-am atins buzele şi cel în care ea a deschis ochii.

Grace îmi zâmbi. Cuvintele ei mă tachinau, dar vocea îi era blândă.

— Asta-i tot ce poţi?

Mi-am atins din nou buzele de ale ei şi, de data asta, a fost un sărut complet diferit. Au fost şase ani într-un singur moment, buzele ei prinzând viaţă sub ale mele, cu gust de portocală şi dorinţă. Degetele ei îmi alunecară prin perciuni, prin păr şi se uniră după gâtul meu, vii şi reci pe pielea mea caldă. Eram sălbatic şi domestic, şi sfâşiat, şi zdrobit în acelaşi timp. Pentru prima dată în viaţa mea umană, mintea nu mi-a rătăcit să compună versurile unui cântec sau să înmagazineze acel moment pentru o analiză ulterioară.

Pentru prima oară în viaţă,
eram aici
şi nicăieri altundeva.

Şi apoi, mi-am deschis ochii şi eram doar eu şi Grace – nimic nicăieri, doar eu şi Grace –, ea apăsându-şi buzele una de alta de parcă ar fi vrut să îmi păstreze sărutul în interiorul ei, şi eu agăţându-mă de acest moment care era la fel de fragil ca o pasăre în mâinile mele.

Şaptesprezece
Sam

15° C

Unele zile se potrivesc între ele ca elementele unui vitraliu. O sută de piese de culori şi desene diferite care, odată combinate, creează o imagine completă. Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră aşa. Noaptea de la spital era un ochi de sticlă de un verde bolnăvicios şi pâlpâitor. Orele întunecoase ale dimineţii în patul lui Grace erau altul, înnourat şi violet. Apoi, amintirea albastră şi rece a celeilalte vieţi din dimineaţa asta şi, în cele din urmă, ochiul de sticlă strălucitor şi limpede care fusese sărutul nostru.

În ochiul de sticlă de acum, stăteam pe bancheta uzată a unui Bronco vechi, la marginea unei parcări dărăpănate şi năpădite de buruieni de la periferia oraşului. Mi se părea că imaginea completă începea să se contureze, portretul strălucitor a ceva ce credeam că nu pot avea.

Grace îşi trecu degetele peste volanul maşinii, cu o atingere gânditoare, drăgăstoasă, apoi se întoarse spre mine.

— Hai să ne jucăm de-a întrebările.

Stăteam rezemat de spătar, pe locul din dreapta, cu ochii închişi, lăsând soarele amiezii să mă încălzească prin parbriz. Era aşa de bine.

— N-ar trebui să te mai uiţi şi la alte maşini? Ştii, de obicei, cumpăratul unei maşini implică… să cumperi.

— Nu mă pricep foarte mult la cumpărături, spuse Grace. Eu doar văd ce am nevoie şi iau lucrul respectiv.

Am râs auzind-o. Începeam să îmi dau seama cât de *specifică* lui Grace era o asemenea afirmaţie.

Îşi îngustă ochii către mine într-o falsă iritare şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Deci, întrebări. Astea nu-s opţionale.

Am privit în partea cealaltă a parcării, să mă asigur că proprietara nu se întorsese cu maşina ei veche remorcată – aici, în Mercy Falls, compania de remorcări şi cea de maşini uzate erau una şi aceeaşi.

— Bine. Dar să nu fie nimic penibil.

Grace alunecă un pic mai aproape de mine pe scaun şi se trânti pe spate într-o poziţie exact ca a mea. Aveam impresia că asta era prima întrebare: piciorul ei lipit de al meu, umărul ei lipit de al meu, pantoful ei strâns cu şireturi pe vârful ghetei mele de piele roasă. Pulsul mi se acceleră, un răspuns fără cuvinte.

Vocea lui Grace era pragmatică, de parcă nu ştia ce efect are asupra mea.

— Vreau să ştiu ce te face lup.

Asta era uşoară.

— Când scade temperatura, devin lup. Când e frig noaptea şi cald ziua, simt cum se apropie, în cele din urmă, e suficient de frig ca să mă transform în lup până vine primăvara.

— Şi ceilalţi la fel?

Am dat din cap.

— Cu cât trece mai mult timp de când eşti lup, cu atât mai cald trebuie să fie ca să devii om la loc. Am tăcut un moment, întrebându-mă dacă era momentul să îi spun. Nimeni nu ştie câţi ani de transformat în lup şi înapoi ai. E diferit pentru fiecare lup.

Grace se uită la mine, şi atât – acea privire lungă pe care mi-o aruncase şi când era mai mică şi zăcea în zăpadă, cu ochii aţintiţi asupra mea. Nici atunci, nici acum nu o puteam interpreta. Am simţit cum mi se pune un nod în gât ca anticipare la răspunsul ei, dar, din fericire, Grace schimbă tema interogatoriului.

— Câţi sunteţi în pădure?

Nu eram sigur, pentru că mulţi dintre noi nu mai deveneau oameni.

— Vreo douăzeci.

— Ce mâncaţi?

— Iepuraşi. Ea îşi îngustă ochii, aşa că am rânjit şi am spus: şi iepuri adulţi. Sunt un mâncător de iepuri care nu face discriminări.

Nici nu clipi.

— Ce era pe faţa ta în seara când m-ai lăsat să te ating? Vocea îi rămase la fel când rosti întrebarea, dar pielea din jurul ochilor i se încreţi, de parcă nu era sigură că vrea să afle răspunsul.

A trebuit să mă străduiesc să îmi amintesc noaptea aceea – degetele ei în coama mea, respiraţia ei mişcând firele de păr fine de pe faţa mea, plăcerea vinovată de a fi aşa aproape de ea. Băiatul. Cel care fusese muşcat. De fapt, asta mă întreba. Mă întrebi dacă aveam sânge pe faţă?

Grace dădu din cap.

O parte din mine se simţi tristă că m-a întrebat asta, dar desigur că o făcuse. Nu avea motive să aibă încredere în mine.

— Nu era al lui – al acelui băiat.

— Jack, spuse ea.

— Jack, am repetat. Ştiam că a avut loc atacul, dar eu n-am fost acolo. A trebuit să sap mai adânc în memoria mea ca să descopăr sursa sângelui de pe bot. Creierul meu uman mi-a oferit o grămadă de explicaţii logice – iepure, căprioară, vreo mortăciune de pe şosea –, toate mai puternice decât amintirile mele reale de lup. În cele din urmă, am smuls răspunsul adevărat din gândurile mele, deşi nu eram mândru de asta. Era al unei pisici. Sângele. Prinsesem o pisică.

Grace scoase un suspin de uşurare.

— Nu eşti supărată că a fost o pisică? am întrebat.

— Trebuie să mănânci. Dacă nu era al lui Jack, nu-mi pasă nici dacă era al unui cangur, zise ea. Dar era evident că mintea îi era tot la Jack. Am încercat să îmi amintesc ce ştiam despre atac, oricât de puţin, nevrând ca ea să creadă lucruri rele despre haita mea.

— Să ştii că i-a provocat, am spus.

— Poftim? Nu erai acolo, nu?

Am scuturat din cap că nu şi m-am chinuit să îi explic.

— Noi – lupii – nu putem comunica verbal, ci prin imagini. Nimic complicat. Şi nu de la distanţe mari. Dar, dacă suntem unii lângă alţii, putem împărtăşi o imagine cu alt lup. Aşa că lupii care l-au atacat pe Jack mi-au arătat imagini.

— Vă puteţi citi gândurile unul altuia? întrebă Grace neîncrezătoare.

Am scuturat din cap cu fervoare.

— Nu. E greu să îţi explic din postura de om – din postura mea. E doar un mod de a comunica, dar creierele noastre sunt diferite ca lupi. Mai exact, nu există concepte abstracte. Nici nu poate fi vorba despre lucruri precum date, nume şi emoţii complicate. Comunicăm de fapt doar pentru a vâna sau a ne avertiza de pericole.

— Şi ce ai văzut cu privire la Jack?

Mi-am coborât privirea. Mi se părea ciudat să rememorez amintirea unui lup dintr-o minte umană. Am răsfoit prin imaginile înceţoşate din capul meu, recunoscând acum că petele roşii de pe blănile lupilor erau răni de glonţ şi că petele de pe buzele lor erau de la sângele lui Jack.

— Unii dintre lupi mi-au arătat că ar fi fost loviţi de el. O… armă? Cred că a avut un pistol cu aer comprimat. Purta o cămaşă roşie. Lupii nu văd culorile, dar pot identifica roşul.

— De ce ar face asta?

Am scuturat din cap.

— Nu ştiu. Asta nu e genul de lucru pe care să ni-l spunem unul altuia.

Grace tăcu, gândindu-se la Jack probabil. Am stat într-o linişte apăsătoare până când am început să mă întreb dacă era supărată. Apoi, Grace sparse tăcerea.

— Deci nu apuci niciodată să deschizi cadouri de Crăciun.

M-am uitat la ea, neştiind cum să răspund. Crăciunul era

ceva ce se întâmplase în altă viaţă, ceva dinainte de lupi.

Grace privi în jos, către volan.

— Mă gândeam doar că nu erai niciodată prin preajmă vara şi întotdeauna am iubit Crăciunul pentru că ştiam că vei fi mereu acolo. În pădure. Ca lup. Fiindcă e frig, nu-i aşa? Dar asta înseamnă şi că nu ai niciodată ocazia să deschizi cadouri de Crăciun.

Am scuturat din cap. Mă transformam atât de devreme acum, că nici nu mai apucam să văd decoraţiuni de Crăciun în magazine.

Grace se încruntă la volan.

— Te gândeşti la mine când eşti lup?

Când eram lup, eram amintirea unui băiat care se lupta să se agaţe de cuvinte fără sens. Nu voiam să îi spun adevărul: că nu-mi aminteam numele ei.

— Mă gândesc la felul în care miroşi, am spus eu cu sinceritate. M-am întins spre ea şi am ridicat câteva şuviţe din părul ei şi le-am dus la nas. Mirosul şamponului ei îmi amintea de mirosul pielii ei. Am înghiţit în sec şi i-am lăsat părul să cadă înapoi pe umăr.

Ochii lui Grace mi-au urmărit mâna de la umărul ei până în poala mea şi am văzut-o şi pe ea înghiţind în sec. Întrebarea evidentă – când mă voi transforma din nou – era suspendată între noi, dar nici eu, nici ea nu voiam să o rostim cu voce tare. Nu eram pregătit să îi spun încă. Mă durea pieptul la gândul că va trebui să renunţ la toate astea.

— Deci, zise ea din nou şi îşi puse mâna pe volan. Ştii să conduci?

Mi-am tras portofelul din buzunarul blugilor şi i l-am arătat.

— Aşa pare să creadă statul Minnesota.

Grace îmi scoase permisul de conducere, îl sprijini de volan şi citi cu voce tare.

— Samuel K. Roth. Ăsta e un permis de conducere adevărat. Deci tu chiar exişti, adăugă oarecum surprinsă.

Am râs.

— Încă te mai îndoieşti?

În loc să răspundă, Grace îmi returnă portofelul şi întrebă:

— Ăsta e numele tău adevărat? Nu se presupune că eşti mort, ca Jack?

Nu eram sigur că voiam să discut cu ea despre asta, dar am răspuns oricum.

— Nu a fost la fel. N-am fost muşcat atât de rău şi m-au găsit nişte străini înainte să fiu târât de-acolo. Nimeni nu m-a declarat mort, cum au făcut cu Jack. Deci, da, ăsta e numele meu adevărat.

Grace părea preocupată de ceva şi m-am întrebat la ce se gândea. Apoi, brusc, se uită la mine cu o expresie sumbră pe chip.

— Deci părinţii tăi ştiu ce eşti, corect? De asta au… Se opri şi închise cumva ochii pe jumătate. Am văzut-o din nou înghiţind în sec.

— Te face să-ţi fie rău săptămâni întregi după aceea, am spus, salvând-o, ca să nu trebuiască să termine propoziţia. În timp ce te transformi. Nu mă puteam abţine să nu mă transform în lup şi iarăşi în om, indiferent de cât de cald sau de frig îmi era. M-am oprit, iar amintirile mi-au trecut prin cap ca pozele din aparatul foto al altcuiva. Au crezut că sunt posedat. Apoi, s-a încălzit vremea, şi eu mi-am revenit, adică am rămas om, şi ei au crezut că m-am vindecat. Că am fost salvat, bănuiesc. Până a venit iarna. Pentru o vreme, au încercat să convingă Biserica să facă ceva pentru mine. În cele din urmă, s-au decis să facă ei înşişi ceva. Amândoi sunt în închisoare pe viaţă acum. Nu şi-au dat seama că suntem mai greu de ucis decât majoritatea oamenilor.

Faţa lui Grace se apropia de o nuanţă palidă de verde, iar încheieturile degetelor cu care strângea volanul deveniseră albe.

— Hai să vorbim despre altceva.

— Îmi pare rău, am spus eu, şi chiar îmi părea. Hai să vorbim despre maşini. Asta e maşina pe care o preferi? Presupunând, desigur, că merge bine? Nu ştiu nimic despre maşini, dar pot să mă prefac cel puţin. „Merge

bine“ sună a ceva ce ar spune cineva care ştie despre ce vorbeşte, nu?

Ea acceptă subiectul, mângâind volanul.

— Îmi place.

— E foarte urâtă, am spus cu generozitate. Dar arată ca şi cum o să râdă de zăpadă. Şi, dacă loveşti o căprioară, o să sughiţe şi apoi o să meargă mai departe.

Grace adăugă.

— Plus că bancheta din faţă e foarte atrăgătoare. Adică, pot doar să… Grace se aplecă peste banchetă spre mine, aşezând uşor o mână pe piciorul meu. Acum, era la doar câţiva centimetri de mine, suficient de aproape ca să îi simt fierbinţeala respiraţiei pe buzele mele. Suficient de aproape ca să simt că aştepta să mă aplec şi eu spre ea.

În minte, mi-a apărut o imagine cu Grace în curtea ei din spate, cu mâna întinsă, implorându-mă să mă întorc la ea. Dar nu puteam atunci. Eram în altă lume, una care mă obliga să păstrez distanţa. Acum, nu puteam să nu mă întreb dacă nu trăiam tot în lumea aceea, legat de regulile ei. Pielea mea umană mă sfida, tachinându-mă cu bogăţii care vor dispărea la primul îngheţ.

M-am lăsat pe spate şi am întors capul înainte să îi văd dezamăgirea. Liniştea era densă împrejurul nostru.

— Vorbeşte-mi despre ce s-a întâmplat după ce ai fost muşcată, am spus, doar ca să zic ceva. Te-ai îmbolnăvit?

Grace se lăsă pe spate şi oftă. M-am întrebat de câte ori o mai dezamăgisem până acum.

— Nu ştiu. Mi se pare că a trecut atât de mult timp de atunci. Cred că da – poate. Îmi amintesc că am avut gripă imediat după aceea.

— După ce am fost muşcat, şi eu am crezut că am gripă. Epuizare, frisoane calde şi reci, greaţa care îmi ardea gâtul, oasele care mă dureau ca să-şi schimbe forma.

Grace ridică din umeri.

— În anul acela, am rămas încuiată în maşină. A fost la o lună sau două după atac. Era primăvară, dar era foarte cald. Tata m-a luat cu el ca să facă nişte cumpărături pentru că eram probabil prea mică să mă lase acasă. Privi

înspre mine să vadă dacă ascultam. Da, o ascultam.

— În fine, deci aveam gripă, bănuiesc, şi eram foarte adormită. Aşa că, în drumul spre casă, am adormit în maşină… şi îmi amintesc doar că m-am trezit la spital. Bănuiesc că tata a ajuns acasă şi a scos cumpărăturile, şi a uitat de mine. Probabil, m-a lăsat încuiată în maşină. Au spus că am încercat să ies, dar nu-mi amintesc asta. Nu-mi amintesc nimic decât că eram la spital, şi asistenta a spus că a fost cea mai caldă zi de mai din istoria oraşului Mercy Falls. Doctorul i-a spus tatălui meu că arşiţa din maşină ar fi trebuit să mă omoare, aşa că sunt o fată-miracol. Zi şi tu ce responsabili sunt părinţii mei!

Am scuturat din cap neîncrezător. Urmă un moment scurt de linişte, care îmi dădu suficient timp să observ consternarea din expresia ei şi să îmi aduc aminte că regret sincer că nu am sărutat-o cu o clipa în urmă. M-am gândit să spun: „Arată-mi ce-ai vrut să spui mai devreme, că îţi place bancheta din faţă“. Dar nu m-am putut imagina rostind cuvintele astea, aşa că i-am luat mâna şi mi-am plimbat degetele pe palma ei şi printre degetele ei, desenând linii pe mâna ei şi lăsându-mi pielea să îi memoreze amprentele.

Grace scoase un sunet delicat de încântare şi închise ochii în timp ce degetele mele şopteau cercuri pe pielea ei. Cumva, asta era mult mai bine decât sărutatul.

Amândoi am tresărit când cineva a bătut în geamul din partea mea. Şoferul camionului de remorcare şi, în acelaşi timp, proprietarul firmei de maşini uzate stătea acolo, uitându-se la noi. Vocea lui se auzi înăbuşită prin sticlă.

— Ai găsit ceea ce căutai?

Grace se întinse şi cobori fereastra. Vorbea cu el, dar se uita la mine, cu privirea intensă, când spuse:

— Cu siguranţă.

Optsprezece
Grace

3° C

În scara aceea, Sam a rămas din nou în patul meu, cocoţat pudic la marginea cea mai îndepărtată a saltelei, dar cumva, în timpul nopţii, trupurile noastre s-au apropiat unul de celălalt. M-am trezit pe jumătate dimineaţa devreme, cu mult înainte să vină zorii, când camera era luminată doar de lumina palidă a lunii, şi mi-am dat seama că eram lipită de spatele lui Sam, cu mâinile strânse în pumni la piept ca o mumie. Abia puteam distinge silueta întunecată a umerilor săi şi ceva la forma aceea, gestul pe care îl sugera, mă umplu de un fel de afecţiune feroce, cumplită. Corpul îi era cald şi mirosea atât de bine – a lup, a copaci, a casă –, că mi-am îngropat faţa în umărul lui şi am închis din nou ochii. El scoase un sunet delicat şi îşi roti umerii, ca să fie din nou lipit de mine, dar mai aproape.

Chiar înainte să adorm iar, respiraţia mi-a încetinit, ca să se potrivească mai bine cu a lui, şi am avut un gând scurt, arzător: „Nu pot trăi fără asta“.

Trebuia să existe un tratament.

Nouăsprezece
Grace

22° C

A doua zi a fost neobişnuit de senină, prea frumoasă ca să mă duc la şcoală, dar nu puteam să chiulesc. Încă o zi fără să am o scuză foarte bună. Nu că rămâneam prea mult în urmă, doar că, atunci când nu lipseşti de la şcoală o perioadă destul de lungă, oamenii au tendinţa de a observa când o faci. Rachel sunase deja de două ori şi-mi lăsase un mesaj ameninţător în căsuţa vocală, spunând că: „Ai ales ziua greşită să chiuleşti de la şcoală, Grace Brisbane!“ Olivia nu sunase de când cu cearta noastră din hol, aşa că am bănuit că nu vorbea cu mine.

Sam m-a dus la şcoală în Bronco în timp ce eu îmi făceam în grabă o temă la engleză pe care nu o făcusem cu o zi în urmă. După ce a parcat, am deschis portiera, lăsând să intre o rafală de aer cald, nepotrivit pentru anotimpul în care eram. Sam îşi întoarse faţa către portieră, cu ochii pe jumătate închişi.

— Ador vremea asta. Mă simt aşa de om.

Îl priveam cum se bucură de soare şi aveam impresia că iarna e la milioane de kilometri distanţă şi nu-mi puteam imagina că m-ar putea părăsi. Voiam să îi memorez linia strâmbă a nasului, ca să visez la asta cu ochii deschişi mai târziu. Pentru o clipă, am simţit o împunsătură iraţională de vină fiindcă sentimentele mele pentru Sam le înlocuiau pe cele pe care le *aveam* pentru lupul meu – până când mi-am amintit că el era lupul meu. Am avut din nou senzaţia aceea ciudată că mă ia cu ameţeală numai pentru că el exista, dar următoarea senzaţie a fost cea de uşurare. Obsesia mea era atât de… uşoară acum. Singurul lucru pe care trebuia să îl explic prietenilor mei era de unde vine

noul meu prieten.

— Probabil, ar trebui să plec, am spus. Nu vreau să mă duc.

Sam deschise ochii de tot şi îi fixă asupra mea.

— O să fiu aici când te întorci, promit. Apoi, adăugă foarte formal. Pot să îţi folosesc maşina? Aş vrea să văd dacă Beck mai e om şi, dacă nu mai e, dacă e curentul pornit în casa lui.

Am dat din cap, dar o parte din mine spera ca electricitatea să nu fie pornită în casa lui Beck. Oarecum, voiam ca Sam să vină din nou în patul meu, unde puteam să-l împiedic să dispară ca un vis ce era. Am coborât din maşină cu rucsacul în mână.

— Să nu iei vreo amendă, vitezomanule.

Când am înconjurat maşina, Sam a coborât geamul.

— Hei!

— Ce-i?

Adăugă cu timiditate.

— Vino aici, Grace.

Am zâmbit datorită felului cum îmi rostise numele şi m-am întors la geam, zâmbind şi mai tare când mi-am dat seama ce voia. Sărutul lui atent nu m-a păcălit; imediat ce buzele mi s-au întredeschis, el a oftat şi s-a tras înapoi.

— O să întârzii la şcoală din cauza mea.

Am zâmbit. Eram în culmea fericirii.

— Te întorci la ora trei?

— Aici o să fiu.

L-am privit cum dă înapoi din parcare, simţind deja că mă aşteaptă o zi lungă la şcoală.

Cineva m-a lovit peste braţ cu un caiet.

— Cine era ăla?

M-am întors spre Rachel şi am încercat să mă gândesc la un răspuns care să fie mai uşor decât adevărul.

— Cineva care m-a adus cu maşina?

Rachel n-a insistat, mai mult pentru că deja creierul ei era setat pe altceva. Mă apucă de cot şi începu să mă conducă spre şcoală. Sigur trebuia să existe vreun fel de răsplată eternă pentru faptul că mă duceam la şcoală într-

o zi aşa superbă, cu Sam aşteptându-mă în maşina mea. Rachel mă scutură de braţ, ca să îmi atragă atenţia.

— Grace. Concentrează-te. A venit un lup la şcoală ieri. În parcare. Adică, toată lumea l-a văzut când s-au terminat orele.

— Poftim? M-am întors şi m-am uitat peste umăr la parcare, încercând să îmi imaginez un lup printre maşini. Pinii rari care mărgineau parcarea nu se legau de pădurea Boundary; probabil că lupul traversase câteva străzi şi grădini ca să ajungă acolo. Cum arăta?

Rachel îmi aruncă o privire ciudată.

— Lupul?

Am dat din cap.

— Ca un lup. Gri. Rachel îmi văzu privirea sfredelitoare şi ridică din umeri. Nu ştiu, Grace. Albăstrui spre gri? Cu zgârieturi greţoase şi mizerabile pe umăr. Părea jerpelit.

Deci era Jack. El trebuia să fie.

— Cred că a fost un haos total pe aici, am spus.

— Da, ar fi trebuit să fii aici, fată-lup. Pe bune. Nimeni nu a fost rănit, slavă Domnului, dar Olivia a luat-o complet razna. Toată şcoala a luat-o razna. Isabel era complet isterică şi a făcut o scenă de zile mari. Rachel mă strânse de braţ. Deci, de ce nu mi-ai răspuns la telefon?

Am intrat în şcoală. Uşile erau deschise şi blocate, ca să intre aerul cald.

— Mi-a murit bateria.

Rachel se strâmbă şi vorbi mai tare, ca s-o aud peste gălăgia făcută de elevii din hol.

— Deci, eşti bolnavă? N-am crezut niciodată că o să trăiesc ziua când tu n-o să vii la ore. Între chiuleala ta şi apariţia unor animale sălbatice în parcare, am crezut că vine sfârşitul lumii. Deja aşteptam ploile de sânge.

— Cred că am luat vreun virus din ăla de douăzeci şi patru de ore, i-am răspuns.

— Bleah, n-ar trebui să te ating, nu? Dar, în loc să se îndepărteze de mine, Rachel îşi izbi umărul de al meu cu un zâmbet. Am râs şi am împins-o, şi, când am făcut asta, am văzut-o pe Isabel Culpeper. Zâmbetul mi-a pierit. Se

sprijinea de zid lângă una dintre ţâşnitorile de apă, cu umerii căzuţi. La început, am crezut că se uita la telefonul mobil, dar apoi mi-am dat seama că nu avea nimic în mâini şi se uita pur şi simplu în pământ. Dacă n-ar fi fost aşa o prinţesă de gheaţă, aş fi crezut că plânge. M-am întrebat dacă ar trebui să vorbesc cu ea.

Chiar atunci, Isabel ridică privirea, de parcă mi-ar fi citit gândurile, şi ochii ei atât de asemănători cu ai lui Jack i-au întâlnit pe ai mei. Vedeam provocarea din ei: „La ce te uiţi?“

Am întors repede capul şi am continuat să merg cu Rachel, dar aveam sentimentul inconfortabil că anumite lucruri au rămas nespuse.

Douăzeci
Sam

4° C

În timp ce stăteam întins în palul lui Grace în noaptea aceea, nereușind să adorm şi tulburat de apariţia lui Jack la şcoală, mă uitam în gol într-un întuneric întrerupt doar de aura vagă a părului ei pe pernă. Şi m-am gândit la lupii care nu se purtau ca nişte lupi. Şi m-am gândit la Christa Bohlmann.

Trecuseră ani întregi de când nu mă mai gândisem la Christa, dar relatarea încruntată a lui Grace cu privire la Jack, care bântuia pe unde nu avea voie să bântuie, mi-a readus totul în minte.

Mi-am amintit ultima zi în care am văzut-o, când Christa şi Beck se certau în bucătărie, în sufragerie, în hol, iarăşi păşi în bucătărie, mârâind şi ţipând unul la altul ca nişte lupi încăieraţi. Eram mic pe atunci, aveam doar vreo opt ani, aşa că Beck îmi păruse un gigant – un zeu înalt şi furios abia reţinându-şi mânia. Mergea peste tot prin casă cu Christa, o tânără cu o faţă plină de pete roşii de furie.

— Ai omorât doi oameni, Christa. Când o să recunoşti asta?

— Omorât? Omorât? Vocea îi suna strident, ca unghiile pe o tablă. Dar eu? Uită-te la mine. Viaţa mea s-a terminat.

— Nu s-a terminat, se răsti Beck. Încă mai respiri, nu? Încă îţi mai bate inima? Nu pot să spun acelaşi lucru despre victimele tale.

Îmi amintesc că m-am făcut mic auzind vocea Christei – un ţipăt abia inteligibil, venit de undeva din fundul gâtului.

— Asta nu e viaţă!

Beck se năpusti verbal asupra ei, strigând despre egoism şi responsabilitate, şi ea îi răspunse cu un şir de

înjurături care m-au şocat; nu mai auzisem niciodată cuvintele acelea.

— Şi tipul din pivniţă? se răsti Beck. Din locul meu de observaţie, din hol îl vedeam pe Beck din spate. L-ai muşcat, Christa. Acum, i-ai distrus şi *lui* viaţa. Şi ai omorât doi oameni. Doar pentru că ţi-au spus nişte vorbe urâte. Încă mai aştept să văd ceva remuşcări. La naiba, accept doar dacă îmi garantezi că nu se va mai întâmpla.

— De ce ţi-aş garanta ţie ceva? Ce mi-ai dat tu vreodată? mârâi Christa. Umerii ei se lăsară şi tremurară. Voi vă numiţi haită? Sunteţi un clan. O ruşine. Sunteţi un cult. Fac ce vreau. O să trec prin viaţa asta aşa cum vreau.

Vocea lui Beck era groaznic, groaznic de calmă. Mi-am amintit că deodată mi-a părut rău pentru Christa, pentru că Beck nu mai părea furios atunci când ajungea la limita maximă a furiei.

— Promite-mi că nu se va mai întâmpla asta.

Atunci, Christa s-a uitat direct la mine – nu, nu la mine. Prin mine. Mintea îi era undeva departe, departe de realitatea corpului ei care îşi schimba forma. Chiar în mijlocul frunţii ei, am văzut o venă bulbucată şi am observat că unghiile îi erau gheare.

— Nu-ţi datorez nimic. Du-te naibii!

Beck spuse foarte, foarte încet.

— Ieşi imediat din casa mea.

A ieşit. A trântit uşa de sticlă atât de tare că vasele din dulapurile de la bucătărie au zornăit. Câteva momente mai târziu, am auzit din nou cum se deschide şi se închide uşa, de data asta mai încet, când Beck a ieşit după ea.

Îmi aminteam că era suficient de frig încât să mă îngrijorez că Beck s-ar putea transforma pe durata iernii şi că mă va lăsa singur în casă. Frica aceea a fost suficientă să mă strecor din hol în sufragerie exact când am auzit un *bum* puternic.

Beck intră din nou în casă, în linişte, tremurând de frig şi de ameninţarea transformării şi aşeză o puşcă pe blatul de bucătărie, cu grijă, de parcă ar fi fost făcută din sticlă. Apoi, m-a observat pe mine în sufragerie, cu braţele

încrucişate la piept, cu degetele încleştate pe bicepşi.

Încă îmi mai aminteam cum a sunat vocea lui când a spus:

— Nu atinge asta, Sam.

Gol. Sfâşiat. S-a dus în biroul lui şi şi-a pus capul pe braţe tot restul zilei. La amurg, el şi cu Ulrik s-au dus afară, vorbind numai în şoaptă; l-am văzut pe Ulrik pe fereastră luând o lopată din garaj.

Şi acum, iată-mă întins în patul lui Grace şi undeva acolo se afla Jack. Oamenii furioşi nu devin nişte lupi foarte buni.

În vreme ce Grace era la şcoală, mă dusesem acasă la Beck. Aleea era goală, şi ferestrele erau întunecoase; nu avusesem curaj să intru în casă să văd de cât timp e nelocuită. Fără Beck care sa asigure siguranţa haitei, cine o să îl educe pe Jack?

Un nedorit simţ al responsabilităţii începea să îmi înmugurească în creier. Beck avea un telefon mobil, dar nu-mi puteam aminti numărul oricât m-am chinuit. Mi-am apăsat faţa în pernă şi m-am rugat ca Jack să nu muşte pe cineva, pentru că, dacă devenea o problemă, nu credeam că sunt destul de puternic să fac ce trebuia făcut.

Douăzeci şi unu
Sam

14° C

Când s-a declanşat ceasul deşteptător al lui Grace, la 6.45, a doua zi dimineaţă, ca să se trezească pentru şcoală, ţipându-mi obscenităţi electronice în ureche, m-am ridicat imediat din pat, cu inima bubuindu-mi, aşa cum făcusem şi în ziua precedentă. Capul îmi era plin de vise: lupi şi oameni, şi buze pătate de sânge.

— Mmmm, mormăi Grace indiferentă şi îşi trase cearşafurile în jurul gâtului. Vrei să închizi ăla, te rog? Mă trezesc. O să mă… trezesc într-o secundă.

Se rostogoli, cu părul blond abia vizibil la marginea păturii şi se adânci în pat, ca şi cum ar fi fost una cu salteaua.

Şi asta a fost tot. Ea dormea, iar eu nu.

M-am rezemat înapoi de tăblia patului şi am lăsat-o să doarmă lângă mine, caldă şi visătoare, timp de încă vreo câteva minute. I-am mângâiat părul cu degete atente, desenând o linie de pe fruntea ei, în jurul urechii, până la marginea gâtului ei lung, acolo unde părul nu mai era propriu-zis păr, ci un puf fin care creştea în toate părţile. Erau fascinante aceste fire moi care vor creşte şi vor deveni părul ei. Eram incredibil de tentat să mă aplec şi să le muşc, aşa delicat, ca s-o trezesc şi s-o sărut, şi s-o fac să întârzie la şcoală, dar nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la Jack şi la Christa, şi la oamenii care deveneau nişte vârcolaci răi. Oare, dacă m-aş duce la şcoală, aş reuşi să îi iau urma lui Jack cu mirosul meu slab dezvoltat de om?

— Grace, am şoptit. Trezeşte-te!

Ea scoase un zgomot abia auzit, care, în traducere liberă

din limbajul somnului, însemna: „dispari de aici“.

— E vremea să te trezeşti, am spus şi i-am băgat degetul în ureche.

Grace a chiţăit şi m-a pocnit. Se trezise.

Dimineţile noastre împreună începeau să aibă confortul unei rutine. În timp ce Grace, încă ameţită de somn, se târa spre duş, eu puneam câte un corn în prăjitorul de pâine şi convingeam cafetiera să facă ceva care suna ca şi cum ar produce cafea. După ce m-am întors în dormitorul ei, am ascultat-o pe Grace fredonând fals la duş în timp ce îmi trăgeam blugii pe mine şi căutam prin sertare nişte şosete care să nu arate foarte feminine şi pe care să le pot împrumuta.

Am auzit cum mi s-a oprit respiraţia fără s-o simt. Fotografii cuibărite între şosetele ei împăturite ordonat. Poze cu lupi. Cu noi. Am ridicat cu grijă teancul din sertar şi am revenit spre pat. Întorcându-mă cu spatele la uşă de parcă făceam ceva ilegal, am privit pozele una după alta, încet. Era ceva fascinant în faptul că vedeam acele imagini cu ochii mei de om. Pe unii dintre lupi îi puteam identifica; cei mai bătrâni, care se transformaseră mereu înaintea mea. Beck, mare, solid, cu blana albastră-gri. Paul, negru şi curăţel. Ulrik, gri-cafeniu. Salem, cu urechea lui crestată şi ochiul care îi curgea. Am oftat, deşi nu ştiam de ce.

Uşa din spatele meu se deschise, lăsând să intre un şuvoi de abur care mirosea ca săpunul lui Grace. Grace păşi în spatele meu şi îşi lăsă capul pe umărul meu; am inspirat aroma ei.

— Te uiţi la poze cu tine? mă întrebă ea.

Degetele mele care frunzăreau pozele îngheţară.

— Sunt şi eu aici?

Grace veni roată pe la marginea patului şi se aşeză cu faţa la mine.

— Sigur că da. Majoritatea sunt cu tine – nu te recunoşti? A. Sigur că n-ai cum. Spune-mi cine-i cine.

Am dat încet poză după poză, şi ea şi-a schimbat poziţia ca să se aşeze lângă mine, iar patul a scârţâit când s-a mişcat.

— Ăsta e Beck. Întotdeauna, el a avut grijă de lupii noi. Deşi fuseseră numai doi lupi nou-creaţi de la prima mea transformare: Christa şi lupul pe care îl crease ea, Derek. Adevărul era că nu prea eram obişnuit cu nou-veniţi tineri – haita noastră se mărea de obicei când alţi lupi, mai bătrâni, ne găseau pe noi, şi nu prin adăugarea unor nou-veniţi creaţi cu sălbăticie. Beck mi-e ca un tată. Mi se părea ciudat să spun asta, chiar dacă era adevărat. Nu mai trebuise să explic asta nimănui vreodată. El fusese cel care mă luase sub aripa lui după ce scăpasem de-acasă şi el a fost cel care mi-a redat sănătatea mentală.

— Mi-am dat seama ce simţi pentru el, spuse Grace şi păru surprinsă de propria ei intuiţie. Ai vocea diferită când vorbeşti despre el.

— Serios? Acum, era rândul meu să fiu surprins. Diferită în ce sens?

Ea ridică din umeri, părând un pic timidă.

— Nu ştiu. Mândră, aş zice. Cred că e dulce. Aici cine e?

— Shelby, am spus, şi pentru ea nu aveam mândrie în voce. Ţi-am mai povestit despre ea.

Grace îmi privi faţa.

Mi-am amintit când am văzut-o ultima oară pe Shelby şi stomacul mi s-a răsucit neplăcut.

— Eu şi ea nu vedem lucrurile în acelaşi mod. Ea crede că e un dar să fii lup.

Lângă mine, Grace a dat din cap şi am fost recunoscător că n-a insistat.

Am frunzărit prin următoarele fotografii, mai multe cu Shelby şi Beck, până când m-am oprit la silueta neagră a lui Paul.

— Acesta e Paul. El e şeful haitei când suntem lupi. Cel de alături e Ulrik. Am arătat înspre lupul maro-cenuşiu de lângă Paul. Ulrik e ca un fel de unchi nebun. German de origine. Înjură mult.

— Pare de treabă.

— E foarte amuzant. De fapt, ar fi trebuit să spun *era* foarte amuzant. Nu ştiam dacă acesta fusese ultimul lui an sau dacă mai avea vreo vară rămasă. Mi-am amintit râsul

lui ca un stol speriat de ciori şi modul în care ţinea la accentul lui german de parcă nu putea fi Ulrik fără el.

— Te simţi bine? întrebă Grace, încruntându-se la mine.

Am dat din cap că da, uitându-mă la lupii din fotografii, ce arătau ca nişte animale adevărate prin ochii mei de om. Familia mea. Eu. Viitorul meu. Cumva, acele poze îmi arătau o graniţă pe care nu eram gata s-o traversez.

Mi-am dat seama că Grace avea braţul în jurul umărului meu, cu obrazul sprijinit de mine, consolându-mă chiar dacă nu putea să înţeleagă ce mă deranjează.

— Mi-ar fi plăcut să îi cunoşti şi tu, i-am zis, când erau toţi oameni. Nu ştiam cum să-i explic cât de tare făceau parte din mine, vocile şi feţele lor ca oameni, şi mirosurile, şi formele lor ca lupi. Cât de pierdut mă simţeam acum, singurul care avea piele de om.

— Spune-mi ceva despre ei, mă rugă Grace, cu vocea înăbuşită de tricoul meu.

Mi-am lăsat mintea să caute printre amintiri.

— Beck m-a învăţat să vânez când aveam opt ani. Am urât asta.

Mi-am amintit cum stăteam în sufrageria lui Beck, uitându-mă la primele ramuri acoperite cu gheaţă, strălucitoare şi luminoase în soarele dimineţii de iarnă. Curtea din spate părea o planetă periculoasă şi străină.

— De ce ai urât vânătoarea? întrebă Grace.

— Nu-mi plăcea să văd sânge. Nu-mi plăcea să rănesc animale. Aveam opt ani.

În amintirile mele, păream mic, slăbuţ, inocent. Îmi petrecusem toată vara anterioară crezând că iarna asta cu Beck va fi diferită, că nu mă voi transforma şi că voi continua să mănânc pentru totdeauna ouăle pe care mi le gătea Beck. Dar, pe măsură ce nopţile deveneau tot mai reci şi chiar şi ieşirile scurte afară îmi făceau muşchii să tremure, am devenit conştient că se apropia momentul în care nu voi mai putea evita transformarea şi că Beck nu va mai fi mult timp prin preajma ca să mai gătească. Dar asta nu însemna că trebuia să-mi placă.

— Dar de ce să vânezi atunci? întrebă Grace oarecum

logic. De ce nu vă lăsaţi mâncare pe undeva?

— Ha. L-am întrebat pe Beck acelaşi lucru, şi Ulrik a spus *„Ja,* şi ratonii, şi oposumii?“

Grace râse, amuzată pe nedrept de imitaţia mea jalnică a accentului lui Ulrik.

Am simţit un val de căldură în obraji; mă simţeam bine să discut cu ea despre haită. Îmi plăcea strălucirea din ochii ei, linia curioasă a gurii ei – ştia ce sunt şi voia să ştie mai multe. Dar asta nu însemna că era bine că îi spuneam cuiva din afara haitei. Beck zicea întotdeauna: „Singurii oameni pe care trebuie să îi protejăm suntem noi“. Dar Beck nu o cunoştea pe Grace. Şi Grace nu era numai om. Poate nu se transformase, dar fusese muşcată. În interior, era şi ea lup. Trebuia să fie aşa.

— Deci ce s-a întâmplat? întrebă Grace. Ce ai vânat?

— Iepuraşi, desigur, am răspuns. Beck m-a scos la vânătoare în timp ce Paul aştepta într-o camionetă să mă ia în caz că eram atât de instabil încât să mă transform la loc.

Nu puteam uita cum Beck mă oprise lângă uşă înainte să ieşim, îndoindu-se de la mijloc ca să se poată uita în ochii mei. Eu eram nemişcat, încercând să nu mă gândesc la trupuri care se transformă şi la faptul că trebuia să frâng gâtul unui iepure cu dinţii. La faptul că trebuia să îi spun la revedere lui Beck pe durata iernii. Mă apucase de umărul mic cu mâna şi spusese:

— Sam, îmi pare rău. Să nu-ţi fie teamă.

Nu am zis nimic, pentru că mă gândeam că e frig şi Beck nu se va mai transforma după vânătoare şi atunci nu va mai fi nimeni care să ştie să-mi facă ouăle aşa ca Beck. Beck gătea nişte ouă perfecte. Mai mult de atât. Beck mă păstra Sam. Pe atunci, cu cicatricile de pe încheieturi încă proaspete, fusesem periculos de aproape de a mă transforma în ceva care nu era nici om, nici lup.

— La ce te gândeşti? întrebă Grace. N-ai mai spus nimic.

Am ridicat capul spre ea; nu-mi dădusem scama că întorsesem privirea.

— La transformare.

Bărbia lui Grace mă apăsă pe umăr când se uită în ochii mei. Vocea îi era şovăielnică. Îmi adresă o întrebare pe care mi-o mai pusese şi altă dată.

— Te doare?

M-am gândit la procesul încet şi agonizant al transformării, la îndoirea muşchilor, la umflarea pielii, la scrâșnirea oaselor. Adulţii încercau mereu să îşi ascundă transformările de mine, dorind să mă protejeze. Dar nu mă speria faptul că îi vedeam transformându-se – imaginea aceea mă făcea doar să îmi fie milă de ei, mai ales că până şi Beck gemea de durere. Mă înspăimânta faptul că trebuia să mă transform şi eu – chiar şi acum. Că mă uitam pe mine însumi.

Minţeam prost, aşa că nu m-am deranjat să încerc.

— Da.

— Mă întristează că a trebuit să treci prin asta ca mic copil, spuse Grace. Se încruntă la mine, clipind din ochii ei prea strălucitori. De fapt, mă deranjează foarte tare. Bietul şi micuţul Sam. Îmi atinse bărbia cu un deget; mi-am aplecat capul în palma ei.

Îmi aminteam cât de mândru fusesem că nu plânsesem când m-am transformat de data aceea, spre deosebire de dăţile când mă transformasem sub ochii măriţi de groază ai părinţilor mei. Mi l-am amintit pe Beck ca lup, sărind şi conducându-mă spre pădure şi mi-am amintit senzaţia caldă, amăruie a primei prăzi pe botul meu. Mă schimbasem la loc după ce Paul, înfofolit într-o haină groasă şi cu căciulă pe cap, m-a recuperat. În camionetă, în drumul spre casă, m-a lovit singurătatea. Eram singur; Beck nu va mai fi om în anul acela.

Acum, mă simţeam de parcă aveam din nou opt ani şi eram singur şi cu cicatrici proaspete. Mă durea pieptul de parcă nu mai aveam aer.

— Arată-mi care sunt eu, am rugat-o pe Grace, aplecând fotografiile spre ea. Te rog.

Am lăsat-o să îmi ia din mână teancul de poze şi am privit cum i se luminează faţa în timp ce le răsfoia, căutând una anume.

— Aici. Asta e poza mea preferată cu tine.

Am privit fotografia pe care mi-o întinse. Din ea se uită la mine un lup, cu ochii mei, un lup nemişcat privind din pădure, cu razele soarelui atingându-i blana. Am privit şi am privit, aşteptând să însemne ceva. Aşteptând să simt că recunosc ceva. Mi se părea nedrept că identităţile celorlalţi lupi îmi erau atât de clare în fotografii, pe când a mea era ascunsă. Ce anume din fotografia asta, din lupul acela făcea ochii lui Grace să se lumineze când o vedeau?

Şi dacă nu eram eu? Dacă era îndrăgostită de alt lup şi credea doar că sunt eu? Cum voi şti vreodată?

Grace nu-mi simţi îndoielile şi îmi interpretă tăcerea drept fascinaţie. Îşi dezdoi picioarele şi se ridică, cu faţa la mine, apoi îmi trecu mâna prin păr. Îşi ridică palma spre nas, inhalând profund.

— Ştii, şi atunci când eşti lup miroşi tot ca tine.

Şi uite aşa, a spus poate singurul lucru care m-ar fi putut face să mă simt mai bine. I-am dat înapoi fotografia în timp ce ieşea.

Grace se opri în uşă, o siluetă vag conturată de lumina cenuşie a dimineţii, şi se uită înapoi spre mine, la ochii mei, la gura mea, la mâinile mele într-un fel care făcea ceva din interiorul meu să se înnoade şi să se deznoade insuportabil.

Nu credeam că aparţin lumii ei, un băiat prins între două vieţi, purtând cu mine pericolele lupilor, dar, când mi-a rostit numele, aşteptând să o urmez, am ştiut că aş face orice să rămân cu ea.

Douăzeci şi doi
Sam

16° C

Am petrecut prea mult timp dând ture parcării după ce am lăsat-o pe Grace la şcoală, frustrat din cauza lui Jack, frustrat din cauza ploii, frustrat de limitările corpului meu de om. Simţeam mirosul unui lup acolo – doar o urmă vagă, ca de mosc a mirosului unui lup dar nu puteam să indic o direcţie sau să spun sigur că fusese Jack. Parcă eram orb.

Am renunţat în cele din urmă şi, după ce am stat în maşină câteva minute, am decis să mă duc direct acasă la Beck. Nu-mi imaginam de unde altundeva să încep căutarea lui Jack, însă pădurea din spatele casei părea un loc de la sine înţeles unde să găseşti lupi. Aşa că m-am îndreptat înapoi spre vechea mea casă de vară.

Nu ştiam dacă Beck fusese om anul acesta; nici măcar nu-mi puteam aminti foarte clar lunile mele de vară. Amintirile se amestecau una cu alta până când deveneau o mixtură de anotimpuri şi arome fără origini clare.

Beck se transforma de mai mulţi ani decât mine, aşa că părea puţin probabil ca el să fi fost om anul acesta, când eu nu fusesem. Dar mai simţeam şi că eu ar fi trebuit să am mai mulţi ani de transformări decât el. Nu eram lup chiar de atât de mult timp. Unde se duseseră verile mele?

Îl voiam pe Beck. Voiam să mă îndrume el. Voiam să ştiu de ce împuşcătura mă făcuse om. Voiam să ştiu câtă vreme aveam de petrecut cu Grace. Voiam să ştiu dacă ăsta era sfârşitul.

— Tu eşti cel mai bun dintre ei, îmi spusese el odată şi încă îmi mai aminteam cum arătase faţa lui când o făcuse. Cinstită, de încredere, puternică. O ancoră într-o mare

învolburată. Ştiam la ce se referise: eram cel mai uman din haită. Asta s-a întâmplat după ce o trăseseră pe Grace din leagănul ei.

Dar, când am intrat pe alee, casa era tot goală şi întunecată, iar speranţele mi s-au spulberat. Mi-a trecut prin cap că toţi ceilalţi lupi se transformaseră deja pentru iarnă; nu mai erau prea mulţi lupi tineri. Cu excepţia lui Jack, de acum. Cutia poştală era plină de plicuri şi de avize de la oficiul poştal prin care i se comunica lui Beck să îşi ridice corespondenţa de la ei. Am scos totul de acolo şi le-am pus în maşina lui Grace. Aveam o cheie a cutiei lui poştale de la oficiu, dar urma să trec pe acolo mai târziu.

Refuzam să mă gândesc să nu-l voi mai vedea pe Beck.

Dar adevărul era că, dacă Beck nu era prin preajmă, nu avea cine să îl educe pe Jack. Şi cineva trebuia să îl ţină departe de şcoală şi de civilizaţie până când încetau transformările neaşteptate care aveau loc când erai un lup tânăr. Moartea lui dăunase suficient de mult haitei. Nu aveam de gând să îl las să ne dea de gol, fie transformându-se în public, fie muşcând pe cineva.

Cum Jack făcuse deja o vizită la şcoală, m-am decis să acţionez pornind de la ideea că se va duce şi acasă, aşa că m-am îndreptat spre reşedinţa familiei Culpeper. Nu era niciun secret unde locuiau; toţi cei din oraş cunoşteau conacul enorm în stil Tudor care putea fi zărit de pe autostradă. Singurul conac din Mercy Falls. Nu credeam că era cineva acasă la ora asta, dar am parcat maşina lui Grace cam la un kilometru distanţă, ca să mă asigur, şi am traversat pădurea de pini pe jos.

Evident, casa era goală, ridicându-se în faţa mea ca o structură gigantică dintr-o veche legendă populară. Am verificat rapid uşile şi am simţit mirosul inconfundabil de lup.

Nu-mi dădeam seama dacă intrase deja în casă sau dacă, la fel ca mine, venise când toată lumea era plecată şi apoi se întorsese în pădure. Amintindu-mi cât de vulnerabil eram în forma de om, m-am întors şi am adulmecat aerul, cercetând pinii în căutarea unor semne de viaţă. Nimic.

Sau nimic suficient de aproape ca să poată fi perceput de simţurile mele de om.

În încercarea de a verifica totul, am intrat prin efracţie în casă, pentru a vedea dacă Jack nu era deja acolo, sechestrat într-o cameră zăvorâtă, rezervată pentru monştri. N-am fost foarte elegant în încercarea de a intra prin efracţie: am spart o fereastră de la uşa din spate cu o cărămidă şi am băgat mâna prin gaura zimţată, ca să răsucesc mânerul.

În interior, am adulmecat din nou aerul. Mi s-a părut că miroase a lup, dar mirosul părea vag şi oarecum stătut. Nu eram sigur de ce Jack ar mirosi aşa, dar am urmat mirosul prin casă. Am ajuns la un set de uşi masive de stejar. Eram sigur că dâra de miros ducea de partea cealaltă.

Am împins uşile cu grijă, apoi am inspirat profund.

Foaierul masiv din faţa mea era plin de animale. Animale împăiate. Şi nu genul drăgălaş. Încăperea slab luminată, cu tavan înalt, crea senzaţia de sală de muzeu: animale din America de Nord sau un fel de altar al morţii. Am încercat automat să compun versurile unui cântec, dar n-am reuşit să scot decât unul: „Purtăm pe feţe rânjetele morţilor noştri“.

M-am cutremurat.

În lumina slabă care se filtra prin ferestrele rotunde aflate sus, deasupra capului meu, mi se părea că erau suficiente animale acolo cât să populeze Arca lui Noe. Ici o vulpe ţeapănă, cu o prepeliţă împăiată în bot. Colo, un urs negru ridicat deasupra mea cu ghearele întinse. Un linx târându-se de-a pururi lângă un buştean. Şi un urs polar cu un peşte împăiat în labe. Oare puteai să împăiezi un peşte? Niciodată nu mă gândisem la asta.

Şi apoi, în mijlocul unei turme de căprioare de toate formele şi mărimile, am văzut sursa mirosului pe care îl detectasem mai devreme: un lup se uita peste umăr la mine, cu colţii dezveliţi, cu ochii de sticlă ameninţători. M-am dus către el, întinzându-mă să îi ating blana sfărâmicioasă. Mirosul stătut reveni la viaţă sub degetele mele, transmiţând secrete nărilor mele şi am recunoscut

mirosul unic al pădurii mele. Am strâns degetele în pumn şi m-am dat înapoi din faţa lupului cu pielea fragilă. Unul dintre noi. Sau poate nu. Poate că era doar un lup. Doar că nu mai întâlnisem niciodată un lup normal în pădurea noastră.

— Cine ai fost? am şoptit. Dar singura trăsătură comună celor două forme ale unui vârcolac – ochii – fusese de mult smulsă în favoarea unor ochi de sticlă. M-am întrebat dacă Derek, umflat de gloanţe în noaptea în care am fost împuşcat, se va alătura lupului din această menajerie macabră. Stomacul mi s-a întors pe dos la acest gând.

Am privit încă o dată în hol şi m-am retras spre uşa din faţă. Orice urmă de animal mai rămăsese în mine ţipa să mă îndepărtez de mirosul stătut al morţii care umplea holul. Jack nu era acolo. Nu aveam niciun motiv să mai rămân.

Douăzeci şi trei
Grace

11° C

— Bună dimineaţa.

Tata mă privi în timp ce îşi turna cafea într-o cană cu capac. Era îmbrăcat foarte elegant pentru o zi de sâmbătă; probabil încerca să vândă vreo staţiune unui investitor bogat.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Ralph la birou la opt treizeci. Cu privire la staţiunea Wyndhaven.

Am clipit de câteva ori cu ochii înceţoşaţi. Îmi simţeam corpul lipicios şi greoi de somn.

— Nu vorbi cu mine încă. Nu m-am trezit.

Prin ceaţa mentală, am simţit o împunsătură de vină pentru că nu eram mai prietenoasă; nu-l văzusem de zile întregi, darămite să mai şi stau de vorbă cu el. Petrecusem seara trecută discutând cu Sam despre ciudata sală plină cu animale împăiate de la familia Culpeper şi întrebându-ne cu o iritare constantă similară celei a unui pulover de lână, unde va apărea Jack data următoare. Dimineaţa asta obişnuită cu tata părea o reîntoarcere abruptă la viaţa mea de dinainte de Sam.

Tata îmi făcu semn cu ibricul de cafea.

— Vrei?

Am făcut mâinile cupă şi i le-am întins.

— Toarnă-mi aici. O să îmi dau cu ea pe faţă. Unde e mama?

N-o auzisem făcând gălăgie pe sus. De obicei, când mama se pregătea să plece, se auzeau din dormitor o mulţime de zgomote nedefinite şi hârşâituri de pantofi.

— E la o galerie din Minneapolis.

— De ce a plecat aşa devreme? E aproape ieri.

Tata nu răspunse; se uita peste capul meu, la televizor, unde se desfăşura un fel de talk-show matinal. Invitatul emisiunii, îmbrăcat în culori kaki, era înconjurat de tot felul de pui de animale în cutii şi cuşti. Îmi amintea foarte mult de sala cu animale descrisă de Sam. Tata se încruntă când unul dintre moderatori mângâie un pui de oposum, care şuieră. Mi-am dres glasul.

— Tată. Concentrează-te. Dă-mi o cană şi umple-o sau mor. Şi nu strâng eu cadavrul dacă mor.

Tata, încă uitându-se la televizor, pipăi în dulap după o cană. Degetele lui găsiră cana mea preferată – o cană de un albastru ca oul de măcăleandru, făcută de una dintre prietenele mamei – şi mi-o împinse împreună cu ibricul de cafea.

— Deci, Grace, cum e la şcoală? m-am întrebat eu singură.

Tata dădu din cap, cu ochii pe puiul de koala care se zbătea în braţele invitatului.

— A, e bine, am continuat eu, şi tata scoase un mormăit prin care îşi exprima încuviinţarea. Nimic special, în afară de turma de panda pe care au adus-o şi profesorii care ne abandonează sălbaticilor canibali, am adăugat eu – am tăcut să văd dacă i-am captat atenţia şi apoi am insistat. Toată clădirea a luat foc, apoi am rămas corigentă la cursul de teatru şi apoi sex, sex, sex, *sex.*

Tata se concentră brusc, se întoarse spre mine şi se încruntă:

— Ce-ai spus că vă învaţă la şcoală?

Ei bine, măcar prinsese mai mult decât crezusem.

— Nimic interesant. Scriem povestiri la ora de literatură engleză. Sunt groaznice. Nu am absolut niciun talent la scris ficţiune.

— Ficţiune despre sex? întrebă el neîncrezător.

Am dat din cap.

— Du-te la serviciu, tată. O să întârzii.

Tata îşi scărpina bărbia; ratase un fir de păr când se bărbierise.

— Asta îmi reaminteşte. Trebuie să îi returnez lui Tom

soluţia de curăţat. Ai văzut-o?

— Cui trebuie să returnezi *soluţia de curăţat?*

— Soluţia de curăţat puşca. Cred că am pus-o pe blatul de bucătărie. Sau poate sub el… Se ghemui şi începu să răscolească prin dulapul de sub chiuvetă.

M-am încruntat la el.

— De ce ai o soluţie de curăţat puşca?

Gesticulă către biroul lui.

— Pentru puşcă.

În cap începură să îmi sune mici clopoţei de avertizare. Ştiam că tata are o puşcă; atârna pe peretele din biroul lui. Dar nu-mi aminteam s-o fi curăţat vreodată. Curăţai armele după ce le foloseai, nu?

— De ce ai împrumutat soluţia de curăţat?

— Tom mi-a împrumutat-o să îmi curăţ puşca după ce am ieşit la vânătoare. Ştiu că ar trebui s-o curăţ mai des, dar pur şi simplu nu mă gândesc la asta când n-o folosesc.

— Tom Culpeper? am spus.

Scoase capul din dulap, cu sticla în mână.

— Da.

— Te-ai dus la vânătoare cu Tom Culpeper? Ai fost şi tu zilele trecute?

Obrajii începeau să îmi ardă. Mă rugam să spună nu.

Tata îmi aruncă o privire. Genul de privire care în general era urmat de rostirea a ceva de genul: *Grace, de obicei eşti atât de înţelegătoare.*

— Ceva trebuia făcut, Grace.

— Ai făcut parte din expediţia de vânătoare? Cea care s-a dus după lupi? l-am întrebat. Nu-mi vine să cred că tu…

Imaginea tatălui meu strecurându-se printre copaci, cu puşca în mână, cu lupii alergând în faţa lui a fost brusc prea puternică şi a trebuit să mă opresc.

— Grace, am făcut-o şi pentru tine, spuse el.

Am şoptit cu o voce pierdută.

— Ai împuşcat vreunul?

Tata păru să îşi dea seama că întrebarea era importantă.

— Focuri de avertizare, zise el.

Nu ştiam dacă era adevărat sau nu, dar nu voiam să mai

vorbesc cu el. Am scuturat din cap şi m-am întors.

— Nu fi bosumflată, spuse tata.

M-a pupat pe obraz – am rămas nemişcată când a făcut-o – şi şi-a strâns cana de cafea şi servieta.

— Fii cuminte. Ne vedem mai târziu.

Am rămas în bucătărie cu mâinile în jurul cănii albastre de cafea şi am ascultat cum Taurusul tatălui meu a huruit trezindu-se la viaţă pe alee şi apoi a pierit încet în zare. După ce a plecat, în casă s-a lăsat aceeaşi linişte familiară, atât consolatoare, cât şi deprimantă. Ar fi putut fi oricare altă dimineaţă –, doar liniştea şi cafeaua din mâinile mele –, dar nu era. Cuvintele tatălui meu – *focuri de avertizare* – încă pluteau în aer.

Ştia ce simt cu privire la lupi şi făcuse planuri pe la spatele meu cu Tom Culpeper.

Trădarea mă durea.

Un zgomot delicat îmi atrase atenţia către pragul uşii. Sam stătea în hol, cu părul ud şi ţepos de la duş, cu privirea aţintită asupra mea. Pe chip era zugrăvită o întrebare, dar n-am spus nimic. Mă întrebam ce ar face tata dacă ar şti despre Sam.

Douăzeci şi patru
Grace

11° C

Am petrecut cea mai mare parte a dimineţii şi a după-amiezii lucrând la temele la engleză în timp ce Sam, lungit pe canapea, citea un roman. Era un fel vag de tortură să fiu în aceeaşi cameră cu el, dar separaţi destul de eficient de un manual de engleză. După câteva ore întrerupte doar de o pauză scurtă de prânz, n-am mai suportat.

— Simt că irosesc timpul nostru împreună, i-am mărturisit.

Sam nu răspunse şi mi-am dat seama că nu mă auzise. Am repetat ce spusesem, iar el a clipit, aţintindu-şi încet privirea asupra mea în vreme ce revenea din orice lume fusese adâncit până acum. Spuse:

— Sunt fericit doar să stau cu tine. E suficient.

I-am studiat faţa pentru un lung moment, încercând să-mi dau seama dacă vorbea serios.

Se uită la numărul paginii, apoi închise romanul şi spuse:

— Vrei să ieşim pe undeva? Dacă ai făcut suficiente teme, putem merge pe-acasă pe la Beck, să vedem dacă Jack s-a întors acolo.

Îmi plăcea ideea. De când Jack apăruse la şcoală, eram agitată întrebându-mă unde şi cum va apărea următoarea dată.

— Crezi că va fi acolo?

— Nu ştiu. Lupii noi păreau întotdeauna să ne găsească şi în zona aceea a pădurii Boundary din spatele casei locuieşte haita, spuse Sam. Ar fi bine să ne gândim că a găsit în cele din urmă haita.

Chipul îi păru îngrijorat atunci, dar se opri înainte să

spună de ce. Ştiam de ce voia ca Jack să se adapteze în haită – nici eu nu voiam să dea cineva de gol lupii. Dar Sam părea îngrijorat de ceva mai mult, ceva mai important, care nu putea fi spus.

În lumina aurie a după-amiezii, am condus Broncoul spre casa lui Beck în timp ce Sam mă ghida. A trebuit să mergem pe drumul şerpuitor din jurul pădurii Boundary mai bine de treizeci şi cinci de minute, pentru a ajunge la casă. Nu mi-am dat seama cât de departe se întinde pădurea până nu i-am dat ocol. Bănuiesc că avea logică; cum puteai să ascunzi o haită întreagă de lupi fără sute de acri nelocuiţi de pădure? Am parcat maşina pe alee, uitându-mă în sus, la faţada de cărămidă. Ferestrele întunecate arătau ca nişte ochi închişi; casa era copleşitor de goală. Când Sam a deschis portiera, mirosul dulce al pinilor care stăteau de pază în jurul curţii mi-a umplut nările.

— Ce casă drăguţă. M-am uitat la ferestrele înalte care străluceau în soarele după-amiezii. O casă din cărămidă de asemenea dimensiuni putea foarte uşor să pară impunătoare, dar avea un aer care părea dezarmant – poate era vorba despre gardurile-vii din faţă tăiate strâmb sau despre recipientul cu mâncare pentru păsări care era copleşit de buruieni şi arăta ca şi cum crescuse direct din gazon. Era un loc ce părea *confortabil.* Părea genul de loc care ar crea un băiat ca Sam. Am întrebat:

— De unde o are Beck?

El se încruntă.

— Casa? A fost avocat pentru bătrâni bogaţi, aşa că are bani. A cumpărat-o pentru haită.

— Incredibil de generos din partea lui, am spus. Am închis portiera. *La naiba!*

Sam se aplecă peste capota Broncoului către mine.

— Ce e?

— Tocmai mi-am încuiat cheile în maşină. Aveam creierul pe pilot automat.

Sam ridică din umeri fără a fi preocupat.

— Beck are un levier în casă. Putem să îl luăm când ne

întoarcem din pădure.

— Un levier? Ce interesant, am spus, zâmbindu-i. Îmi place un bărbat cu profunzimi ascunse.

— Ei bine, ai unul, replică Sam. Făcu semn din cap către copacii aflaţi în curtea din spate.

— Eşti gata să mergem?

Ideea era atât atrăgătoare, cât şi înspăimântătoare. Nu mai fusesem în pădure din noaptea cu vânătoarea şi înainte de asta, atunci când îl văzusem pe Jack ţintuit de ceilalţi lupi. Parcă singurele amintiri pe care le aveam cu pădurea erau violente.

Mi-am dat seama că Sam ţinea mâna întinsă către mine.

— Ţi-e teamă?

M-am întrebat dacă aveam cum să îl iau de mână fără să îmi recunosc teama. De fapt, nu teama, ci o nervozitate care se târa pe sub pielea mea şi îmi ridica părul de pe braţe. Era răcoare afară, dar nu ca în toiul iernii. Era destulă mâncare pentru lupi, nu aveau de ce să ne atace. *Lupii sunt creaturi sfioase.*

Sam mă luă de mână. Strânsoarea îi era fermă şi pielea îi era caldă lângă a mea, în aerul răcoros de toamnă. Ochii lui mă studiară, mari şi strălucitori în lumina după-amiezii şi, pentru un moment, am fost captivată de privirea lui, amintindu-mi ochii aceia studiindu-mă de pe chipul unui lup.

— Nu trebuie să îl căutăm acum, spuse el.

— Vreau să merg. Era adevărat. O parte din mine voia să vadă unde locuia Sam în lunile acelea de iarnă când nu bântuia la marginea curţii noastre. Şi o parte din mine, partea care suferea de durerea pierderii când haita urla noaptea, mă implora să urmez mirosul vag al haitei în pădure. Toate astea au convins orice părticică din mine care era neliniştită. Ca să îmi dovedesc voinţa, m-am îndreptat spre curtea din spate, care se învecina cu liziera pădurii, ţinându-l pe Sam de mână.

— Nu se vor apropia de noi, spuse Sam, de parcă tot mai trebuia să mă convingă. Jack e singurul care s-ar apropia.

L-am privit cu o sprânceană ridicată.

— Mda, apropo de asta. N-o să ne atace ca într-un film de groază, nu?

— Pielea de lup nu te transformă într-un monstru. Doar îţi dizolvă inhibiţiile, zise Sam. Era bătăuş când era la şcoală.

La fel ca tot restul şcolii, auzisem şi cu povestea despre cum Jack băgase un puşti în spital după o petrecere; crezusem că sunt doar bârfe, până când l-am văzut pe tip cu ochii mei, mergând pe coridoare cu jumătate de faţă umflată. Jack nu avea nevoie de o transformare ca să devină monstru.

M-am strâmbat.

— Da, era cam bătăuş.

— Dacă te face să te simţi mai bine, spuse Sam, nu cred că e aici. Dar eu tot sper să fie.

Aşa că am intrat în pădure. Era o pădure diferită de cea care mărginea curtea părinţilor mei. Copacii aceştia erau mai apropiaţi unul de altul, tufişurile erau înghesuite între trunchiuri de parcă le ţineau drepte. De blugi mi se prindeau rugii de mure, iar Sam se tot oprea să culeagă scaieţii de pe gleznele noastre. Nu am văzut nici urmă de Jack sau de vreunul dintre lupi în timp ce avansam încet prin pădure. De fapt, nu credeam că Sam face o treabă prea bună cercetând pădurea din jurul nostru. Am dat un spectacol făcându-mă că cercetez împrejurimile şi prefăcându-mă că nu-l observ privindu-mă la fiecare câteva secunde.

Nu a durat mult până să mi se umple capul de scaieţi, trăgându-mă de păr foarte dureros în timp ce se adunau în ghemotoace.

Sam m-a oprit să îmi culeagă scaieţii.

— O să fie mai bine, promise el. Era frumos din partea lui să creadă că mă voi dezumfla atât de tare încât să mă întorc la maşină. De parcă aveam altceva mai bun de făcut decât să îl las să îmi scoată cu atenţie mănunchiurile de scaieţi din păr.

— Nu sunt îngrijorată de asta, l-am asigurat. Mă gândesc doar că n-am şti niciodată dacă mai e cineva aici.

Pădurea se întinde la nesfârşit.

Sam îşi trecu degetele prin părul meu ca şi cum ar fi verificat dacă mai sunt scaieţi, deşi ştiam că nu mai erau şi probabil ştia şi el. Se opri, zâmbindu-mi şi apoi inhală profund:

— Nu miroase ca şi cum am fi singuri.

Mă privi şi am ştiut că aştepta să verific şi eu – să recunosc faptul că, dacă încerc, pot simţi mirosul vieţii ascunse a haitei în jurul nostru. În schimb, l-am luat din nou de mână.

— Arată-mi drumul, ogarule.

Expresia lui Sam deveni puţin melancolică, dar mă conduse prin tufişuri, spre un deluşor. Aşa cum promisese, drumul se mai eliberă. Erau mai puţini spini, şi copacii erau mai înalţi şi mai drepţi, iar crengile lor începeau la câţiva metri deasupra capetelor noastre. Scoarţa albă, decojită a mestecenilor părea untoasă în lumina lungă şi oblică a după-amiezii, iar frunzele lor aveau o nuanţă delicată de auriu. M-am întors spre Sam şi în ochii lui se reflecta acelaşi auriu intens.

M-am oprit în mijlocul drumului. Era pădurea mea. Pădurea aurie în care îmi imaginasem mereu că fug. Sam, privindu-mi chipul, îmi dădu drumul la mână şi făcu un pas în spate, ca să mă privească.

— Acasă, zise el. Cred că aştepta să spun ceva. Sau poate că nu aştepta să spun ceva. Poate că doar a văzut-o pe faţa mea. Nu aveam nimic de spus – am privit pur şi simplu în jurul meu, la lumina sclipitoare şi la frunzele care atârnau ca nişte pene pe crengi.

— Hei. Sam mă prinse de braţ şi îmi privi faţa de-o parte şi de alta, de parcă se uita după lacrimi. Pari tristă.

M-am întors încet; aerul părea încărcat şi vibrant în jurul meu. Am zis:

— Când eram mică, îmi imaginam mereu că vin în acest loc. Doar că nu-mi pot da seama cum l-aş fi putut vedea vreodată. Probabil nu avea sens ce spuneam, dar am continuat să vorbesc, încercând să mă lămuresc. Pădurile din spatele casei mele nu arată aşa. Nu sunt mesteceni.

Nici frunze galbene. Nu ştiu cum l-aş fi recunoscut.

— Poate ţi-a spus cineva despre el.

— Cred că mi-aş aminti dacă cineva mi-ar fi descris fiecare detaliu al acestei părţi a pădurii, până la culoarea aerului strălucitor.

Sam zise:

— Ţi-am mai spus. Lupii au moduri ciudate de a comunica între ei. Îşi arată unul altuia imagini când sunt aproape.

M-am întors spre locul în care stătea, un punct negru pe fundal luminos, şi i-am aruncai o privire.

— Nu o să încetezi, nu?

Sam mă privi intens, cu privirea aceea de lup pe care o cunoşteam atât de bine, tristă şi serioasă.

— De ce tot aduci asta în discuţie?

— Ai fost muşcată.

Merse în jurul meu în cerc, scormonind frunzele cu piciorul, privindu-mă pe sub genele negre.

— Şi ce legătură are asta?

— Are legătură cu cine eşti. Are legătură cu faptul că eşti una dintre noi. Nu ai fi putut recunoaşte locul acesta dacă nu erai şi tu lup, Grace. Numai unul dintre noi ar fi putut să vadă ce ţi-am arătat. Vocea îi era atât de serioasă, privirea atât de intensă. N-aş putea – nici măcar n-aş putea să stau de vorbă cu tine acum dacă nu erai ca noi. Nu avem voie să vorbim despre cine suntem cu oamenii obişnuiţi. Nu avem o grămadă de reguli de urmat, dar Beck mi-a spus că asta e o regulă pe care n-o încălcăm.

Asta nu avea sens pentru mine.

— De ce nu?

Sam nu zise nimic, dar degetele îi atinseră gâtul unde fusese împuşcat; când a făcut asta, am văzut cicatricile palide şi lucioase de pe încheieturi. Mi se părea greşit ca o persoană atât de blândă ca Sam să trebuiască să poarte mereu urmele violenţei umane. Am tremurat în răcoarea crescândă a după-amiezii. Vocea lui Sam era moale.

Beck mi-a spus diverse poveşti. Oamenii îi omoară pe cei ca noi în tot felul de moduri îngrozitoare. Poate că ştiinţa e

cea care ne transformă, Grace, dar oamenii nu văd decât magie. Îl cred pe Beck. Nu le putem spune oamenilor care nu sunt ca noi.

Am zis:

— Eu nu mă transform, Sam. Eu nu sunt ca voi. Dezamăgirea mi-a pus în gât un nod pe care nu-l puteam înghiţi.

Nu răspunse. Am stat împreună în pădure pentru un lung moment, înainte ca el să ofteze şi să spună ceva.

— După ce ai fost muşcată, am ştiut ce o să se întâmple. Am aşteptat să te transformi în fiecare noapte, ca să te aduc înapoi şi să nu păţeşti nimic. O rafală rece de vânt îi ridică părul şi desprinse din copaci o ploaie de frunze aurii care căzură în jurul lui. Sam îşi desfăcu braţele şi le lăsă să îi cadă în mâini. Arăta ca un înger întunecat într-o pădure eternă de toamnă.

— Ştiai că pentru fiecare pe care o prinzi primeşti o zi fericită?

Nu ştiam la ce se referă şi nu mi-am dat seama nici când a desfăcut pumnul să-mi arate frunzele fremătătoare mototolite în palma lui.

— O zi fericită pentru fiecare frunză căzătoare pe care o prinzi. Sam vorbi în şoaptă.

Am privit cum marginile frunzelor se desfac încetişor, fluturând în adierea vântului.

— Cât timp ai aşteptat?

Ar fi fost incredibil de romantic dacă ar fi avut curajul să mă privească în ochi şi s-o spună, dar cobori privirea şi scurmă cu cizma printre frunze – posibilităţi nenumărate de zile fericite.

— N-am încetat să aştept.

Şi eu ar fi trebuit să spun ceva la fel de romantic, dar nici eu n-am avut curajul. În schimb, am privit modul timid în care îşi muşca buza şi studia frunzele şi am spus:

— Trebuie să fi fost foarte plictisitor.

Sam râse, un râs amuzat, autocritic.

— Citeai mult. Şi petreceai mult timp în spatele ferestrei de la bucătărie, unde nu te puteam vedea foarte bine.

— Şi nu suficient de mult timp dezbrăcată în faţa ferestrei de la dormitor? l-am tachinat.

Sam se făcu roşu ca racul.

— Nu ăsta, zise el, e scopul acestei discuţii.

Am zâmbit dulce văzându-i jena şi am început să merg din nou, dând cu piciorul în frunzele aurii. L-am auzit venind după mine.

— Şi care era scopul discuţiei până la urmă?

— Las-o baltă! spuse Sam. Îţi place locul ăsta sau nu?

M-am oprit brusc şi m-am rotit, ca să dau ochii cu el.

— Hei. Am arătat spre el. Sam ridică din sprâncene şi se opri şi el. Nu credeai că Jack va fi aici cu adevărat, nu?

Sprâncenele lui groase şi negre se adunară şi mai mult.

— Aveai măcar cea mai mică intenţie să-l cauţi?

El îşi ridică braţele de parcă s-ar fi predat.

— Ce vrei să îţi spun?

— Încercai să vezi dacă o să recunosc locul, nu? Am mai făcut un pas, parcurgând distanţa dintre noi. Îi simţeam căldura corpului, chiar şi fără să-l ating, în frigul tot mai puternic al zilei. *Tu* mi-ai spus despre pădurea asta cumva. Cum mi-ai arătat-o?

— Asta tot încerc să îţi spun. Dar tu nu mă asculţi. Pentru că eşti încăpăţânată. Aşa vorbim noi – sunt singurele cuvinte pe care le avem. Doar imagini. Doar imagini simple şi scurte. Tu *te-ai schimbat,* Grace. Doar că nu şi pielea la. Vreau să mă crezi.

Mâinile îi erau tot ridicate, dar începea să-mi zâmbească în lumina slabă.

— Deci m-ai adus aici ca să văd asta. Am păşit din nou înspre el şi a făcut un pas înapoi.

— Îţi place?

— Prin înşelăciune. Încă un pas înainte; altul înapoi. Zâmbetul se lărgi.

— Deci îţi place?

— Când ştiai că nu vom da peste nimeni altcineva.

Zâmbi arătându-şi dinţii.

— Îţi place?

L-am lovit cu palmele în piept.

— Ştii că îl ador. Ştiai că aşa va fi. Am vrut să-l lovesc din nou, dar el m-a prins de încheieturi. Am stat aşa pentru un moment, el uitându-se în jos, la mine, cu jumătate de zâmbet în colţul gurii, şi eu uitându-mă în sus, la el: natură moartă cu o fată şi un băiat. Ar fi fost momentul perfect să mă sărute, dar n-o făcu. Mă privi pur şi simplu, iarăşi şi iarăşi, şi, până când mi-am dat seama că puteam foarte simplu să-l sărut eu pe el, am observat că zâmbetul îi pierea de pe buze.

Sam îmi coborî încet mâinile şi le dădu drumul.

— Mă bucur, spuse el foarte încet.

Braţele încă îmi mai stăteau pe lângă trup, acolo unde le lăsase Sam. M-am încruntat la el.

— Trebuia să mă săruţi.

— M-am gândit la asta.

Am continuat să mă uit la forma moale şi tristă a buzelor lui, care arătau exact aşa cum îi sunase şi vocea. Probabil mă holbam, dar nu mă puteam abţine să nu mă gândesc cât de mult voiam să mă sărute şi ce tâmpenie era să mi-o doresc atât de mult.

— De ce n-o faci?

Se aplecă spre mine şi îmi lăsă pe buze cel mai suav dintre săruturi. Buzele lui reci şi uscate, chiar politicoase şi incredibil de înnebunitoare.

— Trebuie să intru cât mai repede, şopti el. Se face frig.

Pentru prima dată, am băgat de seamă vântul îngheţat care trecea prin mânecile mele lungi. O rafală rece ridică în aer miile de frunze căzute şi, pentru o singură secundă, mi s-a părut că miroase a lup.

Sam se cutremură.

I-am privit cu atenţie faţa în lumina slabă şi mi-am dat brusc seama că în ochi i se citea frica.

Douăzeci şi cinci
Sam

3° C

N-am alergat înapoi spre casă. Dacă alergam, aş fi recunoscut ceva ce nu eram pregătit să înfrunt în faţa ei – ceva ce eram. În schimb, am mers cu paşi gigantici, strivind frunze şi rămurele uscate sub tălpi, fără să auzim nimic altceva decât sunetul răsuflării noastre. Frigul mi se strecura pe sub guler şi-mi făcea pielea ca de găină.

Dacă nu-i dau drumul la mână, o să fiu în regulă.

O cotitură greşită ne putea duce departe de casă, dar nu mă puteam concentra asupra copacilor din jurul meu. Nu vedeam în faţa ochilor decât amintirile mele spasmodice cu oameni care se transformă în lupi, sute de transformări de-a lungul anilor petrecuţi cu haita. Amintirea primei dăţi când l-am văzut pe Beck transformându-se era vie în mintea mea – mai reală decât apusul de un roşu intens care se zărea printre copacii din faţa mea şi a lui Grace. Mi-am amintit lumina rece şi albă care intra prin ferestrele sufrageriei lui Beck şi silueta tremurândă a umerilor săi în timp ce se împingea cu braţele în spătarul canapelei.

Am rămas lângă el, privindu-l fără cuvinte.

— Scoateţi-l de aici! strigă Beck cu faţa către hol, dar cu ochii pe jumătate închişi. Ulrik, scoate-l pe Sam de aici!

Degetele lui Ulrik în jurul braţului meu au fost atunci la fel de strânse ca degetele lui Grace în jurul mâinii mele acum, trăgându-mă prin pădure, conducându-ne pe cărarea de pe care ieşiserăm mai devreme. Noaptea se strecura printre copaci, aşteptând să ne domine, rece şi neagră. Dar Grace a rămas cu ochii aţintiţi asupra soarelui care lucea printre copaci în timp ce se îndrepta către el.

Nimbul strălucitor al soarelui aproape m-a orbit,

transformând copacii în siluete ţepene şi brusc am simţit că am din nou şapte ani. Am văzut atât de clar modelul cu steluţe ale aşternuturilor mele de acasă, încât m-am împiedicat. Degetele mele apucară ţesătura, strângând-o ghem şi sfâșiind-o.

— Mamă! Vocea mi se sparse la a doua silabă. Mamă, mi-e rău!

Eram încurcat pe podea în pături şi zgomot, şi vomă, tremurând şi zgâriind podeaua, încercând să mă agăţ de ceva, când mama a intrat în dormitor, o siluetă familiară. Am privit-o, cu obrazul lipit de podea, şi am început să îi rostesc numele, dar nu ieşi niciun sunet.

Ea căzu în genunchi şi mă privi transformându-mă pentru prima dată.

— În sfârşit, spuse Grace, aducându-mă din nou în pădurea din jurul nostru. Părea fără suflare, ca şi cum ar fi alergat.

— Uite-o!

Nu o puteam lăsa pe Grace să mă vadă transformându-mă. Nu mă puteam transforma acum.

Am urmat privirea lui Grace către casa lui Beck, o pată de un roşu-cafeniu cald în seara albastră şi răcoroasă.

Şi acum am început să alerg.

La doi paşi de maşină, speranţele de a mă încălzi în Bronco au fost zdrobite în momentul în care Grace a tras inutil de mânerul portierei încuiate. În interior, cheile se bălăngăneau în contact din cauza efortului ei. Faţa lui Grace se contorsionă de frustrare.

— Va trebui să intrăm în casă.

Nu era nevoie să intrăm prin efracţie în casa lui Beck. El lăsa mereu o cheie de rezervă în rama uşii din spate. Am încercat să nu mă gândesc la cheile maşinii care atârnau în contactul Broncoului; dacă le-am fi avut, aş fi fost deja la căldură. Mâna îmi tremura când am scos cheia din cadru şi am încercat s-o îndes în yală. Mă durea deja. „Grăbeşte-te, idiotule. Grăbește-te.“

Nu mă puteam opri din tremurat.

Grace îmi luă cu grijă cheia din mâini, fără să pară

înfricoşată, deşi sigur ştia ce se întâmplă. Îmi luă una dintre mâinile reci, tremurânde, în mâna ei caldă şi cu cealaltă mână împinse cheia în yală şi o descuie.

„Dă, Doamne, să fie curentul pornit. Te rog, să fie căldura pornită.“

Mâna ei mă împinse de cot în bucătăria întunecată. Nu puteam scăpa de frig; era pretutindeni peste mine. Muşchii începură să se încordeze şi mi-am pus degetele peste faţă, cu umerii căzuţi.

— Nu, spuse Grace cu vocea calmă şi fermă, ca şi cum ar fi răspuns la o simplă întrebare. Nu, haide.

Mă trase din prag şi închise uşa. Mâna ei alunecă pe peretele de lângă uşă, căutând întrerupătorul, şi, în mod miraculos, lumina pâlpâi la viaţă sub forma unui neon urât şi fosforescent. Grace mă trase din nou, târându-mă departe de uşă, dar eu nu voiam să mă mişc. Voiam doar să mă ghemuiesc şi să cedez.

— Nu pot, Grace. Nu pot.

Nu ştiu dacă am spus asta cu voce tare sau nu, dar, dacă o făcusem, ea nu mă asculta. În schimb, m-a aşezat pe podea chiar deasupra unei guri de ventilaţie şi şi-a scos jacheta, şi mi-a înfăşurat-o pe umeri şi pe cap. Apoi, s-a chircit în faţa mea şi mi-a lipit mâinile reci de trupul ei.

Am tremurat şi mi-am încleştat dinţii, ca să nu-mi clănţănească, încercând să mă concentrez asupra stării mele de om, asupra căldurii. Grace spunea ceva; n-o înţelegeam. Vorbea prea tare. Totul se auzea prea tare. Mirosea puternic aici. Atât de aproape, mirosul ei îmi exploda în nări. Mă durea. Totul mă durea. Am scâncit foarte încet.

Grace sări în picioare şi alergă pe hol, aprinzând luminile din mers, apoi dispăru. Am gemut şi mi-am pus capul pe genunchi. „Nu, nu, nu, nu.“ Nu ştiam nici contra ce mă luptam. Contra durerii? Contra tremuratului?

S-a întors. Avea mâinile ude. M-a apucat de încheieturi, şi gura i s-a mişcat, dar vocea îi suna indescifrabil. Sunete menite pentru urechile altcuiva. M-am uitat în gol la ea.

Mă trase din nou; era mai puternică decât credeam. M-

am ridicat în picioare; înălţimea mea m-a surprins cumva. Tremuram atât de violent că mi-a căzut de pe umeri jacheta ei. Aerul rece care mi-a atins gâtul m-a electrocutat şi aproape am căzut în genunchi.

Grace m-a strâns mai tare de braţe şi m-a tras după ea, vorbind tot timpul cu sunete joase, blânde, cu o nuanţă de oţel în ele. Mă împinse pe o uşă deschisă, într-o încăpere care emana căldură.

Doamne Sfinte, nu. Nu. *Nu.* M-am smuls şi m-am luptat să scap din strânsoarea ei, cu privirea fixată pe peretele îndepărtat al camerei mici, acoperite cu gresie. În faţa mea, se afla o cadă ca un mormânt. Din apă ieşea abur, căldura era tentantă şi minunată, dar fiecare părticică din corpul meu se opunea.

— Sam, nu te opune! Îmi pare rău. Îmi pare rău, nu ştiu ce altceva să fac.

Cu ochii aţintiţi asupra căzii, mi-am încleştat degetele pe marginea uşii.

— Te rog, am şoptit.

În mintea mea, mâinile mă ţineau în cadă, mâini care miroseau a copilărie şi a familiaritate, a îmbrăţişări şi a cearşafuri curate şi a tot ce cunoscusem vreodată. Mă împinseseră în apă. Era caldă, avea temperatura corpului meu. Vocile lor numărară împreună. Nu mi-au rostit numele. „Taie. Taie. Taie. Taie.“ Îmi făceau găuri în piele, lăsând să iasă ce era înăuntru. Apa s-a făcut roşie în şuviţe mici şi subţiri. Am icnit, m-am zbătut, am plâns. Ei n-au scos un cuvânt. Femeia plângea în apă în timp ce mă ţinea. „Eu sunt Sam, le-am spus, ţinându-mi faţa deasupra apei roşii. Sunt Sam. Sunt Sam. Sun…“

— Sam! Fata m-a smuls de lângă uşă şi m-a împins de perete; m-am împiedicat şi am căzut înspre cadă. M-a împins în vreme ce mă luptam să îmi recapăt echilibrul şi am căzut cu capul de zid şi în apa aburindă.

Am rămas perfect nemişcat, scufundându-mă în timp ce apa se închidea peste faţa mea, opărindu-mi pielea, fierbându-mi trupul, înecându-mi tremurul. Grace îmi ridică grijulie capul deasupra apei, cuprinzându-l în braţe,

cu un picior în cadă în spatele meu. Era udă leoarcă şi tremura.

— Sam, spuse ea. Doamne, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Îmi pare rău. Nu am ştiut ce altceva să fac. Te rog, iartă-mă! Îmi pare rău.

Nu mă puteam opri din tremurat, cu degetele încleştate pe marginea căzii. Voiam să ies. Voiam ca ea să mă ţină în braţe, să mă simt în siguranţă. Voiam să uit de sângele care îmi curgea din cicatricile de pe încheieturi.

— Scoate-mă de aici, am şoptit. Te rog, scoate-mă.

— Ţi-e suficient de cald?

N-am putut răspunde. Sângeram de moarte. Mi-am strâns palmele în pumni şi le-am tras la piept. Fiecare mângâiere a apei pe încheieturi îmi trimitea un nou val de tremurături prin timp. Faţa ei era îndurerată.

— O să caut termostatul şi o să dau drumul la căldură. Sam, trebuie să stai aici până mă întorc cu prosoape. Îmi pare atât de rău.

Am închis ochii.

Am petrecut o viaţă de om cu capul abia iţit din apă, incapabil să mă mişc, şi apoi Grace s-a întors cu un teanc de prosoape diferite. A îngenuncheat lângă cadă şi s-a întins peste mine; am auzit o bolboroseală în spatele capului meu. Am simţit cum mă scurg pe conductă odată cu apa în vârtejuri roşii, învolburate.

— Nu pot să te scot dacă nu mă ajuţi. Te rog, Sam!

Ea se uita la mine de parcă aştepta să mă mişc. Apa mi se scurgea de pe încheieturi, de pe umeri, de pe spate, până când am rămas întins într-o cadă goală. Grace puse un prosop peste mine; era foarte cald, de parcă îl încălzise cumva. Apoi, mi-a luat în mâini una dintre încheieturile cu cicatrici şi m-a privit.

— Poți să ieşi acum.

Am privit-o din nou, fără să clipesc, cu picioarele îndoite la marginea căzii, ca o insectă uriaşă.

Grace se întinse şi îmi contură sprâncenele.

— Ai nişte ochi cu adevărat frumoşi.

— Îi păstrăm, am spus eu.

Grace s-a speriat de vocea mea.

— Poftim?

— E singurul lucru pe care îl păstrăm. Ochii noştri rămân la fel. Mi-am descleştat pumnii. M-am născut cu ochii ăştia. M-am născut pentru viaţa asta.

Grace a răspuns de parcă nu exista niciun pic de amărăciune în vocea mea:

— Ei bine, sunt frumoşi. Frumoşi şi trişti.

Se aplecă şi îmi cuprinse degetele, cu ochii aţintiţi într-ai mei.

— Crezi că te poţi ridica acum?

Şi am reuşit. Uitându-mă la ochii ei căprui, şi la nimic altceva, am ieşit din cadă, iar ea m-a condus afară din baie şi înapoi în viaţa mea.

Douăzeci şi şase
Grace

1° C

Nu mă puteam concentra. Stăteam în bucătărie, uitându-mă la dulapurile acoperite cu fotografiile unor oameni zâmbitori – membrii haitei ca oameni. În mod normal, aş fi căutat printre ele să găsesc chipul lui Sam, dar acum vedeam în continuare silueta frântă a trupului său în cadă şi îi auzeam teroarea din voce. În minte îmi revenea la nesfârşit imaginea lui tremurând în pădure chiar înainte să îmi dau seama ce se întâmplă cu el.

Cratiţă. Conservă de supă. Pâine din congelator. Linguri. Bucătăria lui Beck era în mod clar aprovizionată de cineva familiarizat cu programul specific al unui vârcolac; era plină de conserve şi cutii cu mâncare cu termen de garanţie prelungit. Am aliniat pe blatul de bucătărie toate ingredientele pentru o cină improvizată, forţându-mă să mă concentrez asupra a ceea ce aveam de făcut.

În camera alăturată, Sam stătea pe canapea, sub o pătură, iar hainele îi erau în maşina de spălat. Blugii mei încă erau îmbibaţi de apă, dar trebuiau să mai aştepte. Am aprins un ochi de aragaz pentru a pregăti supă şi am încercat să mă concentrez asupra butoanelor negre şi lucioase, asupra suprafeţei netede de aluminiu.

Dar, în schimb, mi l-am amintit pe Sam zvârcolindu-se pe podea, cu ochii goi şi scâncetul animalic pe care l-a scos când şi-a dat seama că se pierde.

Mi-au tremurat mâinile când am vărsat supa din conservă în cratiţă.

Îmi pierdeam calmul.

Trebuia să îmi păstrez calmul.

Am văzut privirea de pe chipul lui când l-am împins în

cadă, exact aşa cum făcuseră şi părinţii lui…

Doamne sfinte, nu mă puteam gândi la asta. Am deschis frigiderul şi am rămas surprinsă să văd o cutie cu lapte, singurul aliment perisabil din casă. Părea atât de nelalocul lui acolo, că am simţit cum mi se ascut gândurile. Am verificat data expirării – cu trei săptămâni în urmă –, am turnat laptele înăcrit în chiuvetă şi m-am încruntat când am deschis frigiderul căutând şi alte semne că cineva a locuit aici recent.

Sam era încă ghemuit pe canapea când am ieşit din bucătărie şi i-am dat un castron cu supă şi nişte pâine. Le acceptă cu o privire mai tristă decât de obicei.

— Probabil crezi că sunt nebun de-a binelea.

M-am aşezat pe fotoliul cadrilat din faţa lui, cu picioarele adunate sub mine şi mi-am lipit castronul de supă de obraz, ca să mă încălzesc. Tavanul sufrageriei era înalt, până la pod, iar în cameră era curent.

— Îmi pare atât de rău.

Sam dădu din cap.

— Era singurul lucru pe care îl puteai face. Eu doar… n-ar fi trebuit să mă pierd aşa cu firea.

Am tresărit, amintindu-mi zgomotul scos de capul lui când s-a lovit de perete şi degetele lui răsfirate apucând aerul când s-a prăbuşit în cadă.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse Sam, privindu-mă în timp ce ciugulea din pâine. Păru să îşi cântărească atent cuvintele, apoi repetă:

— Te-ai descurcat foarte bine. Ţi-e…

Ezită şi apoi privi înspre locul în care stăteam, la câţiva centimetri distanţă de el. Ceva din privirea lui făcu ca locul gol de lângă el, de pe canapea, să fie dureros de evident.

— Nu mi-e teamă de tine! am zis. Asta crezi? Pur şi simplu, m-am gândit că ai vrea puţin spaţiu în timp ce mănânci.

De fapt, în oricare altă ocazie, m-aş fi ghemuit cu plăcere sub pătură cu el – mai ales că arăta aşa de cald şi de sexy într-un trening vechi pe care îl luase din camera lui. Dar eu voiam doar – aveam nevoie să îmi pun gândurile

în ordine şi nu credeam că pot face asta dacă mă aşezam lângă el.

Sam zâmbi, cu o expresie uşurată pe chip.

— Supa e bună.

— Mersi.

De fapt, nu era bună – avea gustul insipid al supelor din conservă, dar îmi era suficient de foame ca să nu-mi pese. Şi acţiunea mecanică a mâncatului mă ajuta să estompez imaginea lui Sam în cadă.

— Spune-mi mai multe despre treaba aia cu transferatul gândurilor, am zis, pentru că voiam să îl fac să vorbească, să îi aud vocea umană.

Sam înghiţi.

— Ce treabă?

— Ai spus că mi-ai arătat pădurea când erai lup. Şi că lupii vorbesc unii cu alţii în acest mod. Spune-mi mai multe despre asta. Vreau să ştiu cum funcţionează.

Sam se aplecă şi îşi puse castronul pe podea, şi, când se lăsă pe spate şi se uită la mine, faţa îi părea obosită.

— Nu e aşa.

— Nu am zis că ar fi în vreun fel, am zis. Aşa cum?

— Nu e o superputere, replică el. E un premiu de consolare. Văzând că mă uit la el fără să spun nimic, el adăugă: E singurul fel în care putem comunica. Nu ne putem aminti cuvinte. Nu le-am putea rosti nici dacă le-am putea concepe în creierele noastre de lup. Aşa că reuşim să formăm imagini scurte pe care ni le transmitem unul altuia. Imagini simple. Ilustrate din cealaltă parte.

— Îmi poţi trimite una acum?

Sam se întinse pe canapea, strângând pătura în jurul lui.

— Acum, nici măcar nu-mi pot aminti cum s-o fac. În timp ce sunt *eu.* O fac numai când sunt lup. De ce aş avea nevoie de asta acum? Am cuvinte. Pot să îţi rostesc orice vreau.

M-am gândit să spun: „Dar cuvintele nu sunt suficiente“, însă numai faptul că mă gândeam la asta mă durea într-un mod neobişnuit. Aşa că am zis:

— Dar eu nu eram lup când mi-ai arătat pădurea. Deci şi

ceilalţi lupi pot vorbi cu alţi membri ai haitei când acei membri sunt oameni?

Ochii lui Sam, cu pleoapele ostenite, îmi aţintiră faţa.

— Nu ştiu. Nu cred că am încercat vreodată asta cu altcineva. Doar cu lupi. Spuse din nou: De ce aş fi avut nevoie să fac asta?

Vocea lui avea o nuanţă amară şi obosită. Am pus castronul gol pe măsuţa de lângă fotoliu şi m-am dus lângă el pe canapea. El ridică pătura ca să mă pot lipi de el, apoi îşi aplecă fruntea peste a mea şi închise ochii. Rămase aşa pentru un timp, apoi deschise din nou ochii.

— Nu voiam decât să îţi arăt cum să ajungi acasă, spuse el încet. Respiraţia lui îmi încălzi buzele. Voiam să mă asigur că ştii unde să mă găseşti după ce te transformi.

Mi-am trecut degetele pe triunghiul de piele vizibilă prin gulerul desfăcut al bluzei de trening. Am şoptit un pic tremurat:

— Ei bine, te-am găsit.

Uscătorul de rufe bâzâi de pe hol, un sunet ciudat de domestic în casa asta goală. Sam clipi şi se lăsă pe spate.

— Ar trebui să îmi iau hainele.

Deschise gura de parcă voia să mai spună ceva, dar, în schimb, se îmbujoră.

— Hainele nu pleacă nicăieri, am spus.

— Şi nici noi dacă nu forţăm portiera maşinii, ca să luăm cheile, sublinie Sam. Mă gândesc că mai bine mai devreme decât niciodată. Mai ales că va trebui s-o faci tu. Nu pot suporta să stau atât în frig.

M-am dat la o parte fără tragere de inimă, pentru ca el să se poată ridica, ţinând pătura în jurul lui ca un fel de căpetenie primitivă. Sub pătură, îi vedeam conturul umerilor drepţi şi m-am gândit la senzaţia pielii lui sub degetele mele. Mă văzu privindu-l şi îmi susţinu privirea pentru jumătate de secundă înainte să dispară în holul întunecos.

Ceva mă rodea pe dinăuntru, un sentiment de foame şi dorinţă.

M-am ridicat în şezut pe canapea după ce a plecat,

gândindu-mă dacă să mă duc sau nu după el în spălătorie, până când raţiunea a câştigat. Am dus castroanele la bucătărie, apoi m-am întors în sufragerie ca să examinez mărunţişurile de pe şemineu. Voiam să îmi fac o idee despre vârcolacul pe nume Beck, proprietarul casei. Cel care îl crescuse pe Sam.

Sufrageria, la fel ca şi exteriorul casei, părea confortabilă şi locuită. Notele principale erau date de sofaua cea cadrilată, de roşul bogat şi de lemnul negru. Unul dintre pereţii sufrageriei era aproape în întregime compus din ferestre înalte, şi acum noaptea neagră de iarnă părea să intre în cameră fără permisiune. M-am întors cu spatele la ferestre şi m-am uitat la o fotografie de pe şemineu: un grup de feţe zâmbitoare, relaxate în faţa aparatului de fotografiat. Mi-a adus aminte de poza cu mine, Rachel şi Olivia, şi am avut un sentiment de pierdere, înainte să mă concentrez asupra oamenilor din poza aceasta. L-am identificat imediat pe Sam dintre cele şase persoane din poză. Aceasta era o versiune un pic mai tânără de-a lui, cu tenul bronzat. Singura fată din fotografie stătea lângă el, era cam de vârsta lui, cu părul blond-deschis, mai lung de umeri. Ea era singura care nu zâmbea către aparat. În schimb, se uita la Sam într-un fel intens, care îmi făcu stomacul să se strângă.

O atingere delicată pe gât mă făcu să mă răsucesc, defensivă, şi Sam a sărit înapoi, râzând, cu mâinile ridicate.

— Calm!

Am înghiţit mârâitul pe care îl aveam în gât, simţindu-mă aiurea, şi mi-am frecat pielea de pe gât care mă înţepa acolo unde o sărutase el.

— Ar trebui să faci un zgomot, ceva. Am gesticulat spre poză, simţind în continuare antipatie faţă de fata fără nume de lângă el. Cine e ea?

Sam îşi lăsă mâinile în jos şi se aşeză în spatele meu, petrecându-şi mâinile peste mijlocul meu. Hainele lui miroseau a curat şi a săpun; pielea lui emana o aromă de lup din cauza începutului de transformare de mai devreme.

— Shelby.

Îşi lăsă capul pe umărul meu, cu obrazul aproape de al meu. Mi-am păstrat vocea relaxată.

— E drăguţă.

Sam mârâi într-un fel delicat şi sălbatic, care îmi făcu stomacul să se strângă de dorinţă. Îşi apăsă buzele pe gâtul meu, dar nu chiar ca un sărut.

— Ai cunoscut-o, să ştii.

Nu trebuia să fii om de ştiinţă ca să-ţi dai seama.

— Lupoaica albă. Şi apoi, am întrebat, pentru că voiam să ştiu: De ce se uită la tine aşa?

— Of, Grace, spuse el, luându-şi buzele de pe gâtul meu. Nu ştiu. Ea… nu ştiu. Crede că e îndrăgostită de mine. Vrea să fie îndrăgostită de mine.

— De ce? am întrebat.

El râse scurt, deloc amuzat

— De ce pui întrebări atât de grele? Nu ştiu. A avut o viaţă grea, cred, înainte să vină în haită. Îi place să fie lup. Îi place să aparţină de ceva. Probabil vede cum mă înţeleg eu cu Beck şi crede că, dacă ar fi cu mine, s-ar integra şi mai bine.

— E posibil să fie îndrăgostită de tine doar pentru tine însuţi, am subliniat eu.

Sam se încordă lângă mine.

— Dar nu e pentru mine însumi. E… o obsesie.

— Şi eu sunt obsedată, am spus.

Sam expiră adânc şi se îndepărtă de mine.

Am oftat.

— Şşşşşt. Nu trebuia să te *mişti.*

— Încerc să fiu un domn.

M-am sprijinit din nou de el, zâmbind la vederea ochilor lui îngrijoraţi.

— Nu trebuie să te străduieşti atât de tare.

El îşi ţinu respiraţia, aşteptă un lung moment, apoi mă sărută cu grijă pe gât, chiar sub maxilar. M-am întors în braţele lui, ca să îl sărut pe buzele fermecător de şovăielnice.

— Mă gândeam la frigider, am şoptit eu.

Sam s-a tras un pic înapoi, fără să se desprindă din îmbrăţişarea mea.

— Te gândeai la frigider?

— Da. Mă gândeam că nu ştiai că electricitatea va fi pornită pe durata iernii. Dar este.

Se încruntă la mine, iar eu i-am masat adâncitura dintre sprâncene.

— Deci cine plăteşte factura de curent? Beck? Când el dădu din cap că da, am continuat: În frigider, era nişte lapte, Sam. Era vechi de trei săptămâni. Cineva a fost aici. Recent.

Sam slăbi strânsoarea din jurul meu şi ochii lui trişti deveniră şi mai trişti. Toată expresia lui era complicată, iar chipul îi era o carte într-o limbă pe care n-o înţelegeam.

— Sam, am spus, vrând să-l aduc înapoi la mine.

Dar trupul îi devenise ţeapăn.

— Ar trebui să te duc acasă. Părinţii tăi vor fi îngrijoraţi.

Am râs scurt şi fără umor.

— Mda, sunt sigură. Ce e în neregulă?

— Nimic. Sam scutură din cap, dar era clar distras. Adică, nu, nimic. A fost o zi grea, atâta tot. Sunt doar… sunt doar obosit.

Într-adevăr, părea obosit, cu ceva întunecat şi sumbru în expresia feţei. M-am întrebat dacă îl afectase faptul că aproape se schimbase sau dacă ar fi trebuit să nu spun nimic de Shelby şi de Beck.

— Atunci, vii cu mine acasă.

Îşi smuci bărbia.

— Haide, am zis. Încă sunt îngrijorată că o să dispari.

— N-o să dispar.

Fără să vreau, m-am gândit la el stând pe podeaua din hol, ghemuit, scoţând un zgomot blând în timp ce se lupta să rămână om. Mi-am dorit imediat să n-o fi făcut.

— Nu poţi să-mi promiţi asta. Nu vreau să mă duc acasă. Nu dacă nu vii cu mine.

Sam gemu încetişor. Palmele lui mângâiară pielea goală de sub marginea de jos a tricoului, trasând urme de dorinţă cu degetele mari.

— Nu mă tenta.

N-am spus nimic; pur şi simplu, am rămas în braţele lui, uitându-mă în sus la el.

El îşi împinse faţa în umărul meu şi gemu din nou.

— E atât de greu să mă port frumos în preajma ta. Se desprinse de mine. Nu ştiu dacă ar trebui să mai stau cu tine. Doamne, ai cât… doar şaptesprezece ani.

— Şi tu eşti aşa de mare, nu? am spus, brusc defensivă.

— Optsprezece, spuse el, de parcă era ceva de care trebuia să fie trist. Măcar sunt major.

Am râs, deşi nu era nimic amuzant. Aveam obrajii în flăcări, şi inima îmi bubuia în piept.

— Râzi de mine?

— Grace, zise el, şi auzul numelui meu îmi potoli inima imediat. Mă luă de braţ. Vreau să fac lucrurile cum trebuie, bine? Nu am decât şansa asta să fac lucrurile cum trebuie cu tine.

M-am uitat la el. Era linişte în cameră, nu se auzea decât foşnetul frunzelor care băteau în ferestre. M-am întrebat cum arăta faţa mea atunci, întoarsă către Sam. Oare avea aceeaşi expresie intensă care se citea pe chipul lui Shelby în fotografie? Obsesie?

Noaptea friguroasă se îngrămădea la fereastra de lângă noi, o ameninţare devenită brusc reală în seara asta. Nu era vorba despre dorinţă carnală. Era vorba despre teamă.

— Te rog, vino înapoi cu mine, am spus.

Nu ştiu ce aş fi făcut dacă spunea nu. Nu puteam suporta să mă întorc mâine şi să-l găsesc lup.

Probabil că Sam a văzut asta în ochii meu, pentru că a dat din cap şi a ridicat levierul.

Douăzeci şi şapte
Sam

3° C

Părinţii lui Grace erau acasă.

— Ei nu sunt niciodată acasă, spuse Grace, iar din tonul vocii îi răzbătu iritarea. Dar iată că erau sau cel puţin maşinile lor: Taurusul tatălui ei, părând ba argintiu, ba albastru în lumina lunii, şi Volkswagenul Rabbit micuţ al mamei ei în faţa lui.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să spui „ţi-am zis eu“, rosti Grace. O să intru să văd pe unde sunt şi apoi mă întorc să te întreb.

— Vrei să spui, să te întreb cu pe tine, am corectat-o, încordându-mi muşchii ca să nu tremur. Nu ştiam dacă tremuram de nervozitate sau de amintirea frigului.

— Da, replică Grace, oprind farurile. Aşa. Vin imediat.

Am privit-o cum aleargă spre casă şi m-am lăsat mai jos pe scaun. Nu-mi venea să cred că mă ascund într-o maşină, în toiul unei nopţii geroase, aşteptând ca o fată să vină alergând înapoi să-mi spună că drumul e liber şi pot veni să dorm în camera ei. Nu orice fată. *Fata.* Grace.

Apăru la uşa din faţă şi făcu un gest elaborat. A durat un moment să-mi dau seama că îmi cerea să opresc Broucoul şi să intru. Am făcut asta, prelingându-mă din maşină cât de repede posibil şi grăbindu-mă să intru în linişte în holul de la intrare; frigul îmi muşca fiecare bucată de piele expusă. Fără să mă lase să respir, Grace mă împinse, proiectându-mă de-a lungul holului în timp ce închise uşa de la intrare şi se îndreptă spre bucătărie.

— Mi-am uitat rucsacul, anunţă ea cu voce tare în cealaltă cameră.

La adăpostul conversaţiei lor, m-am strecurat în

dormitorul lui Grace şi am închis încet uşa. În casă era cu cel puţin cincisprezece grade mai cald, lucru pentru care eram recunoscător. Încă mai simţeam cum îmi tremură muşchii pentru că fusesem afară; senzaţia de *între* pe care o uram.

Frigul mă epuizase şi nu ştiam cât timp va sta Grace cu părinţii ei, aşa că m-am urcat în pat fără să aprind lumina. Am stat acolo, la lumina slabă a lunii, sprijinit de perne şi mi-am frecat degetele de la picioare, ca să le încălzesc în timp ce ascultam vocea îndepărtată a lui Grace la capătul holului. Ea şi cu mama ei discutau amiabil despre comedia romantică ce tocmai fusese la televizor. Observasem deja că Grace şi părinţii ei nu aveau nicio problemă să discute despre lucruri neimportante. Păreau să aibă capacitatea nelimitată de a râde în mod plăcut de lucruri stupide, dar niciodată nu-i auzisem vorbind despre ceva important.

Pentru mine era foarte ciudat, venind din mediul haitei. De când Beck mă luase sub aripa lui, fusesem înconjurat de o familie, uneori chiar sufocant, şi Beck îmi dăruise întotdeauna atenţia lui completă atunci când o dorisem. Luasem asta ca pe ceva de la sine înţeles, dar acum mă simţeam răsfăţat.

Stăteam pe pat când clanţa uşii s-a răsucit încet. Am îngheţat, absolut nemişcat, şi apoi am expirat când am recunoscut sunetul respiraţiei lui Grace. Închise uşa în spatele ei şi se întoarse spre fereastră.

I-am văzut dinţii în lumina slabă.

— Eşti aici? şopti ea.

— Unde sunt părinţii tăi? Nu vin aici să mă împuşte?

Grace tăcu. În întuneric, fără s-o aud, era invizibilă pentru mine.

Eram pe punctul de a spune ceva, ca să înlătur tăcerea stânjenitoare, când ea zise:

— Nu, sunt sus. Mama îl pune pe tata să facă pe modelul pentru ea. Aşa că poţi să te duci să te speli pe dinţi şi alte chestii. Dacă te grăbeşti. Doar cântă cu o voce ascuţită ca să creadă că sunt eu.

Vocea i se înăspri când spuse cuvântul *tata,* deşi nu-mi

puteam imagina de ce.

— O voce afonă, am corectat-o eu.

Grace trecu pe lângă mine în drumul spre comodă, plesnindu-mă peste fund.

— Hai, du-te!

Mi-am lăsat pantofii în cameră şi am lipăit uşor pe hol către baia de la parter. Nu avea decât un duş în care stăteai în picioare, pentru care am fost profund recunoscător, şi, oricum, Grace trăsese perdeaua ca să nu trebuiască să mă uit la el.

M-am spălat pe dinţi cu periuţa ei. Apoi, am rămas acolo, un adolescent lungan într-un tricou verde, mult prea mare, împrumutat de la tatăl ei, uitându-mă în oglindă la claia mea de păr şi la ochii galbeni. „Ce faci, Sam?“

Am închis ochii, de parcă, dacă îmi ascundeam pupilele, atât de lupeşti chiar şi în postura de om, puteam să schimb cine sunt. Ventilatorul de la sistemul de încălzire centrală bâzâi, trimiţând vibraţii prin tălpile mele goale, amintindu-mi că e singurul lucru care mă menţine sub formă umană. Noile nopţi de octombrie erau deja suficient de reci ca să-mi smulgă pielea de pe mine, iar luna viitoare şi zilele vor fi la fel. Ce urma să fac, să mă ascund toată iarna în casa lui Grace, temându-mă de orice dâră de curent?

Am deschis din nou ochii, privindu-i în oglindă până când forma şi culoarea lor n-au mai însemnat nimic. M-am întrebat ce vedea Grace la mine, ce o fascina. Ce sunt eu fără pielea de lup? Un băiat atât de plin de cuvinte, că se scurgeau din mine.

Chiar acum, fiecare expresie, fiecare vers pe care îl aveam în cap se termina cu acelaşi cuvânt: *dragoste*.

Trebuia să îi spun lui Grace că acesta era ultimul meu an.

Am verificat holul să nu fie părinţii ei acolo şi m-am strecurat înapoi în dormitor, unde Grace era deja în pat, o umflătură lungă şi moale sub pături. Pentru un moment, am dat frâu liber imaginaţiei cu privire la hainele cu care era îmbrăcată. Mi-am amintit vag ceva de când eram lup: Grace dându-se jos din pat într-o dimineaţă de primăvară,

îmbrăcată doar cu un tricou lălâu, cu picioarele lungi la vedere în timp ce le scotea de sub cuverturi. Era atât de sexy, că mă durea.

M-am simţit imediat jenat că fantazam. M-am plimbat pe lângă pat câteva minute, gândindu-mă la duşuri reci şi coarde de chitară şi orice nu era Grace.

— Hei, şopti ea, cu vocea confuză de parcă ar fi adormit deja. Ce faci?

— Şşşt, am spus, cu obrajii în flăcări. Scuze că te-am trezit. Mă gândeam doar.

Răspunsul ei a fost întrerupt de un căscat.

— Nu te mai gândi atunci.

M-am urcat în pat, dar am rămas la marginea saltelei. Ceva din seara aceasta mă schimbase – faptul că Grace mă văzuse în cel mai rău moment al meu, nemişcat în cadă, gata să renunţ. În seara asta, patul părea prea mic ca să fug de mirosul ei, de sunetul somnoros al vocii ei, de căldura corpului ei. Am îndesat discret un teanc de pături între noi şi mi-am pus capul pe pernă, forţându-mi îndoielile să dispară şi să mă lase să dorm.

Grace se întinse şi începu să îşi treacă degetele prin părul meu. Am închis ochii şi am lăsat-o sa mă înnebunească. „Ea îmi trasează contururi pe chip / Aceste linii creează forme care nu pot înlocui / Versiunea mea pe care o ascund adânc / atunci când stau întins lângă tine, întins lângă tine, întins lângă tine.“

— Îmi place părul tău, spuse ea.

N-am răspuns. Mă gândeam la o melodie potrivită cu versurile din mintea mea.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara asta, şopti ea. N-am vrut să te forţez în niciun fel.

Am oftat în timp ce degetele i se curbau pe urechile şi pe gâtul meu.

— Se întâmplă totul atât de repede. Vreau să – am vrut să spun „să mă iubeşti“, dar n-am făcut-o fiindcă părea o presupunere – fii cu mine. Am vrut-o întotdeauna. Doar că nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla cu adevărat. Suna prea serios, aşa că am adăugat: La urma

urmei, sunt doar o creatură mitologică. N-ar trebui să exist.

Grace râse încet, doar pentru mine.

— Prostuţule. Pentru mine eşti foarte real.

— Şi tu, am şoptit.

Urmă o pauză lungă în întuneric.

— Îmi doresc să mă fi transformat şi eu, zise ea în cele din urmă, încet de tot. Am deschis ochii, dorindu-mi să vad cum arăta faţa ei când a spus asta. Era mai sugestivă decât orice altă expresie pe care o văzusem vreodată pe faţa ei: incredibil de tristă, colţurile gurii lăsate în jos de dorinţă.

M-am întins după ea şi i-am cuprins obrazul cu palma.

— Nu, nu vrei asta, Grace. Nu, nu vrei.

Ea scutură capul în pernă.

— Mă simt aşa de nefericită când aud urletele. M-am simţit groaznic când ai dispărut pe durata verii.

— O, îngerul meu, te-aş lua cu mine dacă aş putea, am zis şi am fost şi eu surprins de cuvântul *înger* care mi-a ieşit din gură şi că părea atât de potrivit pentru ea. Mi-am trecut mâna prin părul ei, împletindu-mi degetele în şuviţele de păr. Dar nu vrei asta. Pierd tot mai mult din mine cu fiecare an.

Vocea lui Grace era ciudată.

— Spune-mi ce se întâmplă la sfârşit.

A durat un moment să îmi dau seama la ce se referea.

— A, sfârşitul.

Existau o mic de modalităţi de a-i zice, o mie de modalităţi de a înfrumuseţa povestea. Grace n-ar crede versiunea optimistă pe care mi-o spusese Beck la început, aşa că i-am spus adevărul.

— Devin eu – devin om – tot mai târziu, în fiecare primăvară, în fiecare an. Şi, într-un an, bănuiesc că pur şi simplu nu mă voi mai schimba. Am văzut cum se întâmplă la lupii mai bătrâni. Într-un an, nu mai devin oameni şi apoi… sunt doar lupi. Şi trăiesc un pic mai mult decât lupii obişnuiţi. Dar oricum cincisprezece ani, cel mult.

— Cum poţi să vorbeşti aşa despre moartea ta?

Am privit-o, iar ochii îi sclipeau în lumina difuză.

— Cum altfel să vorbesc despre asta?

— Cu regret.

— Sunt plin de regrete în fiecare zi.

Grace tăcu, dar am *simţit* că procesează ce îi spusesem, arhivând totul cu pragmatism în mintea ei.

— Erai lup când ai fost împuşcat.

Voiam să îmi apăs degetele pe buzele ei, să îi împing înapoi în gură cuvintele pe care le rostea. Era prea devreme. Nu voiam s-o spună încă.

Dar Grace continuă cu vocea scăzută.

— Ai lipsit în lunile caniculare ale acestui an. Nu era aşa frig când ai fost împuşcat. Era rece, dar nu frig ca iarna. Dar erai lup. Când ai fost om anul acesta?

Am şoptit:

— Nu-mi amintesc.

— Şi dacă n-ai fi fost împuşcat? Când ai fi devenit din nou tu?

Am închis ochii.

— Nu ştiu, Grace. Era momentul perfect să îi spun. „Acesta e ultimul meu an.“ Dar n-am putut s-o fac. Nu încă. Mai voiam încă un minut, o oră, o noapte în care să mă prefac că acesta nu era sfârşitul.

Grace trase în piept o gură de aer tremurândă, şi ceva în felul în care a făcut-o m-a convins că undeva, la un nivel ascuns, ştia. Ştiuse mereu.

Nu plângea, dar am crezut că ar putea.

Grace îşi puse din nou degetele în părul meu, iar degetele mele erau într-al ei. Braţele noastre dezgolite se lipeau unul de altul într-un amestec răcoros de piele. Fiecare atingere măruntă de braţul meu stârnea o scânteie minusculă din mirosul ei, un amestec ispititor de săpun floral, transpiraţie vagă şi dorinţă.

M-am întrebat dacă ştia cât de transparentă o făcea mirosul ei, cum îmi spunea ce simte când ea n-o rostea cu voce tare.

Desigur, o văzusem şi pe ea adulmecând aerul la fel de des ca mine. Sigur, ştia că mă înnebuneşte acum, că fiecare atingere a pielii ei de a mea stârnea scântei.

Fiecare atingere împingea tot mai departe realitatea iernii care se apropia.

Confirmând teoria mea, Grace se apropie şi mai mult, dând la o parte cu picioarele păturile dintre noi şi lipindu-şi gura de a mea. Am lăsat-o să îmi desfacă buzele şi am oftat, gustându-i răsuflarea. I-am ascultat icnetul aproape tăcut când mi-am înfăşurat braţele în jurul ei. Fiecare simţ al meu îmi şoptea iarăşi şi iarăşi să mă apropii de ea, tot mai mult, cât de mult puteam. Ea îşi împleti picioarele goale cu ale mele şi ne-am sărutat până nu am mai avut aer şi ne-am apropiat până când urlete îndepărtate de-afară m-au trezit la realitate.

Grace a scos un sunet delicat de dezamăgire când mi-am desfăcut picioarele dintr-ale ei, deşi corpul mă durea, pentru că voiam mai mult. Mi-am schimbat poziţia, aşa că acum stăteam pe spate lângă ea, cu degetele încă prinse în părul ei. Am ascultat lupii urlând afară, cei care nu se transformaseră. Sau cei care nu se vor transforma niciodată. Şi ne-am apropiat capetele unul de altul, ca să nu mai auzim nimic decât goana inimilor noastre.

Douăzeci şi opt
Grace

9° C

Luni, şcoala îmi părea o planetă străină. A durat o vreme, timp în care am stat la volanul maşinii, privindu-i pe elevi aglomerând trotuarele, şi maşinile înconjurând parcarea, şi autobuzele aliniindu-se ordonat la locul lor, ca să îmi dau seama că şcoala nu se schimbase. Eu mă schimbasem.

— Trebuie să te duci la şcoală, spuse Sam şi, dacă nu l-aş fi cunoscut, nu aş fi sesizat tonalitatea întrebătoare şi plină de speranţă. M-am întrebat unde se va duce cât eu voi fi la ore.

— Ştiu, am răspuns, încruntându-mă la puloverele şi eşarfele multicolore care intrau în şcoală, semn al apropierii iernii. Mi se pare doar că… Mi se părea că totul era irelevant, deconectat de viaţa mea. Mi-era greu să îmi amintesc de ce era important să stai în clasă cu un teanc de notiţe care vor deveni inutile anul viitor.

Lângă mine, Sam tresări de surpriză când se deschise portiera din partea şoferului. Rachel se urcă în maşină cu rucsacul în mână, împingându-mă pe banchetă, ca să îşi facă loc.

Trânti portiera şi oftă profund. Maşina părea foarte plină cu Rachel în ea.

— Ce camionetă drăguţă. Se aplecă şi îl privi pe Sam. Ooo, un băiat. Salut, băiatule! Grace, sunt atât de *agitată.* Cafea! Eşti supărată pe mine?

M-am lăsat pe spate, surprinsă, clipind.

— Nu?

— Bun! Pentru că nu m-ai sunat de o veşnicie şi am crezut că ori ai murit, ori eşti supărată pe mine. Şi,

evident, nu eşti moartă, aşa că m-am gândit că eşti supărată. Bătu darabana cu degetele pe volan. Dar eşti furioasă pe Olivia, nu?

— Da, am spus, deşi nu eram sigură că mai era adevărat. Îmi aminteam de ce ne certaserăm, dar nu-mi aminteam de ce fusese atât de important. Nu. Nu cred. A fost o prostie.

— Da, aşa am crezut şi eu, spuse Rachel. Se aplecă şi îşi puse bărbia pe volan, ca să se uite la Sam. Deci, băiatule, de ce eşti în maşina lui Grace?

Am zâmbit fără să vreau. Ştiam că ceea ce era Sam trebuia să fie un secret, dar Sam însuşi nu trebuia să fie secret, nu? Brusc, m-a cuprins dorinţa ca Rachel să fie de acord cu el.

— Da, băiatule, am spus, lungindu-mi gâtul, ca să-l văd pe Sam lângă mine. Pe chip, avea o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate nesigură. De ce eşti în maşina mea?

— Sunt aici din interes vizual, spuse Sam.

— Uau, replică Rachel. Pe termen lung sau pe termen scurt?

— Pentru cât timp sunt interesant. Îşi îngropă faţa în umărul meu pentru un moment într-un gest tăcut de afecţiune. Am încercat să nu zâmbesc ca o idioată.

— A, deci aşa stă treaba? Ei bine, atunci, eu sunt Rachel şi sunt agitată, şi sunt cea mai bună prietenă a lui Grace, zise ea şi îi întinse mâna. Purta nişte mănuşi multicolore, fără degete, care i se întindeau până la coate. Sam îi scutură mâna.

— Sam.

— Îmi pare bine să te cunosc, Sam. Înveţi aici? Când el dădu din cap că nu, Rachel mă luă de mână şi spuse. Mda, nici nu credeam asta. Ei bine, atunci, o s-o fur pe această domnişoară drăguţă de aici şi o s-o duc la ore, pentru că o să întârziem şi am o mulţime de lucruri de discutat cu ea, şi a pierdut atâtea chestii ciudate legate de lupi, pentru că nu vorbeşte cu cealaltă cea mai bună prietenă a ei. Aşa că înţelegi că trebuie să plecăm. Aş spune că, în mod normal, nu sunt atât de agitată, dar sunt. Hai să mergem, Grace!

Eu şi Sam am schimbat o privire, a lui îngrijorată, şi apoi

Rachel a deschis uşa şi m-a tras afară. Sam s-a strecurat la volan. Pentru o secundă, am crezut că o să mă sărute de rămas-bun, dar, în schimb, a privit înspre Rachel înainte să îşi pună pentru o clipă degetele pe mâna mea. Avea obrajii îmbujoraţi.

Rachel n-a zis nimic, dar a zâmbit ştrengăreşte înainte să mă tragă spre şcoală. Mă scutură de braţ.

— Deci de asta n-ai sunat, nu? Băiatul e superdrăguţ. Ce-i cu el, învaţă acasă?

Când am intrat pe uşile şcolii, am privit peste umăr înspre Bronco. L-am văzut pe Sam fluturând din mână înainte să iasă cu maşina din parcare.

— Da, pentru ambele întrebări, am spus. Vorbim despre asta mai târziu. Ce se petrece cu lupii?

Rachel îşi încleşta dramatic braţele în jurul umerilor mei.

— Olivia a văzut unul. Se afla pe veranda lor din faţă şi erau *urme de gheare,* Grace. Pe uşă. Înfricoşător.

M-am oprit în mijlocul holului; elevii din spatele nostru au scos zgomote iritate şi ne-au ocolit. Am zis:

— Stai. Acasă la Olivia?

— Nu, la maică-ta. Rachel scutură din cap şi îşi scoase mănuşile multicolore. Da, acasă la Olivia. Dacă aţi înceta să vă mai certaţi, ţi-ar spune chiar ea. Şi, oricum, de ce sunteţi certate? Mă doare să văd că puişorii mei nu se joacă frumos între ei.

— Ţi-am spus, nişte prostii. Voiam să tacă din gură, ca să pot să mă gândesc la lupul de acasă de la Olivia. Oare era tot Jack? De ce acasă la Olivia?

— Ei bine, voi două trebuie să vă împăcaţi, pentru că vreau să veniţi amândouă cu mine în excursia de Crăciun. Şi nu e aşa departe, să ştii. Adică, nu chiar, odată ce începi să planifici chestii. Haide, Grace, zi da! se jelui Rachel.

— Poate.

Nu mă deranja neapărat lupul apărut acasă la Olivia, ci partea cu urmele de gheare. Trebuia să vorbesc cu Olivia şi să aflu cât era real şi cât era pasiunea lui Rachel pentru o poveste bună.

— E din cauza băiatului, nu? Poate să vină şi el! Nu-mi pasă! spuse Rachel.

Holul se golea încetul cu încetul; deasupra noastră a zornăit soneria.

— Vorbim mai târziu! am zis şi m-am grăbit cu Rachel la prima oră. M-am aşezat la locul meu obişnuit şi am început să îmi frunzăresc temele.

— Trebuie să vorbim.

Am tresărit la auzul unei voci complet diferite: cea a lui Isabel Culpeper. Îşi trase tocurile imense de plută sub cealaltă bancă şi se aplecă înspre mine, un chip încadrat de părul cu şuviţe blonde, care îi cădea în bucle perfecte, strălucitoare.

— Suntem oarecum la oră acum, Isabel, am spus, gesticulând către anunţurile de dimineaţă înregistrate pe casetă şi difuzate la televizorul din faţa clasei. Profesoara era deja aplecată peste catedră. Nu era atentă la noi, dar eu nu eram încântată să port o conversaţie cu Isabel. În cel mai bun caz, avea nevoie de ajutor cu temele sau ceva. Aveam reputaţia că sunt bună la matematică, aşa că era oarecum posibil.

În cel mai rău caz, voia să discutăm despre Jack.

Sam spusese că singura regulă pe care o are haita e că nu vorbesc despre vârcolaci cu oamenii normali. Eu nu voiam să încalc regula asta.

Faţa lui Isabel era bosumflată într-un mod drăgălaş, dar în ochi i-am văzut furtuni capabile să distrugă mici sătuleţe. Privi spre partea din faţă a clasei şi se aplecă mai aproape de mine. I-am simţit parfumul: trandafiri şi vară în iarna din Minnesota.

— Durează doar o secundă.

Am privit spre Rachel, care se încrunta la Isabel. Chiar nu voiam să vorbesc cu Isabel. Nu ştiam prea multe despre ea, dar ştiam că e o bârfitoare periculoasă, care putea foarte uşor să îmi reducă poziţia din şcoală la a fi ţinta răutăţilor de la cantină. Nu încercam eu să fiu prea populară, însă îmi aminteam ce se întâmplase cu ultima fată care o călcase pe bătături pe Isabel. Încă mai încerca

să scape de un zvon încurcat ce implica striptease şi echipa de fotbal.

— De ce?

— *În particular,* şuieră Isabel. Vizavi.

Am dat ochii peste cap în timp ce îmi împingeam pupitrul şi mă strecuram în vârful picioarelor prin spatele clasei. Rachel mi-a trimis o privire scurtă, mâhnită. Sunt sigură că şi cu aveam una similară pe chip.

— Două secunde. Atât, i-am spus lui Isabel în timp ce mă împingea într-o clasă goală. Avizierul de plută de pe zidul opus era acoperit cu desene anatomice; cineva prinsese cu piuneze un slip peste una dintre ilustraţii.

— Mda. Mă rog.

Închise uşa în spatele nostru şi mă privi de parcă eram pe punctul a mă apuca de cântat sau aşa ceva. Nu ştiam ce aştepta de la mine.

Am încrucişat braţele.

— OK. Ce vrei?

Credeam că sunt pregătită pentru asta, dar când a spus: „Fratele meu, Jack“, inima mi-o luă la goană.

N-am zis nimic.

— L-am văzut în timp ce alergam de dimineaţă.

Am înghiţit în sec.

— Fratele tău.

Isabel arătă spre mine cu o unghie perfectă, mai strălucitoare decât capota maşinii mele. Buclele ei se clătinară.

— O, nu-mi arunca privirea aia. Am *vorbit* cu el. Nu e mort.

M-am luptat scurt cu imaginea lui Isabel alergând. Nu puteam concepe aşa ceva. Poate voia să spună că fugea de chihuahua ei.

— Hm.

Isabel insistă.

— Ceva e în neregulă cu el. Şi nu spune că „pentru că e mort“. Nu e.

Din cauza personalităţii fermecătoare a lui Isabel – şi poate a faptului că ştiam că Jack trăieşte – nu reuşeam să

empatizez cu ea. Am spus:

— Isabel, mi se pare că nu ai nevoie de mine ca să porţi conversaţia asta. Te descurci foarte bine şi singură.

— Taci din gură, zise Isabel, ceea ce îmi susţinea teoria. Eram pe punctul de a-i spune asta când m-au lăsat mască următoarele ei cuvinte: Când l-am văzut pe Jack, mi-a zis că n-a murit cu adevărat. Apoi a început… să tremure… şi a spus că trebuie să plece *imediat.* Când am încercat să îl întreb ce e în neregulă cu el, a zis că tu ştii.

Am rostit cu o voce un pic cam strangulată.

— Eu?

Dar mi-am amintit ochii lui implorându-mă în timp ce stătea ţintuit sub lupoaică. *Ajută-mă.* Mă recunoscuse.

— Ei bine, nu e chiar şocant, nu? Toată lumea ştie că tu şi Olivia Marx sunteţi nebune cu lupii ăia şi clar asta are ceva de-a face cu ei. Deci ce se întâmplă, Grace?

Nu-mi plăcea felul în care pusese întrebarea – de parcă ştia răspunsul deja. Sângele mi s-a strâns în urechi; eram implicată până peste cap.

— Uite ce e. Eşti supărată, înţeleg asta. Dar, pe bune, cere ajutor. Nu ne amesteca pe mine şi pe Olivia în povestea asta. Nu ştiu ce ai văzut, dar nu era Jack.

Minciuna mi-a lăsat un gust amar în gură. Înţelegeam motivul discreţiei haitei, dar Jack era fratele lui Isabel. Nu avea dreptul să ştie?

— Nu am vedenii, s-a răstit Isabel când am deschis uşa. O să îl găsesc din nou. Şi o să aflu care e rolul tău în toate astea.

— Nu am niciun rol. Pur şi simplu, îmi plac lupii. Acum, trebuie să mă duc la oră.

Isabel rămase în prag, privindu-mă plecând, şi m-am întrebat ce crezuse ea de la bun început că o să-i spun.

Părea aproape disperată sau poate doar juca teatru.

În orice caz, am zis:

— Isabel, pur şi simplu, cere ajutor.

Ea şi-a încrucişat braţele.

— Asta credeam că fac.[1]

[1] Joc de cuvinte; în limba engleză, expresia „get help“ înseamnă atât a

cere ajutor psihiatric, cât şi a cere ajutor obişnuit. (n. tr.)

Douăzeci şi nouă
Sam

În vreme ce Grace era la şcoală, am petrecut o vreme în parcare, gândindu-mă la întâlnirea cu agitata Rachel şi întrebându-mă la ce se referise când spusese chestii legate de lupi. M-am întrebat dacă să îl vânez pe Jack, dar voiam să aud ce a aflat Grace la şcoală înainte să plec după cai verzi pe pereţi.

Fără Grace şi fără haită, nu ştiam cum să îmi ocup timpul. Mă simţeam precum cineva care aşteaptă autobuzul o oră întreagă – nu suficient ca să faci ceva important, dar o perioadă prea lungă ca să stai şi să aştepţi pur şi simplu.

Muşcătura subtilă a frigului din vântul domol îmi spunea că nu puteam să mai amân să mă urc în autobuzul meu.

În cele din urmă, am îndreptat maşina către oficiul poştal. Aveam cheia de la căsuţa poştală a lui Beck, dar, de fapt, voiam să invoc nişte amintiri şi să pretind că aş putea da peste el acolo.

Mi-am amintit ziua în care Beck mă adusese aici ca să ridice cărţile pentru şcoală – chiar şi acum, îmi aminteam că fusese într-o marţi, pentru că, pe atunci, marţea era ziua mea preferată. Nu-mi amintesc de ce – ceva la felul în care „m“ arată lângă „a“ pare foarte prietenos. Întotdeauna, îmi plăcea să merg la poştă cu Beck; era o peşteră a comorilor cu rânduri şi rânduri de cutiuţe încuiate, ascunzând secrete şi surprize doar pentru cei care aveau cheia potrivită.

Îmi amintesc conversaţia cu o claritate ciudată, până la expresia de pe chipul lui Beck.

— Sam. Hai, băiete.

— Ce-i acolo?

Beck se împingea ineficient cu spatele în uşa de sticlă, incomodat de cutia uriaşă.

— Creierul tău.

— Am deja un creier.

— Dacă ai fi avut, mi-ai fi deschis uşa.

I-am aruncat o privire lungă şi urâtă şi l-am lăsat să se mai împingă încă o dată în uşă, înainte să mă strecor pe sub braţele lui şi să i-o deschid.

— Deci, ce ai acolo?

— Manuale. O să te educăm corespunzător, ca să nu creşti mare şi să fii un prostănac.

Îmi amintesc că eram intrigat de ideea de şcoală-într-o-cutie, mai-adăugaţi-apă-şi-Sam.

Restul haitei a fost la fel de intrigată. Eram primul din haită care fusese muşcat înainte să termine şcoala, aşa că ineditul educaţiei mele era fascinant pentru ceilalţi. Timp de câteva veri la rând, au făcut cu rândul, ca să îmi predea din manualele frumoase şi noi, mirosind a cerneală. Îmi umpleau creierul toată ziua: Ulrik la matematică, Beck la istorie, Paul la vocabular şi, mai târziu, la ştiinţe. Strigau întrebări de test către mine peste masa la care luam cina, inventau cântece pentru domniile preşedinţilor morţi şi transformaseră unul dintre pereţii sufrageriei într-o tablă enormă pe care erau scrise mereu cuvintele zilei şi glume porcoase pe care nu recunoştea nimeni că le-a scris.

Când am terminat cu prima cutie de cărţi, Beck le-a împachetat, iar altă cutie i-a luat locul. Când nu studiam la şcoala-mea-din-cutie, intram pe internet pentru alt tip de educaţie. Căutam poze cu monştri de la circ şi sinonime ale expresiei „contact sexual“ şi răspunsuri la întrebarea de ce mă durea inima de dor când mă uitam seara la stele.

Cu a treia cutie de cărţi a venit un nou membru al haitei: Shelby, o fată bronzată, slăbuţă, acoperită de vânătăi şi prăbuşindu-se sub greutatea unui puternic accent sudist. Îmi amintesc că Beck îi spusese lui Paul:

— Nu am putut s-o las acolo. Doamne! Paul, tu n-ai văzut de unde vine. N-ai văzut ce îi făceau.

Mi-a părut rău pentru Shelby care s-a făcut inaccesibilă

celorlalţi. Eu fusesem singurul care reuşise să plutească într-o barcă de salvare către insula care era Shelby, scoţând cuvinte de la ea şi uneori un zâmbet. Era un animal ciudat, fragil, care ar fi făcut orice ca să îşi recapete controlul asupra vieţii ei. Fura lucruri de la Beck doar ca el să întrebe unde sunt, se juca mai mereu cu termostatul ca să-l privească pe Paul ridicându-se de pe canapea pentru a-l repara, îmi ascundea cărţile ca să vorbesc cu ea, în loc să citesc. Dar noi toţi eram dereglaţi în casa aia, nu? La urma urmei, eu eram puştiul care nu suporta să se uite în baie.

Beck adusese de la poştă o altă cutie de cărţi pentru Shelby, dar pentru ea nu aveau aceeaşi însemnătate. Le lăsă să se acopere cu praf şi căută pe net detalii despre comportamentul lupilor.

Acum, aici, în oficiul poştal, m-am oprit în faţa căsuţei poştale a lui Beck, numărul 730. Am atins vopseaua jupuită de pe numere; treiul era decojit aproape de tot şi aşa fusese de când veneam eu aici. Am introdus cheia în broască, dar n-am răsucit-o. Era atât de greşit să îmi doresc *asta* atât de mult? O viaţa obişnuită, cu ani obişnuiţi, alături de Grace, câteva decenii de întors cheile în cutii poştale şi lenevit în pat, şi împodobit brazi de Crăciun iarna?

Şi m-am gândit din nou la Shelby şi amintirile m-au muşcat, la fel de reci ca frigul, alături de amintirile cu Grace. Shelby crezuse întotdeauna că ataşamentul meu faţă de viaţa umană este ridicol. Încă îmi mai aminteam cea mai cumplită ceartă pe care am avut-o. Nu prima, nici ultima, dar cea mai dură. Stăteam întins pe patul meu, citind un exemplar din Yeats pe care mi-l cumpărase Ulrik, iar Shelby sărise pe saltea şi călcase pe paginile cărţii, şifonându-le sub talpa goală.

— Hai să asculţi urletele pe care le-am găsit pe net, a spus ea.

— Citesc.

— Ce vreau eu să-ţi arăt e mai important, a zis Shelby, tronând deasupra mea, şifonând şi îndoind paginile cărţii

cu degetele de la picioare. De ce te oboseşti să citeşti chestiile alea? Arătă înspre teancul de manuale de pe biroul de lângă patul meu. Nu asta o să fii când o să creşti mare. Nu o să fii un bărbat. O să fii un lup, aşa că trebuie să înveţi chestii lupeşti.

— Taci din gură, i-am spus.

— Ei bine, e adevărat. Nu o să fii Sam. Toate cărţile alea sunt o pierdere de vreme. Tu o să fii masculul-alfa. Am citit despre asta. Iar eu o să fiu perechea ta, femela-alfa. Chipul îi era încântat, îmbujorat. Shelby nu-şi dorea nimic altceva decât să lase trecutul în urmă.

I-am smuls volumul de Yeats de sub talpă şi am netezit pagina.

— *O să fiu Sam*. Nu o să încetez niciodată să fiu Sam.

— N-o să fii! Vocea lui Shelby se auzea tot mai tare. Sări de pe pat şi îmi lovi teancul de cărţi; mii de cuvinte se izbiră de podea. Asta e o prefăcătorie! N-o să avem nume, o să fim doar lupi!

Am strigat la ea:

— Taci din gură! Încă mai pot fi Sam când sunt lup.

Beck a năvălit în cameră atunci, privind scena în modul lui tăcut: cărţile mele, viaţa mea, visurile mele împrăştiate sub picioarele lui Shelby, şi eu, pe pat, strângând mototolitul volum de Yeats cu încheieturile albite ale degetelor.

— Ce se petrece aici? a întrebat Beck.

Shelby împunse un deget spre mine.

— Spune-i! Spune-i că n-o să mai fie Sam când o să fim lupi. Nu poate să mai fie Sam. Nici măcar n-o să-şi mai ştie numele. Şi eu nu voi mai fi Shelby. Tremura de furie.

Beck a rostit atât de încet, că abia l-am auzit.

— Sam va fi întotdeauna Sam.

A apucat-o pe Shelby de antebraţ şi a târât-o afară din cameră, cu tălpile alunecându-i pe cărţile mele. Chipul îi era şocat; Beck fusese atent să nu o atingă deloc de când venise. Niciodată nu-l văzusem atât de furios.

— Niciodată să nu-i spui altceva, Shelby. Sau te duc înapoi de unde ai venit. *Te duc înapoi.*

În hol, Shelby a început să ţipe şi nu s-a oprit până când Beck n-a trântit uşa de la dormitorul ei.

A trecut înapoi prin faţa camerei mele şi s-a oprit în prag. Eu îmi adunam cu grijă cărţile înapoi pe birou. Cuvintele din ele îmi tremurau în mâini când făceam asta.

M-am gândit că Beck va spune ceva, dar pur şi simplu a ridicat o carte de la picioarele lui şi a adăugat-o teancului înainte să plece.

Mai târziu, i-am auzit pe Ulrik şi pe Beck; nu-şi dădeau seama că nu sunt multe locuri din casă în care nu te poate auzi un vârcolac.

— Ai fost prea dur cu Shelby, spunea Ulrik. Are dreptate. Ce crezi că o să facă Sam cu toată învăţătura aia minunată, Beck? Nu e ca şi cum el va putea să facă vreodată ce faci tu.

A urmat o pauză lungă, şi apoi Ulrik a continuat:

— Ei, nu cred că eşti surprins. Nu trebuie să fii un geniu ca să îţi dai seama la ce te gândeai. Dar spune-mi, cum credeai că o să facă Sam facultatea?

Încă o pauză. Beck a răspuns:

— Şcoala de vară. Şi câteva cursuri online.

— Sigur că da. Să zicem că Sam îşi ia diploma. Ce-o să facă apoi cu ea? O să facă şi dreptul online? Şi apoi ce fel de avocat va fi? Oamenii înghit povestea ta cu hibernarea excentrică pentru că erai aranjat când ai fost muşcat. Sam va trebui să încerce să obţină locuri de muncă unde se ignoră dispariţiile lui neprogramate din fiecare an. Cu toată învăţătura pe care i-o bagi în cap, va trebui să lucreze la benzinării, la fel ca noi ceilalţi. Asta dacă trece de douăzeci de ani.

— Vrei tu să îi spui să renunţe? Spune-i tu. Eu n-o să-i spun niciodată asta.

— Eu nu-i spun lui să renunţe. Îţi spun ţie să renunţi.

— Sam nu face nimic din ce nu vrea să facă. Vrea să înveţe. E isteţ.

— Beck. O să îl faci să fie nefericit. Nu poţi să îi oferi toate instrumentele pentru a reuşi, ca mai apoi să descopere – *dintr-odată* – că nu le poate folosi. Shelby are

dreptate. Până la urmă, suntem lupi. Eu pot să îi citesc poezie germană, şi Paul îl poate învăţa despre participiul trecut şi tu poţi să îl pui să asculte Mozart, dar, până la urmă, ne aşteaptă pe toţi o noapte lungă şi rece, şi pădurea.

Încă o pauză înainte ca Beck să răspundă, părând obosit şi alt om.

— Lasă-mă în pace, Ulrik, bine? Lasă-mă în pace.

A doua zi, Beck mi-a spus că nu trebuie să îmi fac temele dacă nu vreau, apoi a plecat de unul singur cu maşina. Am aşteptat până a plecat şi apoi mi-am făcut oricum toate temele.

Acum, îmi doream mai mult decât orice ca Beck să fie aici cu mine. Am învârtit cheia în broască, ştiind ce voi găsi: o cutie plină cu plicuri vechi de luni de zile şi probabil un aviz să ridice mai multe de la ghişeu.

Dar când am deschis cutia, nu erau decât două scrisori şi nişte pliante.

Cineva fusese acolo. Recent.

Treizeci
Sam

5° C

— Te deranjează dacă trecem pe la Olivia? întrebă Grace, urcând în maşină şi aducând cu ea un val de aer rece. M-am cutremurat pe scaunul pasagerului, şi ea a închis repede portiera. Îmi pare rău. Se face frig de-a binelea, nu? În orice caz, nu vreau să intru. Doar să trecem pe acolo cu maşina. Rachel a spus că un lup a lăsat zgârieturi pe-acasă pe la Olivia. Aşa că poate îi luăm urma de-acolo?

— Haide, am spus. I-am luat mâna şi i-am sărutat vârfurile degetelor înainte să i le pun înapoi pe volan.

Buzele lui Grace s-au ridicat uşor la atingerea mea, dar n-a zis nimic în timp ce scotea maşina din parcare. I-am privit faţa încordată de concentrare, cu gura într-o linie fermă, şi am aşteptat să văd dacă e pregătită să-mi spună ce are pe suflet. Fiindcă n-a făcut-o, am luat volumul de Rilke pe care-l adusesem să citesc cât o aştept şi m-am lăsat pe spate în scaun.

— Ce citeşti? întrebă Grace după un lung moment de tăcere.

Eram destul de sigur că Grace cea pragmatică nu auzise de Rilke.

— Poezie.

Grace oftă şi privi afară, la cerul alb şi mort care părea să apese drumul din faţa noastră.

— Nu înţeleg poezia. Păru să îşi dea seama că declaraţia ei m-ar putea jigni, aşa că adăugă imediat: Poate că nu citesc ce trebuie.

— Probabil nu citeşti cum trebuie, am spus. Văzusem teancul de cărţi de citit al lui Grace: non-ficţiune, cărţi

despre lucruri, nu despre cum sunt descrise lucrurile. Trebuie să asculţi cadenţa vorbelor, nu doar ce spun ele. Ca la un cântec. Când ea se încruntă, am frunzărit cartea şi m-am apropiat de ca pe banchetă, astfel că şoldurile noastre erau lipite unul de altul.

Grace privi în jos, la pagina cărţii.

— Nici măcar nu e în engleză!

— Unele sunt, am spus eu. Am oftat, amintindu-mi. Ulrik se folosea de Rilke ca să mă înveţe germana. Şi acum o să mă folosesc eu de el ca să te învăţ poezie.

— Clar, o limbă străină, spuse Grace.

— Clar, am fost cu de acord. Ascultă asta. *„Was soll ich mit meinem Munde? Mit meiner Nackt? Mit meinem Tag? Ich habe kâne Geliebte, kein Haus, keine Stelle auf der ich lebe.”*[2]

Grace avea o expresie nedumerită pe chip. Îşi mestecă buza într-un mod dulce, oarecum frustrat.

— Deci ce înseamnă?

— Nu asta contează. Ce contează e cum sună. Nu doar ce înseamnă. M-am chinuit să găsesc cuvinte pentru a exprima ce voiam să spun. Ce îmi doream era să îi amintesc cum se îndrăgostise de mine atunci când eram lup. Fără cuvinte. Văzuse dincolo de înţelesul evident al pielii mele de lup în interiorul meu. Văzuse ceea ce mă face pe mine Sam întotdeauna.

— Citeşte din nou, spuse Grace.

I-am citit din nou.

Ea bătu darabana cu degetele pe volan.

— Sună trist, zise ea. Zâmbeşti – înseamnă că am dreptate.

Am dat pagina la traducerea în engleză.

— Şi atunci ce să fac cu buzele mele? Cu noaptea mea? Cu ziua mea? Nu am… Bleah. Nu-mi place traducerea asta. O să îmi iau mâine cealaltă ediţie din casă. Dar, da, e trist.

---

[2] Fragment din poezia *Poetul* de Rainer Maria Rilke: „Cu gura-mi ce să fac? / Cu noaptea mea? Cu ziua mea? / Iubită n-am, nici casă ca să stau, / Şi nici un loc în care să trăiesc“ (Traducere de Maria Banuş, Editura pentru literatură universală, Bucureşti, 1966)

— Primesc un premiu?

— Poate, am spus şi mi-am strecurat mâna sub una dintre mâinile ei, împletindu-mi degetele cu ale ei. Fără să îşi ia privirea de la drum, ea ridică la gură degetele noastre împletite. Îmi sărută degetul arătător, apoi îl puse între dinţi şi îl muşcă uşor.

Privi spre mine cu o provocare nerostită în ochi.

Am fost complet copleşit. Voiam să îi spun să tragă pe dreapta chiar acum, pentru că *aveam* nevoie s-o sărut.

Dar apoi, am văzut un lup.

— Grace. Opreşte, opreşte maşina!

Ea îşi suci capul, încercând să vadă ce văzusem eu, dar lupul sărise deja peste şanţul de la marginea drumului şi se îndreptase spre pădurea rară.

— Grace, *opreşte,* am spus. E Jack.

Grace apăsă frâna; maşina oscilă înainte şi înapoi în timp ce o ghida spre marginea şoselei. N-am aşteptat să se oprească. Am împins portiera şi m-am împleticit să ies, iar gleznele mi-au ţipat de durere când am atins pământul îngheţat. Am cercetat pădurea din faţa mea. Nori de fum cu un miros ascuţit pluteau printre copaci, amestecându-se cu norii grei şi albi de pe cer; cineva ardea frunze în partea cealaltă a pădurii. Prin perdeaua de fum, am văzut lupul gri-albăstrui ezitând în pădurea din faţă, nesigur dacă e urmărit. Aerul rece îmi zgâria pielea, şi lupul privi peste umăr la mine. Ochi căprui. Jack. Sigur era el.

Şi apoi a dispărut, pur şi simplu, sărind în perdeaua de fum. Am sărit după el, traversând şanţul de la marginea drumului dintr-un salt şi am alergat peste miriştea rece şi dură a pădurii uscate de iarnă.

Când am sărit în pădure, l-am auzit pe Jack foşnind în faţa mea, mai interesat să scape decât să rămână ascuns. Îi simţeam mirosul fricii în timp ce alerga. Fumul era mai dens aici şi era greu de tras o linie între unde se termina fumul şi unde începea cerul prins printre crengile goale de deasupra. Jack era pe jumătate invizibil în faţa mea, fiind pe patru picioare, mai rapid şi mai sprinten decât mine, fiind şi insensibil la frig.

Degetele mele aproape amorţite mă înţepau de durere şi frigul îmi ciupea pielea de pe gât şi îmi răsucea stomacul. Îl pierdeam din vedere pe lupul din faţa mea; brusc, cel din mine păru mult mai aproape.

— Sam! strigă Grace. Mă apucă de spatele cămăşii, oprindu-mă şi îşi aruncă paltonul pe mine. Tuşeam, icnind după aer şi încercând să înghit lupul care se ridica în mine. Îşi înfăşură braţele în jurul meu în vreme ce tremuram şi spuse: La ce te gândeai? La ce…

Nu a terminat ce avea de spus. M-a tras înapoi prin pădure, împiedicându-ne amândoi, eu cu genunchii moi. Am încetinit, mai ales când am ajuns la şanţ, dar Grace n-a ezitat, m-a apucat de cot şi m-a tras sus, către maşină.

Înăuntru, mi-am îngropat faţa rece în pielea fierbinte a gâtului ei şi am lăsat-o să îşi înfăşoare braţele în jurul meu în timp ce tremuram necontrolat. Eram perfect conştient de vârfurile degetelor mele, de fiecare înţepătură de durere pulsând.

— Ce făceai? mă întrebă Grace, strângându-mă suficient de tare să mă lase fără suflu. Sam, nu poţi să faci asta! E frig afară! Ce credeai că o să faci?

— Nu ştiu, am spus, cu gura îngropată în gâtul ei, strângându-mi palmele în pumni între noi ca să le încălzesc. Nu ştiam. Ştiam doar că Jack era o necunoscută şi nu ştiam ce fel de persoană era, ce fel de lup era. Nu ştiu, am zis din nou.

— Sam, nu merită, spuse Grace şi îşi apăsă cu putere faţa pe capul meu. Dacă te-ai fi transformat? Degetele ei erau strânse pe mânecile cămăşii mele şi vocea îi era gâtuită. La ce te gândeai?

— Nu mă gândeam, am rostit cu sinceritate. M-am lăsat pe spate, mă încălzisem suficient ca să nu mai tremur. Mi-am apăsat palmele pe radiatorul maşinii.

— Îmi pare rău.

O vreme nu se auziră decât vibraţiile inegale ale motorului în repaos. Apoi, Grace a spus:

— Isabel a vorbit cu mine azi. E sora lui Jack. Făcu o pauză. Mi-a zis ca a vorbit cu el.

N-am spus nimic, doar mi-am curbat degetele mai strâns pe radiator, de parcă aş fi putut să înşfac fizic căldura.

— Dar nu poţi să te duci după el. Se face prea frig şi nu merită riscul. Îmi promiţi că nu mai faci aşa ceva?

Am lăsat privirea în pământ. Nu mă puteam uita la ea când vorbea ca acum.

— Ce-i cu Isabel? Spune-mi ce ţi-a zis.

— Nu ştiu ce să spun. Ştie că Jack trăieşte. Crede că lupii au ceva de-a face cu asta. Crede că eu ştiu ceva. Ce-ar trebui să facem?

Mi-am apăsat fruntea pe mâini.

— Nu ştiu. Aş vrea ca Beck *să fie* aici.

M-am gândit la cele două plicuri amărâte din cutia poştală şi la lupul din pădure, şi la vârfurile degetelor mele care încă mă mai furnicau.

Speranţa mă durea mai mult decât frigul.

Poate că nu pe Jack ar fi trebuit să îl caut.

Treizeci și unu
Sam

11° C

Odată ce mi-am permis să cred că Beck ar putea fi încă om, ideea a pus stăpânire pe mine. Dormeam prost, evaluând în minte toate modalităţile prin care aş fi putut să îi dau de urmă. Aveam şi îndoieli, desigur oricare alt membru al haitei ar fi putut să cumpere laptele sau să ridice corespondenţa dar nu mă puteam abţine. Speranţa mă cuprinsese cu totul. A doua zi dimineaţă, la micul dejun, am pălăvrăgit cu Grace despre tema ei la aritmetică – temă care nu avea niciun sens pentru mine – şi despre Rachel, prietena ei bogată şi agitată, şi despre ţestoase, dacă au dinţi sau nu, dar, de fapt, mă gândeam numai la Beck.

După ce am lăsat-o pe Grace la şcoală, am încercat pentru un scurt moment să pretind că nu mă îndrept direct spre casa lui Beck.

Nu era acolo. Ştiam asta deja.

Dar nu strica să mai verific o dată.

Pe drum încolo, m-am tot gândit la ce spusese Grace cu o seară în urmă despre electricitate şi laptele din frigider. Poate, poate Beck va fi acolo şi mă va elibera de responsabilitatea faţă de Jack şi va elimina greutatea insuportabilă de a fi singurul rămas. Chiar şi dacă locuinţa va fi tot goală, îmi voi putea lua mai multe haine şi celălalt exemplar din Rilke şi voi putea merge prin camere, adulmecând amintirile familiei mele.

Mi-am amintit de acum trei ani, când eram mai mulţi în floarea vârstei şi eram capabili să ne întoarcem la forma noastră adevărată, umană, la prima adiere de primăvară. Casa era plină atunci – Paul, Shelby, Ulrik, Beck, Derek şi

până şi nebunul de Salem erau oameni în acelaşi timp. Faptul că navigam împreună prin nebunie ne făcea pe toţi mai sănătoşi la cap.

Am încetinit când am virat pe aleea lui Beck, şi inima mi-a sărit din piept când am văzut un automobil trăgând în faţa casei şi apoi am fost dezamăgit văzând că era un Tahoe[3] necunoscut. Farurile străluceau tern în lumina cenuşie a zilei şi am coborât fereastra, ca să încerc să prind mirosul şoferului. Înainte să adulmec ceva, am auzit portiera din partea şoferului deschizându-se şi închizându-se pe partea cealaltă a SUV-ului. Apoi, vântul mi-a adus mirosul şoferului drept în nări, un miros curat şi vag afumat.

Beck. Am parcat Broncoul pe marginea drumului şi am sărit jos din el, rânjind când l-am văzut ocolind SUV-ul. Ochii i se făcură mari un moment şi apoi a rânjit şi el, o expresie pe care faţa lui cu riduri de expresie o adopta uşor.

— Sam!

Vocea lui Beck conţinea ceva ciudat – surprindere, cred. Rânjetul i se lărgi.

— Sam, slavă Domului. Vino aici!

Mă îmbrăţişă şi mă bătu pe spate în modul acela intim care lui îi reuşea fără să pară deplasat. Probabil i se trăgea de la faptul că era avocat; ştia cum să-i perieze pe oameni. Nu m-am putut abţine să nu observ că era mai plin în talie; nu de la grăsime. Nu ştiu câte cămăşi purta pe sub cămaşă ca să menţină suficientă căldură pentru a rămâne om, dar am văzut gulerele neasortate a cel puţin două.

— Pe unde ai fost?

— Eu…

Eram pe punctul de a-i spune pe scurt toată povestea – cum am fost împuşcat, am cunoscut-o pe Grace, l-am văzut pe Jack dar n-am făcut-o. Nu ştiu de ce nu i-am spus. Cu siguranţă, nu era din cauza lui Beck, care mă privea sincer cu ochii lui albaştri intenşi. Era altceva, un miros ciudat, vag, dar familiar, care îmi făcea muşchii să se încordeze şi

[3] Chevrolet Tahoe - SUV utilitar de mari dimensiuni (n. tr.)

îmi lipea limba de cerul gurii. Nu aşa trebuia să fie. Nu trebuia să mă simt aşa. Am răspuns mai precaut decât am intenţionat.

— Am fost prin preajmă. Nu aici. Nici *tu* n-ai fost aici, am observat.

— Nu, recunoscu Beck. Se îndreptă spre spatele maşinii. Am observat că aceasta era murdară de un strat gros de noroi. Noroi care mirosea a alt loc, îndesat în scobiturile roţilor şi împrăştiat pe aripi. Eu şi Salem am fost în Canada.

Deci de aceea nu-l văzusem recent pe Salem. Salem fusese întotdeauna problematic: nu era în toate minţile ca om, aşa că nu era în toate minţile nici ca lup. Eram destul de sigur că el o trăsese pe Grace din leagăn. Cum reuşise Beck să suporte o călătorie cu maşina cu el era peste puterile mele de înţelegere. *De ce* făcuse Beck o călătorie cu maşina cu el era un lucru care mă nedumerea şi mai tare.

— Miroşi a spital. Beck îşi îngustă ochii către mine. Şi arăţi ca naiba.

— Mersi, am zis. Deci, până la urmă, trebuia să îi spun. Chiar nu crezusem că se mai simţea mirosul de spital după o săptămână, dar nasul încreţit al lui Beck îmi dovedea altceva. Am fost împuşcat.

Beck îşi acoperi gura cu degetele şi vorbi printre ele.

— Doamne. Unde? Nicăieri unde să mă facă să roşesc, sper.

Am arătat înspre gât.

— Nici pe departe atât de interesant.

— Totul e OK acum?

Întrebarea se referea la lupi. Dacă aflase cineva de noi. „Există o fată. E uimitoare. Ştie, dar totul e OK.“ Am încercat cuvintele în cap, dar nu am găsit niciun mod de a le verbaliza corect. Mi-l aminteam pe Beck spunându-mi că nu putem avea încredere în nimeni în afară de noi înşine. Aşa că am ridicat din umeri.

— Cât de OK poate fi.

Şi apoi am simţit că mă ia cu leşin. Beck avea să simtă

mirosul lui Grace în casă.

— Doamne, Sam, spuse Beck. De ce nu m-ai sunat pe mobil? Când ai fost împuşcat?

— Nu am numărul tău. De la telefonul de anul ăsta. În fiecare an, ne luam telefoane noi, din moment ce nu le foloseam pe timpul iernii.

Încă o privire care nu mi-a plăcut. Compasiune. Nu, milă. M-am prefăcut că nu văd.

Beck se scotoci prin buzunar şi scoase un telefon mobil.

— Uite, ia-l pe ăsta. E al lui Salem. Dar nu-i mai trebuie de-acum.

— Latră o dată pentru da, de două ori pentru nu?

Beck râânji.

— Exact. Oricum, are numărul meu în memorie. Aşa că foloseşte-l. S-ar putea să trebuiască să îi cumperi un încărcător.

Am crezut că era pe punctul de a mă întreba unde stau şi nu voiam să răspund. Aşa că am făcut semn cu bărbia înspre Tahoe.

— Deci ce-i cu noroiul? Şi de ce aţi făcut drumul ăsta?

Am ciocănit cu pumnul în laterala maşinii şi, spre surprinderea mea, ceva a ciocănit înapoi din interior. Nu ciocănit, mai degrabă a bubuit. Ca un şut. Am ridicat din sprânceană.

— Salem e aici, înăuntru?

— E din nou lup. S-a transformat în Canada, ticălosul, şi a trebuit să îl aduc înapoi aşa, şi năpârleşte de parcă s-ar schimba moda. Şi, ştii, cred că e nebun.

Eu şi Beck am râs amândoi de asta – de parcă mai era nevoie să fie spus.

M-am uitat înapoi la locul în care *simţisem* bubuitura sub pumnul meu.

— Deci ce-i cu bubuiala?

Beck ridică din sprâncene.

— Viitorul. Vrei să vezi?

Am ridicat din umeri şi m-am dat înapoi, ca să poată deschide portbagajul. Dacă puteam crede că sunt pregătit pentru ce era înăuntru, mă înşelasem amarnic.

Bancheta din spate a maşinii era strânsă, ca să fie mai mult spaţiu, şi, în portbagajul lărgit, erau trei trupuri. De om. Unul se sprijinea ciudat de spatele banchetei, altul era ghemuit într-o poziţie fetală şi celălalt zăcea strâmb de-a lungul uşii. Toţi aveau mâinile legate.

M-am holbat, iar băiatul sprijinit de banchetă s-a holbat şi el, cu ochii injectaţi. Era de vârsta mea, poate mai mic. Pe braţe, avea pete roşii şi am văzut acum că roşul se continua pe tot interiorul maşinii. Şi apoi, i-am mirosit: putoarea metalică a sângelui, duhoarea transpirată a fricii, aroma de pământ care se potrivea cu noroiul de pe exteriorul maşinii. Şi lup, lup, peste tot – Beck, Salem şi lupi necunoscuţi.

Fata chircită ca o minge tremura, şi, când m-am uitat la băiatul care se holba la mine din întuneric, am văzut că şi el tremura, încleştându-şi şi descleştându-şi degetele într-un nod încurcat de frică.

— Ajutor, spuse el.

M-am dat înapoi la câţiva metri pe alee, cu genunchii moi. Mi-am acoperit gura şi apoi m-am apropiat din nou să mă uit la ei. Băiatul avea o privire rugătoare.

Eram doar vag conştient că Beck era în apropiere, privindu-mă pur şi simplu, dar nu m-am putut abţine să nu mă uit la aceşti copii. Am rostit cu o voce străină.

— Nu. *Nu.* Copiii ăştia au fost muşcaţi. Beck, au fost muşcaţi.

M-am întors, mi-am împletit mâinile la ceafa, m-am întors din nou să mă uit la cei trei. Băiatul tremura violent, dar ochii îi erau aţintiţi asupra mea. „Ajutor!“

— La naiba, Beck. Ce ai făcut? Ce dracu’ ai făcut?

— Ai terminat? întrebă Beck calm.

M-am întors din nou, am închis ochii strâns şi apoi i-am deschis din nou.

— Terminat? Cum să termin? Beck, copiii ăştia se transformă.

— Nu o să discut cu tine până nu termini.

— Beck, tu *vezi* asta? M-am sprijinit de Tahoe, uitându-mă la fată, cu degetele ca nişte gheare pe mocheta pătată

de sânge. Avea probabil optsprezece ani şi purta un tricou mulat, multicolor. M-am dat înapoi de parcă asta i-ar fi făcut să dispară. Ce se întâmplă?

În portbagaj, băiatul începu să geamă, împingându-şi faţa în încheieturile legate. Pielea îi deveni cenuşie când începu să se transforme.

M-am întors cu spatele. Nu puteam privi. Nu fără să îmi amintesc cum a fost în acele prime zile. Mi-am ţinut degetele împletite la ceafă şi mi-am apăsat braţele pe urechi într-o strânsoare puternică, spunând la nesfârşit: „La naiba, la naiba, la naiba“. M-am convins că nu îi aud scâncetele. Nici măcar nu erau strigăte de ajutor; poate că deja simţise că locuinţa lui Beck era prea izolată ca să îl audă cineva. Sau poate că renunţase.

— Mă ajuţi să îi duc înăuntru? mă întrebă Beck.

M-am rotit să îl privesc şi am văzut un lup păşind din legăturile acum largi şi dintr-o cămaşă, mârâind şi speriindu-se când fata cu tricoul multicolor a gemut la picioarele lui. Într-o secundă, Beck sărise în spatele SUV-ului, zvelt şi animalic, şi aruncase lupul pe spate. Îl apucă de fălci cu o mână şi se uită fix în ochii lui.

— Nici să nu te gândeşti să te împotriveşti, se răsti el la lup. Nu tu eşti la conducere aici.

Beck lăsă liber botul lupului, şi capul acestuia lovi mocheta cu o bufnitură surdă, fără să protesteze. Lupul începu din nou să tremure; deja se pregătea să se transforme la loc.

„Doamne.“ Nu puteam să privesc scena. Parcă treceam chiar eu din nou prin asta, niciodată sigur cu privire la pielea pe care o am. M-am uitat în altă parte, la Beck.

— Ai făcut asta intenţionat, nu?

Beck se aşeză pe marginea portbagajului de parcă n-avea un lup în convulsii în spatele lui şi o fată care plângea lângă el. Şi celălalt – care nu se mişca. Mort?

— Sam, acesta e probabil ultimul meu an. Nu cred că mă mai transform în om anul viitor. Am avut nevoie de multă isteţime ca să rămân om după ce m-am transformat în sfârşit din lup.

Văzu că mă uit la gulerele în culori diferite de la gâtul lui şi a dat din cap.

— Avem nevoie de casa asta. Haita are nevoie de casa asta. Şi haita are nevoie de protectori capabili să se transforme la loc în oameni. Tu ştii asta deja. Nu ne putem baza pe oameni. Numai noi ne putem proteja.

N-am spus nimic.

El oftă greu.

— Anul ăsta e ultimul an şi pentru tine, nu, Sam? Nu credeam că te vei mai transforma anul acesta. Încă erai lup când m-am transformat eu şi ar fi trebuit să fie invers. Nu ştiu de ce ai avut parte de atât de puţini ani. Poate din cauza a ceea ce ţi-au făcut părinţii tăi. E tare păcat. Eşti cel mai bun dintre ei.

N-am spus nimic, pentru că nu mai aveam aer să rostesc ceva. Nu mă puteam concentra decât asupra faptului că avea sânge în păr. Nu observasem mai înainte, fiindcă părul lui era roşcat-închis, dar sângele uscase o şuviţă într-un vârtej ţeapăn.

— Sam, cine urma să aibă grijă de haită? Shelby? Trebuia să avem mai mulţi lupi. Mai mulţi lupi la începutul vieţii, ca să nu devină o problemă decât peste opt-zece ani.

M-am uitat la sângele din părul lui. Vocea îmi era plată.

— Şi Jack?

— Puştiul cu arma? se strâmbă Beck. Le putem mulţumi lui Salem şi lui Shelby pentru asta. Nu mă pot duce să-l caut. E prea frig. Va trebui să ne găsească el pe noi. Sper doar că n-o să facă vreo prostie înainte de asta. Să sperăm că o să aibă bunul-simţ să stea departe de oameni până e stabil.

Lângă el, fata ţipă, un vaiet ascuţit, slab, fără forţă şi între un tremur şi altul, pielea ei deveni de un albastru cremos ca al unui lup negru. Umerii i se convulsionară, braţele i se întinseră înainte pe labe noi acolo unde îi fuseseră degetele. Îmi aminteam durerea aşa de limpede de parcă mă transformam chiar eu – durerea pierderii. Am simţit agonia primului moment în care m-am pierdut pe mine însumi. Când am pierdut ce mă făcea Sam. Partea din

mine care nu-şi amintea numele lui Grace.

Mi-am şters o lacrimă, privind-o pe fata care se chinuia. O parte din mine voia să-l scuture pe Beck pentru că făcuse asta. Şi o parte din mine se gândea doar: „Slavă Domnului că Grace n-a trebuit niciodată să treacă prin asta.“

— Beck, i-am spus, clipind înainte să mă uit la el. O să te duci în iad pentru asta.

Nu am aşteptat să văd ce reacţie are. Am plecat pur şi simplu. Îmi doream să nu fi venit.

În seara aceea, ca în fiecare seară de când o întâlnisem, am strâns-o pe Grace în braţele mele, ascultând mişcările înăbuşite ale părinţilor ei în sufragerie. Erau ca nişte păsărele fără creier, ocupate, zburătăcind în şi din cuib la orice oră din zi şi din noapte, atât de implicate în plăcerea de a-şi construi cuibul, încât nu observaseră că era gol de ani de zile.

Erau gălăgioşi, râdeau, sporovăiau, zdrăngăneau vase în bucătărie, deşi nu văzusem vreo urmă că ar găti vreunul dintre ei. Erau ca nişte studenţi care găsiseră un bebeluş într-un coş de răchită şi nu ştiau ce să facă cu el. În cel fel ar fi fost Grace diferită dacă ar fi avut familia mea – haita? Dacă l-ar fi avut pe Beck.

În minte, l-am auzit pe Beck recunoscând ceea ce crezusem şi eu. Era adevărat că acesta era ultimul meu an.

Am şoptit:

— Sfârşitul.

Nu cu voce tare. Doar am încercat forma cuvintelor cu gura.

În fortăreaţa atentă a braţelor mele, Grace a oftat şi şi-a apăsat faţa de pieptul meu. Deja adormise. Nu era ca mine, care trebuia să urmăresc somnul cu săgeţi otrăvite; ea adormea într-o secundă. Am invidiat-o.

Nu-i aveam în faţa ochilor decât pe Beck şi pe copiii ăia, în mii de variante diferite.

Voiam să îi spun lui Grace despre asta. Nu voiam să îi spun.

Îmi era ruşine de Beck, eram sfâşiat între loialitatea faţă de el şi loialitatea faţă de mine – şi nici măcar nu realizasem până acum că puteau fi două lucruri diferite. Nu voiam ca Grace să gândească rău de el, dar voiam un confesional, un loc unde să depun greutatea aceasta imensă pe care o aveam în piept.

— Culcă-te, murmură ea abia auzit, agăţându-şi degetele în tricoul meu într-un fel care nu mă făcea să mă gândesc la somn. I-am sărutat ochii închişi şi am oftat. Ea scoase un sunet de apreciere şi şopti:

— Şşşt, Sam. Orice ar fi poate aştepta până mâine-dimineaţă. Şi, dacă nu, atunci nu merită. *Dormi.*

Şi pentru că mi-a spus ea, am adormit.

Treizeci şi doi
Grace

7° C

Primul lucru pe care mi l-a spus Sam a doua a zi a fost:

— E timpul să te scot la o întâlnire adevărată.

De fapt, primul lucru pe care l-a zis a fost:

— Părul tău arată ciudat dimineaţa.

Dar primul lucru lucid pe care l-a spus (am refuzat să cred că părul meu arăta ciudat dimineaţa) a fost treaba cu întâlnirea. Era o zi liberă la şcoală, aşa că puteam petrece toată ziua împreună – ceea ce era un răsfăţ. A spus asta în timp ce amesteca nişte terci de ovăz şi privea peste umăr înspre uşa de la intrare. Chiar dacă părinţii mei dispăruseră devreme pentru nu ştiu ce excursie la tata la serviciu, Sam tot părea îngrijorat că vor reapărea şi-l vor vâna cu furcile.

M-am dus lângă el şi m-am sprijinit de blatul de la bucătărie, trăgând cu ochiul în crăticioară. Nu eram încântată cu privire la terciul de ovăz. Mai încercasem o dată să îl fac şi avea un gust foarte… *sănătos.*

— Deci, în legătură cu întâlnirea asta. Unde mă duci? Într-un loc interesant, cum ar fi mijlocul pădurii?

El îşi apăsă degetul pe buzele mele, exact acolo unde se despărţeau. Nu zâmbi:

— La o întâlnire normală. Mâncare şi distracţie, distracţie, distracţie.

Am întors faţa, astfel că mâna lui era în părul meu acum.

— Mda, aşa pare, am rostit sarcastic, pentru că tot nu zâmbea. Nu credeam că faci chestii din astea normale.

— Îmi dai două castroane, te rog? spuse Sam. Le-am aşezat pe blat, şi Sam a împărţit terciul în ele, eliberând un miros dulce. Vreau doar să ieşim la o întâlnire normală, ca

să ai ceva real să îţi amin…

Se opri şi privi în jos, în castroane; avea braţele înfipte în blatul de bucătărie şi umerii ridicaţi până la urechi. În cele din urmă, se întoarse şi spuse:

— Vreau să fac lucrurile aşa cum trebuie. Putem încerca să facem ceva normal?

Am dat din cap că da, am acceptat unul dintre castroane şi am încercat o lingură de terci – avea gust de zahăr brun, de arţar şi ceva picant. Am arătat spre el cu o lingură plină de terci.

— Nu am nicio problemă în a face ceva normal. Chestia asta e lipicioasă.

— Ingrato, spuse Sam. Privi melancolic în castronul lui. Nu-ţi place.

— De fapt, e OK.

Sam zise:

— Beck îmi pregătea aşa ceva după ce am trecut peste mania cu ouăle.

— Ai avut o manie cu ouă?

— Am fost un copil ciudat, spuse Sam. Arătă spre castronul meu. Nu trebuie să mănânci dacă nu-ţi place. Când termini, plecăm.

— Unde mergem?

— E o surpriză.

Doar atât a trebuit să aud. Am înghiţit terciul imediat şi mi-am luat căciula, haina şi rucsacul.

Pentru prima dată în dimineaţa aceea, Sam râse, şi eu am fost ridicol de bucuroasă să îi aud râsul.

— Arăţi ca un căţeluş. Parcă îmi zdrăngăn cheile, şi tu ţopăi la uşă, aşteptându-ţi plimbarea.

— Ham.

Sam mă mângâie pe cap în drum spre ieşire şi ne-am aventurat amândoi în dimineaţa rece şi pastelată. După ce ne-am urcat în Bronco şi am ajuns pe şosea, am insistat din nou.

— Deci nu-mi spui unde mergem?

— Nu. Singurul lucru pe care ţi-l spun e să te prefaci că asta am făcut cu tine în prima zi în care te-am întâlnit, în

loc să fiu împuşcat.

— Nu am atâta imaginaţie.

— Eu da. O să îmi imaginez eu pentru tine, atât de tare, că va trebui să crezi. Zâmbi ca să îşi demonstreze imaginaţia, un zâmbet atât de trist, că mi s-a oprit respiraţia în gât. O să te curtez ca la carte şi apoi obsesia mea faţă de tine nu va mai părea aşa de înfiorătoare.

— Mie mi se pare că obsesia mea e înfiorătoare. Am privit pe fereastră. Din cer cădea încet câte un fulg de zăpadă. Am chestia aia, cum îi spune? Sindromul ăla în care te identifici cu oamenii care te salvează?

Sam scutură din cap şi conduse maşina în sensul opus şcolii.

— Te gândeşti la sindromul Münchausen, când o persoană se identifică cu răpitorul ei.

Am dat din cap că nu.

— Nu e acelaşi lucru. Nu ai Münchausen când inventezi boli ca să primeşti atenţie?

— Serios? îmi place să spun Münchausen. Îmi dă senzaţia că pot să vorbesc germană atunci când îl rostesc.

Am râs.

— Ulrik s-a născut în Germania, zise Sam. Avea tot soiul de poveşti interesante pentru copii despre vârcolaci.

Întoarse maşina pe drumul principal din centru şi începu să caute un loc de parcare.

— Spunea că, în vremuri străvechi, oamenii se lăsau muşcaţi intenţionat.

Am privit pe fereastră la Mercy Falls. Magazinele, de toate nuanţele de maro şi gri, păreau şi mai maro, şi mai gri sub cerul plumburiu şi, pentru luna octombrie, părea ameninţător de aproape de iarnă. Nu mai erau frunze verzi rămase în copacii care creşteau la marginea străzii, iar unii nu mai aveau frunze deloc, accentuând aspectul mohorât al oraşului. Numai beton cât vedeai cu ochii.

— De ce ar fi vrut să facă asta?

— În poveştile populare, se spune că se transformau în lupi şi furau oi şi alte animale când hrana era puţină. Şi unii dintre ei se transformau doar de amuzament.

I-am studiat faţa, încercând să îi interpretez vocea.

— E ceva amuzant în asta?

Sam se uită în altă parte – am crezut că era ruşinat de răspuns, până când am realizat că doar privea peste umăr, ca să parcheze în faţa unui şir de magazine.

— Unora dintre noi pare să le placă, poate mai mult decât să fie oameni. Shelby adoră să fie lup, dar, cum am spus, cred că viaţa ei de om a fost destul de groaznică. Nu ştiu. Jumătatea de lup a vieţii mele e o parte atât de profundă din mine, încât mi-e greu acum să îmi imaginez că aş putea trăi fără ea.

— Într-un sens pozitiv sau negativ?

Sam se uită la mine, fixându-mă cu ochii lui galbeni.

— Mi-e dor să fiu eu. Mi-e dor de tine. Tot timpul.

Am coborât privirea spre mâinile mele.

— Acum nu e nevoie să-ţi fie dor de mine.

Sam se întinse peste banchetă şi îmi atinse părul, trecându-şi mâna prin el până prinse doar vârfurile firelor între degete. Studie firele de păr de parcă ar fi conţinut secretele lui Grace în şuviţele de un blond-cenuşiu. Se îmbujoră uşor; încă mai roşea când îmi făcea complimente.

— Nu, recunoscu el chiar în acest moment, nici nu-mi pot aminti cum e să fii nefericit.

Spusele lui îmi aduseră lacrimi în colţurile ochilor. Am clipit, bucuroasă că el încă se mai uita la părul meu. Urmă o pauză lungă.

El spuse:

— Nu-ţi aminteşti de atac.

— Poftim?

— Nu-ţi aminteşti deloc de atac, nu-i aşa?

M-am încruntat şi mi-am tras rucsacul în poală, speriată de schimbarea de subiect aparent întâmplătoare.

— Nu ştiu. Poate. Parcă erau mai mulţi lupi, mult mai mulţi decât cred că ar fi putut fi în realitate. Şi îmi amintesc de tine… îmi amintesc că stăteai de-o parte şi apoi mi-ai atins mâna – Sam îmi atinse mâna – şi obrazul – îmi atinse obrazul – când ceilalţi erau duri cu mine. Cred că voiau să mă mănânce, nu?

Vocea lui era blândă.

— Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat după aceea? Cum ai supravieţuit?

Am încercat să îmi amintesc. Era un amestec de zăpadă, de roşu şi de răsuflări pe faţa mea. Apoi, mama ţipând. Dar trebuie să mai fi fost ceva între toate astea. Cumva, trebuie să fi ajuns din pădure acasă. Am încercat să îmi imaginez că am mers, că m-am împleticit prin zăpadă.

— Am mers pe jos?

El mă privi, aşteptând să îmi răspund la propria întrebare.

— Ştiu că nu. Nu-mi amintesc. De ce nu-mi amintesc?

Eram frustrată de incapacitatea creierului meu de a-şi aminti. Părea o chestie atât de simplă. Dar îmi aminteam doar mirosul lui Sam, Sam peste tot, şi apoi sunetul nefamiliar al mamei mele panicate în timp ce căuta telefonul.

— Nu-ţi face griji, spuse Sam. Nu contează. Dar m-am gândit că probabil conta.

Am închis ochii, rememorând mirosul pădurii în ziua aceea şi apoi senzaţia de legănare în vreme ce mă îndreptam înapoi spre casă cu braţe strânse în jurul meu. Am deschis din nou ochii.

— Tu m-ai dus în braţe.

Sam mă privi brusc.

Îmi reveneau amintirile, în felul în care îţi aminteşti visele febrile.

— Dar erai om, am spus. Îmi *amintesc* că te-am văzut ca lup. Dar trebuie să fi fost om ca să mă duci în braţe. Cum ai făcut asta?

El ridică din umeri neajutorat.

— Nu ştiu cum m-am schimbat. E la fel ca atunci când am fost împuşcat şi eram om când m-ai găsit.

Am simţit ceva fluturându-mi în piept, speranţă.

— Te poţi transforma din proprie voinţă?

— Nu e chiar aşa. A fost doar de două ori. Şi nu am fost în stare s-o mai fac niciodată, oricât de tare mi-am dorit. Şi, crede-mă, mi-am dorit destul de tare.

Sam opri motorul maşinii cu un aer care însemna sfârşitul conversaţiei, iar eu am căutat în rucsac şi am scos o căciulă. În timp ce el încuia maşina, eu am rămas pe trotuar şi am aşteptat.

Sam veni prin spatele maşinii şi se opri brusc când mă văzu:

— Doamne Sfinte, ce-i *aia?*

Cu degetul arătător şi cu mijlociul am ridicat ciucurele multicolor în vârful capului.

— În limba mea se numeşte *căciulă.* Îmi ţine de cald la urechi.

— O, Doamne, spuse Sam din nou şi se apropie de mine. Îmi cuprinse faţa în mâini şi mă studie.

— E oribil de dulce.

Mă sărută, se uită la căciulă, apoi mă sărută din nou.

Am jurat să nu pierd niciodată căciula cu ciucuri. Sam încă îmi mai ţinea faţa în mâini; eram sigură că deja toată lumea din oraş se uită la noi. Dar nu voiam să mă desprind şi l-am lăsat să mă mai sărute încă o dată, de data asta delicat ca zăpada, o atingere abia simţită, şi apoi mi-a dat drumul şi, în schimb, m-a luat de mână.

A durat un moment până să îmi recapăt vocea şi, când am făcut-o, nu mă puteam abţine să nu zâmbesc.

— OK, unde mergem?

Era destul de frig, aşa că ştiam că e aproape; nu puteam rămâne pe-afară mult timp.

Degetele noastre erau împletite.

— La un magazin specific lui Grace. Asta ar face orice domn care se respecta.

Am chicotit, ceva complet necaracteristic mie, şi Sam a râs pentru că ştia. Eram ameţită de Sam. L-am lăsat să mă conducă pe trotuarul de beton către Raftul Strâmb, o mică librărie independentă; nu mai fusesem acolo de un an. Părea o prostie, având în vedere că citeam atâtea cărţi, dar eram doar o biată elevă de liceu cu o alocaţie limitată. Îmi luam cărţile de la bibliotecă.

— Asta e un magazin specific lui Grace, nu? Sam împinse uşa fără să aştepte un răspuns. Un val minunat de

miros de carte nouă veni înspre noi, amintindu-mi imediat de Crăciun. Cu un *clinchet* melodios, uşa magazinului se închise în spatele nostru, şi Sam îmi dădu drumul la mână.

— Încotro? Îţi cumpăr o carte. Ştiu că vrei una.

Am zâmbit către rafturi, inhalând din nou. Sute de mii de pagini care nu fuseseră niciodată întoarse mă aşteptau pe mine. Rafturile, dintr-un lemn cald, deschis la culoare, erau aglomerate de cotoare de toate culorile. Recomandările personalului erau aranjate pe mese, iar copertele lor lucioase reflectau lumina spre mine. În spatele cubiculului unde stătea casierul, ignorându-ne, scări acoperite cu mochetă de un vişiniu intens duceau în sus, spre lumi necunoscute.

— Aş putea să locuiesc aici, am spus.

Sam îmi privi faţa cu o plăcere evidentă.

— Îmi amintesc că te priveam citind cărţi în leagăn. Chiar şi pe vremea cea mai câinoasă. De ce nu citeai înăuntru dacă era aşa de frig?

Am mângâiat cu privirea şiruri după şiruri de cărţi.

— Cărţile sunt mult mai reale când le citeşti afară.

Mi-am muşcat buza, privirea zburându-mi din raft în raft.

— Nu ştiu unde să merg mai întâi.

— O să îţi arăt ceva, spuse Sam.

Felul în care o spuse mă făcu să cred că nu era doar ceva, ci un ceva foarte uimitor ce aşteptase toată ziua să îmi arate. Mă luă din nou de mână şi mă conduse prin magazin, dincolo de casierul neinteresat şi în sus, pe scările silenţioase care înghiţeau sunetele paşilor noştri şi le păstrau înăuntru.

La etaj era o mică mansardă, mai mică decât jumătate din magazin, cu o balustradă care să ne împiedice să ne prăbuşim la parter.

— Am lucrat aici într-o vară. Stai jos. Aşteaptă. Sam mă conduse către un fotoliu vechi de două persoane, de culoare vişinie, care ocupa o mare parte din spaţiul mansardei. Mi-am scos căciula şi m-am aşezat fermecată de ordinele lui şi i-am examinat fundul în timp ce căuta pe

rafturi ceea ce căuta. Fără să îşi dea scama că îl fixez cu privirea, el se ghemui, trecându-şi degetele peste cotoare de parcă erau nişte prieteni vechi. I-am privit forma umerilor, înclinarea capului, felul în care o mână se încordă, cu degetele răsfirate pe podea, ca să se sprijine când îngenunche. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta şi veni spre fotoliu.

— Închide ochii, spuse el.

Fără să aştepte, îşi apăsă mâna peste pleoapele mele, închizându-le pentru mine. Am simţit cum se adânceşte fotoliul când s-a strecurat lângă mine, am auzit sunetul inexplicabil de tare al copertei care se deschide, paginile din interior frecându-se una de alta în timp ce le întorcea.

Apoi, i-am simţit respiraţia în urechea mea pe când îmi şoptea încet de tot: „Sunt prea singur pe lume şi totuşi nu-s singur destul, orice ceas să-mi fie sfinţit. Sunt prea neînsemnat pe lume şi totuşi nici mic nu-s destul să pot fi în faţa ta ca un lucru-nţelept, tăinuit. Voinţa mea o vreau şi vreau pe-al faptei drum să duc voinţa mea“. Făcu o pauză lungă, în care singurul sunet era răsuflarea lui un pic tremurată înainte să continue: „Vreau în tăcute vremi, şovăitoare oarecum, când se apropie ceva, să fiu între cei care ştiu sau singur să fiu. Vreau toată fiinţa să-ţi reflect, să-ţi sorb, nicicând să nu fiu prea bătrân sau orb, să îţi pot ţine chipul greu, şovăitor. Vreau să mă desfăşor. Nicicând nu vreau încovoiat să fiu, căci nu sunt eu când sunt încovoiat“[4].

Mi-am întors faţa spre vocea lui, cu ochii tot închişi, şi el şi-a pus gura peste a mea. Am simţit cum îşi retrage uşor buzele – doar un moment apoi am auzit foşnetul cărţii puse pe jos cu blândeţe, şi apoi şi-a pus braţele în jurul meu.

Buzele lui erau răcoroase şi aspre, aveau gust de mentă şi de iarnă, dar mâinile lui delicate pe ceafa mea promiteau zile lungi şi vară pentru totdeauna. M-am simţit aeriană, ca şi cum nu inhalam suficient aer, ca şi cum

[4] Fragment din poezia *Sunt prea singur pe lume fi totuşi nu-s singur destul* de Rainer Maria Rilke, traducere Maria Banuş, Editura pentru literatură universală, Bucureşti, 1966(n. tr.)

cineva îmi fura aerul imediat ce îl inspiram.

Sam se lăsă pe spate pe fotoliu, doar un pic, şi mă trase în cercul pe care îl făcu trupul lui, şi mă sărută, şi mă sărută, atât de atent, de parcă buzele mele erau o floare şi, dacă le atingea prea tare, m-ar fi putut răni.

Nu ştiu cât timp am stat aşa, îmbrăţişaţi pe canapea, sărutându-ne în tăcere, înainte ca Sam să observe că plâng. L-am simţit ezitând, cu apa sărată pe limba lui, înainte să îşi dea seama ce însemna acest gust.

— Grace. Plângi?

N-am spus nimic, pentru că asta ar fi făcut motivul lacrimilor mele mai real. Sam mi le şterse cu degetul mare, apoi îşi trase mâneca peste pumn, ca să şteargă urmele cu ţesătura cămăşii.

— Grace? Ce se întâmplă? Am greşit cu ceva? Ochii galbeni ai lui Sam îmi cercetară chipul, căutând indicii în vreme ce eu scuturam din cap. La parter, am auzit cum casierul serveşte un alt client. Părea foarte departe.

— Nu, am zis în cele din urmă. Am şters o altă lacrimă din ochi înainte să apuce să cadă. Nu, tu ai făcut totul bine. Doar că…

Nu puteam s-o rostesc. Nu puteam.

Sam nici n-a tresărit.

— Asta e ultimul meu an.

Mi-am muşcat buza cu putere şi am şters o altă lacrimă.

— Nu sunt pregătită. Niciodată n-o să fiu.

Nu spuse nimic. Poate nu avea nimic de spus. În schimb, şi-a înfăşurat din nou braţele în jurul meu, doar că, de data asta, mi-a lipit obrazul de pieptul lui şi şi-a trecut mâna pe ceafa mea, stângaci, dar consolator. Am închis ochii şi am ascultat bătaia inimii lui până când ritmul ei s-a potrivit cu al meu. În cele din urmă, şi-a lăsat obrazul pe creştetul meu şi a şoptit:

— Nu avem timp să fim trişti.

Când am ieşit din librărie, soarele era sus pe cer şi mi-am dat seama, şocată, cât de mult timp trecuse. Ca la un semn, stomacul m-a înţepat de foame.

— Prânzul, am spus. Imediat. O să mă ofilesc şi o să

dispar de tot. Şi atunci o să fii măcinat de vină.

— Nu mă îndoiesc. Sam îmi luă sacoşa cu cărţi noi şi se întoarse să le pună în Bronco, dar îngheţă la jumătatea drumului înspre maşină, cu ochii fixaţi undeva în spatele meu.

— La naiba. Vine.

Se întoarse cu spatele la mine şi descuie maşina, îndesând cărţile pe scaunul pasagerului, încercând să treacă neobservat. M-am întors şi am văzut-o pe Olivia, care părea răvăşită şi obosită. Apoi, John se ivi în spatele ei şi îmi zâmbi cu toată gura. Nu-l mai văzusem dinainte să-l cunosc pe Sam şi, prin comparaţie, nu-mi puteam imagina cum am crezut vreodată că e chipeş. Arăta prăfuit şi banal faţă de chica neagră de păr şi ochii aurii ai lui Sam.

— Bună, frumoaso, spuse John.

Asta l-a făcut pe Sam să se întoarcă imediat. Nu se mişcă spre mine, dar nici nu trebuia – ochii lui galbeni l-au oprit urgent pe John. Sau poate că doar atitudinea lui Sam lângă mine, cu umerii ţepeni. Într-o secundă, mi-a trecut prin minte că Sam ar putea fi periculos – că poate în mod normal îşi înăbuşea lupul din el mai mult decât dădea de înţeles.

John avea o expresie ciudată, greu de interpretat, care mă făcu să mă întreb dacă toate lunile alea de flirt prefăcut nu fuseseră mai reale decât crezusem.

— Bună, zise Olivia. Se uită spre Sam, a cărui privire era fixată pe aparatul foto agăţat de umărul ei. Privi în jos şi îşi frecă ochii de parcă avea ceva într-unul dintre ei.

Disconfortul lui Sam era molipsitor, aşa că am zâmbit nesincer.

— Salut. Ce ciudat să dau peste voi aici.

— Facem doar nişte comisioane pentru mama.

Privirea lui John zbură spre Sam şi zâmbi un pic prea plăcut. Obrajii mi se încălziră din cauza bătăliei tăcute între masculi; era oarecum flatant, chiar dacă ciudat.

— Şi Olivia a vrut să vină la librărie, dacă tot eram pe-afară. E al naibii de frig aici. O să mă duc înăuntru.

— Crezi că îi lasă pe analfabeţi să intre? l-am tachinat eu, aşa cum făceam pe vremuri.

John rânji atunci, iar toată tensiunea dispăru şi îi zâmbi larg şi lui Sam, de parcă i-ar fi spus: „Mda, mult noroc cu ea“, înainte să intre în librărie. Sam îi zâmbi şi el, oarecum, cu ochii mijiţi, prefăcându-se în continuare că are ceva în ochi. Olivia rămase pe trotuarul de lângă uşa librăriei, cu braţele strânse în jurul ei.

— N-am crezut niciodată că o să te văd afară din casă aşa devreme într-o zi fără şcoală, îmi zise ea. Vorbea cu mine, dar se uita la Sam. Credeam că hibernezi în zilele libere.

— Nu, azi nu, am spus. După atâta timp în care nu vorbisem cu ea, aveam senzaţia că nu mai ştiu cum s-o fac. M-am trezit devreme ca să văd cum e.

— Uimitor, rosti Olivia. Încă se mai uita la Sam, cu o întrebare nerostită în aer. Nu voiam să le fac cunoştinţă, mai ales că Sam părea atât de stânjenit în prezenţa Oliviei şi a aparatului ei foto, dar eram superconştientă de modul în care ne privea; spaţiul dintre noi, cum se schimba când ne mişcăm, conectaţi de legături invizibile. Şi atingerile întâmplătoare. Ochii ei urmăriră mâna lui spre braţul meu, unde îmi atinse uşor mâneca, apoi se mutară pe cealaltă mână, aşezată pe mânerul portierei – relaxată, de parcă o mai deschisese de multe ori. De parcă era familiarizat cu maşina şi cu mine. În cele din urmă, Olivia spuse:

— El cine e?

Am privit spre Sam, să îi cer aprobarea. Pleoapele lui erau tot coborâte, ferindu-şi ochii.

— Sam, zise el încet.

Era ceva în neregulă cu tonul vocii sale. Nu se uita la aparatul foto, dar mi se *părea* că atenţia lui era aţintită asupra lui. Vocea mea îi preluă fără să vrea neliniştea când am spus:

— Ea e Olivia. Olive, eu şi Sam ieşim împreună. Adică, suntem iubiţi.

Am aşteptat ca ea să comenteze, dar, în schimb, a zis:

— Te recunosc.

Lângă mine, Sam a înţepenit până când ea a adăugat:

— De la librărie, nu?

Sam a ridicat privirea spre ea, şi Olivia a dat din cap aproape imperceptibil:

— Da, de la librărie.

Olivia, cu braţele tot încrucişate, îşi pipăi marginile puloverului, dar nu îşi luă ochii de la ochii lui Sam. Părea să se lupte pentru a-şi găsi cuvintele.

— Eu… porţi lentile de contact? Scuze că sunt aşa directă. Probabil, eşti întrebat foarte des.

— Da. Sunt întrebat foarte des şi da, port lentile.

Ceva ca o umbră de dezamăgire trecu peste chipul Oliviei.

— Ei bine, sunt foarte tari. Aă. Mă bucur că te-am cunoscut. Se întoarse spre mine şi spuse: Îmi pare rău. Ne-am certat dintr-o mare prostie.

Orice plănuisem să spun a dispărut când a zis: „Îmi pare rău“.

— Şi mie îmi pare rău, am răspuns un pic cam neconvingător, pentru că nu eram foarte sigură de ce mă scuz.

Olivia se uită la Sam, apoi iarăşi la mine.

— Da. Eu doar… M-ai putea suna? Mai târziu?

Am clipit, surprinsă.

— Da, sigur că da! Când?

— Eu… de fapt, pot să te sun eu? Nu ştiu când va fi un moment potrivit. E OK aşa? Pot să te sun pe mobil?

— Oricând. Eşti sigură că nu vrei să mergem undeva să vorbim acum?

— Aă, nu, nu acum. Nu pot din cauza lui John. Dădu din cap şi se uită din nou la Sam. Vrea să ieşim pe undeva. Mai târziu, sigur e OK, cu siguranţă. Mulţumesc, Grace. Vorbesc serios. Îmi pare atât de rău de cearta noastră tâmpită.

Am strâns din buze. Pentru ce îmi mulţumea?

John scoase capul pe uşa librăriei.

— Olive? Vii sau ce faci?

Olivia ne făcu semn cu mâna, apoi dispăru în librărie, cu

un *clinchet* al clopoţelului de deasupra uşii.

Sam îşi împleti mâinile la ceafă şi scoase un oftat profund, tremurat. Merse în cerc pe trotuar, fără să îşi lase mâinile jos.

Am trecut de el şi am deschis portiera pasagerului.

— Ai de gând să îmi spui ce se întâmplă? Eşti timid în faţa aparatului sau e mai mult de-atât?

Sam veni pe partea cealaltă a maşinii, urcă şi trânti uşa, de parcă voia să se izoleze de Olivia şi de toată ciudăţenia conversaţiei.

— Îmi pare rău. Doar că… am văzut unul dintre lupi ieri şi povestea asta cu Jack mă stresează cumplit. Şi Olivia… a făcut poze cu noi toţi. Ca lupi. Şi ochii mei… Mi-a fost teamă că Olivia ştie mai multe despre mine decât spune şi pur şi simplu… am luat-o razna. Ştiu. M-am purtat ca un ţicnit, nu?

— Da, aşa te-ai purtat. Ai noroc că ea s-a purtat mai nebuneşte decât tine. Sper să mă sune mai târziu.

Am simţit cum neliniştea mi se strecoară în suflet.

Sam îmi atinse braţul.

— Vrei să mergem undeva să mâncăm sau mergem direct acasă?

Am gemut şi mi-am lăsat fruntea în mâini.

— Hai acasă. Doamne! Mă simt aşa de ciudat că nu am aflat despre ce vorbea.

Sam nu zise nimic, dar era în regulă. Îmi repetam în minte conversaţia cu Olivia, ca să îmi dau seama de ce fusese atât de stânjenitoare. Încercând să înţeleg ce nu fusese spus. Ar fi trebuit să îi zic mai multe după ce mi-a spus că îi pare rău. Dar ce altceva mai era de spus?

Am parcurs drumul înapoi spre casă în linişte până când mi-am dat seama ce îngrozitor de egoistă eram.

— Îmi pare rău, am stricat întâlnirea noastră. M-am întins şi l-am luat pe Sam de mâna liberă; el îşi strânse degetele în jurul degetelor mele. Mai întâi am bocit – iar eu nu bocesc niciodată, îţi spun sigur – şi acum sunt total distrasă de Olivia.

— Taci din gură, spuse Sam împăciuitor. Ziua nu s-a

terminat încă. Şi e drăguţ să te văd şi pe tine... *emoţionându-te...* măcar o dată. În loc să fii aşa de stoică mereu.

Am zâmbit la gândul ăsta.

— Stoică? Îmi place.

— M-am gândit că o să îţi placă. Dar a fost drăguţ să nu mai fiu eu ăla mâţâit.

Am izbucnit în râs.

— Eu nu aş folosi termenul ăsta ca să te descriu.

— Nu crezi că sunt o floare delicată în comparaţie cu tine? Când am râs din nou, el a insistat: Bine, ce cuvinte ai folosi, atunci?

M-am lăsat pe spate în scaun, gândindu-mă, în timp ce Sam se uita la mine nesigur. Avea dreptate să pară nesigur. Mintea mea nu funcţiona foarte bine cu vorbele – cel puţin nu în sensul acela abstract, descriptiv.

— Sensibil, am încercat.

Sam traduse:

— Sentimental.

— Creativ.

— Periculos de emo.

— Gânditor.

— Feng shui.

Am râs atât de tare că am fornăit.

— Cum ai ajuns la *feng shui* de la gânditor?

— Ştii tu, pentru că în feng shui aranjezi mobila şi plantele, şi toate alea în moduri gândite. Sam ridică din umeri. Ca să te facă să fii calm. Zen. Sau ceva de genul ăsta. Nu sunt sută la sută sigur cum funcţionează, în afară de partea cu gânditul.

L-am pocnit în braţ, în joacă, şi am privit pe geam pe măsură ce ne apropiam de casă. Treceam printr-o zonă cu stejari în drum spre locuinţa părinţilor mei. Frunze de un maro-portocaliu prăfuit, uscate şi moarte atârnau de crengi şi fluturau în vânt, aşteptând o rafală să le doboare la pământ. Aşa era Sam: trecător. O frunză de vară agăţată de o creangă îngheţată cât de mult timp posibil.

— Eşti frumos şi trist, am spus în cele din urmă, fără să

mă uit la el. Exact ca ochii tăi. Eşti ca un cântec pe care l-am auzit când eram copil şi am uitat că îl ştiu până când l-am auzit din nou.

O vreme nu se auzi decât sunetul vâjâitor al cauciucurilor pe asfalt şi apoi Sam zise încet:

— Mulţumesc.

Ne-am dus acasă şi am dormit în patul meu toată după-amiaza, cu picioarele noastre îmbrăcate în blugi împletite şi cu faţa îngropată în gâtul lui, cu radioul murmurând pe fundal. La cină, am coborât în bucătărie, să căutăm mâncare. În timp ce Sam asambla cu atenţie nişte sendvişuri, am încercat s-o sun pe Olivia.

A răspuns John.

— Îmi pare rău, Grace. A ieşit. Vrei să îi transmit ceva sau doar să te sune?

— Spune-i doar să mă sune, am zis, simţind oarecum că am dezamăgit-o pe Olivia. Am închis telefonul şi am trecut absentă un deget pe blatul din bucătărie. Mă tot gândeam la ce spusese ea: „Ne-am certat dintr-o mare prostie“.

— Când am venit, ai observat că mirosea urât la intrare? Pe treptele de la intrare?

Sam îmi dădu un sendviş.

— Da.

— A urină, am spus. A urină de lup.

Vocea lui Sam părea nefericită.

— Mda.

— Cine crezi că a fost?

— Nu cred, spuse Sam. *Ştiu.* E Shelby. O pot mirosi. A mai urinat şi pe verandă. Am simţit mirosul când am fost ieri acolo.

Mi-am amintit ochii ei privindu-mă prin fereastra de la dormitor şi m-am strâmbat.

— De ce face asta?

Sam dădu din cap şi păru nesigur când zise:

— Tot ce sper este că e vorba despre mine şi nu despre tine. Sper doar că mă urmăreşte pe mine. Privirea lui alunecă spre holul de la intrare; în depărtare, se auzi o

maşină pe şosea. Cred că e mama ta. O să dispar. M-am încruntat în urma lui în timp ce el se retrăgea cu sendvişul în camera mea, iar uşa se închise încet după el, lăsându-mă cu toate întrebările şi îndoielile cu privire la Shelby.

Afară, cauciucurile maşinii scârţâiră pe alee. Mi-am luat rucsacul şi m-am aşezat la masă, astfel că, atunci când a intrat mama, eu eram cu nasul în nişte exerciţii de matematică.

Mama intră ca o vijelie şi trânti un teanc de hârtii pe blatul din bucătărie, aducând cu ea un curent de aer rece. Am tresărit, sperând că Sam e la adăpost în dormitorul meu. Cheile îi zornăiră când alunecară pe podea. Ea le ridică, înjurând uşor, şi le aruncă înapoi peste hârtii.

— Ai mâncat deja? Am chef de o gustare. Am jucat paintball în excursie! Îţi dai seama, compania lui a plătit pentru asta.

M-am încruntat la ea. Jumătate din creierul meu se gândea la Shelby dând târcoale casei, privindu-l pe Sam, privindu-mă pe mine. Sau privindu-ne împreună.

— Ca un fel de joc de echipă, nu?

Mama nu răspunse. Deschise frigiderul şi întrebă:

— Avem ceva ce pot mânca în timp ce mă uit la televizor? Doamne! Ce-i asta?

— E un cotlet de porc, mamă. Îl bag mâine la cuptor.

Ea se cutremură şi închise frigiderul.

— Arată ca un melc uriaş congelat. Vrei să te uiţi la un film cu mine?

Am privit dincolo de ea, înspre hol, căutându-l pe tata, dar holul era gol.

— Unde e tata?

— A ieşit să mănânce ceva cu angajaţii noi de la firmă. Te porţi de parcă te-am rugat să stai cu mine doar fiindcă el nu e aici.

Mama făcu o grămadă de gălăgie prin bucătărie, turnându-şi nişte cereale şi lăsând cutia deschisă pe masă, şi apoi se îndreptă spre canapea.

Altă dată, aş fi înhăţat ocazia de a mă ghemui pe canapea cu mama. Dar acum, mi se părea prea puţin şi

prea târziu. Aveam pe altcineva care mă aştepta.

— Nu mă simt prea bine, i-am spus mamei. Cred că mă duc la culcare devreme.

Nu mi-am dat scama că îmi doream să se întristeze până când am constatat că n-a făcut-o. Pur şi simplu, a sărit pe canapea şi a înşfăcat telecomanda. Când m-am întors să plec, ca mi-a spus:

— Apropo, să nu laşi saci de gunoi pe veranda din spate, OK? Animalele cotrobăie prin ei.

— Da, am zis şi am avut sentimentul că ştiu ce animal anume. Am lăsat-o să se uite la film pe canapea, mi-am luat temele şi am dus totul în camera mea. Când am deschis uşa dormitorului, l-am găsit pe Sam ghemuit în patul meu, citind un roman la lumina veiozei, arătând de parcă făcea parte din peisaj. Ştiu că m-a auzit intrând, dar nu a ridicat ochii din carte un moment, până şi-a terminat pasajul. Adoram să mă uit la forma pe care o făcea trupul lui în timp ce citea, de la panta curbată a gâtului aplecat peste pagini până la forma alungită a picioarelor.

În cele din urmă, îşi îndesă degetul în carte ca semn şi o închise, zâmbindu-mi cu sprâncenele adunate la un loc într-o expresie permanent tristă. Întinse un braţ, ca o invitaţie, şi eu mi-am trântit manualele la capătul patului şi m-am dus lângă el. Îşi ţinu romanul cu o mână şi îmi mângâie părul cu cealaltă, şi împreună am citit ultimele trei capitole. Era o carte ciudată, în care toţi fuseseră luaţi de pe pământ, cu excepţia personajului principal şi a iubitei lui, iar ei trebuiseră să aleagă dacă să îi găsească pe cei care fuseseră luaţi sau să rămână singuri pe pământ şi să îl repopuleze după plac. Când am terminat, Sam s-a rostogolit pe spate şi a rămas cu privirea aţintită în tavan. Am desenat cu degetele cercuri lente pe stomacul lui plat.

— Tu ce ai alege? m-a întrebat el.

În carte, personajele îi căutaseră pe ceilalţi, dar, până la urmă, au fost despărţiţi şi au sfârşit singuri. Din nu ştiu ce motiv, întrebarea lui Sam mi-a făcut inima să bată mai tare şi am apucat în pumn o bucată din tricoul lui.

— Nu se înţelege?

Sam şi-a strâns buzele.

Abia mai târziu mi-am dat seama că Olivia nu mă sunase. Când am sunat la ea acasă, mama ei mi-a spus că e încă ieşită.

O mică voce din interiorul meu mi-a zis: *Ieşită? Unde puteai* ieşi *în Mercy Falls?*

În seara aceea, când am adormit, am visat faţa lui Shelby la fereastra mea şi ochii lui Jack în pădure.

Treizeci şi trei
Sam

5° C

În scara aceea, pentru prima dată de ceva timp, am visat câinii domnului Dario.

M-am trezit asudat şi tremurând, cu gust de sânge în gură. M-am rostogolit de lângă Grace, având senzaţia că bubuitul inimii mele o s-o trezească şi mi-am lins buzele pline de sânge. Îmi muşcasem limba.

Era atât de uşor să uit violenţa primitivă a lumii mele când eram om, în siguranţă, în patul lui Grace. Era uşor să consideri lupii aşa cum ne vedea ea: fantome în pădure, tăcuţi, magici. Şi, dacă am fi fost doar lupi, poate ar fi avut dreptate. Lupii adevăraţi n-ar fi fost o ameninţare. Dar aceştia nu erau lupi adevăraţi.

Visul îmi şoptea că ignor toate semnele. Cele care spuneau că aduc violenţa lumii mele în lumea lui Grace. Lupii de la şcoală, de-acasă de la prietena ei şi acum la ea acasă. Lupi care ascund inimi de om în interiorul blănilor.

Întins acolo, în patul lui Grace, în camera întunecată, mi-am forţat urechile, ascultând. Mi s-a părut că aud gheare pe verandă şi mi-am imaginat că simt mirosul lui Shelby chiar şi prin fereastră. Ştiu că mă voia – voia ceea ce reprezentam eu. Eram preferatul lui Beck, şeful uman al haitei, şi al lui Paul, şeful lup al haitei, şi succesorul logic al amândurora. În lumea noastră mică, aveam foarte multă putere.

Şi da, Shelby voia putere.

Câinii lui Dario au dovedit asta. Când aveam treisprezece ani şi locuiam în casa lui Beck, cel mai apropiat vecin al nostru (la douăzeci şi cinci de hectare distanţă) s-a mutat şi şi-a vândut conacul imens unui

bogătaş excentric, domnul Dario. Mie, personal, domnul Dario nu mi s-a părut aşa de impresionant. Avea un miros ciudat care sugera că a murit şi a fost îmbălsămat. Aproape tot timpul cât am fost la el în casă ne-a povestit ce alarmă sofisticată şi-a instalat ca să îşi protejeze afacerea cu antichităţi („Adică droguri“, mi-a explicat Beck mai târziu) şi a bătut câmpii cu privire la câinii de pază cărora le dădea drumul în curte când el nu era acasă.

Apoi, ni i-a arătat. Erau nişte gargui aduşi la viaţă, măşti rânjite, pline de spume şi cu piele palidă, ridată. O rasă sud-americană menită să păzească vite, a spus domnul Dario. Părea mulţumit când ne-a explicat că pot să sfâşie faţa unui om şi s-o mănânce. Expresia lui Beck era nesigură când a spus că speră că domnul Dario nu le dă drumul din curte. Arătând spre zgărzile câinilor, cu ţepi metalici pe interior („îi electrocutează ca naiba“, mi-a spus Beck mai târziu, făcând o mişcare tremurată ca să indice voltajul), domnul Dario ne-a asigurat că singurii oameni care vor rămâne fără feţe vor fi cei care se vor strecura pe proprietatea lui noaptea, ca să îi fure antichităţile. Ne-a arătat panoul care controla zgărzile electrice ale câinilor şi îi ţinea pe lângă casă; era acoperit de o vopsea neagră, prăfoasă, care îi lăsă pete negre pe mâini.

Nimeni nu păru să se mai gândească la câini după aceea, dar eu eram obsedat de ei. Nu mă puteam gândi decât că vor scăpa şi îi vor sfâşia pe Beck sau pe Paul în bucăţi, că le vor smulge feţele şi le vor mânca. Timp de săptămâni întregi, am fost preocupat de câinii aceia şi, în căldura verii, l-am căutat pe Beck care se afla în bucătărie, în pantaloni scurţi şi tricou, marinând coaste pentru grătar.

— Beck?

Nu a ridicat capul, atent la marinată.

— De ce ai nevoie, Sam?

— Îmi arăţi cum să omor câinii domnului Dario? Beck s-a întors cu faţa spre mine şi am adăugat: Dacă ar fi cazul?

— Nu va trebui să faci asta.

Uram să mă rog de el, dar am făcut-o oricum.

— Te rog!

Beck tresări.

— Tu nu ai stomacul potrivit să faci aşa ceva.

Era adevărat – ca om, aveam o sensibilitate agonizantă la vederea sângelui.

— Te rog!

Beck se strâmbă şi mi-a spus că nu, dar, a doua zi, a adus acasă vreo şase pui cruzi şi m-a învăţat cum să găsesc partea slabă a încheieturilor şi să le rup. Fiindcă n-am leşinat la vederea puilor rupţi în bucăţi, a adus carne roşie, plină de sânge, care îmi făcea falca să se încleşteze de greaţă. Oasele erau tari, reci, neiertătoare în mâinile mele, imposibil de rupt fără să găsesc încheietura.

— Nu te-ai săturat de asta încă? m-a întrebat Beck după câteva zile.

Am dat din cap că nu; câinii îmi bântuiau visele şi alergau prin cântecele pe care le scriam. Aşa că am continuat. Beck a găsit filmuleţe cu lupte de câini; ne uitam împreună cum câinii se sfâșiau unii pe alţii. Mi-am ţinut palma apăsată pe gură, cu stomacul răscolit de vederea maţelor, şi am privit cum unii câini se repezeau la jugulară, şi alţii la picioarele din faţă, muşcându-le şi făcându-şi adversarii neputincioşi. Beck îmi atrase atenţia asupra unei lupte anume, inegală, între un pitbull uriaş şi un terrier micuţ.

— Uită-te la căţel. Ăsta ai fi tu. Când eşti om, eşti mai puternic decât oamenii obişnuiţi, dar tot nu o să fii suficient de puternic ca unul dintre câinii lui Dario. Uite cum luptă ăla mic. Îl slăbeşte pe câinele cel mare. Apoi, îl sufocă.

Am privit cum micul terrier omoară câinele mai mare. Şi apoi, eu şi Beck am ieşit şi ne-am luptat – câine mare, câine mic.

Vara a trecut. Am început să ne transformăm unul câte unul, cei mai bătrâni şi mai neglijenţi primii. Curând, nu am rămas decât câţiva oameni: Beck, din încăpăţânare, Ulrik, din viclenie curată, Shelby, ca să fie aproape de Beck şi de mine. Eu, pentru că eram mic şi încă nu aşa

fragil.

Niciodată nu voi uita sunetele unei lupte de câini. Cineva care nu le-a auzit nu-şi poate imagina tipul de sălbăticie primară pe care îl manifestă doi câini puşi să se distrugă unul pe altul. Nici chiar ca lup nu întâlnisem niciodată genul acela de luptă; membrii haitei se băteau pentru dominaţie, nu ca să omoare.

Eram în pădure; Beck îmi spusese să nu ies din casă, aşa că ieşisem să mă plimb seara. Aveam o jumătate de idee că o să scriu un cântec exact la momentul dintre zi şi noapte şi tocmai compusesem o fărâmă de vers când am auzit lupta de câini. Sunetul era aproape, aici, în pădure, nu pe lângă casa domnului Dario, dar am ştiut imediat că nu pot fi lupi. Am recunoscut imediat mârâitul scăzut.

Şi apoi, au ieşit la vedere. Două fantome albe imense de câini în lumina slabă a înserării: monştrii lui Dario. Cu ei, un lup negru zbătându-se, sângerând, rostogolindu-se pe jos. Lupul, Paul, făcea tot ce dicta comportamentul haitei – urechile pe spate, coada plecată, capul întors pe jumătate –, tot ce striga supunere. Dar câinii nu cunoşteau comportamentul de haită. Nu ştiau decât să atace. Aşa că au început să îl rupă pe Paul în bucăţi.

— Hei! am strigat cu o voce nu atât de puternică pe cât m-aş fi aşteptat. Am încercat din nou şi, de data asta, am scos aproape un urlet. *Hei!*

Unul dintre câini s-a desprins şi a venit alergând spre mine; m-am întors şi m-am rostogolit, cu ochii pe celălalt demon alb, cu dinţii încleştaţi în gâtul lupului negru. Paul icnea după aer şi o parte a feţei lui era îmbibată de sânge. M-am aruncat asupra câinelui care îl ţinea şi toţi trei am căzut la pământ. Monstrul era greu, plin de sânge şi musculos. Am încercat să îl apuc de gât cu o mână umană, jalnic de slabă şi am ratat.

O greutate masivă m-a lovit în spate şi am simţit salivă fierbinte pe gât. M-am răsucit chiar la timp să evit o muşcătură ucigaşă de la celălalt câine şi am primit în umăr dinţii celuilalt. Am simţit cum osul se freacă de os – senzaţia bolnavă, cumplită a colţilor câinelui alunecând pe

clavicula mea.

— *Beck!* am strigat. Era înnebunitor de greu să gândesc cu toată durerea aceea şi cu Paul pe moarte în faţa mea. Şi totuşi mi-am amintit de micul terrier – rapid, mortal, brutal. Am întins mâna în faţă către câinele care îl strângea pe Paul într-o muşcătură mortală. I-am apucat piciorul din faţă, am găsit încheietura şi nu m-am gândit la sânge. Nu m-am gândit la sunetul pe care o să îl facă. Nu m-am gândit la nimic decât la acţiunea mecanică:

Poc!

Ochii câinelui se dădură peste cap. Şuieră pe nas, dar nu-şi slăbi strânsoarea.

Instinctul meu de supravieţuire ţipa să dau jos celălalt animal de pe mine; acesta tremura şi îmi măcina umărul în fălci care păreau grele ca fierul şi fierbinţi ca focul. Mi-am imaginat că puteam să simt cum oasele se desprind din poziţia lor normală. Mi-am imaginat că braţul îmi era smuls din umăr. Dar Paul nu putea aştepta.

Nu-mi simţeam foarte bine braţul drept, dar cu mâna stângă am înşfăcat zdravăn gâtul câinelui şi am răsucit, am strâns şi am sufocat până când am auzit monstrul icnind. Eu eram micul terrier. Câinele era neobosit în strânsoarea sa asupra gâtului lui Paul, dar şi eu eram la fel de neobosit într-a mea. M-am întins pe sub celălalt câine care îmi muşca umărul, mi-am trântit mâna dreaptă amorţită peste nasul primului şi i-am presat nările. Nu m-am gândit la nimic – mintea mea era departe, în casă, într-un loc cald, ascultând muzică, citind o poezie, oriunde, numai nu aici, omorând.

Timp de un groaznic minut nu s-a întâmplat nimic. Vedeam stele verzi deja. Apoi, câinele s-a prăbuşit la pământ, şi Paul a căzut din strânsoarea lui. Era sânge peste tot – al meu, al lui Paul, al câinelui.

— Nu-i da drumul! Era vocea lui Beck şi am auzit paşii înăbuşiţi în pădure. Nu-i da drumul – nu e mort încă!

Nu-mi mai simţeam mâinile, nu mai simţeam nimic, dar cred că încă mai strângeam gâtul câinelui, cel care îl muşca pe Paul. Şi apoi, am simţit dinţii din umărul meu

smucindu-se când câinele care îmi muşca gâtul se zbătu. Un lup, Ulrik, mârâia, încercând să îi sfâşie gâtul, târându-l jos de pe mine. Se auzi un pocnet şi mi-am dat seama că era o puşcă. Încă unul mult mai aproape şi o smucitură sub degetele mele. Ulrik s-a dat înapoi de lângă noi, respirând greu, şi apoi s-a lăsat o linişte care mi-a făcut urechile să ţiuie.

Beck îmi desfăcu grijuliu mâinile de pe gâtul câinelui mort şi le apăsă, în schimb, pe umărul meu. Curgerea sângelui a încetinit; am început imediat să mă simt mai bine, pe măsură ce trupul meu incredibil rănit începea să se vindece singur.

Beck îngenunche în faţa mea. Tremura de frig, pielea îi era cenuşie, forma umerilor nefirească.

— Te-ai descurcat, nu? L-ai salvat. Amărâţii ăia de pui n-au fost irosiţi.

În spatele lui, Shelby stătea tăcută, cu braţele încrucişate, privindu-l pe Paul icnind pe frunzele moarte şi uscate. Ne privea pe mine şi pe Beck cu capetele laolaltă. Palmele îi erau strânse în pumni, şi unul dintre ei avea o pată neagră, prăfoasă.

Acum, în întunericul moale al camerei lui Grace, m-am rostogolit şi mi-am cufundat faţa în umărul ei. Ce ciudat că cele mai violente momente ale mele fuseseră ca om, nu ca lup.

De afară, am auzit clar gheare zgâriind pe verandă. Am închis ochii, încercând să mă concentrez asupra bătăii inimii lui Grace.

Gustul de sânge din gură îmi aminti de iarnă.

Ştiam că Shelby dăduse drumul acelor câini.

Mă voia în frunte, cu ea lângă mine, şi Paul îmi stătea în drum. Acum, Grace stătea în drumul ei.

Treizeci şi patru
Grace

9° C

Zilele trecură într-un amestec de imagini banale: plimbări răcoroase prin parcarea şcolii, banca goală a Oliviei la ore, respiraţia lui Sam în urechea mea, urme de labe pe iarba acoperită de brumă din curtea noastră.

La sfârşitul săptămânii, nu mai aveam aer de nerăbdare, deşi nu eram sigură ce aştept. Sam se foise şi se zvârcolise noaptea trecută, chinuit de un coşmar, şi arăta atât de groaznic sâmbătă dimineaţa, încât, în loc să facem planuri să ieşim, l-am instalat pe canapea după ce părinţii mei s-au dus să ia o gustare cu nişte prieteni.

Stăteam ghemuită în curbura braţului lui Sam în timp ce el schimba posturile de la un film prost la altul. Ne-am oprit la un thriller SF a cărui producţie costase probabil mai puţin decât maşina mea. Tentacule de cauciuc erau *peste tot* când Sam vorbi într-un final:

— Te deranjează? Că părinţii tăi sunt aşa cum sunt?

Mi-am cuibărit faţa la subsuoara lui. Mirosea mult a Sam acolo.

— Hai să nu discutăm despre ei.

— Ba da, hai să discutăm despre ei.

— Of, *de ce?* Ce e de spus? E în regulă. Ei sunt în regulă. Sunt aşa cum sunt.

Degetele lui Sam îmi găsiră cu blândeţe bărbia şi îmi ridicară capul spre el.

— Grace, nu e în regulă. Sunt aici de… câte săptămâni? Nici nu mai ştiu. Dar ştiu cum e şi *nu* e în regulă.

— Ei sunt cum sunt. Nu am ştiut că alţi părinţi sunt diferiţi până nu am început şcoala. Până nu am început să citesc. Dar, pe bune, Sam, e *în regulă.*

Pielea îmi ardea. Mi-am tras bărbia din mâna lui şi m-am uitat la ecran, unde o maşină se îneca în mâzgă.

— Grace, rosti Sam încet. Stătea atât de nemişcat de parcă, pentru prima dată, eu eram animalul sălbatic care ar putea dispărea dacă se mişcă vreun pic.

Am privit cum maşina se desfăcea în bucăţi împreună cu şoferul şi cu pasagerul. Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă cu sonorul dat la minimum, dar părea că bucăţile se transformă în tentacule. Pe fundal, se vedea un tip care îşi plimbă câinele, şi el nu păru să observe. Cum putea să nu observe?

Nu m-am uitat la Sam, dar ştiam că el mă priveşte pe mine, nu televizorul.

Nu ştiu ce credea că o să spun. Nu aveam nimic de spus. Asta nu era o problemă. Era un mod de viaţă.

Tentaculele de pe ecran începură să se târască pe pământ, căutând monstrul original de care să se lipească la loc. Dar nu aveau cum să facă asta; extraterestrul ardea în Washington, DC, topindu-se în jurul unui model al Monumentului Washington. Noile tentacule vor trebui să chinuie lumea pe cont propriu.

— De ce nu-i pot face să mă iubească mai mult?

Am spus eu asta? Nu suna ca vocea mea. Degetele lui Sam îmi mângâiară obrazul, dar nu erau lacrimi acolo. Nu eram nici pe aproape de a izbucni în lacrimi.

— Grace, ei te iubesc. Nu e vorba *despre tine.* E problema lor.

— Am încercat atât de tare. Niciodată nu am necazuri. Îmi fac întotdeauna temele. Le gătesc afurisitele de mese atunci când sunt acasă, adică aproape niciodată… Cu siguranţă, nu era vocea mea. Eu nu înjuram. Şi aproape am fost omorâtă de două ori, dar asta n-a schimbat nimic. Nu e ca şi cum îmi doresc să mă îmbrăţişeze non-stop. Vreau ca într-o zi, vreau doar… N-am putut termina propoziţia, pentru că nu ştiam cum se termină.

Sam m-a tras în braţele lui.

— Of, Grace, îmi pare rău. N-am vrut să te fac să plângi.

— Nu plâng.

Îmi şterse obrajii cu degetul mare, atent, şi îmi arătă lacrima prinsă pe vârful degetului său. Simţindu-mă aiurea, l-am lăsat să mă ghemuiască în braţele lui. Îmi recuperasem vocea acum, la adăpostul braţelor lui.

— Poate că sunt prea bună. Dacă aş avea probleme la şcoală sau aş da foc garajelor oamenilor, atunci m-ar observa.

— Tu nu eşti aşa. Ştii că nu, zise el. Sunt doar nişte oameni prostuţi şi egoişti, atâta tot. Îmi pare rău că am întrebat, OK? Hai să ne uităm la filmul ăsta tâmpit.

Mi-am aşezat obrazul pe pieptul lui şi am ascultat *tic-tacul* inimii lui. Suna atât de normal, doar o inimă obişnuită de om. Era om de suficient de mult timp că aproape nu mai puteam detecta mirosul vag al pădurii pe el şi nici nu-mi puteam aminti senzaţia de a-mi îngropa degetele în blana lui. Sam dădu mai tare televizorul la filmul cu extratereştri şi am stat aşa, o fiinţă în două trupuri, o grămadă de vreme, până am uitat motivul pentru care fusesem supărată şi am devenit din nou eu.

— Îmi doresc să fi avut şi eu ce ai tu, am spus.

— Ce am eu?

— Haita. Beck. Ulrik. Când vorbeşti despre ei, văd cât de importanţi sunt pentru tine, am zis. Ei te-au făcut persoana care eşti. L-am împuns cu degetul în piept. Ei sunt minunaţi, tu eşti minunat.

Sam închise ochii.

— Nu sunt sigur de asta.

Îi deschise din nou.

— În fine, şi părinţii tăi te-au făcut cine eşti. Crezi că ai fi atât de independentă dacă ei ar fi fost mai mult prin preajmă? Măcar eşti *cineva* când ei nu sunt prin preajmă. Eu simt că nu sunt cine eram înainte. Pentru că am stat atât de mult cu Beck şi cu Ulrik, şi cu ceilalţi.

Am auzit o maşină intrând pe alee şi m-am ridicat. Ştiam că şi Sam a auzit.

— E vremea să dispar, spuse el.

Dar l-am ţinut de braţ.

— M-am săturat să ne tot ascundem. Cred că e timpul să

îi cunoşti.

Nu m-a contrazis, dar a aruncat o privire îngrijorată înspre uşa de la intrare.

— Şi acum se termină totul, zise el.

— Nu fi melodramatic. N-o să te omoare.

Sam se uită la mine.

Obrajii mi-au luat foc.

— Sam, n-am vrut să spun că… Doamne, îmi pare rău.

Voiam să nu mă uit la faţa lui, dar nu-mi puteam lua ochii, parcă priveam scena unui accident auto. Tot aşteptam să aibă loc coliziunea, însă expresia lui nu s-a schimbat. Parcă era un scurtcircuit între amintirile lui Sam despre părinţii lui şi emoţiile lui, un mic declic care din fericire îl menţinea întreg.

Sam m-a salvat schimbând subiectul, ceea ce a fost incredibil de generos din partea lui.

— Să joc rolul iubitului prietenos sau suntem doar prieteni?

— Iubit. Nu mă prefac.

Sam se dădu mai încolo cu câţiva centimetri şi îşi trase braţul de după capul meu, aşezându-l pe spătarul canapelei. Se adresă peretelui:

— Bună, părinţii lui Grace. Sunt iubitul lui Grace. Vă rog să observaţi distanţa decentă dintre noi. Sunt foarte responsabil şi nu mi-am băgat niciodată limba în gura fiicei voastre.

Uşa se deschise şi amândoi am tresărit, râzând nervos.

— Tu eşti, Grace? strigă mama încet de pe hol. Sau eşti un hoţ?

— Hoţ, am strigat eu.

— O să fac pe mine, îmi şopti Sam la ureche.

— Sigur tu eşti, Grace? Mama părea suspicioasă; nu era obişnuită să râd. E Rachel aici?

Tata intră primul în sufragerie şi se opri în prag, observându-l imediat pe Sam.

Cu o mişcare abia perceptibilă, Sam îşi întoarse capul doar puţin, astfel ca lumina să nu-i prindă ochii galbeni, un gest automat care m-a făcut să realizez pentru prima dată

că Sam fusese o ciudăţenie dinainte să fie lup.

Tata se uita pur şi simplu la Sam. Sam se uita şi el, încordat, dar nu speriat. Oare ar mai fi stat atât de calm dacă ar fi ştiut că tata făcuse parte din echipa de vânătoare din pădure? Brusc, mi-a fost ruşine de tata; încă un om de care să se teamă lupii. M-am bucurat că nu-i spusesem nimic lui Sam.

Aveam vocea tensionată.

— Tată, el e Sam. Sam, el e tata.

Tata se uită la el încă o secundă şi apoi zâmbi larg.

— Te rog, spune-mi că eşti un iubit.

Sam făcu ochii mari, şi cu am scos un şuierat.

— Da, e un iubit, tată.

— Ei, asta-i bine. Începeam să cred că tu nu faci chestii din astea.

— *Tată.*

— Ce se petrece acolo? Mama se auzea din depărtare. Era deja la bucătărie, scotocind prin frigider. Probabil, mâncarea fusese groaznică.

— Cine e Sam?

— Iubitul meu.

Mama intră în cameră şi aduse cu ea un nor omniprezent de vapori de terebentină; pe antebraţ, avea o pată de vopsea. Ştiind-o pe mama, am bănuit că o lăsase aşa în mod intenţionat când ieşise. Privi de la mine la Sam şi iarăşi la mine, cu o expresie nostimă pe chip.

— Mamă, el e Sam. Sam, mama.

Le-am mirosit emoţiile care emanau din ei, deşi nu ştiam ce fel de emoţii. Mama se holba la ochii lui Sam, pur şi simplu, se holba şi Sam părea ţintuit în loc. L-am înghiontit în braţ.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse el pe o voce automată.

— Mamă, am şuierat. *Mamă.* Pământul către mama.

Măcar când şi-a revenit a părut puţin stânjenită. Îi spuse lui Sam, ca scuză:

— Chipul tău îmi pare foarte familiar.

Mda. Sigur. Până şi un bebeluş şi-ar fi dat seama ce scuză penibilă a folosit pentru faptul că se holba la ochii

lui.

— Am lucrat la o librărie din centru? Vocea lui Sam era plină de speranţă.

Mama dădu din deget înspre el.

— Pariez că asta e. Apoi îi zâmbi lui Sam cu zâmbetul ei de o sută de waţi, ştergând orice atrocitate socială pe care tocmai o comisese. Ei bine, mă bucur că te-am cunoscut. Mă duc sus să lucrez o vreme. Îşi arătă braţele mânjite de vopsea, indicând ce voia să spună prin „lucru“ şi am simţit un ghimpe scurt de iritare la adresa ei. Ştiam că flirtatul ei în serie era doar ceva obişnuit, o reacţie instantanee la orice tip necunoscut care atinsese pubertatea, dar totuşi. Maturizează-te!

Sam m-a surprins când a zis:

— Aş vrea să văd atelierul cât sunt aici, dacă nu vă deranjează. Grace mi-a spus puţin despre lucrările dumneavoastră de artă şi aş vrea să le văd.

Asta era parţial adevărat. Îi zisesem despre un vernisaj cu adevărat greţos de-al ei la care mă dusesem, unde toate tablourile aveau nume de nori, dar erau portrete cu femei în costume de baie. Arta cu subînţelesuri plutea pe deasupra capului meu. Nu înţelegeam. Nu *voiam* să înţeleg.

Mama zâmbi cam fals. Probabil, credea că Sam înţelege prin artă cu subînţelesuri cam acelaşi lucru ca şi mine.

M-am uitat la Sam suspicioasă. Genul ăsta de linguşeală nu îi era caracteristic. După ce mama a dispărut sus, şi tata a dispărut în birou, l-am întrebat:

— Îţi place să fii pedepsit?

Sam dădu drumul la sonor chiar când o femeie era mâncată de ceva cu tentacule. După atac, nu mai rămase decât un membru retezat cu aspect fals, întins pe pavaj.

— Cred doar că trebuie s-o fac să mă placă.

— Singura persoană din casa asta care trebuie să te placă sunt eu. Nu-ţi face griji cu privire la ei.

Sam ridică o pernuţă de pe canapea şi o strânse la piept, apăsându-şi faţa în ea. Vocea îi era înăbuşită.

— Va trebui să mă suporte destul de mult timp, îţi dai

seama?

— Cât timp?

Zâmbetul lui era incredibil de dulce.

— Cât mai mult.

— Pentru totdeauna?

Buzele lui Sam zâmbiră, dar, deasupra zâmbetului, ochii lui galbeni deveniră trişti, de parcă ştia că minte.

— Mai mult de-atât.

Am eliminat distanţa dintre noi şi m-am cuibărit în curbura braţului său, şi ne-am reîndreptat atenţia către televizor, privind cum extraterestrul cu tentacule se strecura prin sistemul de canalizare al unui oraş care nu bănuia nimic. Ochii lui Sam clipeau înspre ecran, de parcă chiar urmărea inutila bătălie intergalactică, dar eu stăteam acolo şi încercam să îmi dau scama de ce Sam trebuia să se transforme, şi eu nu.

Treizeci şi cinci
Sam

9° C

După ce s-a terminat filmul SF (lumea a fost salvată, însă au murit mulţi oameni), am stat cu Grace la măsuţa de mic dejun din apropierea uşii care dădea pe verandă şi am privit-o un timp cum îşi face temele. Eram incredibil de obosit – vremea din ce în ce mai rece mă rodea ca o durere, chiar dacă nu mă putea copleşi suficient ca să mă transforme – şi mi-ar fi plăcut să mă târăsc în patul lui Grace sau pe canapea pentru un pui de somn. Dar partea de lup din mine se simţea neliniştită şi nu putea să doarmă cu oameni necunoscuţi prin preajmă. Ca să mă menţin treaz, am lăsat-o pe Grace la parter să-şi facă temele la lumina scăzută a ferestrei şi m-am dus la etaj să văd atelierul.

A fost uşor de găsit; erau doar două uşi la etaj şi dinspre una venea un miros chimic de portocală. Uşa era uşor întredeschisă. Am împins-o şi am clipit. Toată încăperea era luminată extravagant cu lămpi care aveau becuri ce imitau lumina naturală, iar efectul era undeva la încrucişarea dintre un deşert în miezul zilei şi un hipermarket.

Pereţii erau ascunşi în spatele unor pânze puse unele peste altele, sprijinite de orice suprafaţă disponibilă. Izbucniri superbe de culoare, siluete realiste în posturi nerealiste, forme normale în culori anormale, neaşteptatul în locuri obişnuite. Tablourile mă făceau să mă simt de parcă aş fi căzut într-un vis, unde tot ceea ce ştii îţi este prezentat într-o manieră necunoscută. „Orice e posibil în vizuina asta luxoasă / Mi-ai dat o oglindă sau un portret? / Toate permutările visurilor vor patrula / pe acest tărâm

minunat de culoare din faţa mea.“

Am rămas în faţa a două tablouri supradimensionate, sprijinite de unul dintre pereţi. Amândouă reprezentau un bărbat sărutând gâtul unei femei, atitudini identice, dar în culori extrem de diferite. Unul era pictat cu nuanţe de roşu şi violet. Era strălucitor, urât, comercial. Celălalt era în nuanţe de albastru-închis şi lila, greu de citit. Subestimat şi superb. Îmi amintea de cum o sărutasem pe Grace în librărie, cum o simţisem în braţele mele, caldă şi adevărată.

— Care îţi place?

Vocea mamei ei era luminoasă şi deschisă. Mi-am imaginat-o ca fiind vocea ei de galerie. Cea pe care o folosea ca să ademenească portofelele vizitatorilor la vedere, ca să le poată ataca.

Mi-am înclinat capul spre cel albastru.

— Fără îndoială.

— Serios? Păru sincer surprinsă. Nimeni nu a mai spus asta vreodată. Celălalt e mult mai popular. Păşi în faţă, ca să văd că arăta spre cel roşu. Am vândut sute de copii.

— E foarte drăguţ, am spus amabil, şi ea a râs.

— E hidos. Ştii cum se numesc? Arătă spre cel albastru, apoi spre cel roşu. *Dragoste* şi *Pasiune.*

I-am zâmbit.

— Bănuiesc că am picat la examenul de bărbăţie, nu?

— Pentru că ai ales *Dragoste?* Nu cred asta, dar aşa sunt eu. Grace mi-a spus că e o prostie să pictez acelaşi lucru de două ori. Mi-a spus că ochii bărbatului sunt prea apropiaţi unul de celălalt în amândouă.

Am râs.

— Sună a ceva spus de Grace. Dar ea nu e artistă.

Gura ei se răsuci într-o formă tristă.

— Nu. E foarte practică. Nu ştiu de unde a moştenit asta.

Am mers încet către următorul set de tablouri – animale sălbatice printre sârme cu rufe, căprioare urcate pe ferestre înalte, peşti iţindu-se prin scurgeri de canalizare.

— Şi asta vă dezamăgeşte.

— O, nu. Nu. Grace e doar Grace şi trebuie s-o iei aşa cum e. Rămase în spate, lăsându-mă să mă uit, ani de practică subconştientă în vânzări. Şi bănuiesc că va avea o viaţă mai uşoară pentru că îşi va lua un serviciu drăguţ şi normal şi va duce o viaţă bună şi stabilă.

Nu m-am uitat la ea când am răspuns.

— Eu cred că mama protestează prea mult.

Am auzit-o oftând.

— Bănuiesc că toată lumea vrea ca odraslele lor să iasă exact ca ei. Lui Grace nu-i pasă decât de numere şi de cărţi, şi de modul în care funcţionează lucrurile. Îmi este greu s-o înţeleg.

— Şi viceversa.

— Da. Dar tu eşti un artist, nu? Trebuie să fii.

Am ridicat din umeri. Observasem o cutie de chitară aproape de uşa atelierului şi mă mâncau degetele să găsesc coarde, ca să exersez refrenele din mintea mea.

— Nu pictez. Cânt puţin la chitară.

Urmă o pauză lungă, în timp ce mă privea uitându-mă la un tablou cu o vulpe ascunsă sub o maşină parcată, şi apoi spuse:

— Porţi lentile de contact?

Fusesem întrebat asta de atâtea ori, încât nici nu mai realizam de cât curaj aveam nevoie să răspund.

— Nu.

— Am un blocaj teribil de artist acum. Mi-ar plăcea să fac un studiu rapid asupra ta. Râse. Era un sunet foarte stângaci. De asta mă holbam la tine mai devreme. Mă gândeam că ai fi un model uimitor pentru un studiu de culoare, cu părul negru şi ochii tăi. Îmi aminteşti de lupii din pădure. Ţi-a povestit Grace despre ei?

Am înţepenit. Mi se părea prea aproape, de parcă iscodea, mai ales după întâlnirea cu Olivia. Instinctul meu imediat de lup a fost să fug. Să o iau la goană pe scări, să smulg uşa din ţâţâni şi să mă topesc la adăpostul copacilor. A durat câteva momente lungi să mă lupt cu dorinţa de a fugi şi de a mă convinge că nu avea de unde să ştie şi că interpretez exagerat cuvintele ei. A mai durat o clipă până

mi-am dat seama că stăteam de prea mult timp fără să spun nimic.

— O, nu vreau să te fac să te simţi stânjenit. Rosti vorbele unele peste altele. Nu trebuie să pozezi pentru mine. Ştiu că unii oameni se simt penibil. Şi, probabil, vrei să te întorci jos, la Grace.

M-am simţit obligat să îmi corectez impoliteţea.

— Nu, nu, e în regulă. Adică, mă simt oarecum penibil să fac asta. Pot să fac ceva în timp ce mă pictaţi? Adică, să nu stau degeaba să mă holbez la pereţi?

Mama lui Grace se repezi de-a dreptul la şevalet.

— Nu! Sigur că nu. De ce nu cânţi la chitară? Vai, o să fie nemaipomenit. Mulţumesc. Poţi să stai acolo, sub luminile alea.

În vreme ce eu luam cutia de chitară, ea alergă de colo-colo prin atelier, aducând un scaun pentru mine, ajustând luminile şi aranjând un cearşaf galben ca să reflecte lumina aurie pe o parte a feţei mele.

— Trebuie să stau nemişcat?

Ea flutură o pensulă la mine – de parcă asta îmi răspundea la întrebare –, apoi sprijini o pânză nouă pe şevalet şi stoarse picături de vopsea neagră pe paletă.

— Nu, nu, doar cântă.

Aşa că am acordat chitara şi am stat acolo, în lumina aurie şi am cântat, şi am fredonat cântecele încetişor, gândindu-mă la toate dăţile în care stătusem pe canapeaua lui Beck şi cântasem cântece pentru haită, la Paul, care cânta la chitara lui împreună cu mine, şi la noi cântând armonii. Pe fundal, auzeam scrâşnetul cuţitului de pe paletă şi şuieratul pensulei pe pânză şi m-am întrebat ce făcea cu faţa mea în timp ce eu nu eram atent.

— Te aud fredonând, spuse ea. Cânţi?

Am mormăit, dând leneş din degete.

Pensula ei nu înceta deloc să se mişte.

— Sunt cântecele tale?

— Mda.

— Ai scris vreunul pentru Grace?

Scrisesem o mie de cântece pentru Grace.

— Da.

— Mi-ar face plăcere să îl aud.

Nu am încetat să cânt, doar am trecut cu atenţie spre o notă majoră. Pentru prima dată anul acesta, am cântat cu voce tare. Era cel mai fericit cântec pe care îl scrisesem şi cel mai simplu.

M-am îndrăgostit de ea vara, iubita mea de vară
E făcută din vară, iubita mea de vară
Aş vrea să petrec o iarnă cu iubita mea de vară
Dar niciodată nu mi-e destul de cald pentru iubita mea de vară

E vară când zâmbeşte, râd ca un copil
E vara vieţii noastre; o s-o păstrăm pentru o vreme
Ea ţine arşiţa, adierea verii în palmele ei
Aş fi fericit cu vara asta dacă numai atât am avea.

Ea mă privi.

— Nu ştiu ce să spun. Îmi arătă braţul. Mi s-a făcut pielea ca de găină.

Am pus chitara jos, foarte atent, ca să nu scoată vreun sunet coardele. Brusc, mi s-a părut foarte important să îmi petrec timpul, atât de preţios şi de puţin, cu Grace.

Şi, în momentul în care eu luam decizia, s-a auzit o izbitură puternică la parter. A fost atât de sonoră şi atât de nepotrivită, încât, pentru un moment, eu şi mama ei ne-am încruntat unul la altul de parcă nu ne venea să credem că se auzise.

Apoi, urmă ţipătul.

Imediat după, am auzit un mârâit şi am ieşit din cameră înainte să mai aud şi altceva.

Treizeci şi şase
Sam

9° C

Mi-am amintit faţa lui Shelby când m-a întrebat:

— Vrei să îmi vezi cicatricile?

— De la ce? am răspuns eu.

— De când am fost atacată. De lupi.

— Nu.

Mi le-a arătat oricum. Burta îi era noduroasă de ţesut cicatrizat care dispărea sub sutien.

— Arăta ca un hamburger după ce m-au muşcat.

Nu voiam să ştiu.

Shelby nu şi-a tras cămaşa la loc.

— Trebuie să fie ca naiba când omorâm pe cineva. Cred că suntem cel mai groaznic mod de a muri.

Treizeci şi şapte
Sam

5° C

O avalanşă de senzaţii m-a asediat când am intrat în sufragerie. Un aer cumplit de rece m-a înţepat în ochi şi mi-a dat stomacul peste cap. Am observat repede gaura zimţată din uşa de la veranda din spate; sticla spartă parţial atârna precar de cadru, şi cioburi subţiri, pătate cu roz erau împrăştiate pe podea, reflectând lumina spre mine.

Scaunul din colţul de luat micul dejun era trântit la podea. Parcă cineva împrăştiase vopsea roşie pe podea, forme nesfârşite, stranii cădeau şi mânjeau duşumeaua de la uşă spre bucătărie. Apoi, am mirosit-o pe Shelby. Pentru un moment, am stat acolo, îngheţat de absenţa lui Grace şi de aerul rece, şi de duhoarea de sânge şi blană umedă.

— Sam!

Trebuia să fie Grace, deşi vocea îi suna ciudat şi de nerecunoscut – cineva care se prefăcea că e Grace. M-am împiedicat, alunecând în petele de sânge, şi m-am apucat de mânerul uşii, ca să intru în bucătărie.

Scena era ireală în lumina plăcută a bucătăriei. Urme însângerate de labe arătau direcţia în care Shelby se răsucea şi se smucea, cu Grace ţintuită de dulapuri. Grace se zbătea, lovea cu piciorul, dar Shelby era masivă şi puţea a adrenalină. Am văzut o urmă de durere în ochii sinceri şi mari ai lui Grace înainte ca Shelby să-i smucească trupul. Mai văzusem imaginea asta o dată.

N-am mai simţit frigul. Am văzut o tigaie de fier pe aragaz şi am înșfăcat-o; m-a durut braţul de cât de grea era. Nu voiam s-o lovesc pe Grace – am izbit-o pe Shelby în şold.

Shelby a mârâit către mine, clănţănind din dinţi. Nu trebuia să vorbim aceeaşi limbă ca să ştiu ce îmi spunea. „Nu te băga.“ O imagine îmi acoperi vederea, clară, perfectă, vie: Grace întinsă pe podeaua din bucătărie, zbătându-se, murind în timp ce Shelby o privea. Am fost paralizat de această imagine puternică trântită în gândurile mele – probabil aşa se simţise şi Grace când îi arătasem scena cu pădurea aurie. Simţeam că e o amintire puternică, o amintire cu Grace icnind după aer.

Am aruncat tigaia şi m-am azvârlit asupra lui Shelby.

I-am găsit botul acolo unde era încleştat pe braţul lui Grace şi i-am căutat maxilarul. Apăsându-mi degetele în pielea delicată, am apăsat în sus, pe trahee, până când Shelby a schelălăit. Strânsoarea i-a slăbit suficient ca să mă împing în dulapuri cu picioarele şi s-o dau jos de pe Grace. Ne-am poticnit la podea, ea zgrepţănând cu ghearele pe gresie, şi eu alunecând cu pantofii pe sângele care picura din ea.

Ea mârâi sub mine, furioasă, repezindu-se la faţa mea, dar oprindu-se înainte să mă muşte. Imaginea cu Grace fără viaţă pe podea continua să îmi apară în minte.

Mi-am amintii cum rupeam oasele de pui.

În mintea mea, vedeam perfect cum ar fi s-o omor pe Shelby.

Se smuci din mâinile mele de parcă îmi citise gândurile.

— Tată, nu, *ai grijă!* strigă Grace.

O armă explodă în apropiere.

Pentru un scurt moment, timpul s-a oprit în loc. Nu chiar în loc. Parcă dansa şi strălucea sub luminile care pâlpâiau şi clipeau înainte să se reaprindă. Dacă acel moment ar fi fost un lucru adevărat, ar fi fost un fluture dând din aripi şi zburătăcind către soare.

Shelby a căzut din strânsoarea mea, o greutate moartă, şi eu am căzut peste dulapurile din spate.

Era moartă. Sau pe moarte, pentru că zvâcnea. Dar nu mă puteam gândi decât că făcusem mizerie pe podeaua din bucătărie. Mă holbam pur şi simplu la pătratele albe de linoleum, urmărind cu privirea dârele pe care le făcuseră

pantofii mei prin sânge şi găsind o urmă de labă în centrul bucătăriei care rămăsese cumva impecabilă.

Nu-mi puteam imagina cum de miros sângele atât de tare şi apoi am privit în jos, la braţele mele care tremurau, şi am văzut roşul întins pe mâinile mele şi pe încheieturi. A trebuit să mă forţez să îmi amintesc că era sângele lui Shelby. Era moartă. Asta era sângele ei. Nu al meu. Al ei.

Părinţii mei numărau până la zero, încet, şi sângele ţâşni din venele mele.

Îmi venea să vomit.

Eram îngheţat.

Eram…

— Trebuie să-l mutăm! Vocea fetei era pătrunzător de tare în liniştea lăsată. Să-l ducem într-un loc cald. Sunt în regulă. Sunt *în regulă.* Doar – ajutaţi-mă să-l mut!

Vocile lor îmi împunseră capul, prea tari, prea multe. Am simţit mişcare în jurul meu, trupurile lor şi pielea mea răsucindu-se şi învârtindu-se, dar, în interiorul meu, o parte din mine era complet nemişcată.

Grace. M-am agăţat de numele acela. Dacă reuşeam să îl păstrez în minte, voi fi OK.

Grace.

Tremuram, tremuram; pielea mi se decojea de pe trup.

Grace.

Oasele mele mă strângeau, mă pişcau, îmi apăsau pe muşchi. Grace.

Ochii ei mă ţinură acolo chiar şi după ce am încetat să îi mai simt degetele strângându-mi braţul.

— Sam, spuse ea. Nu pleca.

Treizeci şi opt
Grace

3° C

— Cine ar face aşa ceva unui copil? Mama se strâmbă. Nu eram sigură dacă se strâmbase din cauza a ceea ce îi povestisem sau din cauza mirosului de urină şi antiseptic din spital.

Am ridicat din umeri şi m-am foit inconfortabil pe patul de spital. Nu prea aveam de ce să fiu acolo. Tăietura de pe braţ nu avusese nevoie nici de copci. Voiam doar să îl văd pe Sam.

— Deci e complet dat peste cap. Mama se încruntă la televizorul de deasupra patului de spital, deşi era închis. Nu aşteptă să răspund. Ei bine, sigur. Sigur că e. E normal să fie. Nu treci prin aşa ceva fără sa fii dat peste cap. Bietul copil. Arăta de parcă îl durea rău.

Speram că mama o să înceteze să bată câmpii despre asta până când Sam termina de vorbit cu asistenta. Nu voiam să mă gândesc la curbura umerilor lui, la forma nenaturală pe care o luase trupul lui ca reacţie la frig. Şi speram că Sam va înţelege de ce îi spusesem mamei despre părinţii lui – faptul că ştia despre ei trebuia să fie mai bine decât să ştie despre lupi.

— Ţi-am spus, mamă. *Chiar* îl afectează să îşi amintească. Sigur că a luat-o razna când a văzut sângele de pe braţele lui. E condiţionare clasică sau cum s-o numi. Caută pe Google.

Mama şi-a strâns braţele în jurul ei.

— Dar dacă n-ar fi fost acolo…

— Da, aş fi murit, bla, bla, bla… Dar *a fost* acolo. De ce vă agitaţi cu toţii mai mult decât mine? Multe dintre urmele de dinţi lăsate de Shelby se transformaseră deja în

vânătăi urâte deşi nu mă vindecam la fel de repede cum o făcuse Sam când fusese împuşcat.

— Pentru că nu ai instinct de supravieţuire, Grace. Eşti ca un tanc, înaintezi pufăind, gândindu-te că nimic nu te poale opri până întâlneşti un tanc mai mare. Eşti sigură că vrei să ieşi cu cineva cu un astfel de istoric? Mamei păru să îi placă teoria ei. Sam ar putea avea o cădere nervoasă. Am citit că oamenii au aşa ceva când împlinesc douăzeci şi opt de ani. Ar putea fi aproape normal şi apoi brusc s-o ia razna. Adică, ştiu că niciodată nu ţi-am mai spus ce să faci cu viaţa ta. Dar dacă… dacă te rog să nu-l mai vezi?

Nu mă aşteptasem la asta. Vocea îmi era fragilă.

— Aş spune că, în virtutea faptului că nu te-ai purtat ca un părinte până acum, ai renunţat la capacitatea de a mai exercita vreun fel de influenţă asupra mea. Eu şi Sam suntem împreună. Nu e loc de întors.

Mama îşi aruncă mâinile în aer de parca încerca să oprească tancul Grace să nu o calce.

— Bine. Cum vrei. Doar fii atentă, bine? Mă rog. Mă duc să îmi iau ceva de băut.

Şi gata, energiile ci parentale s-au epuizat. Făcuse pe mama conducându-ne la spital, privind-o pe asistentă cum îmi îngrijeşte rănile şi avertizându-mă cu privire la iubitul meu psihotic, şi acum terminase. Era evident că o să supravieţuiesc, aşa că ea îşi încheiase treaba.

La câteva minute după ce a plecat, uşa s-a deschis, şi Sam s-a apropiat de patul meu, arătând palid şi obosit în luminile verzui. Obosit, dar uman.

— Ce ţi-au făcut? am întrebat.

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet lipsit de umor.

— Mi-au dat un bandaj pentru o tăietură care s-a vindecat de când l-au pus pe ea. Ce i-ai spus? Se uită în jur, după mama.

— I-am spus despre părinţii tăi şi că asta e în neregulă cu tine. M-a crezut. E OK. Te simţi bine? Da? Nu eram sigură ce întreb, în cele din urmă, am spus: Tata mi-a zis că e moartă. Shelby. Bănuiesc că nu s-a putut vindeca la fel de repede ca tine. A fost prea rapid.

Sam îşi puse palmele pe gâtul meu şi mă sărută. Îşi apăsă fruntea pe a mea, astfel încât ne priveam fix unul pe altul şi arăta de parcă avea un singur ochi.

— O să mă duc în iad.

— De ce?

Singurul lui ochi clipi.

— Pentru că ar trebui să îmi pară rău de moartea ei.

M-am tras înapoi, ca să îi văd expresia de pe chip; era ciudat de absentă. Nu eram sigură ce să spun ca reacţie la informaţia asta, dar Sam mă salvă luându-mi mâinile şi strângându-le cu putere.

— Ştiu că ar trebui să fiu supărat acum. Dar simt că am evitat un proiectil uriaş. Nu m-am transformat, tu eşti în regulă şi, pentru moment, Shelby e un lucru în minus de care să mă îngrijorez. Mă simt… mă simt *ameţit.*

— Mama crede că eşti instabil, i-am spus.

Sam mă sărută din nou, închizând ochii pentru un moment, apoi mă mai sărută încă o dată, cu delicateţe.

— Sunt. Vrei să fugi?

Nu ştiam dacă se referă la fugitul din spital sau să fug de el.

— Domnule Roth? O asistentă apăru în uşă. Poţi să rămâi aici, dar trebuie să stai jos pentru asta.

La fel ca şi mine, Sam trebuia să facă o serie de vaccinuri antirabice – procedura medicală standard în cazul atacurilor animaliere neprovocate. Doar nu aveam să le spunem că Sam cunoştea acel animal personal şi că animalul respectiv intenţionase să mă omoare şi nu era turbat. M-am dat mai încolo, ca să îi fac loc lui Sam, care se aşeză lângă mine, cu o privire neliniştită către seringa din mâinile asistentei.

— Nu te uita la ac, îl sfătui asistenta în timp ce îi trăgea în sus mâneca plină de sânge, cu mâinile acoperite de mănuşi de cauciuc. Sam privi în altă parte, la faţa mea, dar ochii îi erau distanţi şi goi, cu mintea altundeva în vreme ce asistenta îi împungea pielea cu acul. Privind cum apasă pe piston, mi-am imaginat că e un tratament pentru Sam – vară lichidă injectată direct în venele lui.

Se auzi o bătaie în uşă şi o altă asistentă îşi băgă capul în încăpere.

— Brenda, ai terminat? întrebă a doua asistentă. Cred că au nevoie de tine la 302. E o fată acolo care o ia razna.

— O, minunat, spuse Brenda, sarcastică. Voi doi aţi terminat. Mi se adresă: O să îi duc hârtiile mamei tale când termin.

— Mulţumesc, zise Sam şi mă luă de mână. Am mers împreună pe coridor şi, pentru un moment ciudat, m-am simţit ca în prima seară când ne-am cunoscut, de parcă nu trecuse timpul deloc.

— Aşteaptă, am spus când am trecut prin sala de aşteptare de la urgenţe, şi Sam m-a lăsat să îl opresc. Am privit prin sala aglomerată, dar femeia pe care mi se păruse că o văd dispăruse.

— Pe cine cauţi?

— Mi s-a părut că o văd pe mama Oliviei. Am privit din nou în sala de aşteptare, dar erau numai chipuri necunoscute.

Am văzut cum i se umflă nările lui Sam şi cum sprâncenele i se apropie un pic, dar el n-a spus nimic în vreme ce ne îndreptam spre uşile de sticlă ale spitalului. Afară, mama trăsese maşina în faţă deja, neştiind ce favoare îi făcuse lui Sam.

Dincolo de maşină, mici fulgi de zăpadă cădeau din cer, ca o întruchipare delicată a frigului. Ochii lui Sam erau îndreptaţi înspre copacii din partea cealaltă a parcării, abia vizibili la lumina felinarelor. M-am întrebat dacă se gândea la răcoarea mortală care se strecura prin crăpăturile portierei sau la trupul frânt al lui Shelby, care nu va mai fi niciodată om, sau dacă, la fel ca mine, se gândea la seringa imaginară plină cu vară lichidă.

Treizeci şi nouă
Sam

5° C

Viaţa mea cârpită: o duminică liniştită, miros de cafea în respiraţia lui Grace, peisajul nefamiliar al noii cicatrici noduroase de pe braţul meu, mirosul periculos de zăpadă din aer. Doua lumi diferite dând târcoale una alteia, apropiindu-se tot mai mult, înnodându-se în feluri în care nu mi-aş fi imaginat niciodată.

Aproape-transformarea din ziua precedentă încă plana asupra mea, amintirea înceţoşată a mirosului de lup încă prinsă în părul meu şi pe vârfurile degetelor. Ar fi fost atât de uşor să cedez. Chiar şi acum, douăzeci şi patru de ore mai târziu, simţeam că trupul meu încă se mai luptă.

Eram atât de obosit.

Am încercat să mă cufund într-un roman, ghemuit într-un scaun moale de piele, aproape aţipind. De când temperaturile vesperale începuseră să coboare dramatic în ultimele zile, ne petreceam timpul liber în biroul mare şi nefolosit al tatălui ei. Cu excepţia dormitorului, era cel mai călduros şi mai protejat de curent loc din casă. Îmi plăcea camera. Pereţii erau acoperiţi de enciclopedii cu cotoare închise la culoare, prea vechi pentru a mai fi utile, şi de plăcuţe din lemn, de asemenea, închise la culoare – premii pentru alergarea la maratoane, prea vechi ca să mai însemne ceva. Biroul era foarte mic şi maro, o vizuină din piele neagră, lemn cu miros de fum şi dosare din carton: era un loc unde să fii la adăpost şi productiv.

Grace stătea la masă, făcându-și temele, iar părul îi era luminat de două lămpi de birou aurii, ca într-o pictură veche. Felul în care stătea, cu capul aplecat în concentrare, îmi atrase atenţia într-un fel în care cartea n-

o făcea.

Mi-am dat seama că stiloul lui Grace nu se mişca de o buna bucată de vreme. Am întrebat-o:

— La ce te gândeşti?

Ea îşi roti scaunul, ca să mă privească în faţă, şi îşi bătu stiloul de buze; era un gest fermecător, care mă făcea să vreau s-o sărut.

— La o maşină de spălat şi un uscător. Mă gândeam că, atunci când o să mă mut de-acasă, va trebui fie să folosesc spălătoria publică, fie să îmi cumpăr o maşină de spălat şi un uscător.

M-am uitat pur şi simplu la ea, pe jumătate fascinat, pe jumătate îngrozit de felul în care îi funcţiona mintea.

— *Asta* te distrăgea de la teme?

— Nu eram distrasă, spuse Grace înţepată. Îmi ofeream o pauză de la cititul acestei povestiri stupide pentru ora de engleză. Se roti iarăşi şi se aplecă peste birou.

Se lăsă liniştea pentru o vreme; Grace tot nu-şi puse stiloul pe hârtie. În cele din urmă, fără să îşi ridice capul, zise:

— Crezi că există vreun tratament?

Am închis ochii şi am oftat.

— Of, Grace.

Grace insistă.

— Spune-mi, atunci. E ştiinţă? Sau e magie? Ce eşti?

— Contează ce sunt?

— Desigur, zise ea şi vocea îi era frustrată. Magia ar fi intangibilă. Ştiinţa are tratamente. Nu te-ai întrebat niciodată cum a început totul?

N-am deschis ochii.

— Într-o zi, un lup a muşcat un om, şi omul s-a molipsit. Magie sau ştiinţă, e acelaşi lucru. Singurul lucru magic este că nu-l putem explica.

Grace n-a mai spus nimic, dar îi puteam *simţi* neliniştea. Am stat acolo fără să spun nimic, ascunzându-mă în spatele cărţii, ştiind că Grace are nevoie de vorbele mele – vorbe pe care nu eram dispus să i le zic. Nu eram sigur care dintre noi era mai egoist – ea, pentru că voia ceva ce

nimeni nu-i putea promite, sau eu, pentru că nu îi promiteam ceva ce era prea dureros de imposibil de dorit.

Înainte ca vreunul dintre noi să spargă tăcerea stânjenitoare, uşa biroului s-a deschis, şi tatăl ei a intrat, cu ochelarii aburiţi din pricina schimbării de temperatură. Cercetă camera, observând schimbările pe care le făcuserăm. Chitara nefolosită din atelierul mamei ei – sprijinită de fotoliul meu. Teancul meu de cărţi necartonate, zdrenţuite – pe măsuţa de lângă fotoliu. Teancul ordonat de creioane ascuţite de pe biroul lui. Ochii i se opriră pe filtrul de cafea pe care Grace îl adusese ca să îşi satisfacă pofta de cofeină; păru fascinat de el la fel cum fusesem şi cu. Un filtru de cafea micuţ. Pentru copilaşii care au nevoie de o doză rapidă de cofeină.

— Am ajuns acasă. Mi-aţi pus stăpânire pe birou?

— Era neglijat, spuse Grace fără să ridice capul din teme. Era prea util ca să se irosească. Şi acum nu-l poţi avea înapoi.

— Evident, remarcă el. Se uită la mine, cufundat în fotoliul lui. Ce citeşti?

Am spus:

— *Bel Canto.*

— N-am auzit niciodată de ea. Despre ce e vorba?

Îşi miji ochii către copertă; am ridicat-o ca s-o vadă.

— Cântăreţi de operă şi tăiatul cepei. Şi arme.

Spre surprinderea mea, expresia tatălui ei se lumină şi se umplu de înţelegere.

— Sună a ceva ce ar citi mama lui Grace.

Grace se întoarse în scaunul ei.

— Tată, ce ai făcut cu cadavrul?

El clipi.

— Poftim?

— După ce ai împuşcat-o. Ce ai făcut cu cadavrul?

— *Aa.* L-am pus pe verandă.

— Şi?

— Şi ce?

Grace se împinse de la birou, exasperată.

— Şi ce ai făcut cu el după aceea? Ştiu că nu l-ai lăsat să

putrezească pe verandă.

O senzaţie înceată de greaţă începu să mi se formeze în stomac.

— Grace, de ce faci aşa caz de asta? Sunt sigur că s-a ocupat mama ta de asta.

Grace îşi apăsă fruntea cu degetele.

— Tată, cum poţi să crezi că l-a mutat *mama?* Era cu noi, la spital.

— Nu m-am gândit la asta sincer să fiu. Voiam să sun la protecţia animalelor să îl ridice, dar a dispărut a doua zi dimineaţă, aşa că m-am gândit că poate voi aţi sunat.

Grace scoase un zgomot strangulat.

— Tată! Mama nu poate suna nici să comande pizza. Cum crezi că a sunat ea la protecţia animalelor?

Tatăl ei ridică din umeri şi îşi amestecă supa.

— S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate. Nu merită să te agiţi atât din cauza asta. L-o fi târât de pe verandă vreun animal sălbatic. Nu cred că alte animale pot lua turbare de la un animal mort.

Grace îşi încrucişă braţele la piept şi se uită urât la el, ca şi când comentariul lui era prea idiot ca să merite un răspuns.

— Nu te bosumfla, spuse el şi împinse uşa cu umărul ca să plece. Nu te prinde.

Vocea lui Grace era rece ca gheaţa.

— Trebuie să mă ocup eu de toate.

El îi zâmbi drăgăstos, reducând cumva amploarea supărării ei.

— Am fi pierduţi fără tine, evident. Nu sta foarte târziu.

Uşa s-a închis încet în urma lui, iar Grace se uită în gol la rafturile cu cărţi, la birou, la uşa închisă. La orice, numai la faţa mea nu.

Am închis romanul fără să îmi notez pagina.

— Nu e moartă.

— Poate a sunat mama la protecţia animalelor, spuse Grace spre birou.

— Mama ta n-a sunat la protecţia animalelor. Shelby trăieşte.

— Sam. Taci. Te rog. Nu ştim sigur. Poate vreun alt lup i-a târât cadavrul de pe verandă. Nu trage concluzii pripite.

Mă privi în cele din urmă şi am văzut că Grace, în ciuda incapacităţii ei totale de a citi oamenii, îşi dăduse seama ce reprezenta Shelby pentru mine. Trecutul meu care mă înhăţa, încercând să mă fure înainte să mă fure iarna.

Am simţit că lucrurile îmi scapă de sub control. Găsisem raiul şi îl apucasem cât de strâns putusem, dar era fragil, un fir subţire care îmi aluneca printre degete, prea fin să-l pot reţine.

Patruzeci
Sam

14° C

Aşa că i-am căutat.

În fiecare zi, cât Grace era la şcoală, i-am căutat pe cei doi lupi în care nu aveam încredere, cei care trebuiau să fie morţi. Mercy Falls era mic. Pădurea Boundary nu era la fel de mică, dar îmi era mai familiară şi poate mai dornică să-mi împărtăşească secretele ei.

Îi voi găsi pe Shelby şi pe Jack şi îi voi înfrunta în condiţiile stabilite de mine.

Dar Shelby nu lăsase nicio urmă pe verandă, aşa că poate chiar dispăruse. Nici Jack nu era de găsit – o urmă rece şi moartă. O fantomă care nu lăsa niciun cadavru în urmă. Mi se părea că am cercetat toată pădurea în căutarea lui.

M-am gândit – şi am sperat vag – că a murit şi el şi a încetat să fie o problemă. Că poate a fost lovit de vreo maşină şi aruncat în vreo groapă undeva. Dar nu era nicio urmă care să ducă la şosele, niciun copac însemnat, nicio dâră de miros de lup nou în parcarea şcolară. Dispăruse complet, la fel ca zăpada în timpul verii.

Ar fi trebuit să mă bucur. Dispariţia însemna discreţie. Dispariţia lui însemna că nu mai era problema mea.

Dar nu puteam să accept asta nicicum. Noi, lupii, făceam multe lucruri: ne transformam, ne ascundeam, urlam la luna singuratică şi palidă, dar niciodată nu dispăream cu totul. Oamenii dispăreau. Oamenii ne transformau în monştri.

Patruzeci şi unu
Grace

12° C

Eu şi Sam eram ca nişte căluşei într-un carusel. Urmam acelaşi şi acelaşi traseu – acasă, la şcoală, la librărie, acasă, la şcoală, acasă şi tot aşa –, dar, de fapt, mergeam în cerc pe lângă aceeaşi problemă majoră, fără să ne apropiem de ea. Adevăratul miez al problemei: iarna. Frig. Pierdere.

Nu vorbeam despre ceea ce se apropia, dar aveam impresia că pot să simt mereu răceala umbrei pe care o arunca asupra noastră. Citisem o poveste odată, într-o colecţie oribilă de mituri greceşti, despre un om pe nume Damocles care avea o sabie atârnată deasupra tronului său, prinsă doar într-un singur fir de păr. Aşa şi cu noi – umanitatea lui Sam atârna de un fir subţire.

Luni, conform caruselului, m-am dus la şcoală, ca de obicei. Deşi trecuseră doar două zile de când mă atacase Shelby, chiar şi vânătăile dispăruseră. Până la urmă, aveam ceva de vârcolac în mine.

Am rămas surprinsă că Olivia lipsea în continuare. Anul trecut nu lipsise nicio zi.

Am tot aşteptat să intre la una dintre cele două ore pe care le aveam împreună înainte de prânz, dar n-a făcut-o. Mă tot uitam la banca ei liberă din clasă. Poate era doar bolnavă, dar o parte din mine pe care încercam s-o ignor îmi spunea că e vorba despre ceva mai mult. La a patra oră, m-am strecurat în banca mea obişnuită din spatele lui Rachel.

— Rachel, hei, ai văzut-o pe Olivia?

Rachel se întoarse cu faţa spre mine.

— Poftim?

— Olivia. Nu aveţi ora de ştiinţe împreună?

Ea ridică din umeri.

— N-am mai vorbit cu ea de vineri. Am încercat s-o sun, dar mama ei mi-a spus că e bolnavă. Dar tu, floricică? Unde ai fost în weekend? Nu mă suni niciodată, nu-mi scrii deloc.

— M-a muşcat un raton, i-am spus. A trebuit să îmi fac vaccin antirabic, şi duminică am dormit toată ziua. Ca să mă asigur că nu fac spume la gură şi nu mă apuc să-i atac pe oameni.

— Scârbos. Unde te-a muşcat?

Am făcut semn înspre blugi.

— De gleznă. Nu arată cine ştie ce. Dar sunt îngrijorată cu privire la Olive. N-am reuşit să dau de ea la telefon.

Rachel se încruntă şi îşi puse picior peste picior; purta, ca de obicei, dungi, de data asta, colanţi în dungi. Îmi spuse:

— Nici eu. Crezi că ne evită? Mai e supărată pe tine?

Am dat din cap că nu.

— Nu, nu cred.

Rachel se strâmbă.

— Dar noi *suntem* OK, da? Adică, nu prea am vorbit. Despre chestii, adică. S-au întâmplat chestii. Dar noi n-am, ştii, vorbit. Şi nici nu ne-am vizitat acasă. Sau mă rog.

— Suntem OK, am spus eu cu fermitate.

Ea îşi scarpină colanţii multicolori şi îşi muşcă buza înainte să zică:

— Crezi că ar trebui să, ştii tu, să mergem pe la ea pe acasă, să vedem dacă dăm de ea?

N-am răspuns imediat şi nici ea n-a insistat. Acesta era un teritoriu nefamiliar pentru amândouă: niciodată nu trebuise să ne chinuim să menţinem unitatea trioului nostru. Nu ştiam dacă era bine sau nu să ne ducem s-o căutăm pe Olivia. Părea cam drastic, dar cât timp trecuse de când o văzuserăm ultima oară sau de când vorbiserăm cu ea? Am spus încet:

— Ce-ar fi să aşteptăm până la sfârşitul săptămânii? Dacă nu avem veşti de la ea până atunci, o să…

Rachel dădu din cap, părând uşurată.

— Super.

Se întoarse în banca ci în timp ce domnul Rink, în faţa clasei, îşi drese glasul, ca să ne atragă atenţia. Ne spuse:

— OK, probabil o să auziţi asta de mai multe ori azi de la profesorii voştri, dar nu vă apucaţi să lingeţi ţâşnitoarele de apă sau să vă sărutaţi cu străinii, da? Pentru că Departamentul de sănătate publică ne-a informat că avem câteva cazuri de meningită în partea asta a statului. Şi asta se transmite cum – ştie cineva? Prin săruturi şi lins chestii! Nu faceţi asta!

Din spatele clasei se auziră huiduieli apreciative.

— Şi, dacă tot nu puteţi face asta, o să ne ocupăm de ceva aproape la fel de interesant. Studii sociale! Deschideţi manualele la pagina o sută doisprezece.

Am privit iarăşi către uşă, pentru a mia oară, sperând s-o văd pe Olivia intrând, apoi am deschis manualul.

Când a venit pauza de prânz, m-am strecurat pe hol şi am sunat acasă la Olivia. A sunat de douăsprezece ori şi apoi mi-a intrat robotul. Nu am lăsat un mesaj; dacă chiulea pentru alt motiv decât că era bolnavă, nu voiam să îi dau mamei ci un mesaj întrebând unde e în timpul orelor. Tocmai voiam să închid dulapul când am observat că buzunarul cel mai mic al rucsacului avea fermoarul parţial deschis. O bucată de hârtie cu numele meu pe ea ieşea un pic în afară. Am despăturit-o, iar obrajii mi s-au îmbujorat pe neaşteptate când am recunoscut scrisul dezordonat al lui Sam:

„Fără de preget, chiar de ştim priveliştea iubirii,
Şi ţintirimul cel mărunt cu nume care plâng,
Şi groaznicul abis a-toate mut în care alţii
Sfârşesc: fără de preget mergem amândoi
Afară spre copaci bătrâni; fără de preget,
Întârziem, loc printre flori aflând, în faţa cerului.”[5]
E Rilke. Aş vrea s-o fi scris eu pentru tine.

[5] În româneşte de N. Argintescu-Amza, volumul Versuri, Editura pentru literatură universală, Bucureşti, 1966 (n. tr.).

Nu am înţeles-o complet, dar am citit-o cu voce tare, gândindu-mă la Sam, şoptind cuvintele în sinea mea. În gura mea, formele cuvintelor au devenit frumoase. Am simţit un zâmbet pe chipul meu, chiar dacă nu era nimeni prin preajmă să-l vadă. Încă mai eram îngrijorată, dar, pentru un moment, am plutit deasupra tuturor grijilor, încălzită de amintirea lui Sam.

Nu voiam să îmi împrăştii sentimentele tăcute, optimiste în cantina gălăgioasă, aşa că m-am retras în clasa goală pentru următoarea oră şi m-am aşezat. Am trântit manualul de engleză pe masă şi am netezit biletul ca să îl recitesc.

Stând în clasa goală şi ascultând sunetele elevilor zgomotoşi din cantină, mi-am amintit de momentele când îmi era rău şi eram trimisă la cabinetul medical. Cabinetul avea acelaşi sentiment înăbuşit al distanţei, ca un satelit al unei planete gălăgioase care era şcoala. Petrecusem mult timp acolo după ce mă atacaseră lupii, bolnavă de gripa care probabil nu fusese gripă.

Pentru o vreme, am privit îndelung telefonul mobil deschis, gândindu-mă cum fusesem muşcată. Cum mă îmbolnăvisem din cauza asta. Cum mă însănătoşisem după aceea. De ce fusesem singura care se însănătoşise?

— Te-ai răzgândit?

Am ridicat brusc bărbia la auzul vocii şi m-am trezit cu Isabel în banca de lângă mine. Spre surprinderea mea, nu arăta aşa perfect ca de obicei; sub ochi avea cearcăne care erau doar parţial acoperite de machiaj, iar ochii injectaţi nu erau ascunşi de nimic.

— Pardon?

— Cu privire la Jack. Că nu ştii nimic despre el.

M-am uitat la ca, precaută. Auzisem odată că avocaţii nu adresează nicio întrebare la care nu ştiu deja răspunsul, şi vocea lui Isabel era surprinzător de sigură.

Întinse un braţ lung, bronzat artificial în geanta ei şi scoase un teanc de hârtii. Le aruncă pe cartea mea de poezie.

— Prietena ta a scăpat astea.

Mi-a luat un moment să-mi dau seama că era un teanc de hârtii lucioase şi că imaginile din faţa mea erau fotografii de-ale Oliviei. Stomacul meu s-a dat peste cap. Prirnele fotografii erau cu pădurea, nimic remarcabil în mod special. Apoi, mai erau unele cu lupi. Lupul vărgat, nebun, pe jumătate ascuns de copaci. Şi lupul acela negru – oare Sam îmi spusese cum îl cheamă? Am ezitat, cu degetele la marginea fotografiilor, gata să trec la următoarea. Isabel se încordase vizibil lângă mine, pregătindu-se pentru ce se afla în poza următoare. Ştiam că orice prinsese Olivia pe film va fi greu de explicat.

În cele din urmă, Isabel se aplecă nerăbdătoare şi smulse primele fotografii din teanc.

— Dă mai departe odată.

Era o fotografie de-a lui Jack. Jack ca lup. Un cadru apropiat cu ochii lui pe faţa de lup.

Şi următoarea era tot cu Jack. Ca persoană. Gol.

Fotografia era extrem de reuşită, artistică, părea că Jack pozează pentru ea, cu braţele strânse în jurul corpului, cu capul întors peste umăr către aparatul de fotografiat, cu zgârieturi pe curba prelungă şi palidă a spatelui.

Mi-am muşcat buza şi m-am uitat la faţa lui în ambele poze. Nu era nicio poză cu el transformându-se, dar asemănarea ochilor era izbitoare. Prim-planul cu chipul lui de lup – aia era fotografia doveditoare. Şi atunci m-a izbit semnificaţia adevărată a acestor poze, care era adevărata lor importanţă. Nu că Isabel ştia, ci că Olivia ştia. Olivia făcuse aceste fotografii, deci sigur ştia. Dar de cât timp şi de ce nu-mi spusese?

— *Spune* ceva.

În cele din urmă, am ridicat privirea din poze şi m-am uitat la Isabel.

— Ce vrei să spun?

Isabel scoase un sunet iritat.

— Vezi şi tu pozele. Trăieşte. E *chiar acolo.*

M-am uitat din nou la poza cu Jack care se holba în gol spre pădure. Părea că îi este frig în noua lui piele.

— Nu ştiu ce vrei să spun. Ce vrei de la mine?

Isabel păru să se lupte cu ea însăşi. Pentru o secundă, arătă de parcă ar fi sărit la mine, dar apoi închise ochii. Îi deschise şi privi în altă parte, la panoul alb.

— Tu n-ai un frate, nu? Sau vreo soră?

— Nu, sunt singură la părinţi.

Isabel ridică din umeri.

— Atunci nu ştiu cum să îţi explic. E fratele meu. Am crezut că e mort. Dar nu e. Trăieşte. E *chiar acolo*, dar nu ştiu unde e acest *acolo.* Nu ştiu *ce* este el acum. Dar cred – cred că tu ştii. Numai că nu vrei să mă ajuţi. Mă privi şi ochii îi sclipiră sălbatici. Ce ţi-am făcut eu ţie vreodată?

M-am bâlbâit. Adevărul era că Jack era fratele ei. Mi se părea că are dreptul să ştie. Dar numai dacă n-ar fi fost *Isabel* cea care să întrebe. Am zis:

— Isabel… trebuie să ştii de ce îmi e teamă să vorbesc cu tine. Nu mi-ai făcut nimic mie personal. Dar ştiu oameni pe care i-ai distrus. Doar… doar spune-mi de ce ar trebui să am încredere în tine.

Isabel îmi smulse fotografiile şi le îndesă la loc în poşetă.

— După cum ai spus şi tu. Nu ţi-am făcut nimic niciodată. Sau poate pentru că eu cred că ce e în neregulă cu Jack e în neregulă şi cu prietenul tău.

Am fost anormal de paralizată gândindu-mă la fotografiile pe care *nu* le văzusem în teanc. Oare era şi Sam acolo? Poate Olivia ştiuse despre lupi de mai mult timp decât mine – o să încerc să îmi amintesc exact ce spusese Olivia în cursul discuţiei noastre în contradictoriu, să văd dacă vorbise cu subînţeles. Isabel se uita fix la mine, aşteptând să zic ceva, dar nu ştiam ce. În cele din urmă, m-am răstit:

— Bine, nu te mai holba la mine şi lasă-mă să mă *gândesc.*

Uşa clasei bubui când elevii începură să intre la ore. Am smuls o pagină din caiet şi am mâzgălit numărul meu de telefon pe ea.

— Asta-i numărul meu de mobil. Sună-mă într-o zi după şcoală şi vedem pe unde ne întâlnim.

Isabel luă numărul. M-am aşteptat să văd satisfacţie pe chipul ei, dar, spre surprinderea mea, arăta la fel de rău ca şi mine. Secretul lupilor nu era un secret pe care ar fi vrut cineva să îl afle.

— Avem o problemă.

Sam se întoarse spre mine din scaunul şoferului.

— N-ar trebui să fii la şcoală?

— Am ieşit mai devreme. Ultima oră era cea de artă. Nimeni nu avea să-mi ducă dorul, mie şi sculpturii mele hidoase din lut şi sârmă. Isabel ştie.

Sam clipi, încet.

— Cine e Isabel?

— Sora lui Jack, nu mai ţii minte? Am dat căldura mai încet – Sam o dăduse la *maximum* – şi mi-am îndesat rucsacul la picioare. I-am relatat discuţia cu Isabel, fără să menţionez cât de înfiorătoare era poza cu Jack ca om. N-am nicio idee ce conţineau celelalte poze.

Sam trecu imediat peste întrebarea legată de Isabel.

— Erau pozele Oliviei?

— Mda.

Pe chip i se citea îngrijorarea.

— Mă întreb dacă asta are vreo legătură cu modul în care s-a purtat Olivia la librărie. Cu mine. Fiindcă eu n-am răspuns, Sam se uită la volan sau la ceva de dincolo de el. Dacă ştia ce suntem, atunci comentariul ei referitor la ochi pare foarte logic. Încerca să ne facă să mărturisim.

Am spus:

— Mda, de fapt. Asta ar avea sens.

Sam oftă din greu.

— Îmi vine deodată în minte ce-a spus Rachel. Despre lupul care a fost acasă la Olivia.

Am închis ochii şi i-am deschis din nou, cu imaginea lui Jack în minte, cu braţele strânse în jurul corpului.

— Îh. Nu vreau să mă gândesc la asta. Ce facem cu Isabel? N-am cum s-o evit. Şi nici nu pot continua să mint; arăt ca o idioată.

Sam zâmbi cu jumătate de gură.

— Ei bine, *te-aş întreba* ce fel de persoană e şi ce crezi că ar trebui să facem…

— … dar nu mă pricep să citesc oamenii, am încheiat pentru el.

— Tu ai spus-o, nu eu. Ţine minte asta.

— Bun, şi ce facem? De ce simt că eu sunt singura panicată de pe aici? Tu eşti complet… calm.

Sam ridică din umeri.

— Probabil pentru că nu sunt deloc pregătit pentru aşa ceva. Nu cred că ştiu ce să plănuiesc înainte s-o cunosc. Dacă aş fi stat de vorbă cu ea când avea pozele, poate că aş fi fost îngrijorat, dar acum nu mă pot gândi concret la asta. Nu ştiu, Isabel pare un nume drăguţ.

Am râs.

— Da, şi porcii zboară.

Sam făcu o faţă melodramatica şi agonia plină de regrete prefăcute era atât de exagerată, că mă făcu să mă simt mai bine.

— E groaznică?

— Aşa credeam înainte. Acum? Am ridicat din umeri. Încă mă mai gândesc. Deci ce facem?

— Cred că trebuie să stăm de vorbă cu ea.

— Amândoi? Unde?

— Da, amândoi. Asta nu e doar problema ta. Nu ştiu. Undeva unde e linişte. Undeva unde să pot s-o evaluez înainte să mă hotărăsc ce să îi spun. Se încruntă. N-ar fi primul membru de familie care ar afla.

Ştiam din încruntarea lui că nu vorbeşte despre părinţii săi – expresia feţei nu i s-ar fi schimbat dacă despre ei vorbea.

— Nu?

— Soţia lui Beck ştia.

— La timpul trecut?

— Cancer la sân. A fost cu mult înaintea mea. N-am cunoscut-o niciodată. Am aflat despre ea de la Paul şi din greşeală. Beck nu voia să ştiu despre ea. Probabil, pentru că majoritatea oamenilor nu ne accepta uşor şi nu voia să cred că mă pot duce să-mi caut şi cu o soţioară sau ceva de

genul ăsta.

Mi s-a părut nedrept ca două tragedii atât de cumplite să lovească un cuplu. Mi-am dat seama prea târziu ca să mai spun ceva, că aproape ratasem amărăciunea nefamiliară din vocea lui. M-am gândit să spun ceva, să îl întreb despre Beck, dar momentul trecuse, pierdut în zgomot, după ce Sam a deschis radioul şi a apăsat pe acceleraţie.

Scoase maşina din parcare, cu fruntea ridată de griji.

— La naiba cu regulile, spuse Sam. Vreau s-o cunosc.

Patruzeci şi doi
Sam

12° C

Primele cuvinte pe care le-am auzit din gura lui Isabel au fost:

— Pot să întreb de ce naiba facem quiche[6], în loc să vorbim despre fratele meu?

Tocmai se dăduse jos dintr-un SUV alb, masiv, care ocupa aproape toată aleea din faţa casei familiei Brisbane. Prima mea impresie a fost că e *înaltă* – probabil din cauza tocurilor de doisprezece centimetri sau din cauza cizmelor înalte pe care le purta la care se adăugau *buclele*, pentru că avea un cap mai plin de bucle decât o păpuşă de porţelan.

— Nu, spuse Grace şi am iubit-o pentru felul în care a făcut-o, fără să lase loc de negociere.

Isabel scoase un zgomot care, dacă ar fi fost transformat într-o rachetă, conţinea suficient vitriol cât să şteargă de pe faţa pământului o ţărişoară întreagă.

— Dar pot să întreb cine e el?

Am privit-o la timp ca s-o observ uitându-se la fundul meu. Întoarse repede capul când am răspuns la fel ca Grace.

— Nu.

Grace ne conduse înăuntru. Se întoarse spre Isabel în holul de la intrare şi spuse:

— Nu pune întrebări despre Jack. Mama e acasă.

— Tu eşti, Grace? strigă mama ei de la etaj.

— Da! O să facem quiche! Grace îşi atârnă haina în cuier şi ne îndemnă să facem la fel.

[6] Tip de tarta franţuzească (n. tr.).

— Am adus nişte chestii de la atelierul din oraş, dă-le la o parte de-acolo! strigă mama ei ca răspuns.

Isabel strâmbă din nas şi rămase îmbrăcată cu jacheta ei tivită cu blană, îndesându-şi mâinile în buzunare şi dându-se deoparte în timp ce Grace împingea cutiile spre perete ca sa facă loc printre ele. Isabel păru complet nelalocul ei în bucătăria confortabilă şi aglomerată. Nu m-am putut hotărî dacă buclele ei perfect artificiale făceau linoleumul de pe jos, nu chiar aşa de alb, să pară mai patetic sau dacă podeaua veche şi crăpată îi făcea părul să pară mai perfect şi mai fals. Până acum, nici măcar nu-mi dădusem seama că bucătăria era ponosită.

Isabel se dădu şi mai mult în spate când Grace îşi suflecă mânecile şi îşi spălă mâinile la chiuvetă.

— Sam, dă drumul la radio şi găseşte ceva bun, te rog.

Am găsit un radio mic pe blatul din bucătărie, între nişte cutii de sare şi zahăr şi i-am dat drumul.

— Doamne, chiar o să facem quiche, gemu Isabel. Am crezut că e un cod pentru altceva. Am rânjit către ea, şi ea mi-a prins privirea şi a făcut o faţă speriată. Dar expresia era prea reuşită – nu am crezut cu adevărat că era înfricoşată. Ceva din ochii ei m-a făcut să cred că măcar e curioasă cu privire la toată situaţia. Şi situaţia era aşa: nu aveam de gând să am încredere în Isabel până când nu eram sută la sută sigur ce fel de persoană e.

Mama lui Grace intră în bucătărie mirosind a vapori de terebentină cu parfum de portocală.

— Bună, Sam. Şi tu faci quiche?

— Încerc, am spus cu sinceritate.

Ea râse.

— Ce amuzant. Ea cine e?

— Isabel, spuse Grace. Mamă, ştii unde e cartea verde de bucate? O aveam aici dintotdeauna. Are reţeta de quiche în ea.

Mama ei ridică din umeri neajutorată şi îngenunche lângă una dintre cutiile de pe podea.

— O fi făcut paşi. Ce Dumnezeu se aude la radio? Sam, sigur găseşti ceva mai bun de atât.

În timp ce Grace răscolea prin nişte cărţi de bucate aranjate pe un colţ al blatului din bucătărie, eu am schimbat posturile de radio până când mama lui Grace a spus: „Opreşte-te chiar acolo!“ când am ajuns pe un post cu muzică pop cam ciudată. Se ridică ţinând o cutie în mână.

— Cred că munca mea aici s-a terminat. Distracţie plăcută, copii. Mă întorc… la un moment dat.

Grace abia păru s-o observe plecând. Îmi făcu semn:

— Isabel, scoate ouă, brânză şi lapte din frigider. Sam, trebuie să facem nişte aluat de plăcintă obişnuit. Vrei să încălzeşti cuptorul la două sute treizeci de grade şi să ne aduci nişte tăvi?

Isabel se holba în frigider.

— Sunt vreo opt mii de feluri de brânză aici. Mie toate îmi par la fel.

— Ocupă-te tu de cuptor şi lasă-l pe Sam să aducă brânza şi restul. El se pricepe la mâncare, spuse Grace. Stătea pe vârfuri ca să ia făina dintr-un dulap suspendat; trupul îi era întins într-un mod superb şi mă făcea în cel mai rău mod să vreau să îi ating pielea expusă de la baza spatelui. Dar apoi, a tras făina jos, şi eu am ratat ocazia, aşa că am schimbat locurile cu Isabel, am luat nişte cheddar tare, ouă şi lapte şi le-am pus pe toate pe masă.

Până când am terminat eu de spart ouăle şi de amestecat nişte maioneză, Grace deja tăiase nişte margarină în făină, într-un vas. Bucătăria era brusc plină de activitate, de parcă eram o legiune.

— Ce naiba e asta? întrebă Isabel, holbându-se la o pungă pe care i-o dăduse Grace.

Grace pufni în râs.

— E o ciupercă.

— Arată de parcă ar fi ieşit din fundul unei vaci.

— Mi-ar plăcea vaca aia, spuse Grace, aplecându-se peste Isabel să trântească nişte unt într-o tigaie. Fundul ei ar valora un milion. Sotează alea în tigaie câteva minute până când arată bine şi gustoase.

— Cât timp?

— Până sunt delicioase, am repetat eu.

— Ai auzit băiatul, spuse Grace. Întinse o mână. Tavă!

— Ajut-o tu, i-am zis lui Isabel. O să am eu grijă de chestiile delicioase, de vreme ce tu nu poţi.

— Eu sunt *deja* delicioasă, mormăi Isabel. Îi dădu lui Grace două tăvi, şi Grace desfăcu îndemânatică aluatul – ca prin magie – pe fundul fiecăreia. Începu să îi arate lui Isabel cum să încreţească marginile. Tot procesul părea foarte banal; m-am gândit că Grace ar fi putut face toată treaba mai repede, fără ca Isabel şi cu mine să îi stăm în drum.

Isabel m-a prins zâmbind văzându-le încreţind aluaturile de plăcintă.

— La ce te hlizeşti? Uita-te la ciupercile tale!

Am salvat ciupercile la timp şi am adăugat spanacul pe care Grace mi l-a împins în mâini.

— *Rimelul* meu. Vocea lui Isabel se ridică deasupra larmei crescânde şi m-am uitat la ea şi la Grace râzând şi plângând în timp ce tăiau ceapă. Apoi, mirosul puternic al cepelor m-a izbit în nas şi mi-au dat şi mie lacrimile.

Le-am oferit tigaia mea de sote.

— Aruncă-le aici. O să le omoare un pic.

Isabel a răzuit ceapa de pe tocător în tigaie, şi Grace m-a plesnit peste fund cu palma murdară de făină. Mi-am sucit gâtul, încercând să văd dacă a lăsat vreo urmă, în vreme ce Grace îşi freca palma cu faina rămasă ca să se acopere mai bine şi a încercat din nou.

— *Ăsta e cântecul meu!* anunţă Grace deodată. Dă mai tare! Dă mai tare!

Era Mariah Carey în cel mai groaznic mod posibil, dar era atât de potrivit în acel moment. Am dat mai tare până când micile difuzoare au bâzâit în cutiile de metal de lângă ele. Am apucat-o pe Grace de mână şi am tras-o spre mine şi am început să dansăm de parcă eram grozavi, teribil de stângaci şi insuportabil de sexy, ea frecându-se de mine, cu mâinile în aer, eu cu braţele în jurul taliei ei, prea jos ca să fie inocente.

M-am gândit în sinea mea: „Viaţa se măsoară în

momente ca astea“. Grace îşi lăsă capul pe spate, cu gâtul lung şi palid pe umărul meu, ca să ajungă la gura mea pentru un sărut, şi, chiar înainte s-o sărut, am văzut ochii melancolici ai lui Isabel privind cum gura mea o atinge pe a lui Grace.

— Spune-mi pe cât timp să setez cronometrul, spuse Isabel, prinzându-mi privirea şi întorcând capul. Şi apoi poate vorbim…

Grace încă se mai sprijinea cu spatele de mine, în siguranţă în braţele mele, plină de fainã şi atât de apetisantă, că îmi doream din tot sufletul să fiu singur cu ea aici, acum. Gesticulă leneş către cartea de bucate deschisă de pe blat, îmbătată de prezenţa mea. Isabel consultă reţeta şi setă cronometrul.

Urmă un moment de linişte când ne-am dat seama că terminaserăm, apoi am inspirat adânc şi m-am întors s-o înfrunt pe Isabel.

— Bine, îţi spun ce e în neregulă cu Jack.

Isabel şi Grace părură amândouă speriate.

— Hai să stăm jos, sugeră Grace, desprinzându-se din braţele mele. Sufrageria e pe-acolo. Aduc nişte cafea.

Aşa că eu şi Isabel ne-am îndreptat spre sufragerie. La fel ca bucătăria, era aglomerată într-un mod pe care nu-l observasem până acum, când Isabel era în ea. A trebuit să dea la o parte un morman de rufe neîmpăturite ca să se aşeze pe canapea. Nu voiam să stau lângă ea, aşa că m-am aşezat în fotoliul din faţa ei.

Privindu-mă cu colţul ochiului, Isabel m-a întrebat:

— Tu de ce nu eşti ca Jack? De ce nu te transformi în lup şi înapoi ca el?

N-am tresărit; dacă Grace nu m-ar fi avertizat cât de mult ghicise Isabel, probabil aş fi făcut-o.

— Sunt aşa de mai mult timp. Devii mai stabil pe măsură ce trece vremea. La început, te transformi în lup şi înapoi tot timpul. Temperatura are puţin de-a face cu asta, nu ca mai târziu.

Îmi mai adresă o întrebare usturătoare.

— Tu i-ai făcut asta lui Jack?

Am lăsat repulsia să mi se vadă pe faţă.

— Nu ştiu cine a făcut-o. Sunt destui ca noi şi nu toţi sunt oameni de treabă. N-am menţionat puşca lui cu aer comprimat.

— De ce e atât de furios?

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am. Pentru că e o persoană furioasă?

Expresia lui Isabel deveni… *întrebătoare.*

— Uite ce e, daca eşti muşcat, nu te transformi într-un monstru. Te transformi într-un lup. Eşti ceea ce eşti. Când eşti lup sau când te transformi nu ai inhibiţii omeneşti, aşa că, dacă eşti în mod normal furios sau violent, devii mai rău.

Grace intră în sufragerie, cărând precar trei căni de cafea. Isabel a luat-o pe cea cu un castor pe o parte, iar eu am luat-o pe cea cu numele unei bănci. Grace s-a aşezat lângă Isabel pe canapea.

Isabel a închis ochii o secundă.

— OK. Să văd dacă am înţeles bine. Fratele meu n-a fost cu *adevărat* ucis de lupi. A fost doar schilodit şi apoi transformat într-un *vârcolac?* Scuze, dar nu înţeleg toată povestea cu nemortul. Şi nu se presupune că trebuie să fie şi ceva cu luna, şi gloanţe de argint, şi alte rahaturi din astea?

— S-a vindecat singur, dar a durat o vreme, i-am spus. Nici n-a murit cu adevărat. Nu ştiu cum a evadat de la morgă. Luna şi gloanţele de argint sunt doar mituri. Nu ştiu cum să le explic. E… e ca o boală care se agravează dacă e frig. Cred că mitul cu luna a început pentru că noaptea se face frig, aşa că, la început, ne transformăm în lupi noaptea. În consecinţă, oamenii au crezut că luna provoacă transformarea.

Isabel părea să accepte totul destul de bine. Nu leşina şi nici nu părea să îi fie teamă. Sorbi din cafea.

— Grace, e dezgustătoare.

— E cafea instant, se scuză Grace.

Isabel întrebă:

— Deci fratele meu mă recunoaşte când e lup?

Grace privi la faţa mea; eu nu m-am putut uita la ea când am răspuns.

— Probabil un pic. Unii dintre noi nu îşi amintesc nimic despre vieţile lor când sunt lupi. Alţii îşi amintesc un pic.

Grace se uită în altă parte, sorbindu-şi cafeaua, prefăcându-se că nu îi pasă.

— Deci există o haită?

Isabel pusese o întrebare bună. Am dat din cap că da.

— Dar Jack nu i-a găsit încă. Sau ei nu l-au găsit pe el.

O vreme, Isabel îşi trecu degetul peste buza cănii de cafea. În cele din urmă, privi de la mine la Grace şi apoi la mine.

— OK, deci care-i poanta aici?

Am clipit.

— La ce te referi?

— Adică, stai aici şi vorbeşti, şi Grace e aici, încercând să pretindă că totul e în regulă, dar *nu* e totul în regulă, nu?

Bănuiesc că nu trebuia să fiu surprins de intuiţia ei. Nu te caţări în vârful elitei sociale a unui liceu fără să te pricepi să citeşti oamenii. Am privit în cana mea de cafea plină. Nu-mi plăcea cafeaua – avea o aromă prea puternică şi amăruie. Eram lup de prea mult timp; îmi pierdusem plăcerea de a bea cafea.

— Avem date de expirare. Cu cât mai mult trece de când am fost muşcaţi, cu atât avem nevoie de mai puţin frig ca să ne transformăm în lupi. Şi cu atât mai multă căldură să devenim iarăşi oameni. În cele din urmă, nu ne mai transformăm, devenim oameni din nou.

— Cât timp?

Nu m-am uitat la Grace.

— Depinde de la lup la lup. Ani întregi pentru unii lupi.

— Dar nu şi pentru tine.

„Taci din gură. Isabel.“ Nu voiam să îi pun lui Grace expresia calmă la încercare. Am scuturat foarte vag din cap, sperând că Grace se uită pe fereastră, şi nu la mine.

— Şi dacă aţi locui în Florida sau într-un loc foarte cald?

Am fost uşurat să schimbăm subiectul.

— Câţiva dintre noi au încercat asta. Nu funcţionează. Doar te face supersensibil la cea mai mică schimbare de temperatură.

Ulrik, Melissa şi un lup pe nume Bauer se duseseră în Texas într-un an, în speranţa că o să păcălească iarna. Încă îmi mai aminteam telefonul încântat de la Ulrik după ce trecuseră săptămâni întregi fără să se transforme – şi apoi întoarcerea cu coada între picioare, fără Bauer, după ce trecuseră pe lângă uşa întredeschisă a unui magazin cu aer condiţionat, şi Bauer se transformase imediat. Se pare că Protecţia Animalelor din Texas nu credea în arme cu tranchilizante.

— Dar la ecuator? Unde temperatura nu se schimbă niciodată?

— Nu ştiu. Am încercat să nu par exasperat. Niciunul dintre noi nu s-a decis să plece în pădurea tropicală, dar o să ţin minte asta pentru când o să câştig la loto.

— Nu e nevoie să fii măgar, spuse Isabel, punându-şi cana de cafea pe un teanc de reviste. Întrebam doar. Deci oricine este muşcat se transformă?

„În afară de cea pe care mi-aş dori s-o pot lua cu mine.“

— Cam aşa.

Mi-am auzit vocea, cât de obosită părea, şi nu mi-a păsat.

Isabel strânse din buze şi am crezut că o să insiste, dar n-a făcut-o.

— Deci asta e. Fratele meu e un vârcolac, un vârcolac adevărat şi nu există tratament pentru asta.

Ochii lui Grace se îngustară şi mi-am dorit să ştiu la ce se gândea.

— Mda. Te-ai prins. Dar deja ştiai asta. Deci de ce ne-ai întrebat pe noi?

Isabel ridică din umeri.

— Probabil că aşteptam să sară cineva de după perdea şi să spună: „Bau, te-am păcălit! Nu există vârcolaci. Ce era în mintea ta?“

Voiam să îi zic că pe bune *nu existau* vârcolaci. Existau oameni şi existau lupi, şi existau cei care erau pe drumul

dintre unii şi alţii. Dar eram obosit, aşa că n-am spus nimic.

— Zi-mi că n-o să spui nimănui.

Grace vorbi brusc.

— Nu cred că ai făcut-o până acum, dar nu poţi să spui nimănui acum.

— Crezi că sunt tâmpită? Tata a împuşcat un lup pentru că e furios pe ei. Crezi că o să încerc să îi spun că Jack e unul dintre ei? Şi mama e deja mai plină de antidepresive decât o farmacie. Da, mi-ar fi de mare ajutor. Va trebui să mă descurc pe cont propriu.

Grace îmi aruncă o privire care spunea: „Ai ghicit bine, Sam“.

— Şi ne mai ai şi pe noi, adăugă Grace. O să te ajutăm cât putem. Jack nu trebuie să treacă prin asta singur, dar trebuie să îl găsim mai întâi.

Isabel îşi curăţă cizma de o scamă invizibilă, de parcă nu ştia cum să răspundă la amabilitatea noastră. În cele din urmă, spuse, uitându-se tot la cizmă:

— Nu ştiu. Ultima oară când l-am văzut nu era o persoană prea drăguţă. Nu ştiu dacă vreau să îl găsesc.

— Îmi pare rău, am zis.

— Pentru ce?

Pentru că nu am putut să îţi spun că purtarea lui oribilă e din cauza muşcăturii şi va dispărea.

Am ridicat din umeri. În ultima vreme, parcă făceam prea des asta.

— Pentru că nu am veşti mai bune.

Din bucătărie se auzi un ţârâit enervant.

— Quiche-ul e gata, spuse Isabel. Măcar primesc un premiu de consolare. Privi spre mine şi apoi spre Grace. Deci, în curând, o să înceteze să se mai transforme aşa de des? Pentru că e aproape iarnă?

Am dat din cap că da.

— Bine, spuse Isabel, privind pe fereastră la ramurile dezgolite ale copacilor, către pădurea care acum era casa lui Jack şi care în curând va fi a mea.

— Abia aştept să vină.

Patruzeci şi trei
Grace

7° C

Din cauza insomniei, eram ca un zombi. Eram
Eseul la engleză
Vocea domnului Rink
Licăririle luminii fluorescente de deasupra băncii mele
Curs de biologie avansată
Faţa ca de piatră a lui Isabel
Pleoape grele

— Pământul către Grace, spuse Rachel, pişcându-mă de cot când trecu pe lângă mine pe trotuar. Uite-o pe Olivia! Nici n-am văzut-o la ore, tu da?

Am urmărit privirea lui Rachel către elevii care aşteptau autobuzul şcolar. Olivia era printre ei, sărind în sus şi în jos ca să se încălzească. Fără aparatul foto. M-am gândit la poze.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Da. Da, trebuie, spuse Rachel. Pentru că trebuie să vă împăcaţi până la vacanţa noastră de Crăciun în locuri mai însorite şi mai călduroase. Aş merge cu tine, dar mă aşteaptă tata şi are o programare în Duluth. O să facă urât dacă nu ajung acolo în clipa asta. Spune-mi şi mie ce zice!

Rachel alergă spre parcare, şi eu am fugit către Olivia.

— Olivia.

A tresărit şi am apucat-o de cot de parcă ar fi zburat dacă n-o făceam.

— Am încercat să te sun.

Olivia îşi trase pe cap căciula şi se încordă să facă faţă frigului.

— Da?

Pentru un moment, m-am gândit să aştept să văd ce-o să

spună. Să văd dacă mărturiseşte că ştie despre lupi, fără s-o întreb eu. Dar veneau autobuzele şi nu voiam să aştept. Am coborât vocea şi i-am şoptit la ureche:

— Am văzut una dintre pozele tale. Cu Jack.

Se întoarse brusc cu faţa la mine.

— *Tu* le-ai luat?

Am încercat, cu un oarecare succes, să elimin acuzaţiile din vocea mea.

— *Isabel* mi le-a arătat.

Olivia se albi la faţă.

Am întrebat-o:

— De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai sunat?

Îşi muşcă buza şi privi către parcare.

— La început, am vrut să fac asta. Să îţi spun că ai avut dreptate. Dar apoi am dat peste Jack şi el mi-a spus să nu spun nimănui despre el, şi m-am simţit vinovată de parcă făceam ceva rău.

M-am uitat la ea.

— Ai *vorbit* cu el?

Olivia ridică nefericită din umeri şi tremură în frigul tot mai puternic al după-amiezii.

— Făceam poze lupilor, ca întotdeauna, şi l-am văzut. L-am văzut – coborî vocea şi se aplecă spre mine – transformându-se. Devenind om din nou. Nu mi-a venit să cred. Şi nu avea haine şi casa mea nu era departe, aşa că l-am dus la mine şi i-am dat din hainele lui John. Cred că încercam să mă conving singură că nu sunt nebună.

— Mersi, am zis sarcastic.

I-a luat un moment. Apoi, a spus cu repeziciune:

— Of, Grace, ştiu. Ştiu că mi-ai spus de la început, dar ce era să fac – să te cred? *Sună* imposibil. Pare imposibil. Dar mi-a părut rău pentru el. Nu aparţine nici unei lumi acum.

— De cât timp durează asta?

Ceva mă înţepa. Trădarea sau ceva asemănător. Îi spusesem Oliviei de la început despre suspiciunile mele, şi ea aşteptase până m-am dus eu la ea ca să recunoască ceva.

— Nu ştiu. De o vreme. I-am dat mâncare şi i-am spălat

hainele şi chestii de genul ăsta. Nu ştiu unde stă. Am vorbit mult până când ne-am certat cu privire la tratament. Chiuleam de la şcoală ca să vorbesc cu el şi să încerc să fac mai multe poze cu lupii. Voiam să văd dacă se mai transformă şi alţii. Tăcu. Grace, el spune că ai fost muşcată şi te-ai vindecat.

— E adevărat. Mă rog, am fost muşcată. Ştiai asta. Dar nu m-am transformat niciodată într-un lup, evident.

Ochii îi erau fixaţi asupra mea.

— Niciodată?

Am dat din cap că nu.

— Nu. Ai mai spus cuiva?

Olivia îmi aruncă încă o privire dispreţuitoare.

— Nu sunt tâmpită.

— Ei bine, Isabel a pus mâna pe ele cumva. Dacă ea a putut, oricine poate.

— Nu am poze care să arate ce se întâmplă, spuse Olivia. Ţi-am spus, nu sunt chiar tâmpită. Am doar poze cu înainte şi după. Şi cine ar înţelege ceva din asta?

— Isabel, am zis cu.

Olivia se încruntă la mine.

— Am grijă. Oricum, nu l-am mai văzut de când ne-am certat. Trebuie să plec. Făcu semn spre autobuz. Deci nu te-ai transformat niciodată?

Acum, era rândul meu să îi arunc o privire dispreţuitoare.

— Niciodată nu te-am minţit, Olive.

Se uită la mine un lung moment. Apoi, spuse:

— Vrei să vii pe la mine pe-acasă?

Voiam oarecum să îmi zică că îi părea rău. Că nu avusese încredere în mine. Că nu-mi răspunsese la telefon. Că se certase cu mine. Că nu-mi spusese *ai avut dreptate.* Aşa că am spus doar:

— Îl aştept pe Sam.

— Bine. Poată în altă zi săptămâna asta?

Am clipit.

— Poate.

Apoi, a dispărut, s-a urcat în autobuz şi a devenit doar o

siluetă pe fereastră croindu-şi drum către spatele autobuzului. Crezusem că, dacă o aud recunoscând că ştiuse despre lupi, o să simt vreun fel de uşurare, dar nu simţeam decât o nelinişte tulburătoare. În tot acest timp cât noi îl căutaserăm pe Jack, Olivia ştiuse de la început unde era. Nu eram sigură ce să cred.

În parcare, am văzut Broncoul apropiindu-se încet, îndreptându-se în direcţia mea. Când l-am zărit pe Sam la volan, m-am simţit împăcată într-un fel în care nu mă simţisem după conversaţia cu Olivia. Ce ciudat că vederea propriei mele maşini mă putea face atât de fericită.

Sam se aplecă să îmi deschidă portiera din partea pasagerului. Încă arăta un pic obosit. Îmi dădu un pahar de plastic cu cafea aburindă.

— Ţi-a sunat telefonul acum câteva minute.

— Mersi. Am urcat în Bronco şi am acceptat cafeaua cu recunoştinţă. Sunt un zombi azi. Muream după nişte cofeină şi tocmai am avut cea mai ciudată discuţie cu Olivia. Îţi spun după ce îmi iau doza de cofeină. Unde mi-e telefonul?

Sam arătă spre torpedou. L-am deschis şi am scos telefonul. *Aveţi un mesaj nou.* Am format numărul mesageriei vocale, l-am pus pe speaker şi am aşezat telefonul pe bord, întorcându-mă către Sam.

— Sunt gata acum, i-am spus.

Sam se uită la mine, cu sprâncenele întrebătoare.

— Pentru?

— Sărutul meu.

Sam îşi muşcă buza.

— Prefer atacurile-surpriză.

— „Aveţi un mesaj nou“, rosti vocea înregistrată a operatoarei.

M-am strâmbat, trântindu-mă înapoi în scaun.

— Mă înnebuneşti.

El se hlizi.

— „Bună, iubito! N-o să ghiceşti niciodată cu cine m-am întâlnit azi!“ Vocea mamei bâzâi din difuzorul telefonului mobil.

— Ai putea să te arunci pe mine, i-am sugerat. Din partea mea, ar fi perfect.

Mama părea încântată.

— „Naomi Ett! O ştii, am fost colege la şcoală.“

— Nu credeam că eşti genul acela de fată, spuse Sam.

Cred că glumea.

Mama continuă.

— „Acum, e măritată şi toate cele, şi e în oraş pentru scurt timp, aşa că eu şi tata o să petrecem puţin timp cu ea.“

M-am încruntat la el.

— Nu sunt. Dar cu tine, nimic nu mai e valabil.

— „Deci nu ne întoarcem decât foarte târziu diseară, se încheie mesajul mamei. Vezi că sunt nişte resturi în frigider şi desigur ne poţi suna în caz de ceva.“

Resturile *mele.* De la tocana pe care o făcusem eu.

Sam se uita la telefonul mobil în timp ce operatoarea preluă de unde se oprise mama.

— „Ca să reascultaţi acest mesaj, apăsaţi tasta unu. Ca să ştergeţi mesajul…“

L-am şters. Sam se uita în continuare la telefon, cu privirea oarecum distantă. Nu ştiam la ce se gândeşte. Poate, la fel ca mine, avea capul plin de o duzină de probleme diferite, toate prea amorfe şi intangibile ca să fie rezolvate.

Am trântit clapeta telefonului, şi sunetul scos păru să rupă vraja. Privirea lui Sam se fixă intens asupra mea.

— Hai să fugim împreună.

Am ridicat din sprânceană.

— Nu, pe bune. Hai să mergem undeva. Pot să te duc undeva în seara asta? Undeva mai bun decât resturile de mâncare?

Nu ştiam ce să spun. Cred că poate ce voiam să spun era: „Chiar crezi că trebuie să întrebi?“

L-am privit pe Sam cu seriozitate în timp ce el se bâlbâia, încălecând cuvintele în graba de a le scoate pe gură. Dacă n-aş fi mirosit aerul în acel moment, probabil nu mi-aş fi dat seama că ceva era în neregulă. Dar dinspre

el venea în valuri aroma dulceagă a neliniştii. Era neliniştit în privinţa mea? Neliniştit în legătură cu ceva ce se întâmplase azi? Neliniştit pentru că ascultase buletinul meteo?

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau doar să plec din oraş în seara asta. Vreau să plec undeva pentru scurt timp. O minivacanţă. Câteva ore în viaţa altcuiva, înţelegi? Adică, nu trebuie să facem asta dacă nu vrei. Şi dacă tu crezi că nu…

— Sam, am spus. Taci din gură.

El tăcu.

— Ia-o din loc.

Am luat-o din loc.

Sam a ieşit pe autostradă şi am mers şi am mers până când cerul a devenit roz deasupra copacilor, şi păsările care zburau pe deasupra drumului erau nişte siluete negre. Era destul de frig, astfel că maşinile care intrau pe autostradă pufăiau fum alburiu de eşapament în aerul îngheţat. Sam conducea cu o mână, iar degetele celeilalte erau împletite cu ale mele. Era mult mai bine decât să stau acasă cu nişte resturi de mâncare.

Până când am ieşit de pe autostradă, fie mă obişnuisem deja cu mirosul neliniştii lui Sam, fie se calmase, pentru că singurul miros din maşină era parfumul lui moscat, de lup şi de pădure.

— Deci, am spus eu şi mi-am trecut un deget peste dosul palmei lui reci. Unde mergem, totuşi?

Sam privi spre mine, iar beculeţele de pe bord îi luminară zâmbetul melancolic.

— E un magazin minunat de dulciuri în Duluth.

Era incredibil de drăguţ din partea lui că mersese o oră cu maşina doar ca să ajungem la un magazin de dulciuri. Incredibil de prostesc, având în vedere buletinul meteo, dar totuşi incredibil de drăguţ.

— N-am fost niciodată acolo.

— Au cele mai grozave mere în caramel, îmi promise Sam. Şi chestiile astea lipicioase, nici nu ştiu cum se

cheamă. Au probabil un milion de calorii. Şi ciocolată caldă – o, Doamne, Grace! E uimitoare.

Nu-mi venea nimic în minte ce să spun. Eram vrăjită ca o idioată de felul în care spusese Grace. Tonul pe care o spusese. Modul în care buzele lui formau vocalele. Timbrul vocii lui îmi rămăsese în cap ca o melodie.

— Am scris chiar şi un cântec despre trufele lor, îmi mărturisi el.

Asta îmi atrase atenţia.

— Te-am auzit cântând la chitară pentru mama. Mi-a spus că e un cântec despre mine. Mie de ce nu mi l-ai cântat niciodată?

Sam a ridicat din umeri.

M-am uitat dincolo de el, la oraşul iluminat puternic, fiecare clădire şi pod iluminat curajos contra întunericului timpuriu al iernii; ne îndreptam spre centru. Nici nu mai ţineam minte, când nu mai fusesem acolo.

— Ar fi foarte romantic. Şi ar adânci reputaţia ta de iubit muzician supertare.

Sam nu şi-a luat ochii de la drum, dar a zâmbit. Am zâmbit şi eu, apoi m-am uitat pe geam să văd cum înaintăm prin oraş. Sam nici măcar nu se uita la indicatoarele stradale în vreme ce conducea pe străzile peste care se lăsase seara. Stâlpii de iluminat aruncau dungi strălucitoare peste parbriz, iar liniile albe coborau sub noi, marcând timpul deasupra şi dedesubtul nostru.

Într-un final, a parcat paralel cu alte maşini şi mi-a făcut semn către un magazin iluminat călduros la câteva uşi în faţa noastră. S-a întors spre mine.

— Raiul.

Am coborât împreună din maşină şi am străbătut în fugă distanţa până la magazin. Nu ştiam cât e de frig, dar, când am împins uşa magazinului de dulciuri, respiraţia mea a creat un nor de abur fără formă. Sam a intrat după mine în lumina galbenă şi caldă, cu braţele strânse în jurul său. Clopoţelul de deasupra uşii încă mai suna să anunţe că am intrat când Sam s-a strecurat în spatele meu şi m-a tras spre el, încleştându-şi braţele peste pieptul meu. Mi-a

şoptit în ureche:

— Nu te uita. Închide ochii şi adulmecă. Adulmecă, *pe bune.* Ştiu că poţi.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui, simţindu-i căldura corpului lipit de al meu, şi am închis ochii. Nasul meu era la câţiva centimetri de pielea gâtului său şi *asta* am adulmecat. Un miros aspru, sălbatic, complex.

— Nu pe mine, spuse el.

— Numai asta adulmec, am murmurat eu, deschizând ochii ca să mă uit la el.

— Nu fi încăpăţânată. Sam m-a întors puţin, ca să stau cu faţa spre mijlocul magazinului; am văzut rafturile pline cu fursecuri şi bomboane în cutii de tablă şi strălucirea unei vitrine de sticlă plină cu prăjituri dincolo de ele. Cedează şi tu o dată. Merită.

Ochii lui trişti m-au implorat să explorez ceva ce lăsasem neatins ani întregi. Ceva mai mult decât neatins – ceva ce îngropasem de viu. Ceva ce îngropasem când crezusem că sunt singură pe lume. Acum, îl aveam pe Sam în spatele meu, ţinându-mă strâns la piept de parcă m-ar fi susţinut în picioare, cu respiraţia lui caldă bătându-mi peste ureche.

Am închis ochii, am inspirat adânc şi am lăsat aromele să mă inunde. Cea mai puternică dintre ele. Caramel şi zahăr brun, care mirosea la fel de galben-portocaliu ca soarele, a fost prima pe care am simţit-o. Asta era uşoară. Era cea pe care ar fi simţit-o oricine ar fi intrat în magazin. Şi apoi aroma ciocolatei, desigur, ciocolata neagră, amăruie şi ciocolata dulce, cu lapte. Nu cred că o fată normală ar fi mirosit şi altceva pe lângă acestea şi o parte din mine voia să se oprească acolo. Dar simţeam inima lui Sam bubuind în spatele meu şi, pentru prima dată în viaţa mea, am cedat.

Parfumul iute al mentei mi-a intrat în nări, apoi cel al zmeurei, aproape prea dulce, ca al fructelor mult prea coapte. Mărul, crocant şi pur. Nucile, untoase, calde, aspre, ca Sam. Aroma subtilă şi blândă a ciocolatei albe. O, Doamne, un fel de cafea mocca, bogată, neagră şi

păcătoasă. Am oftat de plăcere, dar mai erau arome. Fursecurile cu unt de pe rafturi aduseră un parfum făinos, consolator, şi acadelele, un desfrâu de arome de fructe prea concentrate ca să fie naturale. Muşcătura sărată a covrigeilor, mirosul ascuţit al lămâii, beţia fragilă a fructelor de anason. Mirosuri al căror nume nici nu-l cunoşteam. Am gemut.

Sam m-a răsplătit cu cel mai blând sărut pe ureche înainte să îmi şoptească:

— Nu e uimitor?

Am deschis ochii; culorile păreau fade în comparaţie cu ceea ce tocmai trăisem. Nu mă puteam gândi la ceva care să nu sune banal, aşa că doar am dat din cap că da. El m-a sărutat din nou, pe obraz, şi mi-a privit faţa, cu o expresie luminoasă şi încântată pe chip, ca reacţie la ceea ce vedea la mine. Mi-am dat seama că el nu mai împărtăşise acest loc, această experienţă cu nimeni altcineva. Numai cu mine.

— Îl ador, am spus în cele din urmă atât de încet, că nici nu eram sigură că mă auzise. Dar sigur că mă auzise. Putea auzi tot ce puteam auzi şi eu.

Nu eram sigură că sunt pregătită să admit cât de anormală eram.

Sam mi-a dat drumul, dar m-a luat de mână şi m-a tras spre interiorul magazinului.

— Haide. Acum e partea dificilă. Alege ceva. Ce vrei? Alege ceva. Orice. Îţi cumpăr eu.

„Te vreau pe tine.“ Simţindu-i strânsoarea mâinii în mâna mea, atingerea pielii lui de a mea, văzând modul în care se mişcă în faţa mea, jumătate om, jumătate lup, şi amintindu-mi mirosul lui – muream de dorinţă să îl sărut.

Sam m-a strâns de mână de parcă îmi citea gândurile şi m-a condus la vitrina cu dulciuri. M-am uitat la rândurile perfecte de ciocolăţele, prăjiturele, covrigei glazuraţi şi trufe.

— E frig în seara asta, nu? a întrebat fata de la tejghea. Au anunţat ninsoare. Abia aştept. S-a uitat la noi şi ne-a adresat un zâmbet naiv, indulgent şi m-am întrebat cât de

prostesc de fericiţi păream, ţinându-ne de mână şi salivând în faţa ciocolatelor.

— Care sunt cele mai bune? am întrebat eu.

Fata a arătat imediat spre câteva tăvi cu ciocolăţele. Sam a scuturat din cap.

— Ne faceţi două ciocolate calde?

— Cu frişcă?

— Mai trebuie să întrebaţi?

Fata a zâmbit şi s-a întors să le prepare. Un *parfum* bogat de ciocolată a plutit peste tejghea când a deschis cutia de cacao. În timp ce turna esenţă de mentă pe fundul a două pahare de hârtie, eu m-am întors spre Sam şi l-am apucat şi de mâna cealaltă. M-am ridicat pe vârfuri şi i-am furat un sărut delicat de pe buze.

— Atac-surpriză, am spus eu.

Sam s-a aplecat şi m-a sărutat şi el, lenevind cu gura pe a mea, atingându-mi buza de jos cu dinţii şi făcându-mă să tremur.

— Atac-surpriză şi din partea mea.

— Vicleanule, i-am spus cu vocea mai şoptită decât intenţionasem.

— Voi doi sunteţi aşa de drăguţi, a zis vânzătoarea, aşezând pe tejghea două pahare cu moţuri de frişcă în vârf. Avea un zâmbet oarecum strâmb şi deschis, care mă făcu să cred că zâmbea mult. Pe bune. De cât timp ieşiţi împreună?

Sam îmi dădu drumul la mână, ca să îşi scoată portofelul şi trase câteva bancnote.

— De şase ani.

Am strâmbat din nas, ca să maschez un zâmbet. Desigur că Sam lua în calcul şi perioada când fuseserăm două specii complet diferite.

— Uau. Vânzătoarea dădu din cap apreciativ. E uimitor pentru un cuplu de vârsta voastră.

Sam îmi dădu ciocolata caldă şi nu răspunse. Dar ochii lui galbeni mă priveau posesiv – m-am întrebat dacă el îşi dădea seama că modul în care se uita la mine era mult mai intim decât ar fi putut fi vreodată un pipăit.

M-am aplecat, ca să mă uit la alviţa de pe raftul cel mai de jos al vitrinei. Nu aveam curajul să mă uit la ei doi când am recunoscut:

— Ei bine, a fost dragoste la prima vedere.

Fata oftă.

— E atât de romantic. Să-mi faceţi o favoare şi să nu vă schimbaţi niciodată. Lumea are nevoie de mai multă dragoste la prima vedere.

Vocea lui Sam era răguşită.

— Vrei alviţă, Grace?

Ceva din vocea lui, o nuanţă, mă făcu să îmi dau seama că vorbele mele avuseseră mai mult efect decât intenţionasem. M-am întrebat când fusese ultima oară când îi spusese cineva că îl iubeşte.

Mă întrista să mă gândesc la asta.

M-am ridicat şi l-am luat din nou pe Sam de mână; degetele lui le-au strâns pe ale mele atât de tare că aproape m-a durut. Am zis:

— De fapt, brioşele acelea cu cremă arată fantastic. Ne daţi câteva din acelea?

Sam a dat din cap către vânzătoare. Câteva minute mai târziu, aveam în mână o pungă maro din hârtie plină cu dulciuri, şi Sam avea frişcă pe vârful nasului. I-am spus asta, şi el s-a strâmbat, jenat, ştergându-şi-o cu mâneca.

— Mă duc să pornesc maşina, i-am spus, dându-i punga de hârtie. S-a uitat la mine fără să zică nimic, aşa că am adăugat: Ca s-o încălzesc.

— A. Da. Bine gândit.

Cred că uitase cât de frig era afară. Dar eu nu uitasem şi aveam o imagine groaznică în minte cu el convulsionându-se în maşină în timp ce cu încercam să dau căldura mai tare. L-am lăsat în magazin şi am ieşit în noaptea neagră de iarnă.

A fost ciudat că, imediat ce am închis uşa în spatele meu, m-am simţit complet singură, brusc asaltată de imensitatea nopţii, pierdută fără atingerea şi mirosul lui Sam care să mă ancoreze în realitate. Nimic de-aici nu-mi era familiar. Dacă Sam se transforma acum în lup, nu

ştiam cât timp mi-ar lua să ajung acasă sau ce să fac cu el – n-aş fi avut inima să-l las aici pur şi simplu, la kilometri distanţă de pădurea lui. L-aş fi pierdut în ambele forme. Strada era deja acoperită de un puf alb şi din ce în ce mai mulţi fulgi pluteau în jurul meu, delicaţi şi prevestitori de rele. În vreme ce descuiam portiera, respiraţia mi se transforma în fantome albe în faţa mea.

Neliniştea asta crescândă era ceva neobişnuit pentru mine. Am tremurat şi am aşteptat în Bronco până când s-a încălzit, sorbind din ciocolata caldă. Sam avusese dreptate – ciocolata fierbinte era uimitoare şi m-am simţit instantaneu mai bine. Menta mi-a injectat gura cu rece în acelaşi timp în care ciocolata mi-a umplut-o cu fierbinţeală. Mă alina enorm şi, până s-a încălzit maşina, m-am simţit prosteşte imaginându-mi că ceva ar putea merge rău în seara asta.

Am sărit din Bronco şi am băgat capul pe uşa magazinului, căutându-l pe Sam acolo unde stătea, lângă uşă.

— E gata.

Sam s-a cutremurat vizibil când a simţit rafala de aer rece care a intrat pe uşă şi, fără să spună un cuvânt, s-a repezit spre maşină. I-am mulţumit din mers vânzătoarei înainte să îl urmez pe Sam, dar, pe drum spre maşină, am văzut ceva pe trotuar care m-a făcut să mă opresc. Sub urmele de paşi pe care le lăsase Sam, se mai vedea un set de urme, mai vechi, pe care nu le observasem, urme care sugerau că cel care le lăsase se plimbase încoace şi încolo prin zăpadă, în faţa magazinului de dulciuri.

Am urmărit cu privirea calea lor, cum traversau încoace şi încolo înspre magazin, paşi lungi şi uşori, şi apoi o luau în jos pe trotuar. La vreo patru metri mai încolo, se vedea o grămăjoară închisă la culoare, ieşită din cercul de lumină făcut de stâlpul stradal. Am ezitat, gândindu-mă: „Urcă în maşină“, dar apoi instinctul m-a îndemnat şi m-am dus spre ea.

Grămăjoara era formată dintr-o jachetă neagră, o pereche de blugi şi un pulover pe gât, iar dintre haine

ieşea o dâră de urme de labe prin pudra superficială de zăpadă.

Patruzeci şi patru
Sam

0° C

Pare stupid, dar unul dintre lucrurile pe care le iubeam la Grace era faptul că nu trebuia să vorbească. Uneori, îmi doream ca liniştea mea să fie tăcută, plină de gânduri, goală de cuvinte. Dacă altă fată ar fi încercat să mă ademenească în conversaţie, Grace doar s-a întins şi mi-a luat mâna, odihnind mâinile noastre înnodate pe piciorul meu, şi şi-a sprijinit capul pe umărul meu până când am ieşit din Duluth. Nu m-a întrebat cum de cunosc oraşul sau de ce lâncezesc cu privirea pe strada pe care coteau părinţii mei ca să intre în cartierul nostru, sau cum de un puşti din Duluth a ajuns să locuiască într-o haită de lupi de la graniţa cu Canada.

Şi când, în cele din urmă, a vorbit, retrăgându-şi mâna dintr-a mea ca să scoată o brioşă cu cremă din punga ei, mi-a povestit cum a încercat odată, când era mică, să facă fursecuri cu ouă fierte rămase de la Paşte, în loc de ouă crude. Era exact ce îmi doream – să fiu distras într-un mod plăcut.

Asta până când am auzit soneria muzicală a telefonului mobil, o colecţie descrescătoare de note digitale, ieşind din buzunarul meu. Pentru o secundă, nu m-am putut gândi de ce ar fi un telefon în haina mea, dar apoi mi-am amintit că Beck mi-l îndesase în mână în timp ce cu mă uitam peste el. „Sună-mă când ai nevoie“, asta îmi spusese el.

Ce curios, cum spusese „când“ şi nu „dacă“.

— Se aude un telefon? Grace se încruntă, adunându-şi sprâncenele deasupra ochilor. Ai telefon mobil?

Distragerea plăcută a dispărut în vreme ce scotoceam în buzunar după telefon.

— N-aveam, am zis cu voce slabă. Ea continua să se uite la mine şi urma de jignire din ochii ei m-a afectat enorm. M-am îmbujorat de jenă. Tocmai am primit unul, i-am spus. Telefonul a sunat, şi eu am apăsat pe tasta RĂSPUNDE. N-a trebuit să mă uit la ecran ca să văd cine mă sună.

— Unde eşti, Sam? E frig. Vocea lui Beck era plină de îngrijorarea sinceră pe care o apreciasem întotdeauna.

Eram conştient de privirea lui Grace asupra mea.

Nu aveam nevoie de îngrijorarea lui.

— Sunt în regulă.

Beck a tăcut şi mi l-am imaginat disecând tonul vocii mele.

— Sam, nu e aşa, alb şi negru. Încearcă să înţelegi. Nici măcar nu vrei să-mi dai ocazia să îţi explic. Când m-am înşelat eu vreodată?

— Acum, am spus şi am închis. Am îndesat telefonul înapoi în buzunar, aşteptându-mă pe jumătate să mai sune o dată. Voiam oarecum să mai sune, ca să nu răspund.

Grace nu m-a întrebat cine m-a sunat. Nu m-a rugat să îi zic ce am vorbit. Ştiam că aşteaptă să îi ofer voluntar informaţia şi ştiam că ar trebui, dar nu voiam s-o fac. Pur şi simplu – pur şi simplu, nu puteam suporta gândul ca ea să-l vadă pe Beck în lumina aceea. Sau poate că nu puteam suporta gândul ca eu să îl văd în lumina aceea.

N-am spus nimic.

Grace a înghiţit în sec înainte să îşi scoată propriul telefon.

— Asta îmi aminteşte că trebuie să îmi verific mesajele. Ha. De parcă ai mei m-ar suna.

Şi-a studiat telefonul mobil; ecranul albastru al acestuia i-a luminat palma şi a aruncat o aură fantomatică pe bărbia ei.

— Te-au sunat? am întrebat-o.

— Desigur că nu. Se trag de şireturi cu prietenii din tinereţe. Grace formă numărul lor şi aşteptă. Am auzit un murmur la celălalt capăt al firului, prea încet ca să disting ce se spune.

— Bună, eu sunt. Mda. Sunt în regulă. Aha. Bine. Nu vă

aştept, atunci. Distracţie plăcută. Pa. A trântit clăpiţa telefonului, m-a privit cu ochii ei căprui şi a zâmbit stins.

— Hai să fugim împreună şi să ne căsătorim.

— Ar trebui să mergem până în Las Vegas, am spus eu. Nimeni nu ne-ar căsători pe aici la ora asta, în afară de căprioare şi câţiva beţivi.

— Atunci, va trebui să alegem căprioarele, spuse Grace cu fermitate. Beţivii ne-ar stâlci numele, şi asta ar strica momentul.

— Cumva, mi se pare curios de potrivit ca o căprioară să oficieze cununia dintre un vârcolac şi o fată.

Grace râse.

— Şi le-ar atrage atenţia părinţilor mei. „Mamă, tată, m-am măritat. Nu vă uitaţi la mine aşa. Nu năpârleşte decât jumătate de an.“

Am scuturat din cap. Îmi venea să îi zic mersi, dar în schimb am spus:

— Beck era la telefon.

— *Acel* Beck?

— Mda. A fost plecat în Canada cu Salem – unul dintre lupi, cel care a înnebunit complet. Era doar o parte de adevăr, dar măcar era adevărul.

— Vreau să-l cunosc, spuse Grace imediat. Probabil, m-am strâmbat, pentru că Grace a spus: Pe Beck, vreau să spun. E ca şi tatăl tău, nu?

Mi-am frecat degetele de volan, privind când la drum, când la încheieturile degetelor albite de strânsoare. Ce ciudat cum unii oameni îşi iau pielea de bună, fără să se gândească vreodată cum ar fi s-o piardă. „Îmi părăsesc pielea / Evadez din îmbrăţişarea ei / Mă lepăd de raţiunea mea / Mă doare să fiu eu.“ M-am gândit la cea mai părintească amintire pe care o aveam cu Beck.

— Aveam un grătar imens acasă şi îmi amintesc cum, într-o seară, Beck se săturase să gătească şi a spus: „Sam, în seara asta tu ne hrăneşti“. Mi-a arătat cum să apăs pe mijlocul fripturilor ca să văd cât de făcute sunt şi cum să le prăjesc repede pe fiecare parte, ca să păstrez sucul înăuntru.

— Şi au ieşit minunate, nu?

— Le-am ars ca naiba, am spus prozaic. Le-aş compara cu cărbunele, dar cărbunele e oarecum comestibil.

Grace începu să râdă.

— Beck şi-a mâncat-o pe a lui, am continuat, iar amintirea aceasta m-a făcut să zâmbesc melancolic. A zis că e cea mai bună friptură pe care a mâncat-o, pentru că nu a trebuit s-o prepare el.

Parcă totul se întâmplase cu mult timp în urmă.

Grace îmi zâmbea, de parcă poveştile vechi despre mine şi şeful haitei mele erau cele mai grozave lucruri din lume. De parcă erau inspiraţionale. De parcă eu şi Beck aveam ceva, o relaţie de tată şi fiu.

În mintea mea, puştiul din portbagajul Chevroletului Tahoe mă privea şi îmi spunea: „Ajutor“.

Grace m-a întrebat:

— Cât timp a trecut? Nu de la fripturi. De când ai fost muşcat.

— Aveam şapte ani. Cu unsprezece ani în urmă.

M-a întrebat:

— Ce căutai în pădure? Adică, eşti din Duluth, nu? Cel puţin, asta scria pe permisul tău de conducere.

— N-am fost atacat în pădure, am spus. Au scris toate ziarele.

Grace m-a privit în ochi; am întors capul spre drumul întunecos din faţa noastră.

— Doi lupi m-au atacat în timp ce mă urcam în autobuzul şcolar. Unul m-a ţinut, iar celălalt m-a muşcat.

M-a sfâşiat, de fapt, de parcă singurul lui scop fusese să îmi curgă sânge. Dar desigur, acesta *fusese* scopul, nu? Privind în urmă, totul mi se părea dureros de limpede. Niciodată nu mă gândisem dincolo de amintirea simplă a unui copil muşcat de lupi şi salvat de Beck după ce părinţii mei *încercaseră* să mă omoare. Fusesem atât de apropiat de Beck, iar Beck se purtase impecabil, astfel că nu îmi dorisem să analizez mai profund. Dar acum, povestindu-i istoria lui Grace, adevărul m-a izbit în faţă: atacul meu nu fusese accidental. Fusesem ales, vânat şi târât în stradă

pentru a fi infectat, exact ca puştii ăia din portbagajul maşinii. Mai târziu, Beck sosise să repare lucrurile.

„Tu eşti cel mai bun dintre toţi“, spunea vocea lui Beck în mintea mea. Se gândise că o să trăiesc mai mult decât ei şi o să preiau haita. Ar fi trebuit să fiu furios. Furios că mi se furase viaţa. Dar în minte nu aveam decât un zgomot alb, un zumzet înăbuşit de goliciune.

— În oraş? a întrebat Grace.

— În suburbii. Nu aveam păduri prin preajmă. Vecinii au spus că, după aceea, au văzut lupii alergând prin curţile lor, ca să scape.

Grace n-a zis nimic. Mie mi se părea evident faptul că fusesem vânat în mod intenţionat, şi am aşteptat să spună şi ea lucrul acesta. Într-un fel, voiam s-o spună, să sublinieze cât de nedrept a fost totul. Dar n-a zis nimic. Am simţit-o doar cum se încruntă la mine, gândindu-se.

— Care lupi? a întrebat Grace în cele din urmă.

— Nu-mi amintesc. Cred că unul dintre ei era Paul, pentru că unul dintre lupi era negru. Asta e tot ce ştiu.

Au urmat câteva momente de tăcere, timp în care am ajuns acasă. Aleea din faţa casei era tot goală, şi Grace a expirat profund.

— Se pare că iarăşi suntem singuri, a spus ea. Stai aici până descui uşa, bine?

Grace a sărit din maşină, lăsând o rafală de aer rece să mă muşte de obraji; am dat radiatorul la maximum, ca să mă pregătesc pentru drumul până în casă. M-am aplecat peste radiator, simţind cum căldura îmi înţeapă pielea şi am închis strâns ochii, încercând să mă întorc la starea aceea de relaxare pe care o simţisem mai devreme. Când o ţinusem pe Grace lipită de mine în magazinul de dulciuri şi îi simţisem trupul cald lipit de al meu, privind-o cum adulmecă aerul, ştiind că mă adulmecă pe mine – m-am cutremurat. Nu ştiam dacă mai pot suporta încă o noapte cu ea în care să mă port frumos.

— Sam! a strigat Grace de-afară. Am deschis ochii, concentrându-mă asupra capului ei iţit prin crăpătura uşii de la intrare. Încerca să menţină holul cât mai cald posibil

pentru mine. Ce inteligent.

E momentul să alerg. Am oprit motorul şi am sărit, ţâşnind pe trotuarul umed; am alunecat un pic pe gheaţă şi pielea mă înţepa şi mă strângea.

Grace a trântit uşa în spatele meu, încuind frigul afară, şi şi-a aruncat braţele în jurul meu, împrumutându-mi din căldura corpului ei. Vocea îi era o şoaptă fără suflare în urechea mea.

— Ţi-e destul de cald?

Ochii mei au început să se adapteze la întunericul din hol şi au observat scânteia de lumină din privirea ei, conturul părului ei, curbura braţelor ei în jurul meu. O oglindă de pe perete oferea un portret similar al formei corpului ei lipit de al meu. Am lăsat-o să mă ţină în braţe pentru o vreme, apoi am spus:

— Mi-e bine.

— Vrei să mănânci ceva? Vocea îi suna tare în casa goală, răsunând pe podeaua de lemn. Singurul alt sunet era aerul care vâjâia prin gurile de la încălzire, ca o respiraţie ritmică, înceată. Eram acut de conştient că suntem singuri.

Am înghiţit în sec.

— Vreau să merg la culcare.

A părut uşurată.

— Şi eu la fel.

Aproape am regretat că a fost de acord cu mine, pentru că, dacă am fi rămas treji, am fi mâncat un sendviş, ne-am fi uitat la televizor, orice, aş fi putut uita că o doresc atât de mult.

Dar ea fusese de acord. Şi-a scos pantofii lângă uşă şi a lipăit pe hol în faţa mea. Am intrat în dormitorul întunecos, luminat doar de luna care se răsfrângea de pe stratul subţire de zăpadă de sub fereastră. Uşa s-a închis cu un foşnet delicat şi un clic, iar Grace s-a sprijinit de ea, cu mâinile încă pe clanţă. A trecut un moment lung până să spună ceva.

— De ce eşti atât de atent cu mine, Sam Roth?

Am încercat să îi spun adevărul.

— Eu… e… nu sunt un animal.

— Nu mi-e teamă de tine, a rostit ea.

Nu părea să-i fie teamă de mine. Era frumoasă în lumina lunii, tentantă, mirosind a mentă, a săpun şi a piele. Petrecusem unsprezece ani privind restul haitei devenind animale, înăbuşindu-mi instinctele, controlându-mă, chinuindu-mă să rămân om, chinuindu-mă să fac ceea ce trebuie.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Grace a zis:

— Poţi să mă asiguri că numai partea de lup din tine vrea să mă sărute?

Toate părţile din mine voiau s-o sărute atât de tare încât să mă dezintegrez. Mi-am proptit braţele de-o parte şi de alta a capului ei, iar uşa a scârţâit când mi-am lăsat greutatea pe ea şi mi-am apăsat gura peste a ei. Mi-a răspuns la sărut cu buzele fierbinţi, cu limba atingându-mi dinţii, cu mâinile încă la spate, cu trupul presat de uşă. Totul în mine bâzâia, electric, dorind să elimin cei câţiva centimetri de spaţiu dintre noi.

M-a sărutat mai intens, i-am simţit răsuflarea în gură şi m-a muşcat de buza de jos. La naiba, era uimitor. Am mârâit fără să mă pot abţine, dar, înainte să apuc să mă simt stânjenit, Grace îşi trăsese mâinile de la spate şi le înnodase după gâtul meu, trăgându-mă către ea.

— Ce sexy a fost asta, a spus ea cu vocea tremurată. Nu credeam că poţi fi atât de sexy.

Am sărutat-o din nou înainte să apuce să mai spună altceva, dând înapoi cu spatele, o înlănţuire de braţe în lumina lunii. Şi-a strecurat palmele pe la spatele blugilor mei, atingându-mi şoldurile cu degetele mari, trăgându-mă şi mai aproape de ea.

— O, Doamne, Grace, am icnit. Îmi… îmi supraestimezi enorm autocontrolul.

— Nu mă aştept la autocontrol.

Mâinile mele erau pe sub cămaşa ei, cu palmele apăsate pe spatele ei, cu degetele răsfirate; nici nu-mi aminteam cum au ajuns acolo.

— Nu… nu vreau să fac ceva ce o să regreţi.

Spatele lui Grace se arcui sub degetele mele de parcă atingerea mea o adusese la viaţă.

— Atunci, nu te opri.

Îmi imaginasem că o să îmi spună asta într-atâtea moduri diferite, dar niciuna dintre fanteziile mele nu ajunsese atât de aproape de realitate.

Am dat înapoi spre pat, împiedicându-ne, iar o parte din mine se gândea că n-ar trebui să facem gălăgie în caz că vin părinţii ei acasă. Dar apoi Grace m-a ajutat să îmi trag tricoul peste cap şi mi-a mângâiat pieptul cu palma, iar eu am gemut şi am uitat de orice în afară de degetele ei pe pielea mea. Mintea îmi căuta versuri, cuvinte care să se înnoade ca să descrie momentul, dar n-am găsit nimic. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la palma ei atingându-mi pielea.

— Miroşi atât de bine, şopti Grace. De fiecare dată când te ating, miroşi şi mai puternic. Nările îi fluturară ca ale unui lup, adulmecând cât de mult o voiam. Ştiind ce sunt şi dorindu-mă în ciuda acestui fapt.

M-a lăsat s-o împing cu blândeţe peste perne şi mi-am proptit braţele de o parte şi de alta a trupului ei, prinzând-o între genunchii mei desfăcuţi.

— Eşti sigură? am întrebat-o.

Ochii îi erau luminoşi, dornici. A dat din cap că da.

M-am aplecat s-o sărut pe burtă; mi se părea atât de bine, atât de natural, de parcă o mai făcusem de o mie de ori până atunci şi o voi mai face de încă o mie de ori.

Am văzut cicatricile strălucitoare, urâte, pe care i le lăsase haita pe gât şi pe claviculă şi le-am sărutat şi pe acelea.

Grace a tras păturile peste noi şi ne-am scos hainele pe sub ele. Când ne-am unit trupurile, m-am eliberat din pielea mea cu un urlet, predându-mă, nici lup, nici om, doar Sam.

Patruzeci şi cinci
Grace

-1° C

Suna telefonul. Ăsta a fost primul lucru la care m-am gândit. Al doilea lucru a fost că braţul gol al lui Sam era întins peste pieptul meu. Al treilea a fost că îmi era frig la faţă, pentru că nu era acoperită de pături. Am clipit, încercând să mă trezesc, ciudat de dezorientată în propria mea cameră. Mi-a luat un moment să îmi dau seama că cifrele luminoase ale ceasului meu deşteptător erau stinse acum şi că singurele surse de lumină erau luna de la fereastră şi ecranul telefonului mobil care suna.

Am întins o mână ca să îl recuperez, atentă să nu deranjez braţul lui Sam de pe mine; telefonul a tăcut până am ajuns la el. Doamne, era cumplit de frig în casă. Probabil picase curentul din cauza furtunii de gheaţă prevăzută de meteorologi. M-am întrebat cât timp va dura până să revină şi dacă trebuie să mă îngrijorez că lui Sam i se va face prea frig. Am tras cu grijă păturile şi l-am văzut ghemuit lângă mine, cu capul îngropat în umărul meu, numai cu conturul palid, gol al umerilor vizibil în lumina slabă.

Am tot aşteptat să mi se pară ceva greşit, trupul său lipit de al meu, dar mă simţeam atât de vie că inima îmi bubuia de emoţia acestui fapt. Asta, eu şi Sam, asta era viaţa mea adevărată. Viaţa în care mă duceam la şcoală şi îi aşteptam pe părinţii mei, şi ascultam văicărelile lui Rachel despre fraţii ei – toate păreau un vis palid în comparaţie cu asta. Acelea fuseseră doar lucruri pe care le făcusem în timp ce îl aşteptam pe Sam. Afară, în depărtare şi trişti, lupii au început să urle şi, câteva secunde mai târziu, telefonul a sunat din nou, nişte note descrescătoare, un ecou ciudat,

digital al lupilor.

Nu mi-am dat seama de greşeală până nu l-am dus la ureche.

— Sam.

Vocea de la celălalt capăt al firului îmi era necunoscută. Ce prostuţă sunt. Luasem telefonul lui Sam de pe noptieră, nu pe al meu. M-am gândit două secunde, cum să răspund. M-am întrebat dacă să închid telefonul, dar nu puteam face asta.

— Nu, am răspuns. Nu e Sam.

Vocea era plăcută, însă am simţit o încordare dincolo de cuvintele lui.

— Îmi pare rău. Probabil, am format greşit.

— Nu, am spus eu înainte să închidă. Acesta e telefonul lui Sam.

Urmă o pauză lungă, dificilă şi apoi:

— Aha. Încă o pauză. Tu eşti fata aceea, nu? Fata care a fost în casa mea?

Am încercat să mă gândesc ce aş câştiga dacă aş nega şi nu mi-a venit nimic în minte.

— Da.

— Ai şi un nume?

— Dar tu?

Bărbatul a râs scurt, un râset complet fără umor, dar nu neplăcut.

— Cred că îmi placi. Eu sunt Beck.

— Are sens atunci. Am întors capul de la Sam, care încă respira regulat, şi am şoptit cu vocea înăbuşită de braţul întins peste capul lui. Ce-ai făcut ca să îl enervezi?

Încă o dată se auzi râsetul scurt.

— Tot mai e supărat pe mine?

M-am gândit cum să răspund.

— Acum, nu. Doarme. Pot să îi transmit un mesaj? M-am uitat la numărul lui Beck de pe ecranul telefonului, încercând să-l memorez.

Urmă o altă pauză lungă, atât de lungă încât am crezut că închisese, dar apoi Beck a expirat sonor.

— Unul dintre… prietenii lui a fost rănit. Crezi că l-ai

putea trezi?

Unul dintre lupi. Sigur, asta era. M-am strecurat sub pături.

— Aha, desigur. Sigur că da.

Am pus telefonul jos şi am mişcat cu blândeţe braţul lui Sam, ca să îi pot vedea urechea şi o parte a feţei.

— Sam. Trezeşte-te. La telefon. E important.

El îşi întoarse capul şi am văzut că ochiul lui galben era deja deschis.

— Pune-l pe speaker.

Am făcut asta, apoi l-am aşezat pe burta mea, astfel că ecranul aprins arunca un mic cerc de lumină albastră pe maioul meu.

— Ce se întâmplă? Sam s-a ridicat într-un cot, s-a strâmbat când a simţit frigul, apoi a tras păturile în sus, acoperindu-ne, formând un cort în jurul telefonului.

— Cineva l-a atacat pe Paul. E un dezastru, e făcut bucăţi.

Gura lui Sam formă un mic *o.* Nu cred că se gândea la cum îi arată faţa – privirea îi era departe, departe, cu haita lui. În cele din urmă, spuse:

— Poţi să… ai… mai sângerează? Era om?

— Om. Am încercat să îl întreb cine a făcut-o – ca să îi omor. Am crezut… Sam, chiar am crezut că o să te sun să îţi spun că a murit. Atât de rău a fost. Dar cred că se închid rănile de-acum. Dar chestia e că este vorba despre muşcăturile astea mici, peste tot, pe gât, pe încheieturi, pe burtă, de parcă…

— … de parcă cineva ştia cum să îl omoare, încheie Sam.

— Un lup a făcut asta, spuse Beck. Atât am scos de la el.

— Unul dintre lupii tăi noi? s-a răstit Sam cu o forţă surprinzătoare.

— Sam.

— Ei au fost?

— Sam. Nu. Ei sunt înăuntru.

Trupul lui Sam era încordat lângă mine şi m-am gândit la posibilele înţelesuri ale întrebării lui Sam. „Unul dintre lupii tăi noi.“ Jack nu era singurul lup?

— O să vii? întrebă Beck. Poţi să vii? E prea frig?

— Nu ştiu. Ştiam după strâmbătura gurii lui Sam că nu răspunsese decât la prima întrebare. Orice îl distanţase de Beck era ceva puternic.

Vocea lui Beck se schimbă, deveni mai blândă, mai tânără, mai vulnerabilă.

— Te rog, nu mai fi supărat pe mine, Sam. Nu pot să suport asta.

Sam îşi întoarse faţa de la telefon.

— Sam, rosti Beck cu blândeţe.

L-am simţit pe Sam tremurând lângă mine, apoi a închis ochii.

— Mai eşti acolo?

M-am uitat la Sam, dar el nu spuse nimic. Nu mă puteam abţine – îmi părea rău pentru Beck.

— Sunt aici, am spus.

Urmă o pauză lungă, fără nicio bâzâitură sau pocnitură şi am crezut că Beck închisese. Dar apoi, a întrebat pe un ton precaut:

— Cât de multe ştii despre Sam, fată-fără-nume?

— Totul.

Pauză. Apoi:

— Aş vrea să te cunosc.

Sam s-a întins şi a trântit clapeta telefonului. Lumina ecranului s-a stins, lăsându-ne în întuneric, sub pături.

Patruzeci şi şase
Grace

7° C

Părinţii mei nici nu ştiau. În dimineaţa de după ce Sam şi cu mine am… petrecut noaptea împreună, parcă nu mă puteam gândi decât la faptul că părinţii mei habar nu aveau. Am bănuit că e ceva normal. Am bănuit că e normal să mă simt un pic vinovată. Am bănuit că e normal să mă simt în culmea fericirii. Parcă crezusem mereu că sunt o imagine completă, dar Sam îmi arătase că sunt un puzzle şi mă desfăcuse, şi mă pusese la loc. Eram acut conştientă de fiecare emoţie diferită, toate potrivindu-se perfect împreună.

Sam era şi el tăcut, mă lăsa să conduc, ţinându-mi mâna dreaptă în mâinile lui în timp ce eu conduceam cu cealaltă. Aş fi dat un milion de dolari să aflu la ce se gândeşte.

— Ce vrei să faci în după-amiaza asta? l-am întrebat în cele din urmă.

El privi pe fereastră, masându-mi dosul palmei cu degetele. Lumea de afară părea uscată, ca hârtia. În aşteptarea zăpezii.

— Orice, cu tine.

— Orice?

El privi spre mine şi zâmbi. Era un zâmbet curios, strâmb. Cred că şi el era în culmea fericirii, la fel ca şi mine.

— Da, orice, atâta timp cât şi tu eşti acolo.

— Vreau să îl cunosc pe Beck, am zis.

Gata. O spusesem. Fusese o bucăţică de puzzle înfiptă în capul meu de când răspunsesem la telefon.

Sam nu zise nimic. Se uita înspre şcoală, imaginându-şi probabil că, dacă mai aşteaptă câteva minute, mă va putea

lăsa pe trotuar şi va evita discuţia. Dar, în schimb, oftă de parcă era incredibil de obosit.

— Doamne, Grace. De ce?

— Păi e, practic, tatăl tău, Sam. Vreau să ştiu totul despre tine. Nu poate fi atât de greu să înţelegi.

— Tu vrei doar ca totul să fie la locul lui. Sam urmări cu privirea grupurile de elevi care îşi croiau încet drum prin parcare. Am evitat să găsesc un loc de parcare. Vrei să te joci de-a peţitoarea magică între mine şi el, ca să simţi tu că toate sunt iarăşi la locul lor.

— Dacă încerci să mă enervezi spunând asta, n-o să reuşeşti. Deja ştiu că e adevărat.

Sam tăcu în timp ce eu dădeam un nou ocol parcării şi, în cele din urmă, oftă.

— Grace, urăsc asta. Urăsc confruntările.

— Nu va fi nicio confruntare. Vrea să te vadă.

— Nu ştii tot ce se întâmplă. Se întâmplă chestii *oribile.* Va fi o confruntare dacă mai am ceva principii rămase. Ceea ce e greu de crezut după noaptea trecută.

Am găsit în grabă un loc în colţul cel mai îndepărtat al parcării, ca să îl pot înfrunta fără să ne privească cine ştie ce ochi curioşi.

— Te simţi vinovat?

— Nu. Poate. Un pic. Mă simt… neliniştit.

— Am folosit protecţie, am spus.

Sam nu s-a uitat la mine.

— Nu e vorba despre asta. Eu doar… sper doar că a fost momentul potrivit.

— A fost momentul potrivit.

Sam a întors capul.

— Mă întreb doar dacă… ai făcut… dragoste… cu mine ca să te răzbuni pe părinţii tăi?

M-am holbat pur şi simplu la el. Apoi, mi-am înşfăcat rucsacul de pe scaunul din spate. M-am înfuriat brusc, îmi ardeau urechile şi obrajii şi nu ştiam de ce. Nu mi-am recunoscut vocea când am răspuns.

— Foarte frumos din partea ta să îmi spui asta.

Sam nu se uită la mine. Parcă peretele şcolii era foarte

fascinant pentru el. Atât de fascinant, încât nu mă putea privi în ochi în vreme ce mă acuza că mă folosisem de el. M-a cuprins un nou val de mânie.

— Ai aşa puţină stimă de sine, încât nu crezi că am făcut-o doar de dragul tău? Am împins portiera şi am coborât. Sam a tresărit când a intrat acrul rece, deşi nu era suficient de frig să se transforme. Grozav mod de a strica totul – sincer, grozav mod.

Am vrut să trântesc portiera, dar el s-a întins peste scaun şi a oprit-o înainte de a se închide de tot.

— Aşteaptă. Grace, aşteaptă.

— *Ce vrei?*

— Nu vreau să pleci aşa. Ochii lui mă implorau, incredibil de trişti. M-am uitat la pielea de găină care i se formase pe braţe şi la tremurul uşor al umerilor în curentul rece. Şi m-a cucerit. Indiferent cât de furioasă eram, ştiam amândoi ce se putea întâmpla cât eram la şcoală. Uram asta. Frica. O uram!

— Îmi pare rău că am spus aşa ceva, zise Sam, grăbindu-se a rosti cuvintele înainte să plec. Ai dreptate. Pur şi simplu, nu mi-a venit să cred că ceva – cineva – atât de frumos mi se poate întâmpla mie. Nu pleca supărată, Grace. Te rog, nu pleca supărată.

Am închis ochii. Pentru un scurt moment, mi-am dorit din toată inima ca el să fie un băiat normal, ca cu să pot pleca furtunos cu mândria şi indignarea mea. Dar nu era. Era la fel de fragil ca un fluture toamna, aşteptând să fie distrus de primul îngheţ. Aşa că mi-am înghiţit mânia, o înghiţitură amară, şi am deschis portiera mai tare.

— Nu vreau să mai crezi vreodată aşa ceva, Sam Roth.

El a închis ochii doar un pic când i-am rostit numele, iar genele i-au ascuns irişii galbeni pentru o secundă, apoi s-a întins şi mi-a atins obrazul.

— Îmi pare rău!

L-am luat de mână şi mi-am împletit degetele cu ale lui, fixându-l cu privirea.

— Cum crezi că s-ar simţi Beck dacă ai pleca supărat?

Sam râse, un râset lipsit de umor, autoironic, care îmi

aminti de râsul lui Beck la telefon, noaptea trecută, şi şi-a coborât privirea. Ştia că îl prinsesem în capcană. Îşi trase degetele din mâna mea.

— O să mergem. Bine, mergem.

Eram pe punctul de a pleca, dar m-am oprit.

— De ce eşti atât de furios pe Beck, Sam? De ce eşti atât de furios pe el când nu te-am văzut niciodată furios pe părinţii tăi adevăraţi?

Chipul lui Sam îmi dădu de înţeles că nu-şi mai pusese întrebarea asta şi i-a luat ceva timp să răspundă.

— Pentru că Beck… Beck nu trebuia să facă ce-a făcut. Părinţii mei, da. Au crezut că sunt un monstru. Le-a fost teamă. Nu a fost ceva intenţionat.

Chipul îi era plin de durere şi nesiguranţă. Am urcat în maşină şi l-am sărutat delicat. Nu ştiam ce să îi spun, aşa că l-am sărutat din nou, mi-am luat rucsacul şi am coborât în ziua cenuşie.

Când am privit peste umăr, el încă mai stătea acolo, cu privirea tăcută, ca de lup. Ultimul lucru pe care l-am văzut au fost ochii lui pe jumătate închişi în faţa vântului şi părul negru răvăşit, care îmi aminteau, din nu ştiu ce motiv, de prima seară când îl văzusem.

O rafală neaşteptată mi-a ridicat părul pe ceafa, rece şi înţepătoare.

Iarna îmi păru brusc foarte aproape. M-am oprit pe trotuar, închizând ochii, luptându-mă cu dorinţa incredibilă de a mă duce înapoi la Sam. În cele din urmă, a învins datoria şi am intrat în şcoală. Dar mi s-a părut o greşeală enormă.

Patruzeci şi şapte
Sam

6° C

După ce Grace a coborât din maşină, m-am simţit sătul. Sătul să mă cert cu ea, sătul de îndoieli, sătul de vremea rece în care abia dacă puteam fi om. Mai mult decât sătul – eram neliniştit, obosit. Prea multe probleme: Jack, Isabel, Olivia, Shelby, Beck.

Nu-mi venea să cred că mă duceam cu Grace să îl vedem pe Beck. Am dat căldura la maximum în Bronco şi mi-am pus capul pe volan câteva momente, până când a început să mă doară fruntea de la vinilul zimţat. Cu căldura dată la maximum, n-a durat mult să se facă înăbuşitor în maşină, dar eu mă simţeam bine. Mă simţeam departe de transformare. De parcă eram ferm ancorat în pielea mea.

La început, m-am gândit să stau acolo toată ziua, fredonând încetişor un cântec – „Mai aproape de soare e mai aproape de mine / Îmi simt pielea lipită de mine“ – şi aşteptând-o pe Grace, dar am rezistat doar jumătate de oră şi apoi m-am hotărât că trebuie să conduc. Mai mult decât atât, aveam nevoie să fac penitenţă pentru ce îi spusesem lui Grace. Aşa că am decis să mă duc iarăşi la Jack. Tot nu apăruse, nici mort, nici prin ziare, şi acolo era singurul loc de unde mă puteam gândi să reîncep căutările. Grace ar fi fericită să mă vadă că încerc să le pun pe toate la locul lor pentru ea.

Am lăsat maşina pe un drum forestier izolat, aproape de casa familiei Culpeper şi am luat-o prin pădure. Pinii erau străvezii în aşteptarea ninsorii, iar vârfurile lor se clătinau uşor în vântul rece pe care nu-l puteam simţi jos, la nivelul solului. Părul de pe ceafă mă furnica incomod; pădurea ţeapănă de pini puțea a lup. Mirosea de parcă Jack ar fi

urinat pe fiecare copac. Ticălos îngâmfat.

În dreapta mea, o mişcare m-a făcut să tresar şi să mă las la pământ, încordat. Mi-am ţinut respiraţia.

Doar o căprioară. Am întrezărit doar o imagine scurtă cu ochii ei mari, picioarele lungi şi coada albă înainte să dispară surprinzător de lipsită de graţie printre tufişuri. Prezenţa ei în pădure era liniştitoare; asta însemna că Jack nu se afla aici. Nu aveam nicio armă la mine în afară de propriile mâini. Care nu puteau să mă ajute foarte mult împotriva unui lup cu adrenalina de partea lui.

Aproape de casă, am înţepenit la marginea pădurii, ascultând vocile care se auzeau printre copaci. O fată şi un băiat cu vocile ridicate şi furioase, undeva aproape de uşa din spate. Strecurându-mă în umbra conacului, am dat colţul spre ei, silenţios ca un lup. N-am recunoscut vocea masculină, aspră şi profundă, dar instinctul mi-a spus că e vorba despre Jack. Cealaltă era Isabel. M-am gândit să mă arăt, dar am ezitat, aşteptând să văd de ce se ceartă.

Isabel aproape ţipa.

— Nu înţeleg ce îmi spui. Pentru ce îţi ceri scuze? Pentru că ai dispărut? Pentru că te-ai lăsat muşcat? Pentru…

— Pentru Chloe, spuse băiatul.

Urmă o pauză.

— Ce vrei să spui cu „pentru Chloe“? Ce are a face câinele cu toate astea? Ştii unde e?

— Isabel. La naiba. Nu mă asculţi? Eşti aşa de proastă uneori. Ţi-am spus, nu ştiu ce fac după ce mă transform.

Mi-am acoperit gura, ca să nu râd. Jack îi mâncase câinele.

— Vrei să spui că… tu… Doamne! Eşti aşa un ticălos!

— Nu m-am putut abţine. Ţi-am spus ce eram. N-ar fi trebuit s-o laşi afară.

— Ai idee cât de mult costă câinele ăla?

— Ei na!

— Deci ce se presupune că o să le spun părinţilor? „Mamă, tată, Jack e vârcolac şi, ghiciţi, ştiţi de ce a dispărut Chloe? A mâncat-o el.“

— Nu le spune nimic! zise Jack repede. Şi oricum, cred că am încetat. Cred că am găsit un tratament.

M-am încruntat.

— Un tratament. Isabel vorbi fără inflexiuni în voce. Cum te vindeci, ca să nu mai fii vârcolac?

— Nu-ţi preocupa creierul tău blond cu asta. Doar… dă-mi câteva zile să mă asigur. Când sunt sigur, le spun totul.

— Bine. Cum vrei. Doamne… nu-mi vine să cred că ai mâncat-o pe Chloe.

— Poţi, te rog, să nu mai vorbeşti despre asta? Începi să mă enervezi.

— Cum vrei. Dar ceilalţi? Nu mai sunt şi alţii? Nu poţi să îi rogi să te ajute?

— Isabel, *taci* din gură. Ţi-am spus, cred că mi-am dat seama. Nu am *nevoie* de niciun ajutor.

— Nu crezi că…

Un zgomot ascuţit şi nelalocul lui. O ramură trosnită? O palmă?

Vocea lui Isabel sună diferit atunci când vorbi din nou. Nu la fel de puternică.

— Nu-i lăsa să te vadă, bine? Mama face psihoterapie din cauza *ta* – şi tata e plecat din oraş. Mă duc înapoi la şcoală. Nu-mi vine să cred că m-ai chemat aici ca să îmi spui că mi-ai mâncat câinele.

— Te-am chemat ca să îţi spun ca am găsit un tratament. Pari atât de încântată. Mda. Deloc.

— E minunat. Nemaipomenit. Pa.

O clipă mai târziu, am auzit SUV-ul lui Isabel pornind pe alee şi am ezitat din nou. Nu eram chiar încântat să dau ochii cu un lup cu probleme de temperament până când nu ştiam exact împrejurimile, dar trebuia să mă întorc la maşină ori să intru în casă, la căldură. Şi casa era mai aproape. M-am strecurat încet până în spatele clădirii, încercând să identific poziţia lui Jack. Nimic. Probabil intrase.

M-am apropiat de uşa pe care o spărsesem la începutul săptămânii – fereastra fusese deja reparată – şi am încercat clanţa. Nu era încuiată. Ce drăguţ.

Înăuntru, l-am auzit imediat pe Jack foşnind prin casă, făcând gălăgie în locuinţa de altfel tăcută şi m-am furişat prin holul întunecos către o bucătărie lungă, cu tavan înalt, cu gresie alb-negru, cu blaturi negre întinzându-se cât vezi cu ochii. Lumina care intra prin cele două ferestre de pe peretele din dreapta era albă şi pură şi se reflecta de pe pereţii albi, scufundându-se în tigăile negre care atârnau de tavan. Parcă toată camera era în alb şi negru.

Preferam de departe bucătăria lui Grace – călduroasă, aglomerată, mirosind a scorţişoară, a usturoi şi a pâine –, în locul acestei încăperi masive şi sterile.

Jack era cu spatele la mine, ghemuit în faţa frigiderului din oţel inoxidabil, răscolind prin sertare. Am îngheţat, dar vânătoarea lui prin frigider acoperise sunetul apropierii mele. Nu bătea vântul, ca să îmi poarte mirosul spre el, aşa că am rămas acolo un minut, cântărindu-l pe el şi cântărindu-mi opţiunile. Era înalt, cu umerii largi şi cu păr negru şi creţ, ca o statuie grecească. Ceva din felul în care se purta sugera o încredere de sine exacerbată şi, din nu ştiu ce motiv, asta m-a enervat. Am înghiţit un mârâit şi am intrat pe uşă, ridicându-mă pe blatul din faţa ei. Înălţimea îmi va oferi un uşor avantaj în caz că Jack devenea agresiv.

Se îndepărtă de frigider şi trânti un braţ de alimente pe masa din bucătărie, cu blat strălucitor. Timp de câteva minute lungi, l-am privit făcându-şi un sendviş. A aşezat cu grijă straturile de mezeluri şi de brânzeturi, a uns pâinea cu maioneză şi apoi a ridicat capul.

— Iisuse! a spus el.

— Salut, am zis eu.

— Ce vrei? Nu părea să-i fie teamă; nu eram suficient de masiv ca să îl sperii doar cu înfăţişarea.

Nu ştiam cum să îi răspund. După ce îi auzisem conversaţia cu Isabel, voiam să ştiu altceva.

— Deci ce crezi că te va vindeca?

Acum, părea că îi e teamă. Doar pentru o secundă, apoi teama a dispărut pierdută în poziţia încrezătoare a bărbiei.

— Despre ce vorbeşti?

— Crezi că ai găsit un tratament. De ce ai crede asta?

— Bine, tipule. Cine eşti?

Chiar nu-l agream. Nu ştiu de ce; pur şi simplu, o simţeam instinctiv şi nu-mi plăcea. Dacă nu aş fi crezut că e un pericol pentru Grace, pentru Olivia şi pentru Isabel, i-aş fi spus să se ducă naibii şi l-aş fi lăsat acolo. Dar antipatia mea îmi uşura misiunea de a-l înfrunta. Îmi era mai uşor să joc rolul tipului care are toate răspunsurile.

— Cineva ca tine. Cineva care a fost muşcat. Părea pe punctul de a protesta, şi eu am ridicat mâna să-l opresc. Dacă te gândeşti să spui ceva de genul „Ai greşit persoana“, nu te obosi. Te-am văzut ca lup. Aşa că spune-mi doar de ce crezi că ai găsit un mod de a opri transformarea.

— De ce aş avea încredere în tine?

— Pentru că, spre deosebire de tatăl tău, eu nu împăiez animale şi nu le expun în holul casei. Şi pentru că nu vreau să apari la şcoală şi pe treptele oamenilor şi să expui haita. Încercăm să supravieţuim cu rahatul ăsta în viaţa noastră. Nu avem nevoie de un golan plin de bani şi încrezut ca tine care să ne dea de gol în faţa tuturor, ca să vină după aceea oamenii după noi cu furcile.

Jack a mârâit. Era un sunet prea animalic pentru gustul meu şi gândul mi s-a confirmat când l-am văzut tremurând uşor. Încă mai era instabil – se putea transforma oricând.

— Nu trebuie să îmi mai fac griji cu privire la asta. O să mă vindec, aşa că poţi să pleci dracului de aici şi să mă laşi în pace. Se retrase către bufetul din spatele lui.

Am sărit jos de unde stăteam.

— Jack, nu există niciun tratament.

— Te înşeli, se răsti el. Există un alt lup care s-a vindecat.

Se dădea cu spatele spre suportul de cuţite. Ar fi trebuit să fug spre uşă, dar cuvintele lui m-au oprit în loc.

— Poftim?

— Da, mi-a luat o grămadă de timp, dar mi-am dat seama. E o fată la şcoală care a fost muşcată şi s-a vindecat. Grace. Ştiu că ea are leacul. Şi o să mi-l spună repejor.

Am rostit tremurat:

— Nu te apropia de ea.

Jack a rânjit către mine sau poate s-a strâmbat. Mâna îi era pe blat, pipăind către cuţite, şi nările îi fluturară, inspirând mirosul vag de lup pe care frigul îl trezea pe pielea mea. Spuse:

— De te? Tu nu vrei să ştii? Sau te-a vindecat deja?

— *Nu există niciun tratament.* Ea nu ştie nimic.

Uram cât de multe dezvăluia vocea mea; sentimentele mele pentru Grace îmi păreau periculos de transparente.

— Nu ştii asta, omule, zise Jack. Se întinse către un cuţit, dar mâna îi tremura prea tare ca să apuce mânerul din prima încercare. Acum, pleacă de aici.

Dar nu m-am mişcat. Nu mă puteam gândi la nimic mai grav de atât – ca Jack să îi ceară lui Grace un tratament. Cu el tremurând, instabil, violent; şi ea incapabilă să îi ofere răspunsurile pe care le voia.

Jack reuşi să apuce mânerul unui cuţit fioros, cu marginea zimţată care se reflecta în alb-negrul bucătăriei într-o duzină de direcţii diferite. Tremura atât de tare că abia putea îndrepta lama spre mine.

— Ţi-am spus să ieşi.

Instinctele mele mă îndemnau să sar pe el ca şi cum aş sări pe un alt lup, să îi urlu peste gât şi să-l fac să se supună. Să îl fac să îmi promită că o să stea departe de ea. Dar nu aşa funcţiona când erai om, când adversarul tău era mult mai puternic. M-am apropiat de el, cu ochii fixaţi în ochii lui, în loc să mă uit la cuţit, şi am încercat o altă tactică.

— Jack. Te rog. Ea nu are răspunsul, dar eu îţi pot uşura viaţa.

— Nu te apropia de mine.

Jack făcu şi el un pas spre mine, apoi înapoi, înainte să cadă într-un genunchi. Cuţitul căzu pe dalele de gresie; am tresărit înainte să aterizeze jos, dar zgomotul a fost surprinzător de înăbuşit. Jack nu a scos aproape niciun sunet când a urmat cuţitul pe podea.

Degetele îi erau gheare, îndoindu-se şi dezdoindu-se pe

pătratele albe şi negre. Spunea ceva, dar nu se înţelegea nimic. În minte mi s-au format versuri. Trebuiau să fie pentru el, dar de fapt erau despre mine. „Lumi de cuvinte irosite pe cei vii / Îmi ocup locul alături de morţii nemorţi / Jefuit de vocea pe care o pierd mereu / Mii de cuvinte în groaza asta cumplită.“

M-am ghemuit lângă el, împingând cuţitul de lângă corpul lui ca să nu se rănească. Nu avea rost să îl mai întreb ceva acum. Am oftat şi l-am ascultat mârâind, scâncind şi urlând. Eram egali acum, eu şi cu Jack. Cu toate privilegiile şi părul lui frumos, şi umerii încrezători, nu era mai bun decât mine.

Jack schelălăi.

— Ar trebui să fii mulţumit, i-am spus lupului care gâfâia. De data asta, n-ai vomat.

Jack m-a privit cu ochii căprui, un lung moment, fără să clipească, înainte să sară şi să ţâşnească spre uşă.

Voiam să plec, dar nu aveam de ales. Orice posibilitate de a-l lăsa în plata Domnului dispăruse când menţionase numele lui Grace.

Am sărit după el. Ne-am împleticit prin casă, el alunecând cu ghearele pe podeaua din lemn masiv, şi eu cu pantofii scârţâind după el. Am intrat în sala cu animalele împăiate imediat după el; duhoarea pieilor moarte mi-a umplut nările. Jack avea două avantaje: cunoştea casa şi era lup. Am mizat pe faptul că o să folosească împrejurimile cunoscute ca să se ascundă, în loc să se bazeze pe forţa lui animalică necunoscută.

Am mizat greşit.

Patruzeci şi opt
Grace

9° C

Sam nu mai întârziase niciodată. Întotdeauna mă aştepta în maşină când ieşeam de la ore, aşa că niciodată nu a trebuit să mă întreb unde e sau ce să fac în timp ce aştept.

Dar astăzi, am aşteptat.

Astăzi, am aşteptat până când elevii s-au urcat în autobuze. Am aşteptat până când cei rămaşi în urmă s-au îndreptat spre maşinile lor şi au dispărut câte unul sau câte doi. Am aşteptat până când profesorii au ieşit din şcoală şi s-au urcat în maşinile lor. M-am gândit să îmi scot temele. M-am gândit la soarele care se târa spre linia orizontului şi m-am întrebat cât de frig era la umbră.

— Ţi-a întârziat maşina, Grace? m-a întrebat cu amabilitate domnul Rink în drum spre ieşire. Îşi schimbase cămaşa şi mirosea vag a apă de colonie.

Probabil păream pierdută, aşezata cum eram pe marginea de cărămidă a micii zone verzi din faţa şcolii, cu rucsacul în poală.

— Un pic.

— Vrei să sun pe cineva?

Cu colţul ochiului, am văzut Broncoul intrând în parcare şi am oftat uşurată. I-am zâmbit domnului Rink.

— Nu. Tocmai a venit.

— Ce bine, spuse el. Se pare că o să se facă foarte frig mai târziu. O să ningă!

— Uraa, am spus ironică, şi el a râs, şi mi-a făcut cu mâna în timp ce se ducea spre maşina lui. Mi-am pus rucsacul pe umăr şi m-am grăbit spre Bronco. Am deschis uşa pasagerului şi am sărit înăuntru.

Abia la o secundă după ce am închis uşa, mi-am dat

seama că nu era mirosul care trebuia. Am ridicat ochii către şofer şi mi-am încrucişat braţele la piept, tremurând.

— Unde e Sam?

— Te referi la tipul care ar fi trebuit să stea aici, spuse Jack.

Deşi îi văzusem ochii iţindu-se din trupul unui lup, deşi o auzisem pe Isabel spunând că îl văzuse, deşi ştiuserăm cu toţii de săptămâni întregi că e în viaţă, nu eram pregătită să îl văd pe Jack în carne şi oase. Părul lui creţ, mai lung decât ultima oară când îl zărisem pe coridoarele de la şcoală, ochii lui căprui – pătrunzători, mâinile – încleştate pe volan. Adevărat. Viu. Inima îmi bubuia în piept.

Jack se uită la drum în vreme ce ieşea din parcare. Mi-am imaginat că se gândea că nu voi încerca să fug dacă maşina e în mişcare, dar nu trebuia să îşi facă griji. Eram împietrită de necunoscut: unde era Sam?

— Da, mă refer la tipul care trebuia să stea acolo. Cuvintele mi-au ieşit ca un mârâit. Unde e?

Jack a privit către mine; era nervos, tremura. Care era cuvântul pe care Sam îl folosise ca să descrie lupii noi? Instabili?

— Nu încerc să fiu personajul negativ aici, Grace. Dar am nevoie de răspunsuri, şi repede sau o să devin negativ foarte curând.

— Conduci ca un tâmpit. Dacă nu vrei să te tragă poliţia pe dreapta, mai bine am încetini. Unde mergem?

— Nu ştiu. Tu să-mi spui. Vreau să ştiu cum să opresc asta şi vreau să ştiu *acum,* pentru că devine din ce în ce mai rău.

Nu ştiam dacă se referă că devine mai rău pe măsură ce se răceşte vremea sau mai rău în secunda asta.

— Nu îţi spun nimic până nu mă duci la Sam. Jack nu răspunse. Am spus: Nu glumesc. Unde e?

Jack îşi smuci capul spre mine.

— Nu cred că înţelegi. Eu sunt cel care conduce şi eu ştiu unde e şi eu pot să-ţi *smulg capul de pe umeri* dacă mă transform, aşa că mi se pare că tu ar trebui să faci pe tine de frică şi să-mi spui ce vreau să ştiu.

Palmele îi erau încleştate pe volan, şi braţele încordate îi tremurau. Doamne, urma să se transforme în curând. Trebuia să mă gândesc la ceva, să îl scot de pe drum.

— Ce vrei să ştii?

— Cum să opresc asta. Ştiu că tu cunoşti un tratament. Ştiu că ai fost muşcată.

— Jack, eu nu ştiu cum sa opresc transformarea. Nu te pot vindeca.

— Mda, m-am gândit că o să spui asta. De aia am muşcat-o pe prietena aia tâmpită a ta. Pentru că, dacă nu vei lupta să mă vindeci pe mine, ştiu că o s-o faci pentru ea. Trebuia doar să mă asigur că o să se transforme cu adevărat.

Însemnătatea vorbelor lui mi-a tăiat respiraţia; abia puteam să mai vorbesc.

— Ai muşcat-o pe Olivia?

— Eşti tâmpită? Tocmai am spus asta. Aşa că acum ai face bine să începi să vorbeşti, pentru că o să… *auuu.* Gâtul lui Jack se smuci, răsucindu-se într-un mod ciudat. Simţurile mele de lup ţipau „pericol teamă teroare furie“, emoţiile rostogolindu-se din el în valuri.

M-am întins şi am dat căldura la maximum. Nu ştiam dacă va schimba ceva, dar nu strica să încerc.

— E vorba despre frig. Frigul te transformă în lup, şi căldura te menţine om. Vorbeam repede, încercând să îl împiedic să spună ceva. Încercând să îl împiedic să se înfurie şi mai tare. E mai rău când eşti muşcat prima oară. Te transformi tot timpul, dar devii mai stabil. O să fii om mai mult timp – o vară întreagă… Braţele lui Jack se convulsionară din nou, şi maşina ieşi pe pietrişul de pe margine înainte să intre din nou pe şosea. Nu poţi să conduci acum! Te rog. Nu o să fug sau ceva de genul ăsta… chiar vreau să te ajut, sincer. Dar trebuie să mă duci la Sam.

— Taci din gură. Vocea lui Jack era aproape un urlet. Şi căţeaua aia a spus că vrea să mă ajute. Am terminat-o cu asta. Mi-a spus că ai fost muşcată şi că nu te-ai transformat. Te-am urmărit. Era frig. Nu te-ai transformat.

Deci ce se întâmplă? Olivia mi-a spus că nu ştie.

Pielea îmi ardea din pricina căldurii din maşină şi a forţei emoţiilor lui. De fiecare dată când spunea „Olivia“, parcă îmi dădea un pumn în stomac.

— Nu *ştie.* Am fost muşcată, da, avea dreptate. Dar nu m-am transformat niciodată. Nu am un tratament. Pur şi simplu, nu m-am transformat. Nu ştiu de ce, nimeni nu ştie de ce. Te rog…

— *Nu mă mai minţi.* Îmi era greu să îl înţeleg acum. Vreau adevărul *acum* sau o să păţeşti ceva.

Am închis ochii. Aveam impresia că mi-am pierdut echilibrul şi toată lumea se roteşte în jurul meu. Trebuia să fie ceva ce să îi spun ca să fie mai bine. Am deschis ochii.

— Bine. În regulă. Există un tratament. Dar nu e suficient pentru toată lumea, aşa că nimeni n-a vrut să îţi spună despre asta.

Am tresărit când a plesnit volanul cu degetele cu unghii negre. Ochiul minţii mele respinse realitatea străină şi vizualiza imaginea unei asistente medicale înţepând pielea lui Sam cu o seringă cu vaccinul antirabic.

— E un fel de vaccin, se injectează direct în vene. Dar e dureros. Eşti sigur că îl vrei?

— *Asta mă doare,* se răsti Jack.

— Bine. Dacă te duc unde e, o să îmi spui unde e Sam?

— Mă rog! Spune-mi unde să merg. Martor mi-e Dumnezeu, Grace, dacă minţi, te omor!

I-am dat indicaţii cum să ajungă acasă la Beck şi m-am rugat să ajungă până acolo. Mi-am scos telefonul din rucsac.

Maşina şerpui iar când atenţia lui Jack se concentră asupra mea.

— Ce faci?

— Îl sun pe Beck. E tipul cu tratamentul. Trebuie să îi spun să nu dea altcuiva ultima doză înainte să ajungem noi acolo. E în regulă?

— Ar fi bine să nu mă minţi, pe bune…

— Uite. Ăsta e numărul pe care îl formez. Nu sun la poliţie. Mi-am amintit numărul lui Beck; mă pricepeam mai

bine la cifre decât la cuvinte. A început să sune. „Răspunde. Răspunde. Dă Doamne să fie asta decizia cea bună.“

— Alo?

Am recunoscut vocea.

— Bună, Beck, sunt Grace.

— Grace? Îmi pare rău, vocea ta îmi pare cunoscută, dar…

Am vorbit peste el.

— Mai ai din chestia aia? Tratamentul? Te rog, spune-mi că nu l-ai folosit tot.

Beck tăcu.

M-am prefăcut că a răspuns.

— Slavă Domnului. Uite ce e. Jack Culpeper mă ţine ostatică în maşină. Îl ţine şi pe Sam undeva şi nu-mi spune unde e până nu îi dăm vaccinul. Suntem la vreo zece minute distanţă.

Beck spuse foarte încet.

— La dracu’.

Din nu ştiu ce motiv, asta mi-a făcut pieptul să se cutremure; a durat un moment să îmi dau seama că era un suspin înăbuşit.

— Da. Deci o să fii acolo?

— Da. Sigur că da. Grace, mai eşti acolo? Mă poate auzi?

— Nu.

— Fii încrezătoare, da? Încearcă să nu pari că ţi-e teamă. Nu-l privi în ochi, dar fii categorică. O să te aşteptăm acasă. Adu-l înăuntru. Nu pot să ies, că mă transform şi ne ducem dracului cu toţii.

— Ce spune? întrebă Jack.

— Îmi spune pe ce uşă sa intri când ajungi acolo. Ca să intri cât mai repede, să nu te transformi. Nu poate folosi tratamentul pe tine dacă eşti lup.

— Ce fată bună, zise Beck.

Din nu ştiu ce motiv, blândeţea neaşteptată a lui Beck era greu de îndurat – mi-a adus lacrimi în ochi, pe când ameninţările lui Jack n-o făcuseră.

— Ajungem imediat. Am trântit clapeta telefonului şi m-

am uitat la Jack. Nu fix în ochii lui, ci la obrazul lui. Trage direct pe alee şi o să găseşti uşa de la intrare descuiată.

— De unde ştiu că pot avea încredere în tine?

Am ridicat din umeri.

— Cum ai spus şi tu. Ştii unde e Sam. Nu o să ţi se întâmple nimic, pentru că trebuie să aflăm unde e.

Patruzeci şi nouă
Sam

4° C

Frigul mi se lipea de piele. Un întuneric ca sub pământ îmi apăsa ochii atât de dens, încât am clipit ca să nu-mi cuprindă irişii. Când am făcut asta, am văzut un dreptunghi de lumină ceţoasă în faţa mea: conturul unei uşi. Fără să am alte forme drept reper, nu-mi puteam da seama dacă sunt disperat de aproape sau oribil de departe de ea. Mirosurile se aglomerau în jurul meu, prăfoase, organice, chimice. Îmi auzeam respiraţia puternică în urechi, aşa că locul în care eram sigur era mic. Un şopron cu unelte? O pivniţă?

La dracu'! Era *frig.* Nu suficient de frig să mă transform, nu încă. Dar urma să fie în curând. Eram întins pe jos – de ce eram întins pe jos? M-am împleticit sa mă ridic şi mi-am muşcat buzele cu putere, ca să nu icnesc cu voce tare. Ceva era în neregulă cu glezna mea. Am încercat-o din nou, cu atenţie, ca un pui de căprioară care încearcă să se ridice în picioare, şi a cedat sub mine. M-am prăbuşit într-o parte, dând din braţe în căutarea unui sprijin. Am trecut cu palma peste un şir de instrumente ascuţite de tortură atârnate pe pereţi. Nu aveam idee ce sunt – reci, metalice, murdare.

Pentru un moment, am rămas în patru labe, ascultându-mi respiraţia, simţind sânge în palme şi gândindu-mă să renunţ. Mă săturasem să mă lupt. Aveam impresia că mă lupt de săptămâni întregi.

În cele din urmă, m-am ridicat în picioare şi am şchiopătat spre uşă, cu braţele întinse în faţa mea ca să îmi protejez de alte surprize trupul expus. Un aer îngheţat se strecura prin crăpătura uşii. Mi se scurgea în trup ca

apa. M-am întins spre clanţă, dar nu am găsit altceva decât lemn aspru. O aşchie mi-a intrat într-un deget şi am înjurat foarte încet. Apoi, mi-am sprijinit umărul de uşă şi am împins, gândindu-mă: „Te rog, deschide-te, dacă mai e dreptate pe lumea asta“.

Nimic.

Cincizeci
Grace

4° C

Mi-am apucat rucsacul.

— Aici e.

Mi se părea cumva aiurea ca locuinţa lui Beck să arate exact la fel ca atunci când Sam mă adusese să mă plimb prin pădurea aurie, pentru că împrejurările erau complet diferite, dar aşa era. Singura diferenţă era SUV-ul masiv al lui Beck de pe alee.

Jack trăgea deja maşina la marginea drumului. Scoase cheile din contact şi mă privi în ochi, precaut.

— Coboară după ce cobor eu.

Am făcut aşa cum a spus, aşteptând să vină pe partea cealaltă să deschidă portiera. Am alunecat din scaun şi el m-a apucat strâns de braţ. Umerii îi erau prea apropiaţi şi gura îi stătea uşor deschisă – nici nu cred că a observat. Cred că ar fi trebuit să îmi fac griji că o să mă atace, dar nu mă puteam gândi decât că: „O să se transforme şi nu vom afla unde e Sam, decât prea târziu“.

M-am rugat ca Sam să fie într-un loc cald, undeva departe de atingerea iernii.

— Grăbeşte-te, i-am spus, smucindu-mi braţul din strânsoarea lui Jack, aproape alergând către uşa de la intrare. Nu avem prea mult timp.

Jack încercă uşa de la intrare; era descuiată, aşa cum ni se promisese, şi m-a împins pe mine mai întâi după care a trântit uşa în spatele său. Am simţit miros de rozmarin în aer – cineva gătise şi, din nu ştiu ce motiv, mi-am amintit povestioara lui Sam despre fripturile gătite pentru Beck apoi am auzit un strigăt şi un urlet din spatele meu.

Ambele sunete veniseră de la Jack. Acesta nu era chinul

tăcut al lui Sam de a rămâne om, pe care îl mai văzusem. Acesta era violent, furios, zgomotos. Buzele lui Jack au format un urlet, apoi faţa i s-a sfâşiat în forma unui bot, iar pielea şi-a schimbat culoarea instantaneu. Se întinse spre mine ca şi cum ar fi vrut să mă lovească, iar mâinile îi deveniri labe cu gheare tari şi negre. Pielea i se umfla şi strălucea pentru un moment înainte de fiecare transformare radicală, ca o placentă care acoperă un făt animalic, înfiorător.

M-am holbat la cămaşa care atârna în jurul mijlocului lupului. Nu îmi puteam întoarce privirea. Era singurul detaliu care mă putea convinge că acest animal fusese cu adevărat Jack.

Acest Jack era la fel furios ca în maşină, dar acum mânia lui nu avea nicio direcţie, niciun control uman. Buzele i se traseră înapoi, dezvelindu-i dinţii, şi formară un mârâit, dar nu se auzi niciun sunet.

— Înapoi!

Un bărbat intră în hol, surprinzător de agil având în vedere înălţimea, şi alergă direct spre Jack. Jack, luat prin surprindere, se ghemui defensiv la podea, şi bărbatul ateriza pe lup cu toată greutatea lui.

— Stai jos! se răsti bărbatul şi am tresărit până să-mi dau seama că vorbea cu lupul. Stai jos! Asta e casa *mea.* Tu nu eşti *nimic* aici. Avea palma strânsă în jurul botului lui Jack şi îi ţipa direct în faţă.

Jack şuieră prin fălcile încleştate, şi Beck îi împinse capul la pământ. Beck ridică privirea spre mine şi, cu toate că ţinea un lup uriaş culcat la pământ, îmi vorbi pe un ton perfect calm.

— Grace? Mă poţi ajuta?

Până atunci, stătusem perfect nemişcată, privind.

— Da.

— Apucă marginea covorului pe care stă. Va trebui să îl târâm în baie. E…

— Ştiu unde e.

— Bun. Hai să mergem. O să încerc să te ajut, dar trebuie să stau cu toată greutatea pe el.

L-am tras pe Jack împreună, pe hol, către baia în care îl forţasem pe Sam să intre în cadă. Beck, pe jumătate pe covor, pe jumătate lângă, s-a dus în spatele lui Jack şi l-a împins în baie, iar eu am lovit covorul cu piciorul după el. Beck a sărit înapoi şi a trântit uşa, încuind-o. Clanţa fusese inversată astfel că încuietoarea era pe dinafară, făcându-mă să mă întreb cât de des se mai întâmplaseră lucruri de genul acesta.

Beck a inspirat adânc, ceea ce părea puţin în comparaţie cu ceea ce se întâmplase, şi m-a privit.

— Eşti în regulă? Te-a muşcat?

Am dat din cap, nefericită.

— Oricum, nu mai contează. Cum o să îl mai găsim pe Sam acum?

Beck îmi făcu semn cu capul să îl urmez în bucătăria care mirosea a rozmarin. Am făcut asta şi am ridicat capul cu prudenţă când am văzut o altă persoană stând la masă. Nu aş fi fost în stare să îl descriu altfel decât ca fiind *întunecat,* dacă m-ar fi întrebat cineva mai târziu. Era doar întunecat, nemişcat şi tăcut şi mirosea a lup. Avea cicatrici noi pe mâini; sigur era Paul. N-a spus nimic şi nici Beck nu i-a zis nimic când s-a sprijinit de bufet şi a ridicat un telefon mobil.

A format numărul şi l-a pus pe speaker. M-a privit.

— Cât de supărat e pe mine? Şi-a aruncat telefonul mobil?

— Nu cred. Eu nu ştiam numărul.

Beck se uita fix la telefon şi l-am ascultat amândoi cum sună, încet şi distant. „Te rog, răspunde.“ Inima îmi bătea necontrolat. M-am sprijinit de masa din bucătărie şi m-am uitat la Beck, la forma pătrată a umerilor lui, la aspectul pătrăţos al maxilarului său, la linia dreaptă a sprâncenelor. Totul la el părea sigur, cinstit, de nădejde. Voiam să am încredere în el. Voiam să cred că nimic rău nu se putea întâmpla, pentru că Beck nu se panica.

La celălalt capăt al liniei se auzi o pocnitură.

— Sam? Beck se aplecă mai aproape de telefon.

Vocea i se auzea cu întreruperi.

— Gra… şti?… tu?

— Sunt Beck. Unde eşti?

— … ack. Grace… Jack să… Singurul lucru pe care îl înţelegeam era neliniştea lui. Voiam să fiu acolo, oriunde era.

— Grace e aici, spuse Beck. Totul e sub control. Unde eşti? Eşti în siguranţă?

— *Frig.*

Singurul cuvânt care s-a auzit cumplit de clar. M-am îndepărtat de masă. Nu reuşeam să stau locului.

Vocea lui Beck era tot calmă.

— Nu te auzim foarte bine. Încearcă din nou. Spune-mi unde eşti. Cât de limpede poţi…

— Spune-i lui Grace… să o sune pe I… bel… într-o… magazie un… va. Am auzit… acum.

M-am întors la bufet şi m-am aplecat peste masă.

— Vrei s-o sun pe Isabel? Eşti într-o magazie pe proprietatea lor? Ea e acolo?

— … da. Vocea lui Sam era fermă. Grace?

— Da?

— … te iubesc.

— Nu spune asta, am zis. Te scoatem noi de-acolo.

— Grăbeş…

A închis.

Beck s-a uitat la mine, şi în ochii lui am văzut toată îngrijorarea pe care vocea lui nu o dezvăluia.

— Cine-i Isabel?

— Sora lui Jack. Parcă a durat o veşnicie până mi-am scos rucsacul şi am recuperat telefonul mobil din unul dintre buzunare. Sam trebuie să fie închis undeva pe proprietatea lor. Într-o magazie sau ceva de genul ăsta. Dacă o prind pe Isabel la telefon, poate îl găseşte ea. Dacă nu, plec chiar acum.

Paul privi pe fereastră la soarele care apunea şi ştiam că se gândeşte la faptul că nu am suficient timp să ajung la familia Culpeper până să scadă temperatura. Nu avea rost să mă gândesc la asta. Am găsit numărul lui Isabel de când mă sunase şi am apăsat pe APELEAZĂ:

A sunat de două ori.

— Mda.

— Isabel, sunt Grace.

— Nu sunt tâmpită. Ţi-am văzut numărul.

Îmi venea să bag mâna în telefon s-o strâng de gât.

— Isabel, Jack l-a încuiat pe Sam undeva pe lângă casa ta. I-am întrerupt începutul de întrebare. Nu ştiu de ce. Dar Sam o să se transforme dacă se face mai frig şi, oriunde e, e închis. Te rog, spune-mi că eşti acasă.

— Mda. Tocmai am intrat. N-am auzit găligie sau ceva.

— Aveţi vreo magazie sau ceva asemănător?

Isabel scoase un zgomot iritat.

— Avem şase clădiri auxiliare.

— Trebuie să fie în una dintre ele. A sunat dintr-o magazie. Dacă soarele trece în spatele copacilor, o să se facă frig în două secunde.

— M-am prins! se răsti Isabel. Se auziră nişte foşnete. Îmi trag haina pe mine. Ies acum. Mă auzi? Sunt afară. Îmi îngheaţă fundul ca naiba de dragul tău. Merg prin curte. Merg pe partea de iarbă pe care se pişa câinele meu înainte ca nenorocitul de frate-miu *să-l mănânce.*

Paul zâmbi vag.

— Poţi să te grăbeşti? am rugat-o.

— Alerg spre prima clădire. Îl strig pe nume. Sam! Sam! Eşti acolo? Nu aud nimic. Dacă s-a transformat în lup în una dintre magaziile astea şi îi dau drumul, şi el îmi smulge faţa, îi pun pe ai mei să te dea în judecată.

Am auzit un trosnet slab.

— La naiba! Uşa asta e blocată. Încă un trosnet. Sam? Băiatule- lup? Nimic în şopronul cu maşina de tuns gazonul. Şi unde e Jack, dacă tot a făcut asta?

— E aici. E bine. Auzi ceva?

— Mă îndoiesc că e bine. Şi e scrântit de-a binelea, Grace. La cap, vreau să spun. Şi nu, ţi-aş fi spus dacă auzeam ceva. Mă duc la următoarea.

Paul îşi puse dosul palmei pe sticla ferestrei de deasupra chiuvetei şi tresări. Avea dreptate. Se facea prea frig.

— Sună-l înapoi pe Sam, l-am implorat pe Beck. Spune-i

să strige ca Isabel să-l audă.

Beck îşi ridică telefonul, apăsă un buton şi apoi îl duse la ureche.

Isabel părea fără suflare.

— Sam! Eşti acolo? Tipule? Urmă un scârţâit abia auzit când se deschise uşa. O pauză. Dacă nu s-a transformat într-o bicicletă, atunci nu e nici aici.

— Câte sunt? Voiam să fiu eu acasă la familia Culpeper, în locul lui Isabel. Eu aş fi mai rapidă decât ea. Aş ţipa până mi-aş da plămânii afară ca să-l găsesc.

— Ţi-am spus. Încă patru. Doar două mai apropiate. Celelalte sunt în câmpul din spatele casei. Sunt hambare.

— Trebuie să fie în unul dintre cele apropiate. A spus că e o magazie. L-am privit pe Beck care încă mai avea telefonul la ureche. Se uită şi el la mine, scuturând din cap. Nu răspundea. „Sam, de ce nu răspunzi la telefon?“

— Sunt la magazia cu unelte de grădinărit. Sam! Sam, sunt Isabel, dacă eşti lup acolo, nu-mi smulge faţa. O auzeam gâfâind în telefon. Uşa e blocată, la fel ca cealaltă. O lovesc cu pantoful meu scump, şi asta mă scoate din sărite.

Beck trânti telefonul pe bufet şi se întoarse cu spatele la mine şi la Paul. Îşi împleti braţele la ceafa. Aceeaşi mişcare ca a lui Sam. Mă înţepă sufletul.

— Am deschis-o. Pute. Sunt tot felul de rahaturi pe aici. Nu e nimic… vai. Se întrerupse şi respiraţia i se auzi prin telefon mai gâfâită decât înainte.

— Ce *e? Ce e?*

— Stai o secundă – taci îmi scot haina. E aici, bine? Sam. Sam, uită-te la mine! Sam, am spus să te uiţi la mine, ticălosule, nu te transformi în lup acum. Să nu îndrăzneşti să îi faci asta.

M-am prăbuşit încet la pământ, lipind telefonul şi mai tare de ureche. Faţa lui Paul nu se schimbă; mă privi doar, nemişcat, tăcut, întunecat, lup.

Am auzit o izbitură şi o înjurătură şoptită, apoi vântul în receptor.

— Îl duc înăuntru. Slavă Domnului că părinţii mei nu

sunt acasă în seara asta. Te sun în câteva minute. Am nevoie de ambele mâini acum.

Telefonul amuţi în mâinile mele. Am ridicat privirea spre Paul, care încă mă mai privea, întrebându-mă ce ar trebui să îi spun, dar simţeam că el ştie deja.

Cincizeci şi unu
Grace

3° C

Lapoviţa dansa pe parbrizul meu când am întors spre aleea casei Culpeper şi pinii păreau să înghită lumina farurilor. Casa imensă era aproape invizibilă în întuneric, cu excepţia unor lumini care străluceau la o fereastră de la parter. Am îndreptat Broncoul spre ele ca şi cum aş fi condus o navă către luminile de la ţărm şi am parcat lângă SUV-ul alb al lui Isabel. Nu mai erau alte maşini.

Am apucat haina groasă pe care o adusesem pentru Sam şi am coborât. Isabel m-a întâmpinat la uşa din spate şi m-a condus printr-o cameră de trecere plină de cizme, lese de câine şi coarne de cerb, şi care mirosea a fum. Mirosul de fum s-a înteţit când am ieşit din camera de trecere şi am ajuns în bucătăria frumoasă şi elegantă. Un sendviş nemâncat stătea abandonat pe bufetul din bucătărie.

Isabel îmi spuse:

— E în sufragerie, lângă foc. A terminat de vomat fix înainte să ajungi tu aici. A vomat pe tot covorul. Dar e în regulă, pentru că îmi *place* ca părinţii mei să fie supăraţi pe mine. Nu are rost să întrerupem un tipar constant.

— Mulţumesc! am rostit, mult mai recunoscătoare decât puteam să exprim în cuvinte. Am urmat mirosul de fum către sufragerie. Din fericire pentru Isabel şi abilităţile ei inexistente de a face focul, mai tot fumul se dusese în sus, spre tavanul înalt al casei. Sam era ghemuit lângă foc, cu o pătură groasă în jurul umerilor. Lângă el se afla o cană neatinsă, cu ceva încă aburind în ea.

M-am grăbit spre el, tresărind datorită căldurii focului, şi m-am oprit când l-am mirosit: aspru, sălbatic. Un miros dureros de cunoscut, pe care îl iubeam atât de mult, dar pe

care nu voiam să îl simt acum. Dar faţa pe care a întors-o către mine era umană, aşa că m-am ghemuit lângă el şi l-am sărutat. Sam m-a atins cu grijă, de parcă ne-am fi putut sparge, şi m-a cuprins în braţe, punându-şi capul pe umărul meu. L-am simţit tremurând din când în când, în ciuda focului micuţ, plin de fum, care era suficient de fierbinte ca să îmi ardă umărul aflat cel mai aproape de el.

Voiam să zică ceva. Liniştea asta mortală mă înspăimânta. M-am tras de lângă el şi mi-am trecut degetele prin părul lui timp de un minut înainte să spun ceea ce trebuia spus.

— Nu eşti OK, nu-i aşa?

— E ca într-un carusel, spuse Sam încet. Urc, urc şi urc către iarnă şi, dacă nu ajung în vârf, mai pot aluneca înapoi.

M-am uitat în altă parte, către foc, privindu-i centrul, cea mai fierbinte parte, până când culorile şi lumina şi-au pierdut sensul, arzându-mi vederea cu scânteile albe mişcătoare.

— Şi acum ai ajuns în vârf.

— Cred că da. Sper că nu. Dar, Doamne… mă simt ca naiba. Îmi luă mâna cu degetele reci.

Nu puteam suporta liniştea.

— Beck a vrut şi el să vină. Dar nu putea ieşi din casă.

Sam a înghiţit în sec, suficient de tare să îl aud. M-am întrebat dacă i se făcea rău din nou.

— N-o să-l mai văd niciodată. Asta e ultimul lui an. M-am gândit că am dreptate să fiu supărat pe el, dar acum mi se pare o prostie. Pur şi simplu, nu pot – nu pot să accept asta.

Nu ştiam dacă se referă la acceptarea a ceea ce îl făcuse să fie furios pe Beck sau la caruselul în care era. Am continuat să privesc îndelung focul. Atât de fierbinte. O vară micuţă, de sine-stătătoare şi furioasă. Dacă aş putea să bag asta în Sam, să-l ţin la căldură pentru totdeauna. Eram conştientă că Isabel stă în prag, dar părea aşa departe.

— Mă tot întreb de ce nu m-am transformat, am spus

încet. Dacă m-am născut imună sau ceva asemănător. Dar nu e asta, ştii? Pentru că am avut gripa aia. Şi pentru că nu sunt chiar… normală. Pot mirosi mai bine şi auzi mai bine. M-am oprit, încercând să îmi adun gândurile. Şi cred că a fost vina tatălui meu. Cred că s-a întâmplat când m-a uitat în maşină. Am făcut o febră atât de mare, că doctorii au spus că ar fi trebuit să mor, ţii minte? Dar nu am murit. Am supravieţuit. Şi nu m-am transformat în lup.

Sam mă privi cu ochii trişti.

— Probabil ai dreptate.

— Dar vezi, poate fi un tratament, nu? Să te facem foarte fierbinte?

Sam scutură din cap. Era foarte palid.

— Nu cred, îngerul meu. Cât de fierbinte era apa din cada în care m-ai băgat? Şi Ulrik – a încercat să se ducă în Texas în anul acela – sunt treizeci şi nouă, patruzeci de grade acolo. E tot lup. Dacă asta te-a vindecat, s-a întâmplat pentru că erai mică şi ai avut o febră extremă care te-a ars din interior spre exterior.

— Poţi să induci cuiva febra, am spus brusc. Dar, imediat ce am spus asta, am dat din cap. Dar nu cred că sunt medicamente care să îţi *crească* temperatura.

— E posibil, zise Isabel din uşă. M-am uitat la ea. Se sprijinea de cadrul uşii, cu braţele încrucişate la piept, cu mânecile puloverului murdare de la ce trebuise să facă pentru a-l scoate pe Sam din magazie. Mama lucrează la o clinică socială de două ori pe săptămână şi am auzit-o vorbind despre un tip care a avut febră patruzeci şi unu de grade. Avea meningită.

— Ce i s-a întâmplat? am întrebat-o. Sam mi-a dat drumul la mână şi a întors capul.

— A murit. Isabel ridică din umeri. Dar poate că un vârcolac n-ar muri. Poate că de asta n-ai murit când erai copil, pentru că ai fost muşcată chiar înainte ca tâmpitul de taică-tu să te lase în maşină să te coci.

Lângă mine, Sam s-a ridicat în picioare şi a început să tuşească.

— Nu pe afurisitul de covor! spuse Isabel.

Am sărit în picioare când Sam şi-a sprijinit mâinile pe genunchi şi a dat să vomite, numai că nu ieşea nimic. S-a întors spre mine, tremurând, şi ceva ce am văzut în ochii lui mi-a făcut stomacul să mi se prăbuşească.

Încăperea duhnea a lup. Pentru un moment ameţitor, eram doar eu şi Sam, eu cu faţa îngropată în blana lui, la o mie de kilometri distanţă de aici.

Sam îşi închise ochii strâns o secundă şi, când îi deschise, îmi spuse:

— Îmi pare rău. Grace – ştiu că te rog un lucru îngrozitor. Dar am putea merge acasă la Beck? Trebuie să îl văd din nou dacă acesta e… Se opri.

Dar ştiam ce fusese pe punctul de a spune. Sfârşitul.

Cincizeci şi doi
Grace

1° C

Întotdeauna m-a deranjat să conduc în nopţile înnorate. Parcă perdeaua joasă de nori nu acoperea doar lumina lunii, ci jefuia şi farurile de orice putere, absorbindu-le lumina din secunda în care aceasta lovea aerul. Acum, cu Sam, mă simţeam de parcă mergeam printr-un tunel negru care devine din ce în ce mai îngust. Lapoviţa izbea parbrizul; ţineam volanul strâns cu ambele mâini în timp ce cauciucurile maşinii derapau pe şoseaua alunecoasă.

Căldura era la maximum şi voiam să cred că Sam arată un pic mai bine. Isabel îi turnase cafeaua într-un termos, şi eu îl forţasem s-o bea în timp ce conduceam, în ciuda greţii. Mi se părea că îl ajută mai mult decât sursele externe de căldură. Am considerat asta ca un argument în plus în favoarea noii teorii despre căldura internă.

— Mă gândesc tot mai mult la teoria ta, spuse Sam, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Are sens. Dar ar trebui să pui mâna pe ceva care să inducă febra – ca meningita, cum a zis Isabel – şi mă gândesc că asta o şi fie neplăcut.

— În afară de febra în sine, vrei să spui?

— Mda. În afară de asta. Periculos de neplăcut. Mai ales având în vedere faptul că nu poţi face teste pe animale înainte, ca să vezi dacă funcţionează.

Sam privi repede spre mine, să vadă dacă am înţeles gluma.

— Nu prea e amuzant.

— E mai bine decât deloc.

— Aşa e.

Sam se întinse şi îmi atinse obrazul.

— Dar aş fi dispus să încerc. Pentru tine. Ca să rămân cu

tine.

O spuse atât de simplu, atât de sincer, că mi-a luat un moment ca să înţeleg adevăratul sens al frazei. Voiam să zic ceva, dar parcă nu mai aveam aer.

— Nu vreau să mai fac asta, Grace. Nu mai e suficient să te privesc din pădure, nu acum, că am fost cu tine – pe bune. Nu mai pot să privesc şi atât. Aş risca orice s-ar putea întâmpla…

— Moartea…

— Da, *moartea…* decât să văd cum dispare tot ce-am avut noi. Nu pot să fac asta, Grace. Vreau să încerc. Doar că… Cred că trebuie să fiu om ca să am o şansă. Nu cred că poţi omori lupul *cât timp* eşti lup.

Tremuram. Nu pentru că era frig, ci pentru că părea posibil. Oribil, mortal, cumplit – posibil. Şi voiam asta. Voiam să nu trebuiască niciodată să renunţ la senzaţia degetelor lui pe obrazul meu sau la sunetul trist al vocii lui. Ar fi trebuit să îi spun „Nu, nu merită“, dar asta ar fi fost o minciună atât de gogonată că n-am putut s-o rostesc.

— Grace, zise Sam, brusc. Dacă mă vrei.

— Poftim? am întrebat şi apoi mi-am dat seama ce spusese. Mi se părea imposibil că trebuise să întrebe. Nu puteam fi chiar atât de greu de citit. Apoi, mi-am dat seama – proasta, înecata de mine – că voia s-o audă. El îmi spusese tot timpul ce simte, iar eu fusesem doar… stoică. Nu cred că îi spusesem vreodată.

— Sigur că da. Sam, te iubesc, ştii că te iubesc. Te iubesc de ani de zile. *Ştii* asta.

Sam îşi cuprinse trupul cu braţele.

— Ştiu. Dar voiam să te aud spunând-o.

Se întinse către mâna mea înainte să îşi dea seama că n-o pot lua de pe volan; în schimb, făcu un nod din părul meu în jurul degetelor lui îşi odihni vârfurile degetelor pe gâtul meu. Mi-am imaginat că pot simţi pulsul meu şi pulsul lui sincronizându-se prin atingerea aceea măruntă. „Aş putea trăi asta pentru totdeauna.“

Sam se lăsă înapoi în scaun, arătând obosit, şi îşi sprijini obrazul de umăr, ca să mă poată privi în timp ce se juca cu

părul meu. Începu să fredoneze un cântec, apoi, după câteva note, murmurat, încet, pe jumătate cântat, pe jumătate rostit, incredibil de blând. N-am înţeles toate cuvintele, dar era despre iubita lui de vară. Despre mine. Poate iubita lui pentru totdeauna. Ochii lui galbeni erau pe jumătate acoperiţi de pleoape în vreme ce cânta şi, în acel moment glorios, izolaţi în mijlocul unui peisaj acoperit de gheaţă, ca o bulă de căldură văratică, puteam vedea cum viaţa mi se aşterne dinainte.

Maşina se smuci violent şi, o secundă mai târziu, am văzut căprioara rostogolindu-se peste capotă. O crăpătură se lărgi pe parbriz, explodând într-o mie de fisuri de forma unor pânze de păianjen. Am apăsat pe frână, însă nu s-a întâmplat nimic. Nu funcţiona.

— *Întoarce,* îmi zise Sam sau poate mi l-am imaginat spunându-mi asta, dar, când am întors de volan, maşina a continuat să meargă drept, derapând, derapând, derapând. Mi-am amintit în străfundul creierului cum tata mă sfătuise: „Trage de volan când derapezi“ şi am făcut asta, dar era prea târziu.

S-a auzit un sunet ca de os rupt şi apoi, pe maşină şi *în* maşină, aveam o căprioară moartă şi peste tot era sticlă, şi, Doamne, un copac căzuse peste capotă, şi pe încheieturile degetelor aveam sânge de la sticlă, şi tremuram, şi Sam se uita la mine cu o privire pe chip de parcă spunea: „O, nu“, şi atunci mi-am dat seama că maşina nu mai merge şi aerul rece pătrunde prin gaura zimţată din parbriz.

Am irosit un moment uitându-mă la el. Apoi, am încercat motorul, care n-a răspuns când am întors cheia în contact.

Am zis:

— O să sunăm la Salvare. O să vină să ne ia.

Gura lui Sam făcu o linie tristă şi dădu din cap, de parcă asta chiar ar putea funcţiona. Am format numărul şi am raportat accidentul, vorbind repede, încercând să ghicesc pe unde suntem, şi apoi mi-am scos haina, cu atenţie, să nu trag mânecile peste încheieturile mele pline de sânge, şi am aruncat-o peste Sam. El rămase nemişcat şi tăcut în

timp ce eu am apucat o pătură de pe locul din spate şi am aruncat-o peste el, şi apoi m-am tras pe scaun şi m-am sprijinit de el, sperând să îi mai împrumut din căldura corpului meu.

— Sună-l pe Beck, te rog! spuse Sam, şi aşa am făcut. Am pus telefonul pe speaker şi l-am aşezat pe bord.

— Grace? Vocea lui Beck.

— Beck, zise Sam. Eu sunt.

Urmă o pauză, apoi:

— Sam, eu…

— Nu mai am timp, spuse Sam. Am lovit o căprioară. Am făcut accident.

— Doamne Sfinte! Unde sunteţi? Maşina mai merge?

— Suntem prea departe. Am sunat la Salvare. Motorul e mort. Sam îi dădu lui Beck o clipă să îşi dea seama la ce se referă. Beck, îmi pare rău că n-am venit pe la tine. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ţi le spun…

— Nu, ascultă-mă tu mai întâi, Sam. Puştii ăia. E necesar să ştii că i-am recrutat. Ştiau. Au ştiut de la început. Nu le-am făcut asta împotriva voinţei lor. Nu cum ţi-am făcut ţie. Îmi pare atât de rău, Sam. Niciodată n-a încetat să îmi pară rău.

Pentru mine, nu avea sens ce spunea Beck, dar, evident, pentru Sam da. Ochii îi erau prea luminoşi şi a clipit.

— Nu regret. Te iubesc, Beck.

— Şi eu te iubesc, Sam. Eşti cel mai bun dintre noi şi nimic nu poate schimba asta.

Sam tremură, primul semn că frigul îşi făcea efectul asupra lui.

— Trebuie să închid, spuse el. Nu mai e timp.

— La revedere, Sam.

— Pa, Beck.

Sam îmi făcu semn cu capul şi am apăsat pe butonul TERMINĂ CONVORBIREA.

Timp de o secundă, rămase nemişcat, clipind. Apoi, se scutură de toate păturile şi hainele ca să îşi elibereze braţele şi le petrecu în jurul meu cât de strâns putu. L-am simţii tremurând, tremurând lângă mine când şi-a îngropat

faţa în părul meu.

Am spus, inutil:

— Sam, nu pleca.

Sam îmi cuprinse faţa în palme şi mă privi în ochi. Ochii lui erau galbeni, trişti, de lup, ai mei.

— Ochii rămân la fel. Ţine minte asta când te uiţi la mine. Ţine minte că sunt eu. Te rog.

„Te rog, nu pleca.“

Sam îmi dădu drumul şi îşi întinse braţele, apucând bordul cu o mână şi spătarul scaunului cu cealaltă. Îşi aplecă uşor capul şi i-am privit umerii convulsionându-se şi tremurând, am privit agonia tăcută a transformării, până la acel scâncet moale, cumplit, când s-a pierdut pe sine însuşi.

Cincizeci şi trei
Sam

1° C

„mă prăbuşesc în acest vid tremurător,
întind mâna către tine,
mă pierd în faţa regretului rece.
dragostea asta fragilă
e un mod
de a spune
la revedere.“

Cincizeci şi patru
Grace

0° C

Când a sosit ambulanţa, eram ghemuită pe scaunul pasagerului într-un morman de haine, cu mâinile apăsate pe faţă.

— Domnişoară, vă simţiţi bine?

N-am răspuns, doar mi-am pus mâinile în poală şi m-am uitat la degetele acoperite cu lacrimi însângerate.

— Domnişoară, sunteţi singură?

Am dat din cap că da.

Cincizeci şi cinci
Sam

0° C

Am privit-o, aşa cum o privisem întotdeauna.

Gândurile erau alunecoase şi trecătoare, mirosuri vagi într-un vânt rece, prea departe ca să le simt.

Stătea la marginea pădurii, lângă leagăn, făcută ghem, până când frigul o scutura bine, şi tot nu se mişca. O vreme, n-am ştiut ce face.

Am privit-o. O parte din mine voia cu disperare să se ducă la ea, deşi instinctul îmi dicta altceva. Dorinţa aceasta a stârnit un gând care a iscat o amintire cu o pădure aurie, cu zilele plutind şi căzând în jurul meu, cu zilele nemişcate şi boţite pe pământ.

Dar apoi, mi-am dat seama ce făcea acolo, ghemuită, tremurând în frigul cumplit. Aştepta, aştepta ca frigul s-o scuture în altă formă. Poate că mirosul acela necunoscut pe care îl adulmecasem era speranţa.

Aştepta să se transforme şi eu aşteptam să se transforme, şi amândoi doream ceea ce nu puteam avea.

În cele din urmă, noaptea s-a târât peste curte, lungind umbrele, trăgându-le din pădure până când au acoperit toată lumea.

Am privit-o.

S-a deschis uşa. M-am adâncit şi mai tare în întuneric. Din casă a ieşit un bărbat care a tras-o pe fată de pe jos. Lumina din casă strălucea pe dârele îngheţate de pe obrajii ei.

Am privit-o. Gândurile, distante, dispărură în absenţa ei. După ce a intrat în casă, am rămas numai cu atât: dorul.

Cincizeci şi şase
Grace

1° C

Urletele lor erau cel mai greu de îndurat Pe cât de cumplite erau zilele, pe atât de groaznice erau nopţile; zilele erau doar pregătiri apatice ca să rezist cumva încă o noapte populată de vocile lor. Stăteam în pat şi îi îmbrăţişam perna până n-a mai rămas nimic din mirosul lui în ea. Am dormit în fotoliul din biroul tatălui meu până când a împrumutat forma mea, în loc de a lui. Am mers desculţă prin casă cu o durere profundă pe care n-o puteam împărtăşi cu nimeni.

Singura persoană cu care puteam vorbi era Olivia, dar nu puteam da de ea la telefon, iar maşina mea – maşina la care nici nu mă puteam gândi – era inutilă şi stricată.

Aşa că eram doar eu în casă, şi orele se întindeau înaintea mea şi copacii se întindeau neschimbaţi, desfrunziţi în pădurea Boundary, care se vedea de la fereastra mea.

Seara în care l-am auzit urlând a fost cea mai grea. Ceilalţi au început primii, aşa cum făcuseră în ultimele trei nopţi. M-am cufundat în fotoliul din biroul tatălui meu, mi-am îngropat faţa în ultimul tricou pe care îl mai aveam şi care mirosea a Sam şi m-am prefăcut că ascult o înregistrare cu urletele lupilor, nu nişte lupi adevăraţi. Nu oameni adevăraţi. Şi atunci, pentru prima oară de la accident, i-am auzit urletul alăturându-se celorlalţi.

Mi-a sfâşiat inima, pentru că i-am auzit vocea. Lupii urlau încet în spatele lui, într-o armonie amară, dar eu nu-l auzeam decât pe Sam. Urletul lui tremură, se ridică, se prăbuşi de chin.

Am ascultat mult timp. M-am rugat să înceteze, să mă

lase în pace, dar, în acelaşi timp, îmi era disperat de teamă că se vor opri. Cu mult după ce au încetat celelalte voci, Sam a continuat să urle, foarte blând şi încet.

Când a tăcut şi el, noaptea a părut moartă.

Nu suportam să stau nemişcată. M-am ridicat, am mers încoace şi încolo, mi-am încleştat şi descleştat pumnii. În cele din urmă, am luat chitara la care cântase Sam şi am ţipat, şi am zdrobit-o în bucăţi de biroul tatei.

Când tata a intrat în cameră, m-a găsit aşezată în mijlocul unei mări de aşchii de lemn şi coarde rupte, ca un vapor muzical care se izbise de un ţărm stâncos.

Cincizeci şi şapte
Grace

1° C

Prima data când am răspuns la telefon după accident, ningea. Fulgi uşori, delicaţi pluteau pe lângă pătratul negru al ferestrei mele, ca nişte petale de flori. Nu aş fi răspuns, dar era singura persoană pe care încercasem s-o contactez de la accident.

— Olivia?

— G-gr-r-ace? Olivia era aproape de nerecunoscut. Plângea.

— Olivia, şşşt – ce se întâmplă? Ce întrebare tâmpită. *Ştiam* ce se întâmplă cu ea.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că ştiu despre lupi? Inspira profund după fiecare cuvânt. Nu ţi-am spus despre spital. Jack…

— Te-a muşcat, am spus.

— Da, rosti Olivia într-un suspin. Nu credeam că se va întâmpla ceva, pentru că treceau zilele şi mă simţeam la fel!

Mi s-au înmuiat genunchii.

— Te-ai transformat?

— Eu… nu pot… eu…

Am închis ochii, imaginându-mi scena. Doamne Sfinte!

— Unde eşti acum?

— În staţia de autobuz. Făcu o pauză, trăgându-şi nasul. E f-frig.

— Of, Olivia. Olivia, vino aici. Stai cu mine. O să îi dăm noi de capăt. Aş veni eu, dar încă nu am maşină.

Olivia începu din nou să plângă.

M-am ridicat şi am închis uşa la dormitor. Nu că mama m-ar fi auzit; era sus, oricum.

— Olivia, e în regulă. Nu o s-o iau razna. L-am văzut pe Sam transformându-se şi n-am luat-o razna. Ştiu cum e. Calmează-te, bine? Nu pot să vin să te iau. Nu am maşină. Va trebui să conduci tu până aici.

Am calmat-o încă vreo câteva minute şi i-am spus că o să îi las uşa de la intrare descuiată. Pentru prima dată de la accident, m-am simţit mai întreagă la minte.

Când a sosit, cu ochii roşii şi răvăşită, am împins-o către baie să facă duş şi i-am adus nişte haine curate. M-am aşezat pe capacul de la toaletă în timp ce ea stătea în apa fierbinte.

— Îţi spun povestea mea, dacă mi-o spui şi tu pe-a ta, i-am zis. Vreau să ştiu când te-a muşcat Jack.

— Ţi-am spus cum l-am întâlnit, făcând poze lupilor, şi cum i-am dat să mănânce. A fost aşa o prostie să nu-ţi spun – mă simţeam atât de vinovată că ne certaserăm, încât nu ţi-am spus imediat, şi apoi am început să chiulesc ca să îl ajut, şi apoi am simţit că nu-ţi pot spune fără să… nu ştiu ce am crezut. Îmi pare rău.

— A trecut de-acum, i-am zis. Cum s-a purtat cu tine? Te-a forţat să îl ajuţi?

— Nu, spuse Olivia. Era destul de amabil, de fapt, când lucrurile mergeau aşa cum voia el. Se înfuria când se transforma, dar părea dureros. Şi mă tot întreba despre lupi, voia să vadă poze şi am vorbit şi după ce a aflat că ai fost muşcată…

— A aflat? am imitat-o.

— Bine, i-am zis eu! Nu ştiam că o să îl înnebunească! După aia, a ţinut-o una şi bună despre un tratament şi a încercat sa mă facă să îi spun cum să-l vindec. Şi apoi a… ăăă… Şi-a şters ochii. M-a muşcat.

— Stai. Te-a muşcat cât era om?

— Mda.

M-am cutremurat.

— Doamne. Ce cumplit. Ticălos bolnav. Deci te-ai confruntat singură cu toate astea?

— Cui era să îi spun? îmi zise Olivia. Am crezut că şi Sam e unul dintre ei, din cauza ochilor – pentru că am

crezut că îi recunosc din pozele mele cu lupii dar apoi mi-a spus că poartă lentile când l-am cunoscut. Aşa că am crezut că fie m-am înşelat, fie nu voia să mă ajute.

— Ar fi trebuit să îmi spui. Deja îţi spusesem despre vârcolaci, oricum.

— Ştiu. Am fost doar… m-am simţii vinovată. Am fost – închise robinetul de apă – tâmpită. Nu ştiu. Şi ce mai pot să fac, oricum? Cum de Sam a rămas om atât de mult timp? L-am văzut. Te aştepta tot timpul în maşină şi nu s-a transformat niciodată.

I-am dat un prosop peste perdeaua de duş.

— Hai în camera mea. O să îţi povestesc.

Olivia rămase la mine peste noapte, tremurând şi dând din picioare atât de mult că, în cele din urmă, şi-a făcut un cuib din pături şi sacul meu de dormit lângă pat, ca să putem dormi amândouă. După un mic dejun întârziat, ne-am dus să îi luăm Oliviei nişte pastă de dinţi şi alte produse de igienă – mama se dusese la lucru cu tata, ca să îi pot folosi maşina. Când ne întorceam de la magazin, mi-a sunat telefonul mobil. Olivia l-a scos fără să răspundă şi mi-a citit numărul.

Beck. Chiar voiam să fac asta? Am oftat şi am întins mâna după telefon.

— Alo?

— Grace.

— Da.

— Îmi pare rău că te sun, spuse Beck. Nicio inflexiune în voce. Ştiu că ultimele zile trebuie să fi fost groaznice pentru tine.

Trebuia să zic ceva? Speram că nu, pentru că nu mă puteam gândi la nimic. Îmi simţeam creierul înceţoşat.

— Grace?

— Sunt aici.

— Te sun în legătură cu Jack. Se simte mai bine acum, e mai stabil şi nu mai durează mult până se transformă definitiv pe durata iernii. Dar cred că încă mai are câteva săptămâni de transformări instantanee.

Creierul meu nu era chiar atât de înceţoşat, încât sa numi dau seama cât de mult se încrede Beck în mine la acest moment. M-am simţit vag onorată.

— Deci nu mai e încuiat în baie?

Beck râse, nu un râset amuzat, dar mi-a făcut plăcere să-l aud, oricum.

— Nu, a trecut de la baie la subsol. Însă mă tem că eu o să… ăăă… mă transform în curând. Aproape m-am transformat azi-dimineaţă. Şi asta l-ar lăsa pe Jack într-un loc neplăcut pentru următoarele săptămâni. Urăsc să îţi cer asta, deoarece te pune în pericol de a fi muşcată – dar poate că poţi să îl supraveghezi puţin până se transformă?

Am tăcut.

— Beck, eu am fost muşcată deja.

— Doamne Sfinte!

— Nu, nu, am adăugat repede. Nu recent. Cu mulţi ani în urmă.

Vocea lui Beck era ciudată.

— Tu eşti fata pe care a salvat-o Sam, nu?

— Da.

— Şi nu te-ai transformat niciodată?

— Nu.

— De cât timp îl cunoşti pe Sam?

— Ne-am cunoscut personal anul acesta. Dar l-am privit de când m-a salvat. Am tras maşina pe alee, dar n-am oprit motorul. Olivia se aplecă, dădu căldura la maximum şi se lăsă pe spate în scaun, cu ochii închişi.

— Aş vrea să trec pe la tine înainte să te transformi. Doar să stăm de vorbă, dacă e în regulă.

— E mai mult decât în regulă. Dar va trebui să fie curând, mă tem. Sunt pe punctul de a ajunge în acel moment în care nu mai pot da înapoi.

La naiba. Telefonul meu bipăia cu un alt apel.

— În după-amiaza asta? am întrebat. Când a fost de acord, am spus: Trebuie să închid – îmi pare rău –, mă sună cineva.

Ne-am luat la revedere şi am apăsat tasta ca să trec la celălalt apel.

— La dracu’, Grace, de câte ori aveai de gând să îl laşi să sune? De optsprezece, douăzeci de ori? De o sută de ori? Era Isabel. Nu mai vorbisem cu ea din a doua zi de după accident, când o anunţasem unde e Jack.

Am răspuns:

— Aş fi putut fi la ore şi mă omorau profesorii că îmi sună telefonul.

— Nu eşti la ore. În fine. Am nevoie de ajutorul tău. Mama a văzut un alt caz de meningită – cel mai rău tip de meningită – la clinica unde lucrează. Cât eram acolo, i-am luat sânge tipului ăluia. Trei fiole.

Am clipit de câteva ori înainte să îmi dau seama ce spune:

— Ai făcut ce? De ce?

— Grace, credeam că eşti cea mai bună din clasă. Se vede că scăderea nivelului de trai a făcut minuni pentru tine. Încearcă să te concentrezi. Cât timp mama vorbea la telefon, m-am prefăcut că sunt asistentă şi i-am luat sânge. Sângele lui murdar şi infestat.

— Ştii cum să iei sânge?

— Da, ştiu să iau sânge! Nu toată lumea ştie? Nu pricepi ce îţi spun? Trei fiole. Una pentru Jack. Una pentru Sam. Una pentru Olivia. Trebuie să mă ajuţi să îl aduc pe Jack la clinică. Sângele e aici, în frigider. Mi-e teamă să îl scot în caz că moare bacteria sau ce-or fi făcând bacteriile. În fine, nu ştiu unde e casa tipului ăstuia, unde se află Jack.

— Vrei să îi injectezi. Să le dai meningită.

— Nu, vreau să le dau malarie. Da, proasto. Vreau să le dau meningită. Principalul simptom e – ura! – febra. Şi, să fiu sinceră, nu-mi pasă dacă le faci asta lui Sam şi Oliviei. Probabil, nu va funcţiona pe Sam, pentru că el e lup deja. Dar m-am gândit să fac rost de suficient sânge pentru toţi dacă vreau să te conving să mă ajuţi.

— Isabel, te-aş fi ajutat oricum, am oftat. O să îţi dau adresa. Ne întâlnim acolo într-o oră.

Cincizeci şi opt
Grace

5° C

Nu mai fusesem atât de fericită şi atât de tristă de când se transformase Sam în lup, cum eram acum, în subsolul lui Beck, pentru că, văzându-l pe Beck aici, în lumea lui, era ca şi cum l-aş vedea din nou pe Sam. A început când am lăsat-o pe Olivia vomitând în baie şi l-am găsit pe Beck în vârful scărilor care duceau la subsol – era prea frig pentru el să ne întâmpine la uşă – şi mi-am dat seama că Sam moştenise multe dintre manierele şi mişcările lui Beck. Chiar şi cele mai simple gesturi: felul cum se întinse să atingă un întrerupător, cum îşi înclinase capul ca să ne facă semn să-l urmăm, felul în care se aplecase stânjenit pentru a evita o grindă joasă de la baza scărilor. Semăna atât de mult cu Sam, că mă durea.

Apoi, am ajuns la baza scărilor şi am rămas fără aer. Încăperea mare, principală a subsolului era plină de cărţi. Nu doar câteva. Era o *bibliotecă* întreagă acolo. Pereţii erau acoperiţi de rafturi construite în perete, care urcau până în vârful tavanului scund, pline ochi. Chiar şi fără să mă apropii de ele, mi-am dat seama că sunt puse pe categorii: atlase şi enciclopedii înalte şi groase pe un raft, volume necartonate mici şi colorate cu marginile zdrenţăroase pe altele, cărţi mari cu poze şi litere enorme pe cotoare, romane cu coperte cartonate şi supracoperte strălucitoare. Am păşit încet în interiorul camerei şi am rămas pe covorul portocaliu-închis, întorcându-mă încet ca să le vad pe toate.

Şi mirosul – mirosul lui Sam era peste tot în camera asta, de parcă era acolo cu mine, ţinându-mă de mână, privind toate aceste cărţi cu mine, aşteptând să spun: „Îmi

place aici“.

Eram pe punctul de a sparge tăcerea zicând ceva gen: „Văd de unde a căpătat Sam pasiunea de a citi“, când Beck aproape şi-a cerut scuze:

— Când petreci mult timp în interior, citeşti mult.

Mi-am amintit brusc ce îmi spusese Sam despre Beck: că acesta e ultimul lui an ca om. Nu va mai citi niciodată aceste cărţi. Am rămas fără cuvinte şi apoi m-am uitat la Beck, şi am reuşit să spun prosteşte:

— Ador cărţile.

El zâmbi de parcă ştia. Apoi, se uită la Isabel, care îşi sucea gâtul de parcă Jack ar fi putut fi îndesat pe unul dintre rafturi.

— Jack e probabil în cealaltă cameră, joacă jocuri video, zise Beck.

Isabel urmă privirea lui Beck către uşă.

— O să îmi sfâşie gâtul dacă intru acolo?

Beck ridică din umeri.

— Nu mai mult decât de obicei, aş spune. E cea mai călduroasă încăpere din casă şi cred că se simte mai confortabil acolo. Deşi tot se transformă din când în când. Aşa că fii atentă.

Era interesant cum vorbea despre Jack – mai degrabă ca despre un animal, decât ca despre un om. De parcă o sfătuia să nu se apropie de gorilele de la zoo. După ce Isabel a dispărut în cealaltă încăpere, Beck mi-a făcut semn către două fotolii moi şi roşii din cameră.

— Ia loc.

M-am bucurat să mă aşez într-unul dintre fotolii. Mirosea a Beck şi a câţiva alţi lupi, dar cel mai mult a Sam. Era atât de uşor să mi-l imaginez aici, ghemuit în locul acesta, citind şi dezvoltându-şi vocabularul enervant de bogat. Mi-am sprijinit capul pe braţul fotoliului ca să pretind că sunt ghemuită în braţele lui Sam şi m-am întors să mă uit la Beck, care se aşeză în fotoliul din faţa mea. Nu se aşeză normal, ci se trânti cu picioarele întinse. Părea obosit.

— Sunt oarecum surprins că Sam te-a ţinut secretă atâta

timp.

— Chiar eşti?

El ridică din umeri.

— Bănuiesc că n-ar trebui să fiu. Nici eu nu i-am spus despre soţia mea.

— Ştia. Mi-a povestit despre ea.

Beck râse scurt şi afectuos.

— N-ar trebui să fiu surprins nici cu privire la asta, presupun. Era imposibil să ţii un secret faţă de Sam. Nu vreau să par banal, dar putea citi oamenii ca pe o carte.

Ne referearn amândoi la el la timpul trecut, de parcă murise.

— Crezi că o să îl mai văd vreodată?

Chipul îi era departe, de necitit.

— Cred că anul acesta a fost ultimul lui an. Chiar cred. Ştiu că e ultimul meu an. Nu ştiu de ce a primit atât de puţini ani. Pur şi simplu, nu e normal. Adică, variază, dar eu am fost muşcat cu douăzeci de ani în urmă.

— *Douăzeci?*

Beck dădu din cap.

— În Canada. Aveam douăzeci şi opt de ani, eram în curs de afirmare la firma mea şi eram în excursie în munţi.

— Dar ceilalţi? De unde sunt?

— De peste tot. Când am auzit că există lupi în Minnesota, am crezut că sunt şanse să fie ca mine. Aşa că m-am dus şi i-am căutat, şi am descoperit că am avut dreptate, iar Paul m-a luat sub aripa lui. Paul e…

— Lupul cel negru.

El dădu din cap.

— Vrei nişte cafea? Aş putea omorî pentru cafea, dacă nu te deranjează expresia.

Eram profund recunoscătoare.

— O cafea ar fi minunată. Dacă îmi arăţi unde e filtrul, o s-o fac eu.

Îmi arătă filtrul ascuns într-o firidă printre rafturi, lângă un mic frigider.

— Şi poţi continua sa vorbeşti.

El păru de acord.

— Despre ce?

— Despre haită. Cum e să fii lup. Despre Sam. De ce l-ai transformat pe Sam. M-am oprit, cu filtrul de cafea în mână. Da. Despre asta. Vreau să ştiu mai ales asta.

Beck îşi mototoli faţa în mâini.

— Doamne, cea mai cumplită întrebare. L-am transformat pe Sam pentru că eram un ticălos egoist şi fără suflet.

Am măsurat cafeaua măcinată. I-am auzit regretul din voce, dar nu aveam de gând să mă port cu blândeţe.

— Asta nu e un motiv.

Beck oftă adânc.

— Ştiu. Jen – soţia mea – tocmai murise. Când am cunoscut-o, avea cancer în fază terminală, aşa că ştiam ce urmează să se întâmple, dar eram tânăr şi naiv şi speram că poate va avea loc o minune şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. În fine. N-a avut loc nicio minune. Eram deprimat. M-am gândit să mă sinucid, dar lucrul curios cu privire la faptul că ai un lup în tine e că sinuciderea nu e o idee aşa de bună. Ai observat vreodată că animalele nu se sinucid din proprie voinţă?

Nu observasem. Am reţinut asta.

— În fine, eram în Dululh în vara aia şi l-am văzut pe Sam cu părinţii lui. Doamne, ştiu că sună oribil, nu? Dar n-a fost aşa. Eu şi Jen vorbeam tot timpul despre copii, deşi ştiam că nu putem avea unul. La naiba, mai avea de trăit doar opt luni. Cum să facă un copil? În fine, şi l-am văzut pe Sam. Avea ochii galbeni, ca un lup adevărat, şi am devenit total obsedat de ideea asta. Şi – nu trebuie să îmi spui asta, Grace, *ştiu* că am greşit… dar l-am văzut cu părinţii lui tâmpiţei şi insipizi şi m-am gândit că eu pot fi mai bun pentru el. Că îl pot învăţa mai multe.

N-am zis nimic, şi Beck şi-a lăsat din nou fruntea în palmă. Vorbea de parcă avea câteva sute de ani. N-am spus nimic, dar el a gemut.

— Doamne, ştiu, Grace. Ştiu. Dar ştii care e lucrul cel mai idiot? Chiar îmi *place* cine sunt. Adică, la început, nu mi-a plăcut. Dar am ajuns precum cineva care iubeşte şi

vara, şi iarna. Are sens ce spun? Ştiam că, în final, îmi voi pierde umanitatea, dar am acceptat asta cu mult timp în urmă. Am crezut că şi Sam va accepta asta.

Am găsit cănile într-o firidă de deasupra filtrului de cafea şi am scos două căni.

— Dar n-a fost aşa. Lapte?

— Un pic. Nu prea mult. A oftat. E un iad pentru el. I-am transformat viaţa într-un iad personal. El are nevoie de conştiinţa lui ca să se simtă viu, şi când o pierde, şi devine lup… e un iad. E cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o vreodată, şi eu l-am distrus. Am regretat asta în fiecare zi din viaţa mea.

Poate o merita, dar nu-l puteam lăsa să se întristeze şi mai mult. I-am adus o cană şi m-am aşezat la loc pe fotoliu.

— Te iubeşte, Beck. Poate că urăşte să fie lup, dar te iubeşte. Şi, trebuie să îţi spun, mă omoară să stau aici cu tine, pentru că totul la tine îmi aminteşte de el. Dacă îl admiri, e pentru că tu l-ai făcut cine e.

Beck păru ciudat de vulnerabil atunci, cu palmele cuprinzând cana de cafea, privindu-mă prin aburul de deasupra ei. Rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Regretul va fi singurul pe care voi fi fericit şi îl pierd.

M-am încruntat la el. Am sorbit cafeaua.

— O să uiţi totul?

— Nu uiţi nimic. Doar că vezi lucrurile într-un mod diferit. Prin creierul unui lup. Unele lucruri devin complet neimportante când eşti lup. Apoi, mai sunt emoţiile pe care lupii nu le simt. Pe acelea le pierdem. Dar lucrurile importante – pe acelea le putem păstra. Majoritatea dintre noi.

Precum dragostea. M-am gândit la Sam privindu-mă, înainte să ne cunoaştem ca oameni, şi la mine privindu-l la rându-mi. Îndrăgostindu-ne, oricât de imposibil ar fi trebuit să fie. Stomacul mi s-a strâns oribil şi, pentru un moment, n-am putut vorbi.

— Ai fost muşcată, spuse Beck.

Mai auzisem asta, întrebarea fără semnul întrebării.

Am dat din cap.

— Acum şase ani şi un pic.

— Dar nu te-ai transformat niciodată.

I-am relatat cum am rămas încuiată în maşină şi apoi am explicat teoria unui posibil tratament pe care o avansaserăm eu şi Isabel. Beck a rămas tăcut o vreme, trasând un cerc cu degetul pe laterala cănii şi uitându-se în gol spre cărţile de pe perete.

În cele din urmă, a dat din cap.

— Ar putea funcţiona. Înţeleg cum ar putea funcţiona. Dar cred că ar trebui să fii om ca să fii infectat şi să funcţioneze.

— Asta a spus şi Sam. A spus că, dacă vrei să omori lupul, n-ar trebui să fii lup când eşti infectat.

Ochii lui Beck rămaseră tot aţintiţi în gol în timp ce se gândea.

— Doamne, dar e riscant. Nu poţi trata meningita până când nu eşti sigur că febra a ucis lupul. Meningita virală are un risc foarte crescut de mortalitate, chiar dacă te molipseşti devreme şi o tratezi de la început.

— Sam mi-a spus că ar risca să moară încercând. Crezi că vorbea serios?

— Absolut, spuse Beck fără ezitare. Dar e lup. Şi sunt şanse să rămână aşa pentru tot restul vieţii sale.

Am coborât privirea în cana pe jumătate goală, observând cum lichidul îşi schimbă culoarea acolo unde se uneşte cu cana.

— Mă gândeam că am putea să îl aducem la clinică doar ca să vedem dacă se transformă la căldură.

Urmă o pauză, dar n-am ridicat capul să văd ce expresie are Beck pe chip. Îmi spuse cu blândeţe:

— Grace.

Am înghiţit în sec, uitându-mă în continuare la cafea.

— Ştiu.

— Am urmărit lupii timp de douăzeci de ani încheiaţi. E previzibil. Ajungem la final… şi e finalul.

M-am simţit ca un copil încăpăţânat.

— Dar s-a transformat anul ăsta când n-ar fi trebuit, nu? Când a fost împuşcat, s-a transformat în om.

Beck a luat o gură de cafea. Am auzit cum bate darabana cu degetele pe laterala cănii.

— Şi ca să te salveze pe tine. S-a transformat în om ca să te salveze pe tine. Nu ştiu cum a făcut-o. Sau de ce. Dar a făcut-o. Întotdeauna m-am gândit că poate e vorba despre adrenalină, care îţi păcăleşte corpul să creadă că e cald. Ştiu că a mai încercat s-o facă şi în alte daţi, dar nu a reuşit niciodată.

Am închis ochii şi mi-am permis să mi-l imaginez pe Sam purtându-mă în braţe. Aproape îl puteam vedea, mirosi, simţi.

— La naiba!

Beck nu mai spuse nimic altceva o vreme. Apoi, din nou:

— La naiba! Asta şi-ar dori şi el. Ar vrea să încerce. Îşi bău cafeaua până la fund. O să te ajut. La ce te gândeşti? Să îl droghezi, ca să-l poţi duce?

De fapt, chiar mă gândisem la asta de când sunase Isabel.

— Va trebui să facem asta, nu? Altfel nu va rezista.

— Benadryl[7], spuse Beck, foarte practic. Am nişte benadryl sus. O să îl ameţească şi o să îl scoată din uz cât să n-o ia razna în maşină.

— Singurul lucru de care nu-mi dau seama e cum să-l aduc aici. Nu l-am mai văzut de la accident.

Eram precaută cu vorbele. Nu-mi puteam permite să capăt speranţe. Pur şi simplu, nu puteam.

Vocea lui Beck era sigură.

— Pot eu s-o fac. O să îl aduc. O să îl fac să vină. O să punem benadryl într-un hamburger sau ceva de genul ăsta. Se ridică şi îmi luă cana de cafea. Îmi placi, Grace. Mi-aş fi dorit ca Sam să…

Se opri şi îmi puse o mână pe umăr. Vocea îi era atât de blândă, că mi-a venit să plâng.

— Ar putea funcţiona, Grace. Ar putea funcţiona.

Mi-am dat seama că nu credea asta, dar am văzut şi că voia să creadă. Pentru moment, era suficient.

[7] Benadryl este un medicament antialergic prescris şi ca somnifer uşor sau antiemetic (n. tr.)

Cincizeci şi nouă
Grace

3° C

Un strat subţire de zăpadă acoperea pământul când Beck a ieşit în curtea din spate, cu umerii încordaţi pe sub pulover. În casă, Isabel şi Olivia stăteau cu mine lângă uşa de sticlă, gata să mă ajute, dar eu mă simţeam de parcă eram singură în timp ce îl priveam pe Beck ieşind în ultima lui zi ca om. În una dintre mâini avea o bucată de carne roşie, crudă, îmbibată de benadryl, iar cealaltă mână îi tremura incontrolabil.

La doisprezece metri de casă, Beck s-a oprit, a lăsat carnea pe pământ şi apoi a făcut câţiva paşi către pădure. Timp de un moment, a stat acolo, cu capul lăsat pe o parte într-un mod pe care îl recunoşteam. Ascultând.

— Ce *face?* întrebă Isabel, dar n-am răspuns.

Beck îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi, chiar şi din casă, l-am auzit cu claritate.

— Sam! strigă din nou. *Sam!* Ştiu că eşti acolo! Sam! Sam! Îţi aminteşti cine eşti? *Sam!*

Tremurând, Beck continuă să strige numele lui Sam către pădurea goală şi rece, până când s-a împiedicat şi abia s-a ţinut pe picioare să nu cadă.

Mi-am apăsat degetele peste buze în timp ce lacrimile îmi curgeau pe obraz.

Beck a strigat numele lui Sam încă o dată şi apoi umerii i s-au cocoşat, îndoindu-se şi răsucindu-se, iar mâinile şi picioarele care i se zbăteau lăsau urme în zăpadă ca nişte cicatrici. Hainele îi atârnau în jur, mari şi încurcate, şi apoi a ieşit din ele, scuturând din cap.

Lupul cenuşiu rămase în mijlocul curţii, privind către uşile de sticlă, privindu-ne cum îl urmărim. Păşi din

hainele pe care nu le va mai purta niciodată şi apoi îngheţă, cu capul întors înspre pădure.

Dintre pinii negri şi ţepeni, ieşi un alt lup, prudent, cu capul coborât şi blana stropită de zăpadă. Ochii lui mă găsiră pe mine, dincolo de sticlă.

Sam.

Şaizeci
Grace

2° C

Seara era cenuşie ca oţelul, cu cerul o întindere nesfârşită de nori îngheţaţi care aşteptau zăpada şi noaptea. Cauciucurile SUV-ului scrâşneau pe drumurile acoperite cu sare, şi lapovița lovea parbrizul. În maşină, Isabel conducea şi se plângea de „mirosul de potaie udă“, dar mie mi se părea că miroase a pin, a pământ, a ploaie şi a mosc. Şi, pe lângă astea, simţeam şi mirosul aspru şi molipsitor al neliniştii. Pe scaunul pasagerului, Jack scâncea încontinuu, pe jumătate animal, pe jumătate om. Olivia stătea lângă mine pe bancheta din spate, cu degetele înnodate atât de strâns cu ale mele, că mă durea.

Sam era în spatele nostru. Când îl ridicasem în SUV, trupul îi era greu de la somnul indus de medicament. Acum, respira profund şi neregulat şi mă chinuiam să îi ascult respiraţia peste sunetul fleşcăraiei împroşcate de cauciucuri, să menţin un fel de legătură cu el, fiindcă nu-l puteam atinge. Având în vedere că era drogat, aş fi putut să stau cu el şi să-mi trec degetele prin blana lui, dar ar fi fost un chin pentru el.

Acum, era un animal. Înapoi în lumea lui, departe de mine.

Isabel trase maşina în faţa clinicii. La ora asta, parcarea era întunecoasă, neluminată; clinica în sine era un pătrat mic şi cenuşiu. Nu arăta ca un loc în care să faci miracole. Arăta ca un loc unde veneai dacă erai bolnav şi n-aveai bani. Mi-am îndepărtat gândul ăsta din minte.

— Am furat cheile de la mama, spuse Isabel. Trebuie să recunosc, nu părea deloc speriată. Haide. Jack, poţi încerca să nu faci bucăţi pe nimeni până intrăm?

Jack murmură ceva ce nu poate fi reprodus. M-am uitat în spate; Sam se ridicase în picioare, nesigur.

— Isabel, grăbeşte-te. Se duce efectul benadrylului.

Isabel trase frâna de mână.

— Dacă suntem arestaţi, o să le spun că m-aţi răpit.

— Hai odată! m-am răstit. Am deschis portiera; atât Olivia, cât şi Jack au tresărit din cauza frigului. Grăbiţi-vă, voi doi trebuie să alergaţi.

— Mă întorc să te ajut cu el, îmi spuse Isabel şi sări jos din SUV. M-am întors către Sam, care îşi dădu ochii peste cap înspre mine. Părea dezorientat, ameţit.

Am rămas un moment împietrită de privirea lui, amintindu-mi de Sam întins în pat, nas în nas cu mine, cu ochii aţintiţi într-ai mei.

Sam scoase un zgomot blând de nelinişte.

— Îmi pare rău, i-am zis.

Isabel s-a întors, şi eu m-am dus în spatele maşinii, ca s-o ajut. Îşi scoase cureaua şi o răsuci expertă în jurul botului lui Sam. Am tresărit, dar nu-i puteam spune sa n-o facă. Nu fusese muşcată şi nu aveam nicio garanţie cu privire la cum va reacţiona Sam la acest proces.

L-am ridicat amândouă şi l-am condus către clinică. Isabel împinse cu piciorul uşa întredeschisă.

— Sălile de consultaţii sunt în direcţia aia. Încuie-l acolo şi îi injectăm pe Olivia şi pe Jack mai întâi. Poate se transformă în om dacă stă suficient de mult timp la căldură.

Isabel era extraordinar de drăguţă să mintă în felul acesta; ştiam amândouă că nu se va întâmpla aşa ceva fără un miracol. Cel mult, puteam să sper că Sam se înşelase – că leacul acesta nu-l va ucide dacă se află în pielea de lup. Am urmat-o pe Isabel către o mică magazie înghesuită, cu un miros medicinal, ca de cauciuc. Olivia şi Jack ne aşteptau acolo deja, cu capetele apropiate de parcă discutau, ceea ce mă surprinse. Jack îşi ridică imediat capul când am intrat.

— Nu mai suport aşteptarea, spuse el. Putem s-o facem naibii odată?

M-am uitat la o cutie cu comprese cu spirt.

— Trebuie să îi pregătesc braţul?

Isabel se uită urât la mine.

— Îl infectăm în mod intenţionat cu meningită. Pare lipsit de rost să ne îngrijorăm că o să se infecteze.

I-am tamponat oricum braţul în vreme ce Isabel scotea seringa plină cu sânge din frigider.

— O, Doamne, şopti Olivia, cu ochii fixaţi pe seringă.

Nu aveam timp s-o consolăm. Am luat mâna rece a lui Jack şi am aşezat-o cu palma în sus, aşa cum o văzusem pe asistenta care ne făcuse vaccinurile antirabice.

Isabel se uită la Jack.

— Eşti sigur că vrei asta?

El îşi arătă dinţii într-un mârâit. Duhnea a frică.

— Fă-o odată.

Isabel ezită; mi-a luat un moment să înţeleg de ce.

— Lasă-mă pe mine, i-am spus. Mie nu-mi poate face rău.

Isabel mi-a dat seringa şi i-am luat locul.

— Uită-te în altă parte, i-am ordonat lui Jack. El şi-a întors capul. Am înfipt acul în piele, apoi l-am plesnit peste faţă cu mâna liberă când s-a smucit de lângă mine. Controlează-te! m-am răstit la el. Nu eşti un animal.

El şopti.

— Îmi pare rău.

Am golit seringa complet, încercând să nu mă gândesc la conţinutul ei sângeros, apoi am scos acul. În locul înţepăturii, rămase un punct roşu; nu ştiam dacă e sângele lui Jack sau sângele infectat din seringă. Isabel se holba la el, aşa că m-am întors, am luat un plasture şi l-am lipit pe braţul lui Jack. Olivia scoase un geamăt.

— Mulţumesc, rosti Jack. Îşi strânse braţele în jurul corpului. Isabel părea bolnavă.

— Dă-mi seringa cealaltă, i-am zis lui Isabel. Isabel mi-a dat-o şi ne-am întors către Olivia, care era atât de palidă, că puteam sa îi văd vena de la tâmplă; mâinile îi tremurau de frică. Isabel îmi preluă sarcina de a-i tampona braţul. Parcă aveam o regulă nescrisă care spunea că amândouă

trebuie să ne facem utile ca să ducem la îndeplinire groaznica misiune.

— M-am răzgândit! strigă Olivia. Nu vreau s-o fac! Îmi asum riscul!

Am luat-o de mână.

— Olivia. Olive. Calmează-te.

— Nu pot. Ochii Oliviei erau fixaţi pe roşul din seringă. Nu pot spune că aş prefera să mor decât să fiu aşa.

Nu ştiam ce să zic. Nu voiam s-o conving să facă ceva ce ar putea s-o omoare, dar nu voiam nici să n-o facă de teamă.

— Dar toată viaţa ta… Olivia.

Olivia scutură din cap.

— Nu. Nu, nu merită. Lasă-l pe Jack să încerce. Îmi asum riscul. Dacă funcţionează la el, atunci încerc şi eu. Dar eu… nu pot.

— Ştii că e aproape noiembrie, da? o chestionă Isabel. E frig ca naiba! O să te transformi în curând pentru iarnă şi n-o să mai avem altă şansă până la primăvară.

— Las-o să aştepte, se răsti Jack. Nu e niciun rău în asta. Mai bine ca părinţii ei să creadă că lipseşte câteva luni decât să afle că e vârcolac.

— Te rog!

Olivia avea ochii în lacrimi.

Am ridicat din umeri neajutorată şi am lăsat seringa jos. Nu ştiam nici eu mai multe decât ea. Şi, în sufletul meu, ştiam că, dacă aş fi fost în locul ei, aş fi făcut aceeaşi alegere – mai bine să trăiască alături de lupii ei dragi decât să moară de meningită.

— Bine, spuse Isabel. Jack, du-o pe Olivia la maşină. Aşteptaţi acolo şi fiţi cu ochii în patru. OK, Grace. Hai să mergem să vedem ce a făcut Sam cabinetului de consultaţii cât am fost plecate.

Jack şi Olivia s-au îndreptat către coridor, lipiţi unul de altul, ca să îşi ţină cald, încercând să nu se transforme, iar eu şi Isabel ne-am dus către lupul care se transformase deja.

În faţa uşii cabinetului în care era Sam, Isabel şi-a pus mâna pe braţul meu, oprindu-mă înainte să apăs clanţa.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? întrebă ea. Îl poate omori. Probabil îl va omori.

În loc să răspund, am împins uşa.

În lumina urâtă, fluorescentă a încăperii, Sam arăta banal, ca un câine, mic, ghemuit lângă masa de consultaţii. Am îngenuncheat în faţa lui, dorindu-mi să ne fi gândit la acest posibil tratament înainte să fie probabil prea târziu pentru el.

— Sam.

„Nu vreau să stau în faţa ta ca un lucru, viclean, plin de secrete…“

Ştiusem ca nu se va transforma la loc în om la căldură. Numai egoismul mă făcuse să îl aduc la clinica asta. Egoismul şi un tratament experimental care nu putea să aibă efect asupra lui dacă era lup.

— Sam, mai vrei să faci asta?

I-am atins blana, imaginându-mi-o ca fiind părul lui negru. Am înghiţit în sec, nefericită.

Sam şuieră pe nas. Nu aveam idee cât înţelegea din ce spuneam; doar că, fiind pe jumătate drogat, nu tresărea la atingerea mea.

Am încercat din nou.

— Te poate omorî. Tot mai vrei să încerci?

În spatele meu, Isabel tuşi cu subînţeles.

Sam scânci la auzul zgomotului, iar privirea îi fugi către Isabel şi către uşă. L-am mângâiat pe cap şi l-am privit în ochi. Doamne, erau aceeaşi. Mă omora să mă uit la ei acum.

„Trebuie să aibă efect.“

Pe obraz mi-a alunecat o lacrimă. Nu m-am deranjat s-o şterg când m-am uitat la Isabel. Voiam să încerc cum nu mai voisem niciodată altceva.

— Trebuie s-o facem!

Isabel nu se mişcă.

— Grace, nu cred că are vreo şansă dacă nu e om. Pur şi simplu, nu cred că va avea efect.

Mi-am trecut un deget peste blana scurtă, netedă de pe obrazul lui de lup. Dacă n-ar fi fost sedat, n-ar fi suportat aşa ceva, dar benadrylul îi tocise instinctele. Închise ochii. Era un gest necaracteristic pentru un lup, care îmi dădu speranţe.

— Grace. Facem asta sau nu? Pe bune.

— Aşteaptă, am spus. Încerc ceva.

M-am aşezat pe podea şi i-am şoptit lui Sam.

— Vreau să mă asculţi dacă poţi. Mi-am aplecat obrazul pe coama lui şi mi-am amintit pădurea aurie pe care mi-o arătase el cu mult timp în urmă. Mi-am amintit felul în care frunzele galbene, de culoarea ochilor lui, fluturau şi se răsuceau ca nişte fluturi care se prăbuşesc la pământ. Trunchiurile zvelte şi albe ale mestecenilor, netede şi catifelate ca pielea unui om. Mi l-am amintit pe Sam în mijlocul pădurii, cu braţele întinse, o siluetă întunecoasă, solidă, în visul cu copaci. Felul cum venise la mine, eu lovindu-l în piept, sărutul blând. Mi-am amintit fiecare sărut pe care ni-l dăduserăm şi mi-am amintit fiecare dată când mă cuibărisem în braţele lui umane. Mi-am amintit căldura blândă a respiraţiei lui pe gâtul meu în timp ce dormeam.

Mi l-am amintit pe Sam.

Mi-am amintit cum ieşise forţat din pielea lui de lup pentru mine. Ca să mă salveze.

Sam se smuci de lângă mine. Capul îi era plecat, coada între picioare şi tremura.

— Ce se întâmplă? Isabel era cu mâna pe clanţă.

Sam se dădu şi mai mult în spate, izbindu-se de dulapul din spatele lui, ghemuindu-se ca o minge şi îndreptându-se. Se elibera. Se scutura din blana lui. Era lup şi era Sam, şi apoi

era

doar

Sam.

— Grăbește-te, şopti Sam. Se convulsiona puternic lângă dulap. Degetele îi erau gheare pe gresie. Grăbeşte-te. Fă-o

acum.

Isabel încremenise lângă uşă.

— Isabel! Hai odată!

Ieşi din transă şi veni spre noi. Se aplecă spre Sam, către spatele lui gol. Sam îşi muşca buza atât de tare, că îi dăduse sângele. Am îngenuncheat şi l-am luat de mână.

Vocea îi era chinuită.

— Grace… *grăbeşte-te!* Aproape m-am dus.

Isabel n-a mai pus şi alte întrebări. L-a apucat de braţ, l-a întors şi a înfipt acul. A golit seringa până la jumătate, dar i-a sărit din braţ când s-a smucit violent. Sam s-a dat înapoi de lângă mine, trăgându-şi mâna dintr-a mea, şi a vomat.

— Sam…

Dar dispăruse. În jumătate din timpul cât îi luase să devină om, se transformase în lup. Tremurând, împiedicându-se, cu ghearele zgâriind dalele de gresie, căzând la podea.

— Îmi pare rău, Grace, zise Isabel. Asta a fost tot ce a spus. A pus seringa pe masă. La dracu'. Îl aud pe Jack. Vin înapoi.

Uşa se închise şi se deschise. Am îngenuncheat lângă corpul lui Sam şi mi-am îngropat faţa în blana lui. Respiraţia îi era sacadată şi epuizată. Şi eu nu mă puteam gândi decât că: *L-am omorât. Asta o să îl moare.*

Şaizeci şi unu
Grace

2° C

Jack a fost cel care a deschis uşa cabinetului de consultaţii.

— Grace, haide! Trebuie să mergem. Olivia nu se simte prea bine.

M-am ridicat, jenată să fiu găsită cu obrajii mânjiţi de lacrimi.

M-am întors să arunc seringa folosită în tomberonul pentru deşeuri periculoase de lângă masă.

— Am nevoie de ajutor ca să-l duc.

Jack se uită urât la mine.

— De aia m-a trimis Isabel pe mine.

M-am uitat în jos şi mi s-a oprit inima în loc. Podeaua era goală. M-am întors, aplecându-mi capul să mă uit sub masă.

— Sam?

Jack lăsase uşa deschisă. Camera era goală.

— Ajută-mă să-l găsesc! am strigat la Jack, dându-l la o parte ca să ies pe coridor. Nu era nici urmă de Sam. În timp ce alergam pe coridor, am văzut uşa larg deschisă la capătul lui, cu noaptea neagră dincolo de ea. Era primul loc unde ar fugi un lup după ce ar trece efectul medicamentelor. Evadarea. Noaptea. Frigul.

M-am învârtit prin parcare, căutând orice urmă de Sam în fâşia subţire a pădurii Boundary care se întindea în spatele clinicii. Dar era întuneric ca-n iad. Nicio lumină. Niciun sunet. Nici Sam.

— *Sam!*

Ştiam că nu va veni, chiar dacă m-ar auzi. Sam era puternic, dar instinctele îi erau mai puternice.

Nu suportam să mi-l imaginez acolo, undeva, cu o jumătate de fiolă de sânge infectat amestecându-se încet cu al lui.

— *Sam!* Vocea îmi era un bocet, un urlet, un ţipăt în noapte. Dispăruse.

Nişte faruri mă orbiră: SUV-ul lui Isabel trecu pe lângă mine şi se opri brusc. Isabel se aplecă din partea şoferului şi împinse portiera din partea pasagerului, cu faţa fantomatică în lumina bordului.

— Urcă, Grace. Grăbeşte-te naibii! Olivia se transformă şi deja am stat aici prea mult timp.

Nu-l puteam lăsa.

— *Grace!*

Jack se urcă în spate, tremurând; ochii lui mă implorau. Erau aceiaşi ochi pe care îi văzusem la început, atunci când se transformase pentru prima oară. Atunci când eu nu ştiam nimic despre toate astea.

Am urcat şi am trântit uşa, uitându-mă pe geam chiar la vreme ca să văd un lup alb la marginea parcării. Shelby. În viaţă, exact aşa cum crezuse Sam. M-am uitat la ea în oglinda retrovizoare; lupoaica rămase în parcare privind în urma noastră. Am crezut că văd triumf în ochii ei când s-a întors şi a dispărut în întuneric.

— Ce lup e acela? mă întrebă Isabel.

Dar n-am putut răspunde. Nu mă puteam gândi decât la *Sam, Sam, Sam.*

Şaizeci şi doi
Grace

4° C

— Nu cred că Jack se simte foarte bine, spuse Olivia. Stătea pe locul pasagerului în noua mea maşină, o Mazda mică, ce mirosea a lichid de curăţat covoare şi a singurătate. Chiar dacă era îmbrăcată cu două pulovere de-ale mele şi o căciulă, tot tremura, cu braţele petrecute în jurul stomacului. Dacă s-ar fi simţit bine, Isabel ne-ar fi sunat.

— Poate, am zis. Isabel nu e genul care să sune.

Dar nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că are dreptate. Asta era a treia zi, şi ultima oară când vorbisem cu Isabel fusese cu opt ore în urmă.

Ziua unu: Jack avea o durere de cap cumplită şi gâtul ţeapăn.

Ziua a doua: durerea de cap se înrăutăţise. Avea febră.

Ziua a trei: mesajul lui Isabel în căsuţa mea vocală.

Am tras Mazda pe aleea lui Beck şi am parcat în spatele SUV-ului imens al lui Isabel.

— Eşti pregătită?

Olivia nu părea pregătită, dar a ieşit din maşină şi a ţâşnit către uşa de la intrare. Am urmat-o în casă şi am închis uşa după noi.

— Isabel?

— Aici.

I-am urmărit vocea până în unul dintre dormitoarele de la parter. Era o cameră veselă şi galbenă, care părea nepotrivită cu mirosul descompus, de bolnav, care se insinuase peste tot.

Isabel stătea cu picioarele încrucişate pe un scaun la picioarele patului. Sub ochi avea cearcăne adânci, ca nişte

urme violete de degete.

I-am dat cafeaua pe care i-o adusesem.

— De ce nu ne-ai sunat?

Isabel mă privi.

— Îi mor degetele.

Evitasem să mă uit la el, dar am făcut-o, în cele din urmă; era întins în pat, ghemuit ca un fluture pe jumătate ieşit din cocon. Vârfurile degetelor lui aveau o nuanţă deconcertantă de albastru. Faţa îi strălucea de transpiraţie şi avea ochii închişi. Nu puteam să zic nimic.

— Am căutat pe net, îmi spuse Isabel. Ridică telefonul de parcă asta explica totul. Durerea de cap e provocată de faptul că ţesuturile creierului sunt inflamate. Degetele de la mâini şi de la picioare sunt albastre, deoarece creierul nu-i mai spune corpului să trimită sânge într-acolo. I-am luat temperatura. Avea patruzeci de grade.

Olivia zise:

— Trebuie să vomit.

Mă lăsă în cameră cu Isabel şi cu Jack.

Nu ştiam ce să spun. Dacă Sam ar fi fost acolo, ar fi ştiut cuvintele potrivite.

— Îmi pare rău.

Isabel ridică din umeri, cu ochii goi.

— A funcţionat aşa cum trebuia. În prima zi, aproape s-a transformat în lup când temperatura a scăzut peste noapte. Atunci, a fost ultima oară, chiar dacă a picat curentul aseară. Am crezut că funcţionează. Nu s-a mai transformat de când a început febra. Făcu un gest către pat. Ai inventat o scuză pentru mine la şcoală?

— Da.

— Fantastic.

I-am făcut semn să mă urmeze. Se ridică de pe scaun de parcă îi era greu să facă asta şi veni după mine pe hol.

Am tras uşa dormitorului aproape complet, pentru ca Jack, dacă ne asculta, să nu audă. I-am spus, cu vocea scăzută:

— Isabel, trebuie să îl ducem la spital.

Isabel râse – un sunet ciudat, urât.

— Şi ce să le zicem? Se presupune că e mort. Nu crezi că m-am gândit şi eu la asta? Chiar dacă le dăm un nume fals, chipul lui a fost la ştiri timp de câteva luni.

— Atunci, ne asumăm riscul, nu? O să inventăm noi ceva. Adică, trebuie măcar să încercăm, nu?

Un moment, Isabel se uită la mine cu ochii înroşiţi. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi era ternă.

— Tu crezi că eu vreau să moară? Nu crezi că vreau să-l salvez? E prea târziu, Grace! Oamenii supravieţuiesc cu greu acestui tip de meningită chiar dacă primesc tratament de la început. Dar acum, pentru el, după trei zile? Nu am nici măcar analgezice să-i dau, darămite altceva care să-l ajute. M-am gândit că partea de lup din el o să îl salveze, cum te-a salvat pe tine. Dar el nu are nicio şansă. Nicio şansă.

I-am luat ceaşca de cafea din mână.

— Nu putem să-l privim murind. O să îl ducem la un spital unde n-o să-l recunoască imediat. O să mergem până la Duluth dacă trebuie. Acolo nu-l vor recunoaşte, cel puţin nu imediat, şi până atunci o să ne gândim la ceva ce să le spunem. Du-te şi te spală pe faţă şi i-ai nişte lucruri. Haide, Isabel. Mişcă-te!

Isabel nu răspunse, dar se îndreptă spre scări. După ce a plecat, m-am dus în baia de la parter şi am deschis dulăpiorul, gândindu-mă că într-o casă plină de oameni se adună ceva medicamente. Am găsit nişte paracetamol şi nişte analgezice prescrise de medic, vechi de trei ani. Le-am luat pe toate şi m-am dus înapoi în camera lui Jack.

Am îngenuncheat la capul lui şi am spus:

— Jack, eşti treaz?

Răsuflarea îi mirosea a vomă şi m-am întrebat prin ce naiba trecuseră el şi Isabel în ultimele trei zile; mi se întorcea stomacul pe dos. Am încercat să mă conving cumva că Jack merita toate astea pentru că mă făcuse să-l pierd pe Sam, dar n-am putut.

A durat mult până a răspuns:

— Nu.

— Pot să fac ceva pentru tine? Să te simţi mai bine?

Vorbi foarte încet.

— Mă doare capul de mor.

— Am nişte analgezice. Crezi că le poţi ţine în stomac?

Scoase un sunet vag afirmativ, aşa că am luat paharul cu apă de pe noptieră şi l-am ajutat să înghită nişte pastile. A murmurat ceva care ar fi putut însemna „mulţumesc“. Am aşteptat cincisprezece minute până când medicamentele au început să-şi facă efectul şi i-am privit corpul relaxându-se un pic.

Undeva, Sam trăia şi el acelaşi lucru. Mi l-am imaginat zăcând undeva, cu creierul explodându-i de durere, cu febra răvăşindu-i trupul, murind. Aveam impresia că, dacă Sam păţeşte ceva, ar trebui să ştiu: să simt o mică înţepătură de durere în momentul în care moare. Pe pat, Jack scoase un zgomot încet, un sunet neintenţionat de durere, un scâncet slab în somnul lui spasmodic. Nu mă puteam gândi decât că îl injectasem pe Sam cu acelaşi sânge. În mintea mea, o tot vedeam pe Isabel împingându-i-l în vene, un cocteil mortal.

— Mă întorc imediat, i-am spus lui Jack, deşi cred că dormea. M-am dus în bucătărie şi am găsit-o pe Olivia sprijinită de masă şi împăturind o hârtie.

— Cum se simte? m-a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

— Trebuie să-l ducem la spital. Poţi veni şi tu?

Olivia s-a uitat la mine într-un mod pe care nu-l puteam interpreta.

— Cred că sunt pregătită. A împins bucala de hârtie împăturită către mine. Te rog să găseşti un mod de a le da biletul ăsta părinţilor mei.

Am început să-l deschid, dar ea a dat din cap să nu. Am ridicat din sprânceană.

— Ce e?

— E un bilet prin care îi informez că am fugit şi să nu încerce să mă caute. Vor încerca, oricum, dar măcar nu vor crede că am fost răpită sau ceva de genul ăsta.

— O să te transformi. Nu era o întrebare.

Dădu din cap că da şi apoi făcu o faţă ciudată.

— Devine foarte greu să nu o fac. Şi poate pentru că e aşa de neplăcută, încercarea de a nu mă transforma – *vreau* s-o fac. Chiar abia aştept. Ştiu că sună aiurea.

Nu-mi suna aiurea. Aş fi dat orice să fiu în locul ei, să fiu cu lupii mei şi cu Sam. Dar nu voiam sa îi spun asta, aşa că am adresat întrebarea evidentă.

— O să te transformi aici?

Olivia mi-a făcut semn s-o urmez în bucătărie şi am stat amândouă la fereastra care dădea în spate.

— Vreau să vezi ceva. Uite! Trebuie să aştepţi o secundă. Dar uite.

Am rămas la fereastră, privind peisajul mort de iarnă, tufişurile încâlcite ale pădurii. O vreme n-am văzut nimic, cu excepţia unei păsări mici, cenuşii, care zburătăcea de pe o creangă dezgolită pe alta. Apoi, o altă mişcare delicată mi-a atras atenţia, mai aproape de pământ de data asta, şi am văzut un lup mare şi negru în pădure. Ochii lui deschişi la culoare, aproape incolori, priveau spre casă.

— Nu ştiu cum de ştiu ei, spuse Olivia, dar simt că mă aşteaptă.

Mi-am dat brusc seama că expresia de pe chipul ei era nerăbdare. M-a făcut să mă simt ciudat de singură.

— Vrei să te duci, acum, nu?

Olivia încuviinţă.

— Nu mai suport să aştept. Abia aştept să mă transform.

Am oftat şi m-am uitat la ochii ei, foarte verzi şi strălucitori. Trebuia să îi memorez, ca să îi pot recunoaşte mai târziu. M-am gândit că ar trebui să îi spun ceva, dar nu mă puteam gândi ce anume.

— O să le dau părinţilor tăi scrisoarea. Ai grijă. O să-mi fie dor de tine, Olive.

Am deschis uşa de sticlă; aerul rece ne-a învăluit.

Olivia chiar a râs când vântul i-a smuls un fior. Era o fiinţă uşoară, stranie pe care n-o recunoşteam.

— Ne vedem la primăvară, Grace.

Şi a alergat în curte, dezbrăcându-se de trening din mers, şi, înainte să ajungă la lizieră, era un lup uşor, bucuros şi zvelt. Nici urmă de durerea din transformările

lui Jack sau ale lui Sam – parcă fusese născută pentru asta. Ceva în stomac mi se răsuci văzând-o. Tristeţe sau invidie, sau fericire.

Am rămas doar noi trei, cei trei care nu ne-am transformat.

Am pornit motorul maşinii, ca s-o încălzesc, dar n-a mai contat. Jack a murit cincisprezece minute mai târziu. Acum, mai eram doar noi două.

Şaizeci şi trei
Grace

-5° C

Am mai văzut-o pe Olivia după aceea, după ce am lăsat biletul pe maşina părinţilor ei. Alerga cu agilitate prin pădurile semiobscure, uşor de identificat datorită ochilor săi verzi. Nu era niciodată singură; ceilalţi lupi o îndrumau, o învăţau, o protejau de primejdiile primitive ale codrului dezolant de iarnă.

Voiam s-o întreb dacă îl văzuse.

Cred că voia să îmi spună că „nu“.

Isabel m-a sunat cu câteva zile înainte de vacanţa de Crăciun şi înainte de excursia mea plănuită cu Rachel. Nu ştiu de ce m-a sunat, în loc să vină la mine la maşină; o vedeam în partea cealaltă a parcării, singură la volanul SUV-ului ei.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

— Sunt în regulă, am răspuns.

— Mincinoaso. Isabel nu s-a uitat la mine. Ştii că e mort.

Era mai uşor să admit asta la telefon decât faţă în faţă.

— Ştiu.

La capătul celălalt al parcării îngheţate şi cenuşii, Isabel a închis telefonul. Am auzit-o băgând SUV-ul în marşarier şi apoi îl conduse spre locul unde stăteam lângă maşina mea. Se auzi un declic când descuie portiera din partea pasagerului şi un bâzâit când coborî fereastra.

— Urcă. Hai să mergem undeva.

Ne-am dus în oraş şi am cumpărat cafea, şi apoi, pentru că era un loc de parcare liber, ne-am dus la librărie. Isabel s-a uitat mult la vitrină înainte să coboare din maşină. Erau decoraţiuni de Crăciun. Reni şi turtă dulce şi *Ce viaţă*

minunată!

— Jack iubea Crăciunul, zise Isabel. Cred că e o sărbătoare tâmpită. Nu o mai sărbătoresc. Făcu semn către magazin. Vrei să intri? Nu am mai fost aici de săptămâni întregi.

— N-am mai fost aici de… m-am oprit. Nu voiam s-o spun. Voiam să intru, dar nu voiam să trebuiască s-o spun.

Isabel mi-a deschis uşa.

— Ştiu.

Librăria era o lume diferită în iarna asta gri şi moartă. Rafturile din plăci albastre de ardezie aveau o nuanţă diferită. Lumina era de un alb pur. Deasupra noastră se auzea muzică clasică, dar adevărata coloană sonoră era dată de zumzetul încălzirii centrale. M-am uitat la puştiul de la tejghea – cu părul negru, slăbănog, aplecat peste o carte – şi, pentru un moment, mi s-a pus un nod în gât, prea greu ca să îl înghit.

Isabel m-a smucit de braţ suficient de tare ca să mă doară.

— Hai să căutăm cărţi despre cum să ne îngrăşăm.

Ne-am dus spre secţiunea cu cărţi de gătit şi ne-am aşezat pe podea. Mocheta era rece. Isabel a făcut un adevărat balamuc, scoţând un raft întreg de cărţi şi punându-le la loc în ordinea greşită, iar eu m-am pierdut în literele ordonate ale titlurilor de pe coperte, trăgând absentă de cărţi ca să le aliniez cu celelalte.

— Vreau să aflu cum să mă îngraş, spuse Isabel. Îmi dădu o carte despre dulciuri. Cum ţi se pare asta?

Am răsfoit-o.

— Toate măsurătorile sunt metrice. Nu în căni. Va trebui să îţi iei un cântar digital.

— Las-o pe aia. Isabel o îndesă pe raft în locul greşit. Încearc-o pe asta.

Asta era despre prăjituri. Straturi frumoase de ciocolată pline de zmeură, checuri galbene înecate cu cremă de unt, prăjituri cu brânză din belşug, decorate cu sos de căpşune.

— Nu poţi lua o bucată de prăjitură la şcoală cu tine. I-am dat o carte despre fursecuri şi biscuiţi. Încearc-o pe

asta.

— Asta e perfectă, recunoscu Isabel şi puse cartea deoparte într-un alt morman. Nu te pricepi să faci cumpărături, nu? Nu e un lucru bun să fii eficient. Nu durează destul de mult. O să trebuiască să te învăţ arta răsfoitului. Clar nu te pricepi.

Isabel m-a învăţat cum să răsfoiesc cărţile din secţiunea de gătit până m-am plictisit, şi apoi am lăsat-o acolo, şi m-am plimbat prin magazin. Nu voiam să fac asta, dar am urcat scările mochetate cu vişiniu până la mansardă.

Ziua înnorată de-afară făcu mansarda să pară şi mai mică decât înainte, dar fotoliul dublu era tot acolo şi la fel şi rafturile înalte până la talie prin care căutase Sam. Încă mai puteam să îmi imaginez forma trupului său ghemuit în faţa lor, căutând cartea perfectă.

N-ar fi trebuit, dar m-am aşezat pe canapea şi m-am lăsat pe spate. Am închis ochii şi m-am prefăcut cât de tare am putut că Sam e întins în spatele meu, că sunt în siguranţă în braţele lui şi că, din clipă în clipă îi voi simţi respiraţia mişcându-mi părul şi gâdilându-mi urechea.

Aproape îl puteam mirosi acolo, dacă mă străduiam suficient de tare. Nu erau prea multe locuri care să îi mai păstreze mirosul, dar aproape îl puteam detecta sau poate că îmi doream atât de mult încât mi-l imaginam.

Mi-am amintit cum mă rugase să adulmec totul din magazinul de dulciuri. Să recunosc ceea ce sunt cu adevărat. Am adulmecat mirosurile din librărie acum: aroma cu gust de nucă a pielii, lichidul de curăţat covoare aproape parfumat, cerneala neagră, dulce şi cernelurile colorate mirosind a benzină, şamponul băiatului de la tejghea, parfumul lui Isabel, aroma amintirii sărutului dintre mine şi Sam pe acest fotoliu.

Nu voiam ca Isabel să mă găsească plângând, aşa cum nici eu nu voiam s-o găsesc aşa. Împărtăşeam multe lucruri, dar nu vorbeam niciodată despre plâns. Mi-am şters faţa cu mâneca şi m-am ridicat.

M-am dus la raftul de unde scosese Sam cartea, am cercetat titlurile până când am recunoscut-o, apoi am tras

volumul de pe raft. *Poezii* de Rainer Maria Rilke. Am ridicat-o la nas să văd dacă e acelaşi exemplar. Sam.

Am cumpărat-o. Isabel a cumpărat cartea despre fursecuri şi ne-am dus acasă la Rachel unde am copt şase duzini de fursecuri cât degetul de mici, atente să nu vorbim nici de Sam, nici de Olivia. După aceea, Isabel m-a condus acasă unde m-am închis în birou cu volumul de Rilke şi am citit şi am dorit.

Te las (nu pot rosti alte cuvinte)
Viaţa ta, temătoare, imensă şi înmugurindă,
astfel că uneori frustrată şi alteori înţelegătoare,
Viaţa ta e uneori ca o piatră în tine şi alteori ca o stea.

Începeam să înţeleg poezia.

Şaizeci şi patru
Grace

-9° C

Nu putea fi Crăciunul fără lupul meu. Era singurul moment al anului când îl aveam întotdeauna, o prezenţă tăcută la marginea pădurii. Stătusem de-atâtea ori la fereastra din bucătărie, cu mâinile mirosindu-mi a ghimbir, a nucşoară şi a pin şi a alte o sută de arome de Crăciun, şi îi simţeam privirea aţintită asupra mea. Ridicam capul şi îl vedeam pe Sam la marginea pădurii, cu ochii aurii, fermi şi pătrunzători.

Dar nu şi anul acesta.

Am stat la fereastra din bucătărie, iar mâinile nu-mi miroseau a nimic. Nu avea rost să coc prăjiturele de Crăciun sau să împodobesc un brad anul acesta; în douăzeci şi patru de ore, urma să plec pentru două săptămâni cu Rachel. Pe o plajă albă din Florida, departe de Mercy Falls. Departe de pădurea Boundary şi, mai ales, departe de curtea goală din spate.

Mi-am clătit încet termosul şi, pentru a mia oară iarna asta, am ridicat privirea să mă uit spre pădure.

Nu se vedea nimic, doar copacii cu nuanţele lor de gri, cu crengile încărcate de zăpadă pe fundalul cerului plumburiu de iarnă. Singura culoare era roşul strălucitor al unui cardinal mascul, dând din aripi către căsuţa cu mâncare pentru păsări. Ciuguli tăblia de lemn goală înainte să zboare, un punct roşu pe cerul alb.

Nu voiam să ies în curtea din spate, cu zăpada ei impecabilă, fără urme de labe, dar nici nu voiam să las căsuţa cu seminţe goală cât timp eram plecată. Am scos punga cu seminţe pentru păsări de sub chiuveta din bucătărie, mi-am tras haina, căciula şi mănuşile. M-am dus

la uşa din spate şi am deschis-o.

Mirosul pădurii iarna mă lovi cu putere, amintindu-mi cumplit de fiecare Crăciun care contase vreodată.

Deşi ştiam că sunt singură, tot m-am cutremurat.

Şaizeci şi cinci
Sam

-9° C

Am privit-o.

Eram o fantomă în pădure, tăcut, nemişcat, rece. Eram iarna întruchipată, vântul îngheţat sub formă fizică. Am rămas la marginea pădurii, acolo unde copacii începeau să se răărească şi am adulmecat aerul: în perioada asta a anotimpului mirosea cel mai mult a moarte. Taninul coniferelor, moscul lupului, dulceaţa ei, nimic altceva de mirosit.

Stătea în pragul uşii, ca să îşi tragă sufletul. Avea faţa întoarsă către copaci, dar eu eram invizibil, intangibil, nimic, cu excepţia unor ochi în pădure. Adierea intermitentă îmi aducea aroma ei iar şi iar, cântând în altă limbă amintirile dintr-o altă formă.

În sfârşit, în sfârşit, a păşit pe verandă şi a apărut prima urmă în zăpada din curte.

Iar eu eram chiar acolo, aproape la îndemâna ei, dar totuşi la o mie de kilometri distanţă.

Şaizeci şi şase
Grace

-9° C

Cu fiecare pas pe care îl făceam către căsuţa cu mâncare, mă apropiam tot mai mult de pădure. Am mirosit frunzele uscate din tufişuri, pârâiaşele superficiale care se prelingeau pe sub crusta de gheaţă, vara adormită în scheletele nenumărate ale copacilor. Ceva la copaci îmi aducea aminte de lupii care urlau noaptea, şi asta îmi amintea de pădurea aurie din visele mele, ascunsă acum sub o pătură de zăpadă. Îmi era atât de dor de pădure, îmi era dor de el.

M-am întors cu spatele la copaci şi am aşezat punga cu seminţe pe pământ, lângă mine. Nu trebuia decât să umplu căsuţa cu seminţe şi să intru înapoi în casă, să-mi fac bagajele, ca să zbor departe cu Rachel, undeva unde să încerc să uit fiecare secret pe care îl ascunde pădurea aceasta de iarnă.

Şaizeci şi şapte
Sam

-9° C

Am privit-o.

Încă nu mă observase. Lovea cu degetul gheaţa de pe căsuţa cu seminţe. Încet şi automat, făcu tot ce era de făcut ca s-o cureţe, s-o deschidă, s-o umple şi s-o închidă, şi se uită la ea de parcă era cel mai important lucru din lume.

Am privit-o. Am aşteptat să se întoarcă şi să îmi zărească silueta întunecată din pădure. Şi-a tras căciula peste urechi şi a expirat un nor de abur, privindu-l cum se înalţă în aer. Şi-a scuturat zăpada de pe mănuşi, bătând din palme, şi s-a întors să plece.

Nu mă mai puteam ascunde. Am expirat şi eu profund. Era un zgomot slab, dar capul i s-a întors imediat către el. Ochii ei au găsit ceaţa respiraţiei mele şi apoi pe mine când am păşit prin ea încet, prudent, nesigur de cum va reacţiona.

A îngheţat. Perfect nemişcată, ca o căprioară. Am continuat să mă apropii, făcând urme ezitante, atente în zăpadă, până când am ieşit din pădure şi am ajuns chiar în faţa ei.

Era la fel de tăcută ca mine şi perfect nemişcată. Buza de jos îi tremura. Când a clipit, trei lacrimi strălucitoare au lăsat urme de cristal pe obrajii ei.

Ar fi putut să se uite la micile miracole din faţa ei: picioarele, mâinile, degetele mele, forma umerilor mei sub jachetă, corpul meu uman, dar se uita numai la ochii mei.

Vântul vâjâi din nou printre copaci, dar nu mai avea nicio forţă, nicio putere asupra mea. Frigul mă muşcă de degete, dar acestea rămaseră degete.

— Grace, am rostit foarte încet. Spune ceva.
— Sam, zise ea şi am strâns-o în braţe.

Mulţumiri

Aceste mulţumiri vor fi naşpa. Vă avertizez doar. Odată ce un proiect capătă o asemenea amploare precum *Sfârşitul verii* (atât ca lungime a manuscrisului, cât şi ca durată a scrisului), numărul oamenilor cărora trebuie să le mulţumesc devine de ordinul miilor. Ştiu că nu vreţi să citiţi despre o mie de oameni, aşa că o să fiu succintă. Dacă numele tău ar trebui să fie aici şi nu e, fie l-am uitat într-un moment de senilitate, fie nu-mi amintesc cum se scrie.

În primul rând, aş vrea să îi mulţumesc persoanei care a avut grijă de sănătatea mea mintală şi mi-a schimbat viaţa în decursul a două săptămâni – agentul meu, Laura Rennert, ale cărei talente sunt multiple.

Apoi, echipei de la Scholastic, cu adevărat uimitoare, cu menţionarea expresă a editorilor Abby Ranger şi David Levithan, care au muncit fără încetare să scoată ce e mai bun din *Sfârşitul verii* şi mi-au tolerat variatele nevroze şi, de asemenea, lui Rachel Horowitz şi Janelle DeLuise, care fac magie.

De asemenea, trebuie să mulţumesc prietenilor care m-au ajutat să duc proiectul la bun sfârşit: Tessa Gratton şi Brenna Yovanoff, The Merry Sisters of Fate, care sunt cele mai bune partenere de scris (şi nu, nu vi le dau vouă) – universul nu are destulă ciocolată ca să îmi pot exprima recunoştinţa. De asemenea, lui Naish, un prieten şi susţinător neobosit, şi lui Marian, care şi-a deschis casa pentru mine de nenumărate ori. Toată lumea ar trebui să aibă prieteni ca aceştia.

Un semn apreciativ către cititorii mei timpurii, Cyn şi Todd, pentru părerile şi sugestiile lor, şi, de asemenea, pentru Andrew „Yodda“ Karre, fiindcă mi-a arătat cum să scriu ceea ce vreau să scriu. Andrew, îţi doresc mulţi Luke

Skywalker în cariera ta.

Şi, în cele din urmă, trebuie să le mulţumesc membrilor familiei mele, fără de care aş fi o persoană incoerentă, cu saliva curgându-i din gură, incapabilă să fac altceva decât să mă uit la reluările de la *Top Chef.* Îi mulţumesc mai ales tatălui meu, care, în timp ce lucra, a dat nenumărate telefoane la camera de gardă, ca să discute despre metodele de a face febră, şi surorii mele, Kate – Kate, mă bazez pe sfatul tău mai mult decât îţi dai seama.

Şi, la sfârşit de tot, Ed. Eşti prietenul meu cel mai bun şi motivul pentru care poveştile de dragoste din romanele mele par atât de adevărate.